

Table of Contents

[Titulní strana](#)

[Tiráž/Copyright](#)

[Věnování](#)

[1 Hmotně znevýhodněný svědek](#)

[2 Čtyřnohý lovec duchů](#)

[3 Rozmar](#)

[4 U řeky](#)

[5 Zákrok na dálku](#)

[6 Kočárovna](#)

[7 Loutkový festival](#)

[8 Verze pro děti a mládež](#)

[9 Jidášova koza](#)

[10 Slepé místo](#)

[11 Vyšší třída nepokojů](#)

[12 Poslední možnost](#)

[13 Londýnský most](#)

[14 Splněný úkol](#)

[Poděkování](#)

BEN AARONOVITCH

ŘEKY

LONDÝNA

ARGO

Ben Aaronovitch

Řeky Londýna

Z anglického originálu *Rivers of London*, vydaného nakladatelstvím Gollancz v Londýně rok u 2011, přeložil Milan Žáček

Ilustrace na obálce Kateřina Bažantová

Grafická úprava obálky Martin Radimecký

Sazba tištěné knihy Petr Teichmann

Jazykový redaktor Helena Šebestová

Příprava elektronických formátů Kosmas

Redakce e-knihy Oldřich Vágner

E-knihu vydalo v roce 2015 nakladatelství ARGO, Milíčova 13, 130 00 Praha 3,

www.argo.cz, argo@argo.cz, jako svou 2697. publikaci, 56. svazek edice FANTASTIKA Elektronické vydání první

ISBN 978-80-257-1549-9 (váz.)

ISBN 978-80-257-1592-5 (e-kniha)

RIVERS OF LONDON

Copyright © 2011 by Ben Aaronovitch

Translation © Milan Žáček, 2015

Coverart © Kateřina Bažantová, 2015

© Argo, 2015

Knihy je možno pohodlně zakoupit v internetovém knihkupectví www.kosmas.cz

Na památku Colina Raveyho, poněvadž někteří lidé jsou příliš velcí, aby je obsáhl pouze jediný vesmír.

Ach, proč osud svůj by měli znát?

Neb žal na sebe čekat nenechá

a štěstí až příliš rychle odletí.

Myšlenka je jejich ráje prokletí.

Dost už; kde blažené je nevědomí,

jsou rozumní jen ti bláhoví.

Thomas Gray:

Óda na vzdálený pohled na Etonskou kolej

1

Hmotně znevýhodněný svědek

Začalo to v lednu, jedné studené úterní noci v půl druhé, kdy Martin Turner, pouliční umělec a gigolo v zácvičku, jak sám sebe označil, zakopl o tělo před Západním portikem kostela svatého Pavla v Covent Garden. Martin, který sám nebyl nijak zvlášť střizlivý, si zprvu myslel, že tělo patří jednomu z mnoha hýřilů, kteří si tento prostor vybírali za příhodný venkovní záchod a noclehárnu. Coby ostřílený obyvatel britské metropole po tělu jen po londýnsku hodil očkem – věnoval mu zběžný pohled, aby stanovil, zda má čest s opilcem, bláznem nebo člověkem v nesnázích. Fakt, že je docela dobře možné, aby někdo zosobňoval všechny tři tyto aspekty současně, napovídá, proč se samaritánství v Londýně považuje za extrémní sport – podobně jako base jumping nebo zápasení s krokodýly. Když si Martin všiml, že tělo na sobě má kvalitní kabát a boty, šacoval ho na opilce, jenže pak si všiml, že mu vlastně chybí hlava.

Jak potom zmínil detektivům, kteří ho vyslyšeli, je dobře, že je opilý, protože jinak by marnil čas ječením a pobíháním – zvláště když si uvědomil, že stojí v tratolišti krve. Místo toho s pomalou, metodickou trpělivostí podroušených a vyděšených lidí tento Martin Turner vytočil číslo tísňového volání a požádal o přepojení na policii.

Policejní operační středisko uvědomilo nejbližší pohotovostní motorizovanou jednotku a první policisté přijeli na místo činu za šest minut. Jeden zůstal s Martinem, jenž znenadání vystřízlivěl, zatímco jeho kolega potvrdil, že bylo nalezeno mrtvé tělo a že k úmrtí pravděpodobně nedošlo v důsledku nehody či úrazu. Hlavu našli šest metrů od těla. Dokutálela se za jeden z neoklasicistních sloupů, jež se tyčí v přední části kostelního portiku. Zásahová jednotka se spojila s centrálou, která zalarmovala příslušný kriminalistický tým, jehož službu konající vyšetřovatel, služebně nejmladší konstábl v týmu, dorazil na místo za půl hodiny: na pana Bezhlavého upřel pohled a probudil svého nadřízeného. Poté pětadvacetimetrové dlážděné prostranství mezi kostelním portikem a budovou tržnice zachvátila veškerá pompa a nádhera vyšetřování vražd metropolitní policie. Patolog se dostavil, aby vystavil potvrzení o úmrtí, provedl předběžné ohledání těla za účelem stanovení příčiny smrti a nechal tělo odvézt k pitvě. (Zde došlo k menšímu zdržení, než se našel dostatečně velký evidenční sáček, do něhož by bylo možné uložit hlavu.) V hojném počtu dorazily forenzní týmy, a aby dokázaly, jak moc jsou důležité, vyměnily si, aby se bezpečnostní perimetr rozšířil a obsáhl celý západní konec Covent Garden. Za tímto účelem bylo třeba mít na místě činu více uniforem, takže vrchní vyšetřovatel zavolal na stanici Charing Cross a požádal, jestli by se tam nějaké nenašly. Velitel směny, poté, co uslyšel kouzelné slůvko „přesčas“, napochodoval na ubytovnu a z vyhrátých postelí naverboval všechny dobrovolníky. Bezpečnostní perimetr se patřičně zvětšil, rozjelo se pátrání, služebně mladší detektivové byli vysláni na tajemné pochůzky a nakonec, krátce po páté hodině, se všechno zastavilo. Tělo bylo pryč, vyšetřovatelé odjeli a lidé z forenzního se jednohlasně shodli, že až do úsvitu se nic dalšího provádět nedá – a do úsvitu zbývaly tři hodiny. Do té doby potřebovali jen párek hejlů, kteří by do střídání směn ohlíželi místo činu.

Čímž se vysvětluje, jak jsem se v šest hodin ráno ocitl v mrazivém větru za Covent Garden a proč jsem to byl zrovna já, kdo se setkal s tím duchem.

Někdy mě napadá – kdybych šel pro kávu já, a ne Lesley Mayová –, že by můj život byl mnohem méně zajímavý a určitě mnohem méně nebezpečný. Mohl to být kdokoliv, nebo to byl osud? Jak se tak nad tím zamýšlím, pomáhá mi, když si připomenu moudrou průpovědku mého otce, který mi kdysi řekl: „Kdo, kurva, ví, proč se věci dějou?“

* * *

Covent Garden je velký areál uprostřed Londýna, s budovou Královské opery na východním konci, zastřešenou tržnicí uprostřed a kostelem svatého Pavla na západním konci. Kdysi to býval hlavní londýnský ovocný a zelinářský trh, ale ten se deset let před mým narozením přesunul na jih od řeky.

Pojí se s ním dlouhá a pestrá minulost, v níž hrají převážnou roli zločin, prostituce a divadlo, nyní je to však tržnice pro turisty. Kostel svatého Pavla je známý jako Herecký kostel, aby se odlišil od katedrály svatého Pavla, a s jeho stavbou započal Inigo Jones v roce 1638. Tohle všechno vím proto, že když stojíte na mrazivém větru, hledáte cokoli, co by vás dokázalo rozptýlit, a na zdi kostela je připevněna velká a pozoruhodně podrobná informační tabule. Věděli jste třeba, že na jeho hřbitově je pohřbena první zaznamenaná oběť morové nákazy z roku 1665, na jejímž konci padl Londýn za obětí plamenům? Já už to vím; zjistil jsem to po deseti minutách, kdy jsem se ukrýval před větrem.

Tým z oddělení vražd uzavřel západní část areálu tak, že natáhl pásku přes ústí King Street a Henrietta Street a přes průčelí kryté tržnice. Já hlídal oblast u kostela, kde jsem se mohl schovat v portiku, a strážnice Lesley Mayová, moje kolegyně v zácvičku, střežila oblast uprostřed areálu, kde se mohla schovat v tržnici.

Lesley byla drobná blondýnka s bujnými vlnami, jež byly patrné, i když na sobě měla balistickou vestu. Společně jsme si v Hendonu prošli základním výcvikem, načež jsme byli na zkušební dobu převeleni do Westminsteru. Měli jsme spolu přísně profesionální vztah – navzdory mé hluboko zakořeněné touze dostat se jí do kalhot uniformy.

Poněvadž jsme byli oba v zácvičku, dohlížel na nás zkušený konstábl – který tuto svou povinnost svědomitě vykonával z non-stop baru na St. Martin's Court.

Začal mi zvonit mobil. Chvilí mi trvalo, než jsem ho vylovil ze zmeti výstroje a výzbroje tvořené podkošilovkou, taktickým opaskem, obuškem, pouty, digitální vysílačkou a nepoddajnou, ale našťastí nepromokavou reflexní bundou. Když se mi ho konečně podařilo vystrachat, zjistil jsem, že volá Lesley.

„Jdu pro kafe,“ oznámila. „Chceš taky?“

Zadíval jsem se k tržnici a všiml si, jak mi mává.

„Zachrániš mi život,“ řekl jsem a sledoval, jak uhání k James Street.

Nebyla pryč ještě ani minutu, když jsem u portiku uviděl jakousi postavu. Nevysokého muže v obleku, skrytého ve stínech za nejbližším sloupem.

Obrátil jsem se na něj s „kontaktním pozdravem“ podle předpisů metropolitní policie.

„Héj!“ zařval jsem. „Co si myslíte, že tam děláte?“

Dotyčný se otočil a já zahlédl šmouhu jeho bledé, polekaně vyhlížející tváře. Měl na sobě omšelý, staromódní oblek i s vestou a hodinkami na řetízku a na hlavě pomuchlaný cylindr. Napadlo mě, že je to možná jeden z umělců, kteří mají v Covent Garden povolení k produkci, ale na někoho takového bylo přece jen ještě kapánek brzy.

„Pojďte sem,“ kývl na mě.

Ujistil jsem se, že vím přesně, kde mám teleskopický obušek, a zamířil jsem k němu. Od policistů se očekává, že se budou tyčit nad občany, i nad těmi, kteří jsou jim ochotni pomáhat. Proto nosíme vysoké boty a špičaté helmy, ale když jsem se k němu přiblížil, zjistil jsem, že ten chlap je vážně maličký, i v botách měl jen nějakých sto padesát čísel. Potlačil jsem nutkání si před ním dřepnout, abychom měli obličej v jedné úrovni.

„Já to všechno viděl, vašnosti,“ spustil muž. „Bylo to příšerný.“

V Hendonu do vás hustí: než se do čehokoliv pustíte, vždycky si napřed zjistěte jméno a adresu.

Vytáhl jsem si notes a propisku. „Můžu se zeptat, jak se jmenujete?“

„Jistěže, vašnosti. Jméno mé je Nicholas Wallpenny, ale nechtějte po mně, abych vám to vyhláskoval, protože s abecedou jsem se nikdy důkladně neobeznámil.“

„Jste pouliční umělec?“ zeptal jsem se ho.

„Dalo by se to tak říct,“ odvětil Nicholas. „Moje kousky se zcela jistě dosud omezují na prostředí ulice. Třebaže za takovýchle studený noci bych se nebránil vnést své konání i do sevřenějších prostor.“

Pokud mi teda rozumíte, vašnosti.“

Na klopě měl připíchnutý odznak: cínového tančícího kostlivce. Na tak zakrslého londýnského maníka mi tenhle gotický styl moc neseseděl, ale Londýn je přece hlavní kulturní město světa, kde se míchá kdeco. Zapsal jsem si *Pouliční umělec*.

„A teď, vážený,“ pokračoval jsem, „mi laskavě řekněte, co jste tady viděl.“

„Viděl jsem toho habaděj, vašnosti.“

„Byl jste tady i dneska pár hodin po půlnoci?“ Předpisy taky jasně stanovují, že nemáme svědkům nijak napovídat. Informace mají plynout pouze jedním směrem.

„Já jsem tady ráno, v poledne i v noci,“ prohlásil Nicholas, který určitě nechodil do stejného kurzu jako já.

„Pokud jste byl něčeho svědkem,“ řekl jsem, „možná by bylo lepší, kdybyste šel podat výpověď.“

„S tím by mohla bejt určitá potíž,“ odpověděl, „anzto jsem po smrti.“

Napadlo mě, že jsem ho špatně slyšel. „Jestli máte obavu o svou bezpečnost...“

„Já už, vašnosti, žádnou obavu nemám. Vzhledem k tomu, že jsem po smrti už nějakých sto dvacet let.“

„Pokud jste mrtvý,“ pronesl jsem, než jsem se stačil opanovat, „jak to, že se spolu bavíme?“

„Musíte bejt obdařenej špetkou zraku,“ soudil Nicholas. „Něčím ze starý Palladinový.“ Bedlivě se na mě zadíval. „Že byste měl tu špetku po vašem otci? Nebyl to dokař, námořník, něco v tomhle duchu? Že byste po něm měl tyhle prima kučeravý vlasy a ty rty?“

„Můžete dokázat, že jste mrtvý?“ vyzval jsem ho.

„Jak je libo, vašnosti,“ a Nicholas vykročil do noci.

Byl průhledný, jak bývají průhledné hologramy ve filmu. Byl třírozměrný, skutečný, a kurevsky průhledný. Viděl jsem přes něj bílý stan, který lidi z forenzního týmu postavili, aby ochránili bezprostřední okolí mrtvoly.

Jasně, pomyslel jsem si, jenom proto, že ses zbláznil, ještě nemusíš přestat jednat jako policajt.

„Můžete mi sdělit, co jste viděl?“ vyzval jsem ho ještě jednou.

„Viděl jsem toho prvního pána, toho, co byl zavražděnej, přicházet po James Street. Byl to nóbl džentlmen, hrdě si vykračoval a nesl se jak voják, hezky voháknutej podle nejnovější módy. Člověk, kterýho bych za svejch hmotnejch časů považoval za kanóna.“ Nicholas se odmlčel, aby si odplivl. Na zem ale nic nedoletělo. „Ten druhej pán, ten, co ho zabil, přišel volným krokem z druhý strany, od Henrietta Street. Ten už tak elegantně voblíklej nebyl; měl na sobě modrý dělnický kalhoty a rybářskej nepromokavej oblek. Někde tamhle se minuli.“ Nicholas ukázal na místo asi deset metrů před portikem kostela. „Počítám, že se znali, páč na sebe kejvli, ale že by se zastavili a prohodili pár slov, to ne, což teda chápu, protože na nějaký klábosení není příhodná noc.“

„Tak oni se minuli?“ zeptal jsem se, na jedné straně, abych si stačil dopsat poznámky, a taky, abych v tom měl jasno. „A myslel jste si, že se znali?“

„Nebyli si neznámí. Neřek bych, že byli bůhvíjak důvěrní kamarádi, zvlášť s ohledem na to, co se seběhlo potom.“

Zeptal jsem se ho, co se seběhlo potom.

„No, ten druhej pán, ten mordýř, si nasadil čepici a červenej kabát, vytáhl hůl a potichu a rychle jako hotelovej zloděj příběhne za toho prvního pána a urazí mu kebuli.“

„To si děláte legraci,“ opáčil jsem.

„Ne, to určitě ne,“ pokřižoval se Nicholas. „Přisáhám na svou vlastní smrt, a vznešenější přísahu vám žádný ubohý stín nedá. Byla to příšerná podívaná. Hlava mu ulítna a rozstříkla se krev.“

„Co udělal vrah?“

„Když skončil, vyrazil pryč, hnál se po New Row jak ratlík po návsi,“ vysvětloval Nicholas.

Uvažoval jsem, že po New Row by se člověk dostal na Charing Cross Road, ideální místo, aby si mohl chytit taxi nebo třeba i noční autobus, kdyby to měl správně načasované. Z centra Londýna by vrah mohl být za necelých patnáct minut.

„To nebylo to nejhorší,“ pokračoval Nicholas, který zjevně nechtěl, aby se jeho posluchač rozptyloval. „Na tom mordýřovi bylo něco strašidelného.“

„Strašidelného?“ zeptal jsem se. „Jste přece duch.“

„Jsem sice duchovní povahy,“ odpověděl Nicholas, „ale to jen znamená, že se strašidelností mám svý zkušenosti.“

„A co jste viděl?“

„Ten vraždící džentlas si nezměnil jen pokrývku hlavy a kabát, on si změnil i tvář,“ zdůraznil Nicholas. „A teď mi řekněte, jestli tohle není strašidelný.“

Někdo na mě zavolal jménem. Lesley se vracela s kávami.

Když jsem se nedíval, Nicholas zmizel.

Ještě chvíli jsem civěl jako blázen, dokud na mě Lesley nezavolala ještě jednou.

„Chceš to kafe, nebo ne?“ Přešel jsem po dlažebních kostkách k místu, kde s polystyrenovými kelímky čekal anděl jménem Lesley. „Stalo se tu něco, když jsem byla pryč?“ zeptala se. Napil jsem se kávy. Slova – zrovna jsem se bavil s duchem, co tady všechno viděl – mi ale ne a ne splynout ze rtů.

* * *

Dalšího dne jsem se probudil v jedenáct – mnohem dřív, než jsem chtěl. S Lesley jsme byli v osm vystřídání, odvěkli jsme se na ubytovnu a zamířili rovnou do postele. Každý do své, bohužel.

Hlavní výhody bydlení na ubytovně vaší mateřské policejní stanice jsou ty, že je to levné, blízko práce a nejste v bytě u rodičů. Mezi nevýhody patří, že bydlíte s lidmi, kteří jsou příliš chabě socializovaní, aby mohli žít s normálními lidskými bytostmi, a kteří obvykle chodí v těžkých botách.

V důsledku chabé socializace se z otevření ledničky stává vzrušující mikrobiologické dobrodružství a boty znamenají to, že střídání směn zní jako lavina.

Ležel jsem na své úzké, malé, nevábne posteli a hleděl na plakát Estelle, který jsem si přilepil na protější stěnu. Je mi jedno, co si myslí ostatní: člověk není nikdy tak starý, aby po probuzení nemohl upřít pohled na krásnou ženu.

V posteli jsem zůstal ještě deset minut a doufal, že vzpomínka na rozhovor s duchem vyprchá jako sen, ale nevypřichala, a tak jsem vstal a dal si sprchu. Dnešní den byl důležitý a musel jsem být ostražitý.

Služba metropolitní policie je stále, navzdory všeobecnému mínění, dělnická organizace a jako taková zcela odmítá představu nějaké důstojnické třídy. Proto musí každý zbrusu nový příslušník, bez ohledu na akademické prostředí, z něhož vzešel, strávit dvouletý zácvik jako obyčejný pochůzkář. A to proto, že nic člověku nezpevní charakter líp, než když se nechá urážet a bude terčem slin a zvratků našich spoluobčanů.

Ke konci zácviku začnete podávat žádosti na pozice u různých odborů, ředitelství a velitelství, které dohromady vytvářejí policejní sbor. Většina adeptů pokračuje na postech uniformovaných konstáblů na okrskových služebnách a hierarchie metropolitní policie ráda zdůrazňuje, že rozhodnutí zůstat uniformovaným policistou, který vykonává životně důležitou práci na londýnských ulicích, je samo o sobě pozitivní volba. Na někoho je třeba nadávat, plivat a zvracet, a třeba já opravdu tleskám všem těm statečným mužům a ženám, kteří jsou ochotni nastoupit a sloužit v této roli.

Toto bylo vznešené poslání i velitele méjí směny, inspektora Francise Nebletta. Ten k metropolitní policii nastoupil ještě za časů dinosaurů, rychle se vyšvihl na pozici inspektora, a docela spokojeně na ní strávil dalších třicet let. Byl to apatický muž se zplihlými vlasy a tváří, jež působila dojmem, jako by dostala zásah lopatou naplocho. Neblett byl dost staromódní na to, aby nosil přepásanou blůzu na předpisové bílé košili, i když byl na obchůzce se „svými chlapci“.

Dnes jsem s ním měl absolvovat pohovor, na němž jsme měli „prodiskutovat“ moje budoucí kariérní vyhlídky. Teoreticky to byla část integrovaného kariérního vývojového procesu, která měla vést k pozitivním výsledkům jak pro policejní sbor, tak pro mě. Po této debatě mělo dojít k definitivnímu rozhodnutí ohledně mého budoucího zařazení – měl jsem silné tušení, že v něm nemělo hrát roli to, co chci já sám.

Lesley, která vypadala absurdně svěží, se se mnou setkala v odporné kuchyňce, o níž se dělili všichni obyvatelé mého patra. V jedné skříňce byl paracetamol; jednou z věcí, jejichž přítomností na policejní ubytovně si můžete být vždycky jisti, je právě paracetamol. Dva jsem si vzal a napil jsem se vody přímo z kohoutku.

„Pan Bezhlavý má jméno,“ řekla mi, zatímco jsem si vařil kávu. „William Skirmish, mediální typ, žije na severu v Highgatu.“

„Pojí se s tím ještě něco?“

„Jenom klasika. Bezdůvodné zabití, blá blá. Násilí typické pro městské centrum, kam ten Londýn spěje, blá.“

„Blá,“ dodal jsem.

„Proč seš před polednem vzhůru?“ zeptala se mě.

„Ve dvanáct mám s Neblettem schůzku ohledně mého kariérního postupu.“

„Tak to hodně štěstí,“ popřála.

* * *

Že všechno půjde do kytek, jsem pochopil hned, když mi inspektor Neblett začal tykat.

„Pověz mi, Petere. Kam si myslíš, že se bude ubírat tvoje kariéra?“

Poposedl jsem na židli.

„Víte, pane, uvažoval jsem o kriminálním oddělení.“

„Chceš být vyšetřovatel?“ Neblett byl samozřejmě kariérní „uniformovaný“ příslušník, takže na policisty v civilu pohlížel podobně, jako civilisté pohlížejí na daňové úředníky. Pod tlakem by možná připustil, že představují nutné zlo, ale vlastní dceru by za žádného z nich neprovdal.

„Ano, pane.“

„Proč se omezovat na kriminálku?“ chtěl vědět. „Proč ne nějaké specializované oddělení?“

Protože když jste ještě v zácvičku, tak neříkáte, že chcete dělat u zásahovky nebo v mordpartě, chcete si vozit si zadek v limuzíně a nosit ručně šité boty.

„Myslel jsem, že začnu na začátku a propracuji se nahoru.“

„To je velice rozumný přístup,“ souhlasil Neblett.

Najednou mě přepadla hrozná představa. Co když mají v úmyslu poslat mě do Tridentu? To je operační útvar, který má za úkol potírat zločiny spáchané s použitím střelných zbraní v rámci černošské komunity. Trident neustále vyhledává černošské policisty pro výkon obudně nebezpečných utajovaných aktivit, a jelikož jsem smíšeného původu, byl jsem vhodný kandidát. Ne že bych si myslel, že nevykonávají záslužnou práci, ale prostě vím, že mně osobně by nešla. Je důležité, když znáte svoje limity, a pro mě už bylo za hranou stěhovat se do Peckamu, poflakovat se s jamajskými gangstery, členy místních part na pečlivě vykolíkováném prostoru a těmi divnými, hubenými bělošskými mladíky, co nechápou ironii u Eminema.

„Nemám rád rap, pane,“ řekl jsem.

Neblett pomalu přikývl. „To je užitečné vědět,“ opáčil a já se rozhodl, že si budu dávat větší pozor na pusu.

„Petere,“ pokračoval, „během uplynulých dvou let jsem si vytvořil velice kladné mínění o tvé inteligenci a schopnosti opravdu tvrdě pracovat.“

„Děkuji, pane.“

„A pak je tu taky tvoje vzdělání v přírodních vědách.“

Na konci střední školy jsem obstál u zkoušek z matematiky, fyziky a chemie. Toto se za „vzdělání v přírodních vědách“ považuje jen mimo vědeckou obec. Určitě to nestačilo, abych se dostal na vysokoškolskou pozici, o jakou jsem stál.

„Velice zdárně se uplatňuješ, pokud jde o přepisování tvých myšlenek na papír,“ navázal Neblett.

Ucítil jsem, jak se mi žaludek stahuje ledovým zklamáním. Už jsem přesně pochopil, jaké děsivé místo si pro mě metropolitní policie nakonec přichystala.

„Chtěli bychom, abys zvážil působení ve spisovém a dokumentačním útvaru.“

Existence SDÚ se zdůvodňuje velmi rozumně. V obecném povědomí panuje přesvědčení, že policisté se topí v papírování, podezřelí musí být zavedeni do systému, nesmí se nikdy přerušit řetězec důkazů a do písmene je třeba dodržovat ustanovení zákona PACE, zákona o policii a důkazech z trestné činnosti. Rolí spisového a dokumentačního útvaru je vyřizovat administrativu za uhoněné konstáblы, aby se mohli vrátit do ulic, aby na ně mohli lidé dál nadávat, plivat a zvracet. A tak budou na ulicích zase patrolovat strážníci, zločin bude poražen a ctihodní příslušníci našeho vznešeného národa, krušení zpravodajstvím bulvárního tisku, budou konečně žít v klidu a míru.

Pravda je taková, že papírování není tak náročné – každá zpola kompetentní brigádnice by ho vyřídila za necelou hodinu a ještě by měla čas si nalakovat nehty. Potíž je v tom, že na policejní práci je klíčový „vnější aspekt“ a „přítomnost“ a schopnost zapamatovat si, co podezřelý řekl jeden den, abyste ho další den mohli usvědčit ze lži. Její podstatou je vyrazit, když slyší výkřik, zůstat v klidu a být tím, kdo otevře podezřelý balíček. Ne že by se nedalo zvládnout obojí, jde jen o to, že to není tak úplně běžné. Neblett mi tímhle sděloval, že nejsem opravdový policajt – nejsem ten, kdo chytá zloděje –, ale mohl bych mít důležitou funkci v tom, že bych opravdovým policajtům rozvazoval ruce. S jistotou, z níž se mi dělalo zle, jsem poznal, že se nám v rozhovoru brzy objeví sousloví „významná role“.

„Doufám jsem, pane, že by se moje práce mohla pojit s trochu větší iniciativností.“

„Tohle bude iniciativní. Zastával bys významnou roli.“

* * *

Policisté zpravidla nepotřebují žádnou záminku k návštěvě hospody, ale jednou z řady nezáminek, které mají k dispozici, je tradiční dýchánek na oslavu dokončení zácvičku, kdy kolegové ze směny totálně odrovnají zbrusu nové plnohodnotné konstáblы. Za tímto účelem jsme byli s Lesley dovlečeni přes Strand k Rooseveltově žábě a napájení alkoholem, až se neudržíme na nohou. Taková byla alespoň teorie.

„Jak to šlo?“ zeptala se mě Lesley přes kravál ve výčepu.

„Blbě,“ zařval jsem na ni. „Spisový a dokumentační oddělení.“

Lesley se usklíbla.

„A co ty?“

„Nechci ti to říct,“ zakřičela. „Nasralo by tě to.“

„Jen do mě,“ já na to. „To zvládnou.“

„Byla jsem dočasně přidělena k mordpartě.“

Nikdy jsem neslyšel, že by k tomu někdy předtím došlo. „Jako detektiv?“

„Jako uniformovaný konstábl v civilu,“ vysvětlila. „Je to velkej případ a potřebujou lidi.“

Měla pravdu. Nasralo mě to.

Večer mi notně ztrpkl. Pár hodin jsem to dokázal nějak překlepat, ale nesnáším sebelítost, zvláště u sebe, takže jsem nakonec vyšel ven, abych udělal to, co mi připadalo jako nejlepší alternativa k vražení hlavy do kýble se studenou vodou. Zatímco jsme byli v hospodě, přestalo bohužel pršet, takže jsem musel vzít zavděk tím, že vystřízlivím pouze vlivem mrazivého vzduchu.

Lesley za mnou přišla o dvacet minut později.

„Obleč si ten kabát, sakra,“ nařídila mi. „Ještě tu nastydneš.“

„Ono je zima?“

„Já věděla, že tě to vytočí.“

Vsoukal jsem se do kabátu. „Už jsi to řekla vašemu kmeni?“ zeptal jsem se. Lesley měla vedle mámy, táty a chůvy ještě pět starších sester, které všechny do jedné stále bydlely v okruhu sta metrů od jejich rodného domu v Brightlingsea. Párkrát jsem se s nimi setkal, když hromadně vtrhly do Londýna na nákupy. Byly natolik hlučné, že chybělo málo, a byly by narušily veřejný pořádek a vysloužily by si policejní doprovod, kdyby už ho neměly; v podobě Lesley a mé maličkosti. „Dnes odpoledne,“ odpověděla. „Udělalo jim to radost. Dokonce i Tanye a ta ani neví, co to znamená. Tys to vašim už řekl?“

„Co bych jim měl říct? Že budu dělat v kanclu?“

„Na práci v kanclu není nic špatného.“

„Já chci být polda.“

„Já vím. Ale proč?“

„Protože chci pomáhat lidem,“ přiznal jsem se. „Chytat padouchy.“

„Tobě nejde o výložky? Chceš někomu nasadit pouta a procedit: ‚Spadla klec, kámo?‘“

„Sřežit královnin mír,“ pokračoval jsem. „Z chaosu vykřesávat pořádek.“

Smutně pokývala hlavou. „Co tě vede k přesvědčení, že existuje nějaký pořádek? A tos byl v sobotu v noci na hlídce. Takhle si představuješ královnin mír?“

Šel jsem se nenuceně opřít o kandelábr, ale nevyšlo mi to a trochu jsem zavrával. Lesley to připadalo mnohem legračnější, než jsem si myslel, že si celá situace ve skutečnosti zaslouží. Sama se posadila na schod před vchodem do knihkupectví Waterstone's, aby popadla dech.

„Tak jo,“ řekl jsem. „Proč jsi v týhle práci ty?“

„Protože jsem v ní dobrá.“

„Tak dobrá policistka zase nejsi.“

„Ale jsem. Co si budeme nalhávat, jako policistka jsem zatraceně skvělá.“

„A já?“

„Ty se necháš příliš snadno rozptýlit.“

„To ne.“

„Silvestr. Trafalgarské náměstí, dav lidí, banda magorů močí do fontány – pamatuješ?“ zeptala se.

„Začne ohňostroj, magoři začnou vyšilovat, a ty děláš co?“

„Byl jsem pryč jen pár vteřin,“ namítl jsem.

„Díval ses, co je napsaný na lvím zadku. Já se rvala s parkem ožralých chuligánů a ty ses věnoval historickému výzkumu.“

„Chceš vědět, co bylo na tom lvím zadku?“

„Ne,“ přiznala. „Nechci vědět, co bylo napsaný na lvím zadku ani jak funguje přečerpávání ani proč je jedna polovina Floral Street o sto let starší než ta druhá.“

„Tobě nic z toho nepřijde zajímavý?“

„Ne když zápasím s chuligánama, honím zloděje aut nebo řeším smrtelnou bouračku. Mám tě ráda, myslím, že seš dobrej kluk, ale jako bys neviděl svět tak, jak ho musí vidět policajt – jako bys viděl věci, co nejsou.“

„Jako třeba co?“

„Nevím. Já věci, co nejsou, nevidím.“

„Vidět věci, co nejsou, může být pro poldu docela užitečná dovednost.“

Lesley si odfrkla.

„Je to tak,“ přesvědčoval jsem ji. „Dnes v noci, když tě rozptýlila závislost na kofeinu, jsem se setkal s očitým svědkem, co taky nebyl.“

„Nebyl,“ zopakovala.

„Ptáš se, jak můžeš mít očitého svědka, co není?“

„To se teda ptám,“ přisvědčila.

„Když je ten tvůj svědek duch.“

Chvilí na mě zírala. „Já sama bych to tipovala na obsluhu kamerového systému,“ řekla.

„Co jako?“

„Chlapa, co sleduje vraždu přes kameru. To by byl svědek, co vlastně není. Ale to s tím duchem se mi líbí.“

„Já toho ducha i vyslechl,“ dodal jsem.

„Kecy.“

A tak jsem jí pověděl o Nicholasu Wallpennym a vraždícím džentlmenovi, který se otočil, změnil si oblečení a potom urazil ubohému – „Jak se jmenovala ta oběť?“ zeptal jsem se Lesley.

„William Skirmish,“ pomohla mi. „Bylo to ve zprávách.“

„Urazil ubohému Williamu Skirmishovi hlavu z krku.“

„To ve zprávách nebylo.“

„Oddělení vražd nebude chtít tohle šířit mezi lidi,“ nadhodil jsem. „Kvůli ověření svědka.“

„To, že je dotyčný svědek ve skutečnosti duch?“

„Ano.“

Vstala, trochu se zapotácela a potom opět zaostříla oči. „Myslíš, že tam pořád bude?“ zeptala se.

Na studeném vzduchu jsem konečně začínal střízlivět. „Kdo?“

„Ten tvůj duch. Nicholas Nickleby. Myslíš si, že by se mohl pořád zdržovat na místě činu?“

„Jak to mám vědět? Vždyť já ani na duchy nevěřím.“

„Tak se pojďme podívat, jestli tam je,“ navrhla. „Když ho uvidím i já, bude to jako ver... jako veri... jako potvrzení.“

„Tak jo.“

Zavěsili jsme se do sebe a vydali se po King Street ke Covent Garden.

Té noci nebylo po Nicholasovi vidu ani slechu. Začali jsme u portiku kostela, kde jsem ho uviděl, a protože Lesley byla pečlivá policistka, i když byla zkárovaná, pustila se po obvodu místa činu do metodického pátrání.

„Hranolky,“ prohodila, když jsme dokončili druhý okruh. „Nebo kebab.“

„Možná se neobjeví, když jsem s někým jiným.“

„Třeba chodí na směny.“

„Serem na to. Půjdeme na kebab.“

„Na tom spisovém a dokumentačním ti to půjde,“ podotkla. „A budeš představovat...“

„Jestli řekneš ‚... cenný přínos‘, nezodpovídám za své činy.“

„Chtěla jsem říct: ‚vítanou změnu‘. Vždycky se pak můžeš přesunout do Států. Vsadím se, že v FBI by tě brali.“

„Proč by mě brali v FBI?“ podívil jsem se.

„Mohli by tě používat jako vějičku za Obamu,“ zasměchovala.

„Za tohle,“ procedil jsem, „budeš ty kebaby platit ty.“

* * *

Nakonec jsme byli na nakupování kebabů příliš vyřízení, takže jsme zamířili rovnou na ubytovnu, kde mě Lesley skandálně opomněla pozvat k sobě do pokoje. Byl jsem v té fázi opilosti, kdy si lehnete ve tmě na postel a točí se s vámi celá místnost a vy přemýšlíte o povaze vesmíru a jestli stihnete doběhnout k umyvadlu dřív, než z vás vyrazí zvratky. Ráno začínal můj poslední den volna, a pokud by se mi nepodařilo dokázat, že se schopnost vidět věci, co nejsou, počítá u moderního policisty mezi klíčové dovednosti, čekal na mě spisový a dokumentační útvar.

* * *

„Omlouvám se za dnešní noc,“ řekla Lesley.

Ráno ani jeden z nás nedokázal čelit hrůzám kuchyňky, takže jsme se uchýlili do kantýny.

Navzdory faktu, že se o její chod starala směsice udělaných Polek a vyzábých Somálců, působením jakési institucionální setrvačnosti se v ní podávalo jídlo odpovídající klasickému anglickému umaštěnému bufetu, káva byla odporná a čaj byl horký a sladký a rozléval se do hrnků. Lesley si dala poctivou anglickou snídani; já si dal čaj.

„Nic se neděje,“ krčil jsem rameny. „Znáš to, kdo zaváhá...“

„Tohle nemyslím,“ ohradila se Lesley a plácla mě do ruky plochou stranou nože. „Za to, co jsem řekla o tobě jako poldovi.“

„Bez obav. Vzal jsem si tvoji zpětnou vazbu k srdci a poté, co jsem ji dnes ráno podrobil důkladné analýze, si myslím, že teď na klíčových cílech v souvislosti s mým kariérním postupem můžu pracovat svědomitě, iniciativně, ale především kreativně.“

„Co máš v plánu?“

„Chystám se nabourat do HOLMESu a zjistit, jestli měl můj duch pravdu.“

* * *

Každá policejní stanice v zemi má instalovanou minimálně jednu interní policejní databázi HOLMES, která umožňuje informatikou nepolibeným policistům spojení se sklonkem dvacátého století. Chtít, aby se spojili se stoletím jednadvacátým, by už bylo příliš.

Všechno, co souvisí s nějakým významnějším vyšetřováním, se uchovává v systému, který detektivům umožňuje vyhledávat si informace a vyhybat se průserům, kvůli nimž bylo pátrání po Yorkshirském rozparovači tak příkladně katastrofální operací. Náhrada za starý systém se měla jmenovat SHERLOCK, ale nikdo nedokázal najít pro takový akronym vhodná slova, takže nová verze dostala jméno HOLMES 2.

Hypoteticky se můžete k HOLMESu 2 připojit z notebooku, ale metropolitní policie ráda přikovává zaměstnance k pevným terminálům – které není možné nechat ve vlaku nebo dát do frcu. Když probíhá větší vyšetřování, terminály se dají rozvézt do vyšetřovacích místností na jiných místech budovy. Lesley a já jsme mohli potají otevřít hlavní terminál a riskovat, že nás někdo chytí, ale měl jsem za vhodnější připojit se s notebookem přes LAN v jedné z prázdných vyšetřovacích místností a pracovat v bezpečí a pohodlí.

Před třemi měsíci mě poslali na kurz zacházení s HOLMESem 2. Tehdy jsem byl nadšený, protože jsem si myslel, že mě vedení možná chce připravit na práci při důležitých vyšetřováních, ale nyní si uvědomuji, že si mě jen vychovávali pro zadávání informací do počítače. Vyšetřování zločinu v Covent Garden jsem našel za necelou půlhodinu. Lidé si často na heslech nedávají nijak zvlášť záležet a inspektor Neblett použil jméno a rok narození své nejmladší dcery, což je prostě trestuhodné. Získal jsem tím přístup (jen pro čtení) do souborů, o něž jsme se zajímali.

Starý systém neuměl pracovat s velkými datovými soubory, ale poněvadž HOLMES 2 měl už jen desetileté zpoždění za nejaktuálnějšími trendy, vyšetřovatelé nyní mohli k takzvanému nominálnímu protokolu přidávat důkazové fotografie, skeny dokumentů, a dokonce i záznamy z kamerových systémů. Bylo to takové YouTube pro potřeby policistů.

Tým přidělený k vyšetřování vraždy Williama Skirmishe se okamžitě zmocnil kamerových záznamů, aby se podíval, jestli se mu nenaskytne přímý pohled na vraha. Byl to obrovský soubor a já šel přímo po něm.

Podle protokolu byla kamera upevněna na nároží James Street a mířila na západ. Byl z ní nekvalitní, tmavý výstup, aktualizovaný rychlostí jeden snímek za sekundu. Ale i navzdory chabému osvětlení bylo na záznamu jasně vidět Williama Skirmishe, jak zpod kamery kráčí směrem k Henrietta Street.

„A tadyhle je náš podezřelý,“ ukázala Lesley.

Na monitoru se ukázala další postava – pokud se to dalo určit, byl to nejspíš muž, nejspíš v džínách a kožené bundě –, která prošla kolem Williama Skirmishe a zmizela pod obrazovkou. Podle poznámek nesla tato postava označení SVĚDEK A.

Pak se objevila třetí postava a ta se od kamery vzdalovala. Zmáčkł jsem tlačítko PAUSE.

„Tohle nevypadá na stejného chlapa,“ řekla Lesley.

To rozhodně ne. Tento muž měl na hlavě cosi na způsob šmoulí čepice a něco, v čem jsem poznával edvardovský domácí kabát – neptejte se mě, odkud vím, jak vypadá edvardovský domácí kabát; řekněme jen, že to nějak souvisí s *Pánem času*, a tím bych to uzavřel. Nicholas říkal, že měl červenou barvu, ale záznam z kamery byl jen černobílý. Vrátil jsem ho o několik políček a potom ho zase pustil. První postava, SVĚDEK A, vypadla ze záběru jeden dva snímky předtím, než se v zorném poli objevil muž se šmoulí čepicí.

„Měl dvě sekundy, aby se převlíkl,“ poznamenala Lesley. „To není v lidských silách.“

Posunul jsem záznam dopředu. Muž se šmoulí čepicí vytáhl pálku a rázně přikročil za Williama Skirmishe. K náprahu došlo mezi políčky, ale úder byl jasně vidět. Na dalším záběru padalo Skirmishovo tělo na zem a u portiku se dal rozeznat malý tmavý flek, u něhož jsme se shodli, že musí představovat hlavu.

„Panebože. On mu fakt tu hlavu jen tak urazil,“ vydechla Lesley.

Přesně jak to líčil Nicholas.

„Tohle není v lidských silách,“ použil jsem Lesleyina slova.

„Už jsi viděl, jak člověku uletí hlava,“ připomněla mi. „Já tam taky byla, vzpomínáš?“

„To byla bouračka,“ opáčil jsem. „Dvě tuny železa, ne nějaká pálka.“

„Jo,“ poklepala na monitor. „Ale tady to vidíš.“

„Tady je něco špatně.“

„Kromě toho, že máme co do činění s odpornou vraždou?“

Kliknutím jsem vrátil záznam na místo, kde se objevil Šmoulí čepice.

„Vidíš tady nějakou pálku?“

„Ne,“ odpověděla Lesley. „Jsou mu vidět obě ruce. Třeba ji má na zádech.“

Překlikl jsem záznam dopředu. Na třetím záběru se Šmoulí čepicí pálka objevila v ruce jakoby mávnutím kouzelného proutku, ale mohlo jít také o produkt jednosekundového prodlení mezi záběry.

I na ní mi ale něco nehrálo.

„Na baseballovou pálku mi přijde moc velká.“

Na délku by dosahovala asi do dvou třetin výšky muže, který ji nesl. Několikrát jsem překlikl dozadu a dopředu, ale nedokázal jsem přijít na to, kde si ji nesl.

„Možná hraje radši softball,“ prohodila Lesley.

„Kde se dá vůbec takhle obrovská pálka koupit?“

„Ve Velké pálkárně?“ zkusila to. „V Pálkissimu?“

„Schválně jestli se na nám naskytne pohled na jeho obličej.“

„V Pálkách XXL,“ pokračovala Lesley.

Nevěnoval jsem jí pozornost a překlikl dopředu. Vražda nezabrala ani tři sekundy, tři záběry: na prvním byl náprah, na druhém úder, na třetím důsledek. Na dalším záběru byl Šmoulí čepice zachycen uprostřed otočky, s tváří v tříčtvrtinovém profilu, kdy byla vidět vyčnívající brada a výrazný orlí nos.

Na následujícím záběru se dotýčný už vracel cestou, kterou přišel, pomaleji, než když přicházel, z přerušovaného záznamu mi připadalo, že nenuceným krokem. Pálka zmizela dva záběry po vraždě – opět jsem neviděl, kam se poděla.

Napadlo mě, jestli bychom nemohli obličej zvyraznit, a začal jsem hledat nějakou grafickou funkci, kterou bych za tímto účelem mohl použít.

„Blbe,“ ozvala se Lesley. „Mordparta to už bude mít udělané.“

Měla pravdu. K záznamu byly připojeny odkazy na zvyrazněné snímky Williama Skirmishe, SVĚDKA A a vraždícího muže ve šmoulí čepici. Na rozdíl od toho, co bývá vidět v televizi, existuje zřetelně daná hranice, jak kvalitní detail můžete vytáhnout ze staromódního kusu videozáznamu. Je jedno, jestli je digitální – pokud tam ta informace není, tak tam není. Přesto se některý z techniků snažil, seč mu síly stačily, a ačkoliv byly všechny tváře rozmazané, bylo přinejmenším jasně poznat, že jde o tři různé lidi.

„Má nasazenou masku,“ řekl jsem.

„To už z tebe začíná mluvit zoufalství,“ podotkla Lesley.

„Podívej na tu bradu a ten nos,“ upozornil jsem ji. „Takovej obličej nikdo nemá.“

Lesley ukázala na poznámku u záznamu. „Zdá se, že vyšetřovatelé s tebou souhlasí.“ S důkazovým souborem se pojiil soupis dalších „kroků“ a jedním z nich bylo prověřit masky u místních kostymérských firem, divadel a půjčoven maskárních úborů. Měl velmi nízkou prioritu.

„No jo!“ zvolal jsem. „Takže by to mohl být stejnej člověk.“

„Ale prosím tě, kdo by se zvládl převlíknout během necelých dvou sekund?“ namítla.

Všechny důkazové soubory byly propojené, takže jsem se podíval, zda se týmu podařilo sledovat SVĚDKA A i po odchodu z místa činu. Nepodařilo, a podle seznamu dalších kroků bylo naléhavě nutné ho lokalizovat. Předpokládal jsem, že se uspořádá tisková konference a policie se obrátí na svědky. A důležitou roli sehraje slovní spojení *Máme eminentní zájem promluvit si...*

Pohyb Šmoulí čepice byl zaznamenán po celé délce New Row, přesně na trase, po níž se vydal podle Nicholase, ale na St. Martin's Lane ze sledovací sítě zmizel. Podle seznamu kroků v dané chvíli polovina vyšetřovacího týmu pročešávala okolní ulice a hledala potenciální svědky a vodička.

„Ne,“ řekla Lesley, která mi četla myšlenky.

„Nicholas...“

„Duch Nicholas,“ přikývla.

„Hmotně znevýhodněný Nicholas,“ utrousil jsem, „mluvil pravdu ohledně příchodu vraha, způsobu vedení útoku i příčiny smrti. Mluvil pravdu i ohledně únikové trasy a v časovém grafu nemáme záznam, že by byl SVĚDEK A vidět ve stejnou dobu jako Šmoulí čepice.“

„Šmoulí čepice?“

„Podezřelý z vraždy,“ vysvětlil jsem. „Tohle musím předložit týmu, co tohle řeší.“

„Co chceš říct vrchnímu vyšetřovateli? Potkal jsem ducha a ten řekl, že SVĚDEK A si nasadil masku a udělal to?“

„Ne, řeknu, že mě oslovil potenciální svědek, který navzdory tomu, že místo činu opustil dřív, než jsem mohl zjistit jeho jméno a adresu, přišel s potenciálně zajímavými vodičky, která by mohla napomoci k úspěšnému vyřešení případu.“

Lesley se nad tím přinejmenším zamyslela. „A myslíš, že se díky tomu dostaneš z SDÚ?“

„Za pokus to musí stát.“

„Stačit to nebude. Za prvé: ohledně SVĚDKA A už sami generují vodička, mezi něž patří možnost, že měl nasazenou masku. Za druhé: všechny tyhle informace jsi mohl zjistit z toho videozáznamu.“

„Oni nebudou vědět, že jsem měl k tomu videu přístup.“

„Petere. Je tam vidět, jak někomu uletí hlava. Do konce dnešního dne toho bude plný internet a je možné, že to bude už ve zprávách v deset.“

„Tak zajistím další vodička.“

„Půjdeš se pít po tom svým duchovi?“

„Chceš jít se mnou?“

„Ne. Protože zítra je nejdůležitější den pro zbytek mé kariéry a já se chystám co nejdřív zalehnout do postele s kakaem a Blackstoneovou *Příručkou policejního vyšetřovatele*.“

„Ještě že tak,“ já na to. „Myslím, žeš ho v noci stejně zaplašila.“

* * *

Potřeby pro lovce duchů: termální prádlo, velmi důležité; teplý kabát; termoska; trpělivost; duch.

Jistěže mě poměrně brzy napadlo, že je to možná ta nejpošetilejší věc, jakou jsem kdy udělal.

Kolem desáté jsem zaujal první pozici: posadil jsem se k venkovnímu stolku jedné kavárny a čekal, až davy prořidnou.

Jakmile v kavárně zavřeli, došoural jsem se k portiku Hereckého kostela a čekal.

Byla další mrazivá noc, což znamenalo, že opilcům odcházejícím z hospod byla příliš velká zima, aby se vzájemně napadali. V jedné chvíli mě minula skupina žen na tahu, dvanáctičlenná dámská jízda, všechny v příliš velkých růžových tričkách, s králíci ušima a na vysokých podpatcích. Na bledých nohou se jim chladem dělaly fleky. Jedna z nich si mě všimla.

„Měl bys jít domů,“ zavolala. „Ten už nepřijde.“

Její kamarádky se rozječely smíchy. Slyšel jsem, jak si jedna z nich postěžovala, že „všichni hezci jsou teplí“.

Já si zrovna pomyslel totéž při pohledu na muže, který mě pozoroval z druhého konce prostranství. S rozšířením gay hospod, klubů a chatovacích místností už není nutné, aby nezadaný světák za mrazivých nocí navštěvoval veřejné záchody a hřbitovy, kde by se mohl setkat s mužem pro uspokojení svých neodkladných potřeb. Přesto někteří jedinci dál rádi riskují omrzliny příslušných tělesných partií – neptejte se mě proč.

Měřil asi metr osmdesát – což je postaru šest stop – a oblečený byl do krásně šitého obleku, jenž zdůrazňoval šířku jeho ramen a štíhlý pas. Hádal bych mu něco lehce přes čtyřicet, měl dlouhou, jemně rýsovanou tvář a hnědé vlasy se staromódní pěšinkou na stranu. V sodíkovém světle se to těžko určovalo, ale měl jsem za to, že má šedé oči. Nesl si hůl se stříbrnou rukojetí, a aniž jsem se podíval, věděl jsem, že má ručně šité boty. Potřeboval už jen mladšího společníka mírně etnického původu, a mně by nezbyvalo než celé klíšé naplnit a zavolat policii.

Když se ke mně volným krokem vydal, aby mě oslovil, napadlo mě, že se po společníkovi mírně etnického původu doopravdy může shánět.

„Zdravíčko.“ Pronesl to klasickou britskou angličtinou, jako anglický padouch v hollywoodském filmu. „Co děláte?“

Myslel jsem, že zkusím odpovědět po pravdě. „Lovím duchy.“

„Zajímavé,“ odpověděl. „Nějakého konkrétního ducha?“

„Nicholase Wallpennyho.“

„Jak se jmenujete a jakou máte adresu?“

Při takové otázce se každý Londýňan vždycky naježí. „Co prosím?“

Sáhl si do kapsy a vytáhl peněženku. „Detektiv vrchní inspektor Thomas Nightingale,“ představil se a ukázal mi průkaz.

„Konstábl Peter Grant,“ já na to.

„Ze stanice Charing Cross?“

„Ano, pane.“

Zvláště se na mě usmál.

„Pokračujte, konstáble,“ řekl a volným krokem se vydal zpátky po James Street.

A bylo to, právě jsem sdělil vysoce postavenému policejnímu inspektorovi, že lovím duchy, což znamenalo – pokud mi uvěřil – že mě bude považovat za blázna, nebo – pokud mi neuvěřil – si bude myslet, že se ochomýtám kolem pánských záchodků a nějakou nemravností se chystám narušit veřejný pořádek.

A po duchovi, po němž jsem pátral, nebylo vidu ani slechu.

Utekli jste někdy z domova? Já ano, dvakrát. Poprvé, když mi bylo devět, jsem se dostal jen k Argosu na Camden High Street, podruhé, ve čtrnácti, jsem se ocitl až na nádraží Euston a už jsem stál před tabulí s odjezdy, když jsem se zastavil.

Ani v jednom případě mě nikdo nezachránil, nenalezl ani nepřivedl domů; když jsem se vrátil, mám pocit, že si máma ve skutečnosti ani nevšimla, že jsem byl pryč. Víím, že táta to nevěděl.

Obě dobrodružství skončila stejně – zjištěním, že nakonec, ať se děje co se děje, se budu muset vrátit domů. Pro mé devítileté já se s tím pojilo vědomí, že obchodní dům Argos představuje vnější hranici mého chápání světa. Za tímto bodem byla stanice metra a nějaká velká budova se sochami koček a ještě dál pak další ulice a jízdy autobusem, které vedou do klubů v podzemí a ty jsou smutné, prázdné a páchnou po pivu.

Moje čtrnáctileté já bylo racionálnější. Ve městech na tabulích s odjezdy autobusů jsem nikoho neznal a pochyboval jsem, že by byla přívětivější než Londýn. Nejspíš jsem ani neměl dost peněz, abych se dostal dál než do Potters Bar, a i kdybych někam dojel načerno, co bych jedl? Realisticky vzato, měl jsem u sebe hotovost tak na tři jídla a pak bych se musel vrátit k mámě a tátovi. Všechno, co bych udělal kromě opětovného nasednutí na autobus a cesty zpátky domů, by bylo jen oddalováním nevyhnutelného návratu.

Ke stejnému zjištění jsem dospěl i ve tři hodiny ráno v Covent Garden. Zakoušel jsem stejné zhroucení možných budoucností do singularity, budoucnost, které jsem nemohl uniknout. Neměl jsem řídit žádné fáro a říkat „spadla klec!“. Měl jsem pracovat na spisovém a dokumentačním útvaru a být „cenným přínosem“.

Vstal jsem a vydal se zpátky na stanici.

Měl jsem dojem, že slyším, jak se mi v dálce někdo směje.

2

Čtyřnohý lovec duchů

Druhý den ráno se mě Lesley zeptala, jak dopadl lov na duchy. Postávali jsme před Neblettovou kanceláří, místem, odkud měl přijít osudný úder. Být jsme tam nemuseli, ale ani jeden z nás nechtěl prodlužovat agonii.

„Jsou horší věci než spisový a dokumentační,“ utěšoval jsem se.

Oba jsme nad tím chvíli přemýšleli.

„Jít k dopravákům,“ pronesla. „To je ještě horší.“

„Ale zas se tam voziš v bezva autech,“ namítl jsem. „BMW řada pět, Mercedes třída M.“

„Víš, Petere, ty seš fakt povrchní člověk.“

Už jsem chtěl začít protestovat, ale v tu chvíli vyšel z kanceláře Neblett. Nezdálo se, že by ho naše přítomnost překvapila. Podal Lesley dopis a připadalo mi, že ta se ho podivně zdráhá otevřít.

„Čekají vás v Belgravii,“ sdělil jí. „Můžete odejít.“ V Belgravii má základnu westminsterské oddělení vražd. Lesley mi nervózně zamávala, otočila se a odskotačila chodbou.

„A tak ztrácíme opravdovou lovkyni zlodějů,“ poznamenal Neblett. Podíval se na mě a zakabonil se.

„Zatímco ty,“ řekl, „ani nevím, co jsi vlastně zač.“

„Iniciativně se stávám cenným přínosem, pane.“

„Ty jsi ale pěkný drzoun,“ opáčil Neblett. Mně nepodal obálku, ale jen nějaký papír. „Budeš pracovat s vrchním inspektorem Thomasem Nightingalem.“ Na papíru bylo jméno a adresa jakési japonské restaurace na New Row.

„Pro koho budu pracovat?“

„Pokud vím, tak pro oddělení hospodářské a specializované kriminality,“ odpověděl Neblett.

„Chtějí, abys chodil v civilu, takže bys sebou měl hodit.“

Oddělení hospodářské a specializované kriminality administrativně zastřešovalo spoustu specializovaných úseků, všechno od umění a starožitností po přistěhovalectví a počítačovou kriminalitu. Důležité bylo, že mezi ně nepatřil spisový a dokumentační útvar. Chvatně jsem se vzdálil, než by si to mohl rozmyslet, ale chci, aby bylo jasno v tom, že jsem si ani jednou neposkočil.

* * *

New Row byla úzká ulice v pěší zóně mezi Covent Garden a St. Martin's Lane, s Teskem na jednom konci a divadly na St. Martin's Lane na druhém. *Tokyo A Go Go* byla restaurace specializovaná na japonské bento a nacházela se asi v polovině ulice, mezi soukromou galerií a obchodem s dívčími sportovními potřebami. Uvnitř byla dlouhá a široká sotva na dvě řady stolků, prostor byl střídme vymalovaný v minimalistickém japonském duchu, měl leštěnou dřevěnou podlahu, stoly a židle z lakovaného dřeva, byla v něm spousta pravých úhlů a rýžového papíru.

Nightingalea jsem zahlédl u zadního stolu, kde právě jedl cosi z černé lakované krabičky. Když mě uviděl, vstal a potřásl mi rukou. Jakmile jsem se usadil naproti němu, zeptal se mě, jestli mám hlad.

Poděkoval jsem a řekl, že hlad nemám. Byl jsem nervózní a řídím se pravidlem, že neklidný žaludek si nikdy neplním studenou rýží. On si objednal čaj a chtěl vědět, zda by mi vadilo, kdyby pokračoval v jídle.

Řekl jsem, že ani v nejmenším, a tak opět začal rychlými pohyby hůlek napichovat jídlo z krabičky.

„Vrátil se?“ zeptal se.

„Kdo?“

„Ten váš duch. Nicholas Wallpenny: čmuchar, lovec brouků a příležitostný zloděj. Bývalý farník od svatého Jiljí. Zkusil byste uhádnout, kde je nyní pohřbený?“

„Na hřbitově Hereckého kostela?“

„Výborně,“ a Nightingale rychlým bodnutím nabral kachní závitek. „Tak co? Vrátil se?“

„Ne, nevrátil.“

„Duchové jsou nevypočitatelní,“ poznamenal. „Rozhodně to nejsou spolehliví svědci.“

„Chcete mi říct, že duchové opravdu existují?“

Nightingale si ubrouskem pečlivě utřel rty.

„Sám jste s jedním mluvil. Co si myslíte?“

„Očekávám potvrzení od výše postaveného policisty.“

Ubrousek odložil a uchopil šálek čaje. „Duchové opravdu existují,“ potvrdil a napil se.

Zůstal jsem na něho hledět. Na duchy, skřítky ani bohy jsem nevěřil a poslední dva dny jsem si připadal jako člověk, který sleduje kouzelnickou show – očekával jsem, že zpoza opony vystoupí kouzelník a požádá mě, abych si vybral kartu, jakoukoliv kartu. Nebyl jsem připravený na duchy uvěřit, ale takhle to chodí s empirickými zkušenostmi – o jejich existenci nelze pochybovat.

A jestliže duchové opravdu existují?

„Chcete mi tím sdělit, že v rámci metropolitní policie funguje nějaké tajné oddělení, které má za úkol vypořádávat se s duchy, démony, skřítky, běsy, čarodějnicemi a čaroději, elfy a skřety...?“ ptal jsem se. „Můžete mě zastavit, než seznam nadpřirozených bytostí vyčerpám.“

„Jen kloužete po povrchu,“ opáčil.

„Mimozemšťané?“ musel jsem se zeptat.

„Zatím ne.“

„A co to tajné policejní oddělení?“

„Obávám se, že ho tvořím jenom já.“

„A co ode mě chcete, abych se k vám... přidal?“

„Abyste mi pomohl s tímto vyšetřováním.“

„Myslíte si, že je na té vraždě něco nadpřirozeného?“

„Co kdybyste mi řekl, co vám sdělil ten váš svědek,“ pobídl mě, „a pak uvidíme, kam se to bude ubírat.“

A tak jsem mu vysvětlil, jak to bylo s Nicholasem a jak si ten vraždicí muž změnil oblečení, co bylo na záznamech kamerového systému a že si lidé z mordparty myslí, že jde o dvě různé osoby.

Když jsem skončil, kývl na servírku, aby přinesla účet.

„Mrzí mě, že jsem to nevěděl už včera,“ prohlásil. „Ale pořád bychom mohli být schopni najít nějakou stopu.“

„Stopu čeho, pane?“

„Strašidelných jevů, zlověstna,“ objasnil, „to vždycky zanechává stopu.“

* * *

Nightingale jezdil jaguarem, nefalšovaným Mark II s šestiválcovým motorem o objemu 3,8 litru. Za možnost vlastnit takovéhle auto by můj táta prodal trubku, a to v šedesátých letech, kdy to stále něco znamenalo. Nebylo netknuté: na karoserii mělo několik ťukanců, po dveřích řidiče se táhl odporný škrábanec a kůže na sedadlech začínala prskat, ale když Nightingale otočil klíčkem v zapalování a řadový šestiválec se patřičně rozburácel, ve všech ohledech, na nichž záleželo, byl tenhle vůz dokonalý.

„Na konci střední školy jste skládal zkoušky z přírodních věd,“ oslovil mě Nightingale, když jsme vyrazili. „Proč jste je nešel studovat dál?“

„Už jsem se na to nedokázal soustředit, pane. Měl jsem špatné známky a nedostal jsem se na obor, o který jsem stál.“

„Vážně? A co vás rozptýlilo? Že by třeba hudba? Založil jste kapelu?“

„Ne, pane. Nebylo to nic tak zajímavého.“

Jeli jsme přes Trafalgarské náměstí a využili nenápadný maják metropolitní policie na čelním skle, abychom projeli Mall, minuli Buckinghamský palác a vjeli do oblasti Victoria. Věděl jsem, že se můžeme ubírat jen na dvě místa: na stanici v Belgravii, kde měla mordparta vyšetřovací místnost, nebo do márnice ve Westminsteru, kam bylo uloženo mrtvé tělo. Doufal jsem, že je naším cílem policejní stanice, ale byla jím samozřejmě márnice.

„Ale vědeckou metodu chápete, že?“

„To ano, pane,“ přisvědčil jsem a pomyslel si: Bacon, Descartes a Newton – jasná zpráva.

Pozorování, hypotéza, experiment a ještě něco, co jsem si mohl vyhledat, až se zase dostanu na notebook.

„Výtečně. Protože potřebuju někoho s jistou dávkou objektivitu.“

Jednoznačně to bude márnice, blesklo mi hlavou.

* * *

Oficiálně se to jmenuje Forenzní oddělení Iaina Westa a představuje to nejlepší pokus ministerstva vnitra připodobnit některou ze svých márnice všem těm vychytaným obdobám z amerických televizních seriálů. Aby se špinavým policistům znemožnilo kontaminovat případné stopové důkazy na mrtvém těle, zbudoval se zde speciální promítací sál, kde se na uzavřeném televizním okruhu vysílají přímé přenosy z pitev. V důsledku toho se i to nejpříšernější ohledávání mrtvol redukovalo na pouhý úděsný televizní dokument. Já byl všemi deseti pro, jenže Nightingale naopak tvrdil, že se potřebujeme dostat co nejdříve k tělu.

„Proč?“ podivil jsem se.

„Protože mimo zraku má člověk i jiné smysly.“

„Máte na mysli mimosmyslové vnímání?“

„Jen si zachovejte otevřenou mysl,“ nabádal mě.

Než nás místní personál pustil ke stolu, přiměl nás, abychom si oblékli kombinézy a roušky. Nebyli jsme příbuzní, takže se na mrtvém těle ani neobtěžovali taktně zahalit prostor mezi rameny a hlavou.

Byl jsem velice rád, že jsem si ráno nedopřál bento.

Odhadoval jsem, že William Skirmish byl za života poměrně nenápadný člověk. Byl to muž středního věku, mírně nadprůměrné výšky, měl sice ochablý svalový tonus, ale nebyl tlustý. Zjistil jsem, že je překvapivě snadné dívat se na oddělenou hlavu i s tou utrženou, roztřepenou kůží a svaalem místo krku. Lidé mají za to, že pokud jste policista, vaší první mrtvolou bude oběť vraždy, ale pravda je taková, že je to obvykle oběť dopravní nehody. Já tu svou první spatřil hned druhého dne ve službě, když jakási dodávka srazila hlavu cyklokurýrovi. Později tomu ani ne tak přivyknete, jako spíš víte, že by to mohlo být mnohem horší. Ne že bych byl z bezhlavého pana Skirmishe nějak odvázaný, ale musel jsem uznat, že je mnohem méně děsivý, než jsem si představoval.

Nightingale se sehnul nad tělem a do odtrženého krku prakticky vsunul obličej. Zavrtěl hlavou a obrátil se ke mně.

„Pomozte mi ho přetočit.“

Těla jsem se dotýkat nechtěl, ani s chirurgickými rukavicemi, ale vycouvat už jsem nemohl. Bylo těžší, než jsem očekával, a když se převracelo na břicho, bylo studené a netečné. Honem jsem poodstoupil, ale Nightingale mi pokynul, abych se vrátil ke stolu.

„Chci, abyste ke krku co nejdříve přiblížil tvář, zavřel oči a pověděl mi, co cítíte,“ vyzval mě.

Zaváhal jsem.

„Slibuji, že se to vyjasní,“ dodal.

Pomáhala mi rouška a chrániče očí; bylo vyloučené, abych mrtvého muže náhodou políbil. Udělal jsem, co po mně Nightingale chtěl, a zavřel jsem oči. Napřed jsem cítil jen zápach dezinfekčního prostředku, nerez oceli a čerstvě omyté pokožky, ale po chvíli jsem začal vnímat ještě něco, jakýsi škrábavý, šlachovitý, ztěžka oddychující, vlhce čumákovitý, ocasem vrtící vjem.

„Nuže?“

„Pes,“ řekl jsem. „Malý uštěkaný pes.“

Vrčení, štěkání, ječení, letmo zahlédnuté dlažební kostky, větve, smích – nepříčetný, pronikavý smích.

Prudce jsem se narovnal.

„Násilí a smích?“ zeptal se Nightingale. Přikývl jsem.

„Co to bylo?“

„Strašidelně, zlověstně. Je to jako jasné světlo, když zavřete oči, zanechává paobrazy. Říkáme tomu *vestigium*.“

„Jak poznám, že jsem si to prostě jen nepředstavil?“

„Díky zkušenosti. Naučíte se to rozlišovat na základě zkušeností.“

Pak už jsme se našťásti k tělu otočili zády a odešli jsme.

„Sotva jsem něco cítil,“ podotkl jsem, zatímco jsme se svlékali. „Je to vždycky takhle slabé?“

„To tělo leželo dva dny na ledu,“ vysvětloval, „a mrtvá těla si *vestigia* neuchovávají moc dobře.“

„To, co to způsobilo, muselo tedy být hodně silné,“ usoudil jsem.

„No právě. Proto musíme předpokládat, že ten pes je velmi důležitý, a musíme zjistit proč.“

„Třeba měl pan Skirmish psa,“ nadhodil jsem.

„Ano. U toho začneme.“

Převlékli jsme se a už byli na cestě z márnice, když nás dostihl osud.

„Doneslo se mi, že v týhle budově něco odporně zasmrdělo,“ ozval se za námi čísi hlas. „A ať se propadnu, jestli to není pravda.“

Zastavili jsme se a otočili se.

Detektiv vrchní inspektor Alexander Seawoll byl mohutný muž, jemuž chybělo jen málo do dvou metrů, muž širokých plecí, s pivním břichem a hlasem, který by roztrásl okna. Pocházel z Yorkshiru nebo z podobných končin a stejně jako pro řadu jiných lidí ze severní Anglie, kteří trpěli osobními problémy, i pro něj představoval přesun do Londýna lacinou alternativu k psychoterapii. Znal jsem ho na základě jeho pověsti, jež sdělovala: za žádných okolností se mu neserte do života. Řítil se k nám chodbou jako býk na steroidech a já při tom musel odolat nutkání schovat se za Nightingaleova záda.

„Tohle je, kurva, moje vyšetřování, Nightingale,“ zvolal Seawoll. „Je mi u prdele, s kým zrovna pícháte – nechci, aby ty vaše sračky z *Akt X* nabourávaly poctivou policejní práci.“

„Mohu vás ujistit, inspektore,“ odvětil Nightingale, „že nemám v sebemenším úmyslu se vám plést do cesty.“

Seawoll se otočil, aby se na mě podíval. „Tohle je kdo, sakra?“

„Konstábl Peter Grant,“ informoval ho Nightingale. „Spolupracuje se mnou.“

Viděl jsem, že to Seawolla šokovalo. Bedlivě se na mě zadíval, načež opět upřel pozornost na Nightingalea. „Přijal jste ho do učení?“

„To se má teprve rozhodnout.“

„Na to se ještě podíváme. Něco se přece dohodlo.“

„Něco se dohodlo,“ přitakal Nightingale. „Ale okolnosti se mění.“

„Tak moc zas ne, kurva,“ zavrčel Seawoll, ale připadalo mi, že přišel o část svého přesvědčení.

Opět si mě změřil pohledem. „Jestli ti můžu radit, synku,“ procedil, „dokud ještě můžeš, na tohle chláпка se vyser.“

„Je to všechno?“ zeptal se Nightingale.

„Nestrkejte nos do mého vyšetřování.“

„Já chodím tam, kde je mě potřeba,“ odtušil Nightingale. „Taková je dohoda.“

„Okolnosti se můžou změnit, kurva,“ upozornil ho Seawoll. „A teď, pánové, nebude-li vám to vadit, už jdu pozdě na výplach tlustého střeva.“

Vrátil se chodbou, kterou přišel, prorazil dvojité dveře a zmizel z dohledu.

„Co je to za dohodu?“ zeptal jsem se.

„To není důležité,“ odpověděl Nightingale. „Pojďme zjistit, jestli bychom nemohli najít toho psa.“

* * *

Severnímu konci londýnského obvodu Camden dominují dva kopce: Hampstead na západě a Highgate na východě, přičemž Hampstead Heath, jeden z největších londýnských parků, je mezi ně vsazený jako zelené sedlo. Z těchto výšin se terén svažuje k Temži a záplavovým nížinám, jež se rozprostírají skryty pod zastavěným centrem Londýna.

Dartmouth Park, kde žil William Skirmish, se nachází v nižších partiích Highgatu, kousek pěšky od Heath. Obýval přízemní byt v renovované viktoriánské řadové zástavbě, nárožní dům na stromy stíněné ulici, kterou před dopravní zkárou zachraňovaly značky a retardéry.

O kus níž na svahu se rozkládaly Kentish Town, Leighton Road a sídliště, kde jsem vyrostl. Někteří mí spolužáci bydleli hned za rohem od Skirmishova bytu, takže celou tu oblast jsem velmi dobře znal.

Zatímco jsme ukazovali průkazy uniformovanému hlídači u dveří, v jednom okně v prvním patře jsem zahlédl tvář. Jak je tomu i u mnoha jiných přebudovaných řadových domů, kdysi elegantní chodby byly přepaženy sádkartonovými deskami, takže najednou působily stíněně a ponuře. Do prostoru na konci byly vsazeny dvojce přídavné vstupní dveře. Ty napravo byly pootevřené, ale symbolicky zahrazené policejní páskou. Druhými se podle všeho vcházelo do bytu v patře, kde sebou škubly záclony.

Skirmishův příbytek byl uklizený a úhledně zařízený onou kombinací stylů, které si do svých domů vybírají obyčejní lidé, kteří nejsou ve vleku svých ambiciózních démonů. Bylo tam méně polic s knihami, než kolik bych očekával u člověka z médií; řada fotografií, ale u dětí to byly výhradně černobílé snímky nebo staré vybledlé barevné filmy řady instamatic.

„Život tichého zoufalství,“ poznamenal Nightingale. Věděl jsem, že je to citát, ale nehodlal jsem mu udělat tu radost a zeptat se či.

Šéfinspektor Seawoll, ať byl jinak jakýkoliv, nebyl žádný pitomec. Poznali jsme, že jeho vyšetřovací tým odvedl důkladnou práci – na telefonu, na klikách a rámech byly šmouhy od daktyloskopického prášku, z polic byly vytaženy knihy a na místo byly vráceny vzhůru nohama. Tato skutečnost Nightingalea roztrpčila víc, než bylo příhodné. „Tohle je prostě ledabylost,“ řekl. Zásuvky byly vytaženy, prohledány a ponechány nedovřené, aby bylo poznat, jak s nimi bylo naloženo.

Všechno, co stálo za zaznamenání, mělo být zaznamenáno a zapsáno do HOLMESu, nejspíš takovými mladými hejly jako Lesley, ale mordparta nevěděla o mých parapsychologických schopnostech a *vestigiu* štekajícího psa.

A nějaký pes tu byl. Buď pes jak se sluší a patří, nebo měl Skirmish slabost pro Šťavnaté masové kousky v omáčce, ale nemyslel jsem si, že by jeho tichý život byl až tak zoufalý.

Zavolał jsem Lesley na mobil.

„Jsi nablízku nějakému terminálu s HOLMEsem?“

„Od chvíle, co tu jsem, jsem od toho zatraceného krámu neodešla. Dostala jsem rozkaz zadávat data do systému a ověřovat výpovědi.“

„Neříkej,“ dusil jsem v sobě škodolibou radost. „Hádej, kde jsem já?“

„Jsi ve Skirmishově bytě v Dartmouth Parku, parchante.“

„Jak to víš?“

„Protože přes zeď kanceláře slyším, jak Seawoll kvůli tomu řve. A mimochodem, kdo je inspektor Nightingale?“ Pohlédl jsem na Nightingalea, který se na mě netrpělivě díval. „To ti povím později. Mohla by ses pro nás na něco mrknout?“

„Jasně. O co jde?“

„Když lidi z oddělení vražd probrali ten byt, nenašli nějakého psa?“

Slyšel jsem, jak ťuká a vyhledává příslušné soubory. „V protokolu není o psovi žádná zmínka.“

„Díky. Právě jsi byla cenným přínosem.“

„Dnes večer kupuješ pití,“ zavrčela a zavěsila.

Pověděl jsem Nightingaleovi o nepřítomnosti psa.

„Pojďme se podívat po nějakém všetečném sousedovi,“ navrhl. I on si zjevně všiml tváře v okně.

Vedle hlavních dveří byl nad zvonky přibudovaný reproduktor domácího telefonu. Jen co Nightingale zmáčkl tlačítko, dveře zabzučely, zámek se uvolnil a z reproduktoru se ozvalo: „Jen pojď nahoru, drahoušku.“ Následovalo další zabzučení, otevřely se i vnitřní dveře za zaprášeným, ale jinak uklizeným schodištěm vedoucím nahoru, a když jsme se po něm vydali, uslyšeli jsme, jak se pronikavě rozštěkal nějaký psík. Paní, která nás nahoře uvítala, neměla modrý přeliv.

Vlastně si nejsem ani jistý, jak by měl takový modrý přeliv vypadat a proč si vůbec někdo myslí, že modrý přeliv je dobrý

nápad. Neměla ani bezprsté rukavice ani spoustu koček, ale přesto na ní bylo něco, co vyvolávalo dojem, že se nad oběma těmito možnostmi bude v budoucnu vážně zamýšlet. Na drobnou starou paní byla i poměrně vysoká, čiperná a ani v nejmenším netrpěla senilitou. Představila se nám jako Shirley Palmarronová.

Bez meškání nás uvedla do obývacího pokoje, v němž došlo k poslední zásadnější obměně nábytku někdy v sedmdesátých letech, a nabídla nám čaj a sušenky. Zatímco se činila v kuchyni, bez přestání kolem ní pobíhal a pošťkával krátkosrstý bílohnědý kříženec teriéra, který očividně nevěděl, koho z nás má považovat za větší hrozbu, takže bez ustání pohazoval hlavou a neustále štěkal, až na něj Nightingale namířil prstem a při tom si něco přidušeně zadrmolil. Psík se okamžitě svalil na bok, zavřel oči a usnul.

Podíval jsem se na Nightingalea, ale ten jen nadzvedl obočí.

„Toby usnul?“ zeptala se paní Palmarronová, když se vrátila s občerstvením. Nightingale vyskočil a pomohl jí položit tácek na konferenční stůl. Než se opět posadil, počkal, až si sedne naše hostitelka.

Toby ve spánku kopal nohama a vrčel. Bylo zřejmé, že dokud nebude mrtev, tohoto psa nic v klidu neudrží.

„Ten nadělá hluku, co?“ nadhodila paní Palmarronová, zatímco nám nalévala čaj.

Když se Toby relativně utišil, měl jsem možnost si povšimnout, že byt paní Palmarronové příliš nedýchá psí přítomností. Na krbové římsě stály fotografie, na nichž byl patrně pan Palmarron a jejich děti, nikde ale nebyly vyšívané dečky ani pestrobarevné potahy. U ohniště nestál košík pro psa a v rozích pohovky se nekupily psí chlupy. Vytáhl jsem notes a propisku.

„Je váš?“ zeptal jsem se.

„Ne, proboha,“ zvolala paní Palmarronová. „Patřil chudákovi panu Skirmishovi, ale teď už ho nějakou dobu hlídám. Když si na něj zvyknete, není zas tak hrozný.“

„Byl u vás už před smrtí pana Skirmishe?“ zeptal se Nightingale.

„Ach ano,“ odpověděla paní Palmarronová půvabně. „Víte, Toby je na útěku před spravedlností, víte, on ‚se zdejchnul‘.“

„Čím se provinil?“ zeptal se Nightingale.

„Policie ho hledá kvůli fyzickému napadení,“ vysvětlila paní Palmarronová. „Někoho kousl. Přímo do nosu. A byla k tomu přivolána policie.“ Podívala se na zem, kde Toby ve spánku pronásledoval krysy. „Kdybych ti nedovolila, aby ses tady zašil, kamaráde, skončil bys v lapáku,“ připomněla mu.

„A pak by tě čekala jehla.“

* * *

Zavola jsem na stanici v Kentish Townu, kde mě spojili se stanicí v Hampsteadu, kde mi řekli že ano, těsně před Vánoci byla policie přivolána řešit napadení psem na Hampstead Heath. Oběť ale nepodala trestní oznámení, a víc toho v protokolu nebylo. Kolegové mi sdělili i jméno a adresu oběti: Brandon Coopertown, Downshire Hill, Hampstead.

„Vy jste na toho psa seslal zaklínadlo,“ prohodil jsem cestou z domu.

„Jen takové slabé.“

„Tak kouzla existují. A vy jste tudíž... co?“

„Čaroděj.“

„Něco jako Harry Potter?“

Nightingale si povzdechl. „Ne, jako Harry Potter ne.“

„V jakém smyslu?“

„Nejsem literární postava.“

Skočili jsme do jaguaru a zamířili na západ, objeli jsme jižní okraj Hampstead Heath a pak odbočili na sever, abychom vyrazili vzhůru do centra Hampsteadu. V oněch partiích kopce se rozkládala spleť úzkých uliček zatarasených mnoha BMW a drahými SUV. Domy tu stály přes milion liber, a pokud zde vládlo nějaké tiché zoufalství, muselo souviset s věcmi, které si člověk nekoupí za peníze.

Nightingale zaparkoval v pruhu vyhrazeném pro rezidenty a vydali jsme se po Downshire Hillu najít uvedenou adresu. Ukázalo se, že na ní stojí jedna z honosných viktoriánských dvojvil v nemalém odstupu od severní strany ulice. Byla to opravdu okázalá rezidence ze světlehnědých cihel s gotickými prvky a arkýřovými okny; zahradě před domem byla věnována profesionální péče a soudě podle absence domácího telefonu patřil dům pouze Coopertownovým.

Když jsme se přiblížili ke vstupním dveřím, uslyšeli jsme pláč novorozence, ono slabé, uměřené popotahování dítěte, které se připravuje na pořádný nářek a je ochotné v něm v případě potřeby setrvat po celý den. U tak drahého domu jsem očekával přítomnost chůvy, nebo minimálně au-pair, ale žena, která nám otevřela, vypadala příliš ztrhaně, aby patřila do jedné či druhé kategorie.

August Coopertownové táhlo na třicet, byla vysoká, světlovlásá, a Dánka. Její národnost jsme se dozvěděli proto, že jí sama téměř okamžitě vmísila do rozhovoru. Před narozením dítěte měla štíhlou, chlapeckou postavu, ale po porodu se jí rozšířily boky a na stehnech se jí udělaly tukové polštáře. I tohle se jí podařilo poměrně brzy vmísit do rozhovoru. Pokud šlo o ni, tohle všechno byla chyba Angličanů, kteří nedokážou žít v souladu s vysokými standardy, jaké očekává dobře situovaná a vychovaná Skandinávka. Sám nevím proč: možná že v dánských porodnicích se z pokojů vchází přímo do tělocvičny.

Přijala nás v obývacím pokoji propojeném s jídelnou, s podlahou ze světlého dřeva a množstvím neopracovaných borovicových prken, takže jsem si tam připadal jak v sauně. Navzdory matčinu nejlepšímu úsilí se dítěti už podařilo začít nabourávat nemilosrdnou čistotu domu. Mezi bytelné dubové nohy skříně se zakutálela kojenecká láhev a na přehrávači Bang & Olufsen ležely zmuchlané dupačky. Cítil jsem zkyslé mléko a zvratky. Mimino leželo v kolébce v ceně nějakých čtyř set liber a nepřestávalo plakat.

Nad minimalistickým žulovým krbem visely ve vkusném shluku rodinné fotografie. Brandon Coopertown byl pohledný, asi pětadvacetiletý muž s černými vlasy a protáhlým obličejem. Zatímco paní Coopertownová pobíhala po pokoji, nenápadně jsem si ho vyfotil mobilem. „Pořád zapomínám, že se to dá i takhle,“ zamumlal Nightingale.

„Vítejte v jednadvacátém století,“ utrousil jsem.

Nightingale se zdvořile zvedl, když paní Coopertownová opět přiběhla. Tentokrát už jsem byl připravený a následoval jeho příkladu.

„Smím se vás zeptat, čím se živí váš pan manžel?“ zeptal se Nightingale.

Byl televizní producent, úspěšný producent, s několika oceněními od Britské akademie filmového a televizního umění a formáty prodanými do Spojených států – což vysvětlovalo, proč si mohl dovolit tenhle milionový dům. Dokázal by toho ještě víc, ale jeho postup do vyšších sfér mezinárodní produkce hatilo zápecnictví britské televize. Kdyby jen Britové přestali vyrábět programy, které uspokojují výlučně potřeby domácích diváků, nebo obsazovali alespoň trošku atraktivní herce.

Ač byly komentáře paní Coopertownové ohledně provinčnosti britské televize fascinující, byli jsme nuceni se jí optat na incident se psem.

„I to je typické,“ prohlásila paní Coopertownová. „Ovšemže Brandon nechtěl podávat trestní oznámení. Je to *Angličan*. Nechtěl dělat poprask. Ten policajt měl majitele toho psa ale i tak stíhat. To zvíře očividně ohrožovalo veřejnost – chudáka Brandona kouslo do nosu.“

Mimino se odmlčelo a my všichni jsme zatajili dech, ale pak si jen jednou říhlo a opět se dalo do pláče. Podíval jsem se na Nightingalea a očima jsem ukázal na synáčka paní Coopertownové. Třeba by mohl použít stejné zaklínadlo, jaké použil na Tobyho. Zamračil se na mě. Možná že použití zaklínadel na mimina nebylo eticky košer.

Podle paní Coopertownové byl její syn až do oné záležitosti se psem naprosto bezproblémový. Ale teď, teď si paní Coopertownová myslí, že mu musí růst zoubky, musí trpět kolikou nebo se mu vrací jídlo. Podle ní jejich dětský lékař netuší, co se děje, a jedná s ní neodpuštělně stroze. Napadlo ji, že by udělali líp, kdyby si našli někoho ze soukromé sféry.

„Jak se tomu psovi podařilo kousnout vašeho muže do nosu?“ zajímalo mě. „Vždyť je hodně malý.

Jak se mu dostal až k nosu?“

„Sehnul se, hlupák jeden,“ řekla paní Coopertownová. „Všichni tři jsme se byli projít na Heath, když k nám ten pes přiběhl. Manžel se sehnul, aby ho pohladil, a bác ho, psík ho bez varování rafl do nosu. Napřed mi to připadalo docela komické, ale Brandon se rozeřval a pak k nám přiběhl ten protivný mužík a hned se rozkřičel: ‚Ale ne, co to provádíte s mým ubožáčkem, nechte ho na pokoji!‘“

„Ten ‚protivný mužík‘ byl majitelem toho psa?“ zeptal se Nightingale.

„Protivný čokl, protivný mužík,“ konstatovala paní Coopertownová.

„Rozrušilo to nějak vašeho manžela?“

„Jak to na Angličanovi poznáte?“ položila paní Coopertownová řečnickou otázku. „Šla jsem pro něco, abych mu zastavila krvácení, a když jsem se vrátila, Brandon se smál – pro vás je všechno jenom žert. Sama jsem musela zavolat policii. Ta přijela, Brandon ukázal nos, a policisté se rozesmáli. Všichni byli šťastní, i ten protivný malý pes byl šťastný.“

„Ale vy jste šťastná nebyla...?“ nadhodil jsem.

„Ono nejde o to, jestli jsem byla šťastná. Pokud pes pokouše muže, co mu zabrání, aby pokousal dítě, nebo dokonce nemluvně?“

„Mohu se vás zeptat, kde jste byla minulé úterý v noci?“ vmísil se Nightingale.

„Tam, kde každou noc. Tady, a starala se o syna.“

„A kde byl váš manžel?“

August Coopertownová, protivná ano, blondýna ano, ale hloupá ne, odpověděla: „Proč to chcete vědět?“

„Není to důležité,“ řekl Nightingale.

„Myslela jsem, že jste tady kvůli tomu psovi.“

„To jsme,“ přisvědčil. „Ale rádi bychom si pár detailů prověřili i u vašeho manžela.“

„Myslíte si, že si to vymyslím?“ Paní Coopertownová měla výraz vyděšeného králíka, jaký získávají civilní osoby poté, co pět minut pomáhají policii s vyšetřováním. Pokud zůstanou příliš dlouho klidné, je to znamením, že to jsou profesionální ničemové, cizinci nebo vyložení trotlové. A to všechno takovou osobu, pokud si nedává pozor, může dostat za mříže. Pokud zapředete rozhovor s policií, radím vám, abyste zůstali klidní, ale tvářili se provinile; to je v podstatě sázka na jistotu.

„Ale vůbec ne,“ ujistil ji Nightingale. „Ale jelikož je tady hlavní obětí, budeme muset získat i jeho výpověď.“

„Je v Los Angeles,“ sdělila. „Domů se vrací dnes pozdě v noci.“

Nightingale nechal paní Coopertownové vizitku a slíbil jí, že on osobně, a potažmo všichni správně uvažující policisté, bere útoky malých, uštěkaných psů velice vážně a že zůstanou v kontaktu.

„Co jste tam cítil?“ zeptal se mě, když jsme se vraceli k jeho jaguaru.

„Pokud jde o *vestigium*?“

„*Vestigium* je jednotné číslo, tvar čísla množného je *vestigia*,“ vysvětloval. „Cítil jste tam *vestigia*?“

„Abych pravdu řekl,“ přiznal jsem, „tak nic. Žádnou stopu, žádné reziduum.“

„Nařikající dítě, zoufalá matka a nepřítomný otec. Nemluvě o tak starobylém domě,“ vypočítával.

„Něco by tam být mělo.“

„Připadala mi trochu moc cimprlich. Co když všechna kouzla vyluxovala?“

„Něco to rozhodně udělalo. S manželem si promluvíme zítra. Vraťme se do Covent Garden zjistit, jestli nezachytíme stopu tam.“

„Už to jsou tři dny,“ namítl jsem. „Nevyprchala ta *vestigia* už mezitím?“

„Kámen uchovává *vestigia* velmi dobře. Proto mají starobylé budovy takový osobitý ráz. Jenže v tom frmolu chodců a pod vlivem nadpřirozených složek dané oblasti je určitě nebude snadné zachytit.“

Došli jsme k jaguaru. „Cítí *vestigia* i zvířata?“

„Záleží na zvířeti.“

„Co kdyby to bylo zvíře, o němž si už myslíme, že by mohlo být spjaté s tímhle případem?“

* * *

„Proč pijeme u tebe v pokoji?“ zeptala se Lesley.

„Protože se psem mě do hospody nepustí.“

Lesley, usazená na mojí posteli, natáhla ruku k podlaze a podržela Tobyho za ušima. Psík potěšením zakňučel a pokusil se Lesley natlačit hlavu do kolena. „Měls jim říct, že ten pes loví duchy.“

„My nelovíme duchy,“ upozornil jsem ji. „Hledáme stopy nadpřirozené energie.“

„Opravdu říkal, že je čaroděj?“

Začínal jsem litovat, že jsem Lesley se vším seznámil. „Ano. Viděl jsem ho sesílat zaklínadlo a tak.“

Pili jsme láhve grolsche z basy, kterou Lesley „zajistila“ z vánočního večírku na stanici a schovala za uvolněnou sádrokartonovou příčku v kuchyňce.

„Pamatuješ na toho chlápka, kterého jsme minulý týden zatkli v souvislosti s tím přepadením?“

„Jak bych na to mohl zapomenout?“ Během potyčky mě narazil do stěny.

„Myslím, že ses bouchl do hlavy víc, než sis myslél.“

„Všechno to existuje,“ ujistil jsem ji. „Duchové, kouzla, všechno.“

„A proč mi teda všechno nepřipadá jiný?“

„Protože jsi to celou dobu měla před sebou. Nic se nezměnilo, takže proč by sis měla něčeho všimnout?“ Dopil jsem svou láhev. „Bezva!“

„Myslela jsem, že seš skeptik,“ podotkla. „Myslela jsem, že seš vědec.“

Podala mi další láhev a já jí na ni zamával.

„No jo, no. Víš, že můj táta hrával jazz?“

„Jasně. Kdysi jsi nás představil – vzpomínáš? Připadal mi fajn.“

Pokusil jsem se nesyknout a pokračoval jsem: „A víš, že v jazzu jde o improvizování na určitou melodii?“

„Ne. Já myslela, že jazz je, když zpíváš o sýru a o tom, jak se lidem uvazují psí dečky.“

„Haha,“ usmál jsem se. „Jednou jsem se zeptal táty,“ – když byl střízlivý – „jak ví, co má hrát. A na to mi řekl, že když chytněš správnou linku, prostě to víš, protože je to dokonalý. Máš linku a jen ji sleduješ.“

„A s čím má tohle něco společného?“

„To, co umí Nightingale, zapadá do způsobu, jak já vidím svět. Je to ta linka, ta správná melodie.“

Lesley se zasmála. „Ty chceš být čaroděj.“

„To nevím.“

„Lháři, chceš být jeho učeň a naučit se kouzlit a lítat na koštěti.“

„Myslím, že opravdoví čarodějové na košťatech nelítají.“

„Nechtěl bys popřemýšlet o tom, cos právě řekl? A jak to vlastně můžeš vědět? Může se tu kolem prohánět, zrovna když se tady bavíme.“

„Protože kdybys měla auto, jako je ten jeho jaguar, neztrácela bys čas couráním na koštěti.“

„To je pravda,“ souhlasila Lesley a cinkli jsme si láhvemi.

* * *

Covent Garden, opět v noci. Tentokrát se psem.

A taky páteční noc, což znamená i davy mladých, příšerně opilých lidí, kteří dělají kravál ve dvou desítkách jazyků.

Musel jsem Tobyho nosit v náručí, jinak bych ho v té tlačnici ztratil – i s vodítkem.

Nošení si užíval a při něm střídavě vrčel na turisty, olizoval mi tvář a snažil se vrážet čenich do okolních podpaží.

Nabídl jsem Lesley možnost užít si menší neplacený přesčas, ale kupodivu odmítla. Přeposlal jsem jí ale fotku Brandona Coopertowna – slíbila mi, že za mě zadá do HOLMESu jeho údaje. Bylo právě jedenáct, když jsem s Tobym došel do areálu Covent Garden a uviděl Nightingaleův jaguar zaparkovaný tak blízko Hereckého kostela, jak to jen bylo možné, aniž by mu ho odtáhli.

Když jsem se přiblížil, Nightingale vystoupil. Nesl si stejnou hůl se stříbrnou rukojetí, jakou měl, když jsem se s ním setkal poprvé. Napadlo mě, jestli má i nějaký jiný význam kromě toho, že v případě potíží může posloužit jako užitečný tupý nástroj.

„Jak to chcete provést?“ zeptal se mě Nightingale.

„Vy jste odborník, pane.“

„Díval jsem se na tuhle záležitost do odborné literatury, ale moc mi to nepomohlo.“

„Na tyhle věci existuje odborná literatura?“

„To byste se divil, konstáble, na co všechno existuje literatura.“

„Máme dvě možnosti. Jeden z nás ho povodí po místě činu, nebo ho tu pustíme a uvidíme, kam se vrátne.“

„Domnívám se, že bychom to měli udělat v tomto pořadí,“ souhlasil.

„Myslíte, že při usměrněném prvním pokusu to líp zvládne?“

„Ne, ale kdybychom ho pustili z vodítka a utekl by, byl by to konec. Půjdu se s ním projít já. Vy počkejte u kostela a mějte oči na stopkách.“

Neřekl, kvůli čemu mám mít oči na stopkách, ale bystře jsem se dovtípl, že to vlastně vím. Přesně jak jsem čekal, jen co Nightingale s Tobym zmizeli za rohem kryté tržnice, uslyšel jsem, jak na mě někdo sykl. Otočil jsem se a uviděl Nicholase Wallpenneho, jak mi kyne zpoza jednoho sloupu.

„Sem, vašnosti,“ zašeptal. „Než se vrátí.“ Zatáhl mě za sloup, kde mi mezi stíny připadal hmotnější a méně znepokojivý.

„Víte, co za člověka vám tu dělá společnost?“

„Jste duch.“

„Nemyslím sebe,“ upozornil mě Nicholas. „Myslím toho muže v tom hezkém obleku a se stříbrnou holí na hulváty.“

„Inspektora Nightingalea?“ podivil jsem se. „To je můj nadřízený.“

„No, nechci vám říkat, co máte dělat, ale na vašem místě bych si našel jiného šéfa. Někoho míň zasaženého.“

„Zasaženého čím?“

„Jen se ho zeptejte na rok narození,“ vybídl mě Nicholas.

Uslyšel jsem, jak Toby zaštěkal, a po Nicholasovi se najednou slehla zem.

„Takhle si žádné kamarády nenajdete, Nicholasi.“

Nightingale se vrátil i s Tobym, a nepřicházel s žádným novým zjištěním. Já mu neřekl o duchovi ani o tom, co mi duch sdělil ohledně jeho. Mám pocit, že je důležité nezahlcovat služebně výše postavené kolegy větším množstvím informací, než je nutné.

Vzal jsem Tobyho a podržel ho tak, že měl svou směšnou psí tvář v jedné rovině s tou mojí – snažil jsem se nevnímat zápach šťavnatých masových kousků v omáčce.

„Poslyš, Toby,“ pronesl jsem k němu, „tvůj páníček je po smrti, já nejsem pejskař a můj šéf by z tebe nejradši nadělal rukavice. Mám tu pro tebe jednosměrnou jízdenku do psího útulku v Battersea a do hlubokého spánku. Tomu velkému psímu kotci na nebi se můžeš vyhnout jedině tím, že na základě těch svých psích nadpřirozených schopností vystopuješ... toho nebo to, co zabilo tvýho pána.

Rozumíš mi?“

Toby hlasitě dýchal a potom jednou štěkl.

„Měls to o fous,“ pochválil jsem ho a postavil ho zpátky na zem. Okamžitě přeběhl k nejbližšímu sloupu a nadzvedl nohu.

„Já bych z něj rukavice neudělal,“ ozval se Nightingale.

„Ne?“

„Je to krátkosrstá rasa – vypadaly by příšerně. Možná by z něj byl dobrý klobouk.“

Toby čenichal kousek od místa, kde nedávno leželo tělo jeho páníčka. Vzhlédl, štěkl a vyrazil ke King Street.

„Sakra,“ sykl jsem. „To jsem nečekal.“

„Utíkejte za ním.“

Už jsem se za ním hnál. Vrchní inspektoři sami nikam neběhají – na to mají konstáblы. Pelášil jsem za Tobym, který jako všichni tihle malí ratlíci umí pěkně zrychlit, když se mu zachce. Proběhl kolem Teska a hnál se po New Row, až se mu nožky míhaly jako v nějakém nízkorozpočtovém kresleném filmu. Dva roky honění opilců na Leicester Square obdařilo určitou rychlostí a vytrvalostí i mě a už

jsem se k němu přibližoval, když přeběhl St. Martin's Lane a vběhl do St. Martin's Court na druhé straně. Ztráčet jsem ho začal, když jsem musel oběhnout štrúdl holandských turistů, kteří zrovna vycházeli z divadla Noëla Cowarda.

„Policie,“ zařval jsem, „z cesty!“ Nezařval jsem „zastavte toho psa!“ – mám přece jen jistou úroveň.

Toby prosvištěl kolem ústřicové restaurace J. Sheekeyho, kolem rychlého občerstvení na nároží a přeskákal Charing Cross Road, která je jednou z nejužších ulic v centru Londýna. Než jsem ji sám přeběhl, musel jsem se rozhlédnout na obě strany, ale Toby našťestí přibrzdil na zastávce a u automatu na jízdenky si odskočil na malou.

Věnoval mi samolibý, namyšlený pohled, který vám umějí věnovat ratlíci všude na světě, když vám udělají čáru přes rozpočet nebo si k vám na zahrádku odskočí na velkou. Rychle jsem se podíval, jaké autobusové linky zastávku využívají – byla mezi nimi i 24: Camden Town, Chalk Farm a Hampstead.

Přišel i Nightingale a společně jsme spočítali kamery. Zastávku jich dobře zabíralo nejméně pět, v to nepočítaje kamery, které londýnský dopravní podnik běžně montuje do svých autobusů. Nechal jsem Lesley na telefonu vzkaz, aby nejdřív prohlédla záznamy z autobusu číslo 24. Nepochybuji, že když si ho poslechla, byla radostí bez sebe.

* * *

Pomstila se mi tím, že mi druhý den ráno zavolala hned v osm.

Nesnáším zimu; nesnáším, když se probouzím za tmy.

„Ty nikdy nespíš?“ zeptal jsem se jí.

„Ranní ptáče dál doskáče,“ odpověděla. „Víš, jak jsi mi poslal tu fotku Brandona Coopertowna?“

Myslím, že na Leicester Square nasedl na čtyřiadvacítku ani ne deset minut po té vraždě.“

„Řekla jsi to Seawollovi?“

„Jistě,“ ubezpečila mě. „Miluju tě z celého srdce, ale kariéru si kvůli tobě posrat nenechám.“

„Cos mu řekla?“

„Že mám stopu ohledně SVĚDKA A... mohla bych dodat, že jednu z několika stovek, které se vyrojily za poslední dva dny.“

„Co on na to?“

„Řekl mi, abych ji proklepla.“

„Podle paní Coopertownové by měl být dneska zpátky.“

„To je ještě lepší.“

„Můžeš mě vyzvednout?“

„Jasně. Co Voldemort?“

„Má na mě číslo.“

Než jsem se s Lesley setkal venku, měl jsem čas dát si sprchu a kafe. Přijela v deset let staré Hondě Accord, která vypadala, jako by pomáhala při bezpočtu razíí na drogové dealery. Když Toby vyskočil na zadní sedadlo, kysele se na mě ušklíbala.

„Mám to auto jenom půjčený, chápeš,“ upozornila mě.

„Nemohl jsem ho nechat v pokoji,“ řekl jsem, jakmile Toby začal čuchat k něčemu, co se nacházelo v mezerách mezi sedadly. „Seš si jistá, že to byl Coopertown?“

Lesley mi ukázala dvě fotokopie. Bezpečnostní kamera v autobuse byla nakloněná tak, aby spolehlivě zabrala každého, kdo nastupoval po schodech, a o té tváři nemohlo být pochyb – byl to on.

„To má modřiny?“ zeptal jsem se. Vypadalo to, jako by Coopertown měl na tvářích a krku nějaké fleky. Lesley řekla, že to neví, ale že byla studená noc, takže s tím mohl souviset alkohol.

Protože byla sobota, provoz byl pouze úděsný, a do Hampsteadu jsme se dostali za necelou půlhodinu. Když jsme však zastavili na Downshire Hillu, mezi range rovery a BMW jsem zahlédl dobře známou stříbrnou siluetu jaguaru. Toby se rozštěkal.

„On nikdy nespí?“ podivila se Lesley.

„Počítám, že celou noc hlídkoval.“

„Můj šéf to není,“ prohlásila, „takže to jdu vyřídit. Jdeš taky?“

Tobyho jsme nechali v autě a zamířili jsme k domu. Inspektor Nightingale vystoupil z jaguaru a těsně před branou se nám postavil do cesty. Všiml jsem si, že má na sobě stejný oblek, v jakém byl i včera večer.

„Dobrý den, Petere,“ pozdravil mě a kývl hlavou k Lesley. „Zdravím, strážnice Mayová. Chápu to dobře, že jste při pátrání slavili úspěch?“

Ani paní Energická nehodlala vzdorovat služebně staršímu policistovi takhle do očí, takže mu pověděla o záznamu z autobusové kamery a taky že jsme si na devadesát procent jistí, i díky důkazům od našeho čtyřnohého lovce duchů, že Brandon Coopertown je přinejmenším SVĚDEK A, pokud ne přímo vrah.

„Už jste si na imigračním prověřili informace ohledně jeho příletu?“ zeptal se Nightingale.

Podíval jsem se na Lesley, která jen pokrčila rameny. „Ne, pane,“ řekl jsem.

„Takže v době spáchání vraždy mohl být v Los Angeles.“

„Mysleli jsme, že se ho zeptáme, pane.“

Toby začal štěkat; nespustil to svoje typické protivné pronikavé ňafání, ale opravdový zuřivý štěkot. V jednom okamžiku jsem měl dojem, jako bych něco ucítil, vlnu emocí srovnatelnou se vzrušením, jaké člověk cítí, když je v davu diváků na fotbalovém zápase a padne gól.

Nightingale prudce trhl hlavou, aby se podíval na Coopertownův dům.

Slyšeli jsme třeskot rozbitého okna a ženský křik.

„Konstáble, počkejte!“ zařval Nightingale, ale Lesley se už hnala branou na zahradu. Potom se zastavila tak prudce, že jsme jí s Nightingalem málem vrazili do zad. Cívěla na něco na trávníku.

„Panebože, to ne,“ hlesla.

Také jsem se podíval. Můj mozek se snažil utéct od představy, že by někdo vyhodil nemluvně z okna v prvním patře. Snažil se mě přesvědčit, že vidím kus látky nebo panenku. Ale nebylo to jedno ani druhé.

„Zavolejte sanitku,“ přikázal Nightingale a vyběhl do schodů. Popadl jsem mobil, zatímco Lesley doklopýtala k dítěti a padla na kolena. Viděl jsem ji, jak tělíčko obrací a snaží se mu nahmatat pulz.

Zadal jsem tísňový kód a nechal automaticky nahlásit adresu. Lesley se sklonila a pustila se do umělého dýchání; ústy zakrývala chlapecova ústa a nos přesně tak, jak se to mělo dělat.

„Grante, pojd'te sem,“ zavolal na mě Nightingale. Promluvil pevným, věčným hlasem, který mě přiměl vyjít za ním nahoru na schod přede dveřmi. Zjevně je vykopl přímo ze závěsů, protože jsem je musel přeběhnout, abych se dostal do haly. Tam jsme se zastavili, abychom zjistili, odkud se u všech čertů line všechen ten kravál.

Žena opět zakřičela – v patře. Ozvaly se rány, jako by někdo klepal koberec. Nějaký hlas, napadlo mě, že by mohl být mužský, kdyby nebyl tak vysoko posazený, zaječel: „Teď už tě bolí hlava?“

Na schody si vůbec nepamatuju. Zničehonic jsem se ocitl na podestě s Nightingalem před sebou.

Uviděl jsem August Coopertownovou, jak tváří k zemi leží na druhém konci chodby, jednu ruku prostrčenou mezi sloupky zábradlí. Vlasy měla od krve a pod lící se jí rozlévalo tratoliště. Stál nad ní muž s dřevěným obuškem o délce nejméně půldruhého metru. Ztěžka oddychoval.

Nightingale neváhal. S vystrčeným a sehnutým ramenem vyrazil, očividně chtěl dotyčného složit jako v ragby. Za ním jsem vystartoval i já s představou, že zamířím o něco výš, abych muži znehybnil paže, až se skácí na zem. Ale ten se otočil a uštědřil Nightingaleovi hřbetem ruky ledabylou ránu, která však měla takovou sílu, že odletěl do zábradlí.

Díval jsem se mu přímo do tváře. Předpokládal jsem, že to musí být Brandon Coopertown, ale nedalo se to přesně určit. Viděl jsem jedno jeho oko, ale z nosu měl stržený velký pás pokožky a ten mu zakrýval druhé oko. Místo úst měl zakrvácený otvor plný bílých střepin rozlámaných zubů a kostí. Utrpěl jsem takový šok, že jsem klopýtl a upadl, což mi zachránilo život, když se po mně ohnal obuškem a máchl mi jím těsně nad hlavou.

Žuchl jsem na podlahu a ten sviňák přese mě přeběhl, dupl mi nohou na záda a vyrazil mi dech z plic. Překulil jsem se, když jsem uslyšel, jak dusá po schodech, a podařilo se mi zvednout se na všechny čtyři. Pod prsty jsem cítil něco vlhkého a lepkavého a uvědomil jsem si, že z podesty na schody stéká hustý pramen krve.

Z chodby dole se ozvalo třesknutí a několik úderů.

„Musíte vstát, konstáble,“ popohnal mě Nightingale.

„Co to, kurva, bylo?“ zeptal jsem se, když mi pomohl na nohy. Zažíval jsem se dolů do chodby, kde se Coopertown, nebo kdo to už sakra byl, skácel na zem – našťastí obličejem k zemi.

„To vážně netuším,“ odpověděl Nightingale. „Snažte se držet mimo tu krev.“

Co nejrychleji jsem seběhl ze schodů. Čerstvá krev měla jasně rudou barvu, pocházela z tepny.

Pomyslel jsem si, že mu musela vytrysknout z té díry v obličejí. Sehnul jsem se a opatrně se dotkl jeho krku, snažil jsem se nahmatat tep. Ale nic jsem neucítil.

„Co se stalo?“ zeptal jsem se ještě jednou.

„Petere,“ oslovil mě inspektor Nightingale. „Potřebuji, abyste odstoupil od těla a opatrně vyšel ven.“

Místo činu nesmíme kontaminovat víc, než už se stalo.“

Na tohle jsou postupy, výcvik a dril, abyste věděli, co je třeba dělat, když váš mozek utrpí příliš silný šok, abyste dokázali samostatně myslet – zeptejte se kteréhokoliv vojáka.

Vykročil jsem na denní světlo.

V dálce jsem slyšel sirény.

3

Rozmar

Inspektor Nightingale nám s Lesley řekl, abychom počkali na zahradě, a vnořil se do domu zkontrolovat, že uvnitř už nikdo není. Lesley svojí bundou zakryla dítě, a teď se třásla zimou. Pokusil jsem se vysoukat ze svého saka, aby se v něm mohla zahřát, ale zarazila mě.

„Je celé od krve,“ upozornila.

Měla pravdu: na rukávech se táhly krvavé šmouhy, krev stékala z lemů. Krev jsem registroval i na kolenou kalhot. V místě, kde prosákla látkou, jsem cítil, jak je lepkavá. Lesley měla krev na obličejí, kolem rtů, z usilovných snah oživit syna paní Coopertownové. Všimla si, že na ni civím.

„Já vím,“ kývla. „Pořád mám v puse tu pachut’.“

Oba jsme se tráslí a já chtěl křičet, ale už kvůli Lesley jsem musel být silný. Snažil jsem se o tom nepřemýšlet, ale neustále na mě dotírala rudá rozmaširovaná tvář Brandona Coopertowna.

„Hej,“ ozvala se Lesley. „Nevyměkni.“

Měla znepokojený výraz a ten se ještě prohloubil, když jsem se začal hihňat – nemohl jsem si pomoci.

„Petere?“

„Promiň,“ začal jsem. „Ale ty jsi silná kvůli mně a já jsem silnej kvůli tobě a – nedochází ti to?“

Jedině takhle můžeš tuhle práci přežít.“ Přidušený smích jsem v sobě zadusil a Lesley se pousmála.

„Dobře. Jestli nezačneš vyšilovat, tak já taky ne.“ Vzala mě za ruku, stiskla ji a pustila.

„Myslíš, že ty posily jdou z hampsteadský stanice *pěšky*?“ napadlo mě.

Nejdřív přijela sanitka, záchranáři vtrhli na zahradu a dvacet minut se marně snažili resuscitovat syna paní Coopertownové. Záchranáři to takhle dělají vždycky bez ohledu na to, jak hodně tím poškodí místo činu. Zastavit je nemůžete, takže uděláte nejlíp, když je necháte dělat jejich práci.

Jen co se do ní dali, dorazila dodávka plná uniformovaných příslušníků, kteří se začali zmateně motat všude kolem. Opatrně k nám přistoupil seržant, který jim velel, protože nás považoval za zakrvácené civilisty, a tedy potenciální podezřelé.

„Jste v pořádku?“ zeptal se.

Nemohl jsem se na slovo – připadalo mi to jako hodně stupidní otázka.

Seržant se zadíval k záchranářům, kteří stále věnovali veškerou péči nemluvněti. „Mohli byste mi říct, co se stalo?“ požádal.

„Došlo tu k závažnému zločinu,“ pronesl Nightingale, jakmile vyšel z domu. „Vy,“ ukázal na jednoho nebohého konstábla, „sežeňte si ještě někoho, obejděte dům a postarejte se, aby se tamtudy nikdo nedostal dovnitř ani ven.“ Konstábl popadl jednoho kamaráda a pelášil za roh. Seržant se zatvářil, jako by nás chtěl požádat o povolení k domovní prohlídce, ale Nightingale mu nedal šanci.

„Chci, abyste uzavřeli ulici a na vzdálenost deseti metrů oběma směry ji obehnali páskou,“ poručil.

„Každou chvíli tady všude budou novináři, takže zajistěte, abyste měli dost lidí, kteří je budou držet zkrátka.“

Seržant nezasalutoval, protože jsme metropolitní policie a její příslušníci nesalutují, ale ve způsobu, jakým udělal čelem vzad a odpochoval, bylo cítit vojenské cvičiště. Nightingale se zadíval na mě a Lesley, jak se chvějeme opodál.

Povzbudivě na nás kývl, obrátil se k jednomu ze zbylých konstáblů a začal vyštěkávat další rozkazy.

Krátce poté se objevily deky, v dodávce se našlo místo a v rukou nám přistály kelímky horkého čaje se třemi cukry.

Popíjeli jsme čaj a v tichosti čekali, co bude následovat.

Za necelých čtyřicet minut přijel na Downshire Hill i vrchní inspektor Seawoll. I při sobotním provozu to znamenalo, že celou cestu z Belgravia musel absolvovat s majákem a zapnutou houkačkou. Vynořil se z bočních dveří dodávky a hned se na nás s Lesley zamračil.

„Co vy dva, jste v pořádku?“

Oba jsme přikývli.

„Teď, kurva, nikam nechod'te.“

To opravdu nehrozilo. Důležité vyšetřování, jakmile se dá do pohybu, je stejně vzrušující jako sledování repríz *Velkého bratra*, ačkoliv je v něm možná méně sexu a násilí. Zločince nedopadne brilantní deduktivní uvažování, ale fakt, že nějaký ubohý hejhula celý týden čmouchá v Hackney po všech krámech, které prodávají určitou konkrétní značku tenisek, a potom si z každého prohlédne záznamy bezpečnostních kamer. Kvalitní vrchní vyšetřovatel se pozná tak, že zajistí, aby každý člen jeho týmu odvedl svou práci do posledního detailu, a to především proto, aby nějaký páprda v paruce nemohl do případné skuliny v případě vrazit kreditku obžalovaného a s její pomocí ho rozvrátit.

Seawoll patřil mezi ty nejkvalitnější, takže jsme byli napřed po jednom odvedeni do stanu, který lidé z forenzního postavili u hlavní brány. Tam jsme se svlékli do spodního prádla a vyměnili civilní oblečení za stylovou jednodílnou kombinézu. Když jsem viděl, jak cpou moje nejoblíbenější sako do pytle na důkazy, uvědomil jsem si, že jsem se vlastně nikdy neobtěžoval zjistit, zda člověk tyhle věci někdy dostane zpátky. A pokud mi je vrátí, proženou je napřed čistírnou? Sebrali nám vzorky krve z tváří a rukou a pak byli tak hodní, že nám dali pár vlhčených kapesníků, abychom si otřeli zbytek.

Skončili jsme opět v dodávce, kde nám kolegové nabídli oběd, sestávající ze dvou v obchodě zakoupených sendvičů, ale jelikož jsme byli v Hampsteadu, docela stály za to. Zjistil jsem, že mám překvapivě velký hlad, a už jsem přemýšlel, že požádám o nášup, když za námi do auta vlezl vrchní inspektor Seawoll. Pod jeho vahou se dodávka zhoupla a v jeho přítomnosti jsme se s Lesley bezděčně ještě víc vtlačili do sedadel.

„Jak to zvládáte?“ zeptal se nás.

Řekli jsme mu, že jsme v pohodě a připravení, vlastně už přímo napružení, opět vyskočit do sedel a dát se do práce.

„To jsou nehorázný kecy,“ opáčil, „ale jsou to kecy aspoň přesvědčivé. Za pár minut vás odvezeme na hampsteadskou stanici, kde s vámi jedna moc milá paní ze Scotland Yardu sepíše protokol – s každým zvlášť. A ačkoliv věřím v pravdomluvnost za všech okolností, chci, abychom měli jasno v tom, že ve vaší výpovědi nebude ani náznak nějakých zasraných vůdů žvástů ve stylu *Akt X*.

Rozumíme si?“

Naznačili jsme mu, že nám své stanovisko vštípil vskutku dostatečně.

„Pokud jde o kohokoliv jiného, do těchhle sraček nás dostala normální policejní práce a normální policejní práce nás z nich zase dostane.“ A se zavržením závěsů z dodávky zase vylezl.

„To nás právě jako požádal, abychom lhali služebně výše postavenému policistovi?“ zeptal jsem se.

„Jo,“ přisvědčila Lesley.

„Jen se ptám.“

A tak jsme zbytek odpoledne strávili podáváním nepravdivých svědeckých výpovědí ve dvou různých výslechových místnostech. Dali jsme si pozor, aby se naše výpovědi obecně shodovaly, ale zároveň v nich byla spousta věrohodně působících rozporů. Výpověď neumí nikdo zfalšovat líp než policajt.

Po lhaní jsme si na ubytovně půjčili něčí odložené svršky a zamířili zpátky na Downshire Hill.

Závažný zločin v oblasti jako Hampstead je vždycky mediálně vděčný, a novinářů už tam bylo habaděj zhusta i proto, že polovina reportérů mohla toho odpoledne dojít do práce pěšky.

Pustili jsme podezřele klidného Tobyho z hony, asi tak hodinu jsme po něm čistili zadní sedadlo a potom jsme zajeli se staženými okénky na Charing Cross Road. Tobymu jsme nemohli mít nic za zlé, protože jsme to byli my, kdo ho nechal v autě celý boží den. Koupili jsme mu Happy Meal v McDonaldu, takže myslím, že nám odpustil.

Potom jsme se vrátili do mého pokoje a vypili zbytek piva. Lesley se pak vysvlékla a vlezla mi do postele. Já vlezl za ní a objal ji. Povzdechla si a přitiskla se ke mně. Postavil se mi, ale Lesley byla příliš zdvořilá, aby na to poukazovala. Toby se uvelebil v nohách postele, použil naše chodidla jako polštář a tak jsme všichni usnuli.

Když jsem se pak ráno probudil, Lesley byla pryč a zvonil mi telefon. Když jsem ho vzal, ozval se Nightingale.

„Jste připravený vrátit se do práce?“ zeptal se mě.

Rekl jsem mu, že jsem.

* * *

Zpátky v práci. Zpátky ve Forezním restauračním baru Iaina Westa, kde jsme měli s inspektorem Nightingalem zamluvenou komentovanou prohlídku příšerných zranění Brandona Coopertowna. Byl jsem představen Abdulu Haqq Walidovi, čipernému ryšavému padesátníkovi, hovořícímu s měkkým skotským přízvukem.

„Doktor Walid řeší všechny naše speciální případy,“ poznamenal Nightingale.

„Specializují se na kryptopatologii,“ řekl doktor Walid.

„Salem,“ pozdravil jsem.

„*As-salám alejkum*,“ odpověděl a potřásl mi rukou.

Doufal jsem, že tentokrát už využijeme dálkové sledovací zařízení, ale Nightingale nechtěl učinit vizuální záznam z této fáze pitvy. A tak opět v pláštích, s rouškami a chrániči očí jsme vstoupili do pitevně. Brandon Coopertown, či přinejmenším člověk, kterého jsme za Brandona Coopertowna považovali, ležel na stole na zádech, úplně nahý. Doktor Walid mu už standardním řezem ve tvaru písmene Y otevřel hrudník a poté, co v něm zašátral po tom, co už tam tak patologové obvykle hledají, ho opět uzavřel. Totožnost jsme potvrdili na základě biometrických údajů z pasu.

„Od krku dolů,“ referoval doktor Walid, „je to fyzicky zdatný muž na prahu padesátky. Nás tady ale zajímá jeho tvář.“

Či spíše to, co z ní zbylo. Doktor pomocí svorek roztáhl natržené chlopně pokožky, takže tvář Brandona Coopertowna najednou úděsně připomínala růžovočervenou sedmikrásku.

„Začneme u lebky,“ pronesl a naklonil se nad ni s ukazovátkem. Nightingale následoval jeho příkladu, ale já se spokojil jen s nakukováním přes jeho rameno. „Jak můžete vidět, došlo zde k masivnímu poškození obličejových kostí – dolní čelist, horní čelist a jármový oblouk byly prakticky rozdrčeny a zuby, jež obvykle spolehlivě přežívají, jsou roztržštěny na kusy.“

„Utrpěl silný úder do obličeje?“ zeptal se Nightingale.

„To by mě napadlo ze všeho nejdřív,“ odpověděl doktor Walid, „kdyby nebylo tohoto.“ Pomocí svorky sevřel jednu chlopeň – myslím, že to byl kus pokožky, který kdysi zakrýval líci – a přetáhl ji přes obličej. Dosáhla až na druhou stranu lebky, kde ji pustil, takže zakryla ucho. „Pokožka byla natažena tak, že ztratila svou přirozenou schopnost uchovat si tvar, a třebaže ze svalové tkáně toho příliš nezbylo, i ona vykazuje stopy postranní degradace. Podle linií pnutí bych řekl, že mu něco vytlačilo tvář kolem brady a nosu, natáhlo mu pokožku a svalovinu, rozdrtilo kosti a potom ji podrželo v jedné poloze. Pak to, co všechno v této pozici drželo, zmizelo, kosti a měkké tkáně pozbyly veškerou celistvost a tvář v podstatě odpadla.“

„Máte na mysli *dissimulo*?“ zeptal se Nightingale.

„Nebo velmi podobnou techniku,“ potvrdil doktor Walid.

Nightingale mi vysvětlil, že *dissimulo* je magické zaklínadlo, které člověku může změnit vzhled. Ve skutečnosti slova „magické zaklínadlo“ nepoužil, ale bylo to něco v tomto duchu.

„Bohužel se však při něm svaly a pokožka zásadně přeskupí do nových pozic,“ vysvětloval Walid,

„a to může způsobit trvalou újmu.“

„Nikdy to nebyla oblíbená technika,“ dodal Nightingale.

„Tady můžete vidět proč,“ doktor ukázal na pozůstatky Coopertownovy tváře.

„Registrujete nějaké náznaky, že ji sám praktikoval?“ zeptal se Nightingale.

Walid sáhl po zakrytém tácu z nerezové oceli. „Věděl jsem, že se na to zeptáte,“ podotkl, „takže tady máte něco, co jsem vytáhl už dřív.“ Nadzvedl víko a odhalil lidský mozek. Nejsem žádný expert, ale na zdravý lidský mozek nevypadal; vypadal jaksi scvrkle a zjizveně, jako by zůstal na slunci a tam se vysušil.

„Jak vidíte,“ ukázal doktor, „došlo ke značné degradaci mozkové kůry a je patrné intrakraniální krvácení, které bychom mohli spojovat s nějakou formou degenerace, pokud bychom s inspektorem Nightingalem už nebyli obeznámeni s jeho pravou příčinou.“

Rozřízl mozek napůl, aby nám ukázal vnitřek. Vypadal jako zanícený kvěťák.

„A tohle,“ dodal, „je váš mozek pod vlivem magie.“

„Tohle udělá s mozkem magie?“ zeptal jsem se. „Není divu, že už se jí nikdo nevěnuje.“

„Tohle se stane, když překročíte svoje limity,“ upozornil Nightingale. Otočil se na doktora Walida.

„V jeho domě nebyly žádné důkazy o jejím praktikování. Žádné knihy, žádné magické propriety, žádné *vestigium*.“

„Mohl mu jeho magii někdo sebrat?“ napadlo mě. „Mohl mu ji z mozku vysát?“

„To je velice nepravděpodobné,“ řekl Nightingale. „Vzít jinému magické schopnosti je téměř nemožné.“

„Leda tak v okamžiku smrti,“ upřesnil doktor.

„Je mnohem pravděpodobnější, že si to náš pan Coopertown přivodil sám,“ dodal Nightingale.

„Chcete tím naznačit, že během prvního útoku neměl masku?“ zeptal jsem se.

„Zdá se to pravděpodobné,“ opáčil Nightingale.

„Obličej se mu rozmaširoval v úterý,“ uvažoval jsem. „Což by vysvětlovalo, proč na kamerách v autobusu vypadá tak flekatě, pak odlétá do Ameriky, zůstane tam tři noci a vrátí se sem. A po celou dobu má obličej v podstatě na kaši.“

Doktor Walid zapřemýšlel. „To by bylo v souladu s těmi zraněními a důkazy počínajícího dorůstání kolem některých kosterních úlomků.“

„Musel trpět dost velkou bolestí,“ připomněl jsem.

„To není nezbytně nutné,“ zavrtěl hlavou Nightingale. „Jedním z nebezpečí *dissimula* je, že zastírá bolest. Člověk, který tohle kouzlo praktikuje, si ani nemusí uvědomovat, že si ubližuje.“

„Ale když ve tváři vypadal normálně – bylo to jen kvůli tomu, že mu ji pohromadě držela magie?“

Walid se podíval na Nightingalea.

„Ano.“

„Co se stane s tím kouzlem, když usnete?“

„Nejspíš by pohaslo.“

„Ale ten chlap utrpěl tak velkou újmu, že jakmile kouzlo pohaslo, měla mu odpadnout tvář. To kouzlo si ale musel po celou dobu pobytu v Americe udržovat,“ namítl jsem. „Chcete mi říct, že čtyři dny nespal?“

„To mi připadá trochu nepravděpodobné,“ připustil doktor Walid.

„Fungují kouzla jako software?“ zeptal jsem se.

Nightingale se na mě nechápavě zadíval. Walid mu přispěchal na pomoc. „V jakém smyslu?“

„Mohli byste přesvědčit něčí nevědomou mysl, aby si kouzlo uchovala? Díky tomu by kouzlo zůstalo v chodu, i když zrovna spíte.“

„Teoreticky to možné je, ale i kdybych nebral ohled na morálnost, já bych to udělat nemohl,“ odpověděl Nightingale. „Myslím, že by to nemohl udělat žádný čaroděj.“

Žádný lidský čaroděj – dobře. Walid a Nightingale se na mě dívali a mně najednou došlo, že už dospěli do cíle a jen čekají, až je dostihnu.

„Když jsem se ptal na duchy, upíry a vlkodlaky a vy jste mi odpověděl, že jenom kloužu po povrchu, nedělal jste si legraci, že?“

Nightingale zavrtěl hlavou. „Obávám se, že nikoliv. Omlouvám se.“

„Do prdele.“

Doktor Walid se usmál. „Úplně totéž jsem řekl i já před třiceti lety.“

„To, co tohle provedlo ubohému panu Coopertownovi, nejspíš nebylo lidského původu,“ usoudil jsem.

„Nechtěl bych to tvrdit najisto,“ prohlásil doktor Walid, „ale dalo by se na to vsadit.“

* * *

S Nightingalem jsme udělali to, co dělávají všichni dobří poldové, když mají uprostřed dne chvíli volna – vydali jsme se najít hospodu. Hned za rohem jsme narazili na neochvějně nóbl *Markýze z Queensbury*, který však v odpoledním mrholení vypadal poněkud urousaně. Nightingale mě pozval na pivo a oba jsme se posadili do rohového boxu pod viktoriánským grafickým listem zachycujícím rohovnické klání bez rukavic.

„Jak se z člověka stane čaroděj?“ zeptal jsem se ho.

Nightingale zavrtěl hlavou. „Není to, jako když nastoupíte na kriminální oddělení.“

„To mě překvapujete. Jaké to je?“

„Je to jako nastoupit do učení. Vytvoříte si závazek vůči umění, mně a své zemi.“

„Musím vám říkat sifu?“

To mu přinejmenším vyloudilo na rtech úsměv. „Ne, musíte mi říkat mistře.“

„Mistře?“

„Taková je tradice,“ ujistil mě.

V duchu jsem si to slovo řekl, ale nějak mi nešlo přes rty.

„Nemohl bych vám místo toho říkat inspektore?“

„Co vás vůbec vede k domněnce, že vám nabízím místo?“

Napil jsem se ze sklenice a čekal. Nightingale se ještě jednou usmál a také se napil. „Jakmile přejdete tento konkrétní Rubikon, už není návratu,“ varoval. „A inspektore mi říkat můžete.“

„Právě jsem viděl, jak jeden muž zabil svoji manželku a dítě,“ opřel jsem se do něj. „Pokud pro to existuje nějaký racionální důvod, chci jej znát. Pokud třeba existuje šance, že za své činy nebyl odpovědný, pak to chci vědět. Protože by to znamenalo, že bychom mohli být schopni zabránit případnému opakování.“

„To není dobrý důvod k nástupu na toto místo.“

„On se dá najít nějaký dobrý důvod?“ podivil jsem se. „Chci na to místo, pane inspektore, protože to musím vědět.“

Nightingale zvedl sklenici, aby mi připil. „To už je lepší důvod.“

„Tak co se bude dít teď?“

„Teď se nebude dít nic. Je neděle. Ale hned zítra ráno půjdeme navštívit vrchního velitele.“

„Nepovídejte.“

„Ne, vážně, je to jediný člověk oprávněný učinit konečné rozhodnutí.“

* * *

Budova New Scotland Yardu byla kdysi obyčejný kancelářský kolos, který byl v šedesátých letech minulého století pronajat metropolitní policii. Od té doby se kanceláře výše postavených důstojníků několikrát modernizovaly, naposledy v devadesátých letech, jednoznačně té nejhorší dekádě pro administrativní zařízení od let sedmdesátých. A myslím, že i proto byla čekárna vrchního velitelství ponurá překlížková pustina s tvarovanými polyuretanovými židlemi. Aby se návštěvníci přece jen cítili trochu pohodlně, ze stěn na ně civěly fotoportréty posledních šesti velitelů.

Sir Robert Mark (1972–1977) vypadal zvláště nevraživě. Pochybuji, že zrovna podle něj bych byl pro policejní sbor významným přínosem.

„Ještě není pozdě, vaši žádost stále můžeme stáhnout,“ poznamenal Nightingale.

Ne, pozdě už bylo, to ale neznamenalo, že jsem si nepřál, aby nebylo. Konstáblové obvykle sedí přede dveřmi velitelovy kanceláře, pouze když jsou velmi stateční nebo velmi hloupí, a já nedokázal určit, která možnost se vztahuje na mě.

Vrchní velitel nás nechal čekat jen deset minut, potom pro nás přišla jeho sekretářka. Pracovnu měl velkou a zařízenou s tímtež nedostatkem stylu, jakým se vyznačoval celý zbytek Scotland Yardu; jen se nad tím vším táhla vrstva falešného dubového obložení. Na jedné stěně visel portrét královny, na druhé portrét prvního vrchního velitele, sira Charlese Rowana. Zaujal jsem postoj, který se blížil vojenskému pozoru tak, jak je to u londýnského policisty jenom možné, a málem jsem sebou cukl, když mi vrchní velitel nabídl ruku.

„Konstáble Grante,“ oslovil mě. „Váš otec se jmenuje Richard Grant, že? Mám některá jeho alba z doby, kdy ještě hrával s Tubbyem Hayesem. Samozřejmě na vinylu.“

Nečekal, co mu na to odpovím, naopak potřásl rukou Nightingaleovi a mávnutím nám pokynul, abychom se posadili. Byl to další člověk ze severní Anglie, který se usilovnou prací propracoval až na vrchol a odkroutil si i službu v Severním Irsku, která se zdá být pro budoucí vrchní velitele povinná, protože se má obecně za to, že násilné sektářství člověku upevní charakter. Uniformu nosil jaksepatří a obyčejní policisté ho nepovažovali za úplného troubu – tím notně vynikal nad některými svými předchůdci.

„Je to neočekávaný vývoj, pane inspektore,“ řekl vrchní velitel. „Někteří to mohou vnímat jako zbytečný krok.“

„Pane veliteli,“ odpověděl Nightingale obezřele, „jsem přesvědčený, že okolnosti si žádají jisté organizační změny.“
„Když jsem byl poprvé informován o povaze vašeho útvaru, nabyl jsem přesvědčení, že plní pouze jakousi zbytkovou funkci a že –“ vrchní velitel se musel ono slovo vyloženě přinutit pronést – „že ‚magie‘ je na ústupu a představuje jen okrajovou hrozbu královnině míru. Vlastně si zcela určitě vybavuji, že se na ministerstvu vnitra operovalo se slovesem ‚vytrácí se‘. Hodně jsem také slýchal argument, že ji ‚zastiňuje věda a technika‘.“

„Na ministerstvu vnitra nikdy doopravdy nepochopili, že věda a magie se vzájemně nevylučují. Zakladatel mé společnosti pro to předložil dostatek důkazů. Mám za to, že dochází k pomalému, ale stálému nárůstu magické aktivity.“

„Magie se vrací?“

„Od poloviny šedesátých let.“

„Šedesátých let,“ zopakoval jeho nadřízený. „Proč mě to nepřekvapuje? To je zatraceně nepříhodné. Nenapadá vás proč?“

„To ne, pane. Ale ona nikdy ani nepanovala shoda ohledně faktu, proč se předtím začala vytrácet.“

„Slyšel jsem, že se v tomto kontextu používá slovo Ettersburg,“ připomněl vrchní velitel.

Nightingaleova tvář se na okamžik zkrivila nefalšovanou bolestí. „Ettersburg v tom zcela určitě sehrál roli.“

Vrchní velitel nafoukl líce a povzdychl si. „Ty vraždy v Covent Garden a Hampsteadu jsou nějak propojené?“

„Ano, pane.“

„Myslíte, že se situace zhorší?“

„Ano, pane.“

„A to až do té míry, aby si to žádalo porušení dohody?“

„Vyučení učně trvá deset let, pane. Je lepší mít náhradníka pro případ, že by se mi něco stalo.“

Vrchní velitel se přidušeně zasmál, beze stopy veselí. „Víte vůbec, do čeho jde?“

„Víte to vůbec někdy nějaký policista?“

„Dobrá tedy,“ nadechl se náš nadřízený. „Vstaňte, mladý muži.“

Vstali jsme. Nightingale mě vyzval, abych zvedl ruku, a přečetl mi přísahu: „Petere Grante z Kentish Townu, přísaháte, že zůstanete věrný naší svrchované královně a jejím dědicům. A že po dobu svého učení budete dobře a věrně sloužit svému mistrovi. A budete poslušen všech velitelů a toho, co obnáší oděv tohoto společenstva. V úctě k tajemství zmíněného společenstva budete sřezit veškeré informace a nebudete je sdělovat nikomu, kdo do tohoto společenstva nenáleží. A ve všech těchto záležitostech se budete chovat dobře a oddaně a budete v tajnosti dodržovat tuto přísahu na svou moc, a k tomu vám dopomáhej Bůh, vaše panovnice a moc, jež uvedla do pohybu vesmír.“

To jsem odpřisáhl, ačkoliv u pasáže ohledně oděvu jsem se trochu zajíkl.

„K tomu vám dopomáhej Bůh,“ uzavřel vrchní velitel.

* * *

Nightingale mě informoval, že ode mě jakožto svého učně žádá, abych se ubytoval v jeho londýnské rezidenci na Russell Square. Sdělil mi adresu a vysadil mě u bytovny na Charing Cross.

Lesley mi pomohla s balením.

„Neměla bys být v Belgravii,“ zeptal jsem se, „a věnovat se tomu, čemu se tak věnují lidi v mordpartě?“

„Řekli mi, abych si vzala den volno,“ odpověděla. „Volno z rodinných důvodů, jinak taky ‚nebudte vidět na mediálním radaru‘.“

To jsem dokázal pochopit. Vyhlazení rodiny, v níž figurují charismatičtí bohatí lidé, muselo být pro každého šéfredaktora reportáží snů. Jakmile se probrali úděsnými detaily, mohli záběr reportáže rozšířit na otázku, co tragická smrt rodiny Coopertownovy vypovídá o naší společnosti a co taková tragédie metá do tváře moderní kultury / světskému humanismu / politické korektnosti / situaci v Palestině – nehodící se škrtněte. Jediné, co by mohlo takovou reportáž vylepšit, by byla účast pohledné blondřaté policistky, vyslané, mohl bych dodat bez jakéhokoliv dohledu, na nebezpečnou misi. Měly se klást otázky. Odpovědím neměla být věnována pozornost.

„Kdo poletí do Los Angeles?“ zajímalo mě. Někdo by měl zjistit, kde všude se Brandon ve Státech pohyboval.

„Dvojice seržantů, s nimiž jsem ještě neměla příležitost se setkat. Než jsem se dostala do potíží, dělala jsem tam teprve dva dny.“

„Jsi jeho modrooká holka,“ nadhodil jsem. „Seawoll ti to nebude mít za zlé.“

„Pořád si mám za to, že mi něco dlužíš.“ Popadla můj koupelnový ručník a rychle ho poskládala do pevné kostky.

„Co chceš?“

Zeptala se mě, jestli je pravděpodobné, že bych dostal večer volno. Řekl jsem, že bych to mohl zkusit.

„Nechci trčet tady. Chci jít někam ven.“

„Kam bys ráda?“ Díval jsem se, jak ručník zase roztrásá a přeskládává do trojúhelníku.

„Kamkoli kromě hospody,“ a ručník mi podala. Podařilo se mi ho vmáchnout do batohu, ale napřed jsem ho musel rozložit.

„Co tak kino?“ navrhl jsem.

„To zní dobře, ale musí to být legrace.“

* * *

Náměstí Russell Square leží kilometr severně od Covent Garden na opačné straně Britského muzea.

Podle Nightingalea se nacházelo v srdci literárního a filozofického hnutí v počátečních letech minulého století, já si ho však pamatuji z jednoho starého filmového hororu o lidojedech žijících v podzemce.

Udaná adresa mě dovedla na jižní stranu náměstí, kde do dnešních dnů přežila řada georgiánských domů. Mají pět pater, pokud počítáme i půdní vestavby, a zábradlí z tepaného železa chrání strmá klesání k suterénním bytům. K domu, který jsem nakonec našel, vedlo o poznání okázalejší schodiště než k jeho sousedům a končilo u dvoukřídlových dveří s mosazným kováním. Nad dveřním překladem se skvěl nápis SCIENTIA POTESTAS EST.

Snažil jsem se ho převést do srozumitelného jazyka. Věděl jsem, že SCIENTIA bude věda, ale ten zbytek? VĚDA POTENTÁTŮ? VĚDA PROTESTUJE? VĚDA PO TĚSTECH, PO CESTÁCH? Narazil jsem na doupeň nějakých bláznivých vědců?

Vyvlekl jsem batoh a dva kufry na podestu přede dveřmi. Zmáčkl jsem mosazný zvonek, ale přes silné dveře jsem neslyšel, že by zvonil. Za chvíli se samy od sebe otevřely. Možná zvuk zastřel pouliční ruch, ale přísahám, že jsem nezaslechl motorek ani žádný jiný mechanismus. Toby zaúpěl a schoval se mi za nohy.

„Tohle přece není nic strašidelného,“ ujistil jsem ho. „Ani trošičku.“

Protáhl jsem dveřmi kufr.

Ve vstupní hale byla mozaiková podlaha v římském stylu a jakási dřevěná, prosklená kukaň, která sice ani v nejmenším nepřipomínala třeba pokladnu, ale vytvářela dojem, že v budově existuje jakýsi vnitřek a vnějšek a že pokud se chcete dostat dovnitř, je radno, abyste měli povolení. Ať bylo tohle místo kdovíco, rozhodně to nebyla Nightingaleova soukromá rezidence.

Za kukaní, mezi dvěma neoklasicistními sloupy, stála mramorová socha muže oděného v akademickém taláru a krátkých kalhotách. V jedné ruce třímал mohutnou knihu a ve druhé sextant. V hranaté tváři se mu zračil výraz nesmiřitelné zvědavosti a já poznal, jak se jmenuje, ještě předtím, než jsem uviděl sokl, na němž stálo:

Řád přírody byl dlouho tmou noci obestřen;

Bůh řekl: „Budiž Newton!“ A jasný září den.

U sochy na mě čekal Nightingale. „Vítejte v Rozmaru,“ pozdravil mě, „od roku 1775 oficiálním sídlem anglické magie.“

„A vaším patronem je sir Isaac Newton?“

Nightingale se usmál. „Byl naším zakladatelem a jako první také systematizoval praktikování magie.“

„Já se učil, že stál u zrodu moderní vědy.“

„Stál za obojím. Taková už je povaha géniů.“

Nightingale mě dveřmi provedl do obdélníkového atria, které dominovalo středu budovy. Nad

hlavou se mi táhly dvě řady ochozů a střechu tvořila viktoriánská kupole ze skla a železa. Tobyho dráčky zacvakaly na podlaze z leštěného krémového mramoru. Obklopovalo nás ticho, a ačkoliv bylo všechno dokonale čisté, připadl mi silný pocit opuštěnosti.

„Tamtudy se vchází do velké jídelny, kterou už nepoužíváme, do salonu a kuřárny, které taky už nepoužíváme.“

Nightingale ukázal ke dveřím na protější straně atria. „Všeobecná knihovna, přednáškový sál. Dole jsou kuchyně, umývárny a vinný sklep. Zadní schodiště, které je ve skutečnosti vpředu, je tamhle. Do kočárovny a do stájí se chodí zadními dveřmi.“

„Kolik tady bydlí lidí?“

„Jenom my dva. A Molly.“

Toby se mi najednou přikrčil u nohou a zavrčel, přesně oním zavrčením, kterým varuje krysy, aby se měly na pozoru.

Ohlédl jsem se a uviděl, že k nám přes leštěný mramor plavně přichází jakási žena. Byla štíhlá a oblečená jako

edvardovská služebná, včetně naškrobené bílé zástěry s lacem nad černou sukní a na bílé bavlněné blůzce. S oděvem

však neladila její tvář, příliš dlouhá, kostnatá, s černýma mandlovýma očima. Navzdory domácímu čepci měla rozpuštěné vlasy – v černém závoji jí padaly až k pasu. Hned mě z ní zamrazilo, a nejen proto, že jsem viděl příliš mnoho japonských hororů.

„Toto je Molly,“ představil ji Nightingale. „Dělá pro nás.“

„Co dělá?“

„Všechno, co je potřeba.“

Molly sklopila zrak a nemotorně se zhoupala, což z její strany mohla být snaha o pukrle nebo úklonu. Když Toby ještě jednou zavrčel, Molly na něj vztekale sykla; přitom vycenila znepokojivě ostré zuby.

„Molly,“ okřikl ji Nightingale.

Molly si dlaní ostýchavě zakryla ústa, otočila se a odplula stejnou cestou, kterou přišla. Toby si neodpustil slabé samolibé odfrknutí, kterým mohl obalamutit leda tak sebe.

„A Molly je...?“

„Nepostradatelná,“ doplnil Nightingale.

Než jsme vyšli nahoru, ještě mě zavedl k přístěnku v severní stěně. Tam, jako nějaký domácí bůžek, spočívala na piedestalu hermeticky uzavřená muzejní vitrina s jakousi v kůži vázanou knihou.

Byla otevřená na titulní stránce. Naklonil jsem se a přečetl si, co na ní stojí: *Philosophiae Naturalis Principia Artes Magicis, Autore: I. S. Newton.*

„Náš milý Isaac se nespokojil s nastartováním vědecké revoluce a ještě vynalezl magii?“ nadhodil jsem.

„Nevynalezl,“ opravil mě Nightingale. „Kodifikoval její základní principy, poněkud otupil její náhodný charakter.“

„Magie a věda. Co zvládl jako přídavek?“

„Reformoval Královskou mincovnu a zachránil zemi před bankrotem.“

V domě byla zjevně dvě hlavní schodiště; tím východním jsme se vydali na první ze sloupových ochozů, ke změti dřevěného obložení a bílých ochranných povlaků na nábytek. Další dvě řady schodů nás dovedly do chodby ve druhém patře, v níž byla zasazena řada těžkých dřevěných dveří.

Nightingale jedny otevřel, jakoby nahodile, a pokynul mi, abych do nich vstoupil.

„Tento je váš,“ prohodil.

Místnost byla dvakrát větší než můj pokoj na ubytovně, měla solidní proporce a vysoký strop. Do jednoho kouta byla zasunuta mosazná manželská postel, ve druhém stála skříň, která by klidně mohla vést do Narnie, a psací stůl mezi nimi byl umístěný tak, aby na něj dopadalo světlo z jednoho z dvojice vysouvacích oken. Knihovny pokrývaly celé dvě stěny a byly prázdné s výjimkou toho, co se při pozdějším průzkumu ukázalo být kompletním souborem jedenáctého vydání encyklopedie

Britannica z roku 1913, očteným prvním vydáním Huxleyho *Konce civilizace* a biblí. Zjevně někdejší otevřené ohniště bylo nahrazeno plynovým krbem obklopeným zelenými keramickými dlaždicemi.

Čtecí lampa na stole měla pseudojaponské stínítko a vedle ní stál bakelitový telefon, který musel být starší než můj otec. Ve vzduchu byl cítit prach a nedávno použitá leštěnka a měl jsem pocit, že tento pokoj strávil posledních padesát let sněním pod bílými povlaky.

„Až budete hotový, najdete mě dole,“ řekl Nightingale. „A postarejte se, abyste vypadal k světu.“

Věděl jsem, čeho se to týká, takže jsem si dával načas, ale vybalování mi netrvalo dlouho.

* * *

Přísně vzato, naši povinností nebylo vyzvedávat na letišti zarmoucené rodiče. Ponechám-li stranou skutečnost, že oficiálně šlo o případ westminsterského oddělení, bylo krajně nepravděpodobné, aby rodiče August Coopertownové byli obeznámeni s jakýmkoliv informacemi ohledně vraždy. Zní to drsně, ale detektivové mají na práci lepší věci než poskytovat improvizované poradenství truchlícím rodičům; na tohle jsou policejní psychologové. Nightingale to tak ale nevnímal, a proto jsme teď spolu stáli na Heathrow u zábrany v příletové hale, zatímco pan a paní Fischerovi procházeli celní kontrolou. Lepenkovou ceduli jsem v ruce držel já.

Neodpovídali mým očekáváním. Táta byl nevelkého vzrůstu, proplešatělý; máma měla prošedivělé vlasy a zavalitou postavu. Nightingale se jim představil dánsky, jak jsem se alespoň domníval, a řekl mi, abych jim odnesl zavazadla do jaguaru, což jsem rád udělal.

Když se zeptáte kteréhokoliv policisty, jaká je nejhorší součást jeho práce, vždycky vám řekne, že sdělování špatných zpráv příbuzným, ale pravda to není. Nejhorší je zůstat v místnosti *poté*, co takovou zprávu vyjvíte, a být nuceni přihlížet, když se někomu hroutí život. Někdo tvrdí, že ho to nijak neobtěžuje – takovým lidem není radno důvěřovat.

Fischerovi si očividně vygooglovali hotel nejbližší k domu jejich dcery, a tudíž si zarezervovali cihlovou kombinaci vězení a čerpací stanice na Haverstock Hillu s umolousanou, přelácanou vstupní halou, přivětivou asi jako úřad práce. Pochybují, že si toho Fischerovi všimli, ale na Nightingaleovi jsem viděl, že mu hotel nepřipadá dostatečně dobrý, a chvíli jsem měl dojem, že zvažuje, jestli je neubytuje v Rozmaru.

Potom si povzdechl a přikázal mi, abych u recepčního pultu složil zavazadla. „Od téhle chvíle už si to беру na sebe,“ podotkl a poslal mě domů. Rozloučil jsem se s Fischerovými a co nejrychleji odešel z jejich života.

* * *

Ven se mi opravdu nechtělo, ale Lesley mě přesvědčila. „Nemůžeš se prostě zaseknout jenom proto, že se dějou hrozný věci,“ vysvětlovala. „Navíc mi noc ve městě dlužíš.“

Nedohadoval jsem se s ní; nakonec na West Endu je dobré to, že vždycky máte jít kam do kina.

Začali jsme u *Prince Charlese*, ale tam dole dávali *Dvanáct opic* a nahoře nějaký Kurosawův dvojprogram, takže jsme šli za roh do *Voyage* na Leicester Square. *Voyage* je miniaturní vesnická verze multikina s osmi plátny, přičemž nejméně dvě jsou větší než průměrná plazmová televize.

Normálně mám rád ve filmech jisté množství zbytečného násilí, ale nechal jsem Lesley, aby mě přesvědčila, že *Citrony v poháru*, zbrusu nová romantická komedie s Allison Tykeovou a Dennisem Carterem, je přesně ten film, který nám zvedne náladu. Pokud vím, možná by nám ji i zvedl, kdybychom měli šanci ho zhlédnout.

Po celé šířce foyeru se táhl pult několika franšíz. Bylo tam osm prodejních míst, každé s vlastní pokladnou, uvelebenou mezi změtí strojů na výrobu popcornu, ohřívačů hot-dogů a kartonovými reklamními cedulemi, které dětem nabízely dárky spojené s nejnovějšími trháky. Nad každým prodejním místem visel širokoúhlý LCD displej s nabízenými filmy a s nimi souvisejícími věkovými omezeními, časy, kdy jsou na programu, kolik minut nám zbývá do začátku a kolik míst zbývá v tom kterém sále. V pravidelných intervalech se displeje přepínaly na upoutávky, na reklamy na strojně oddělené maso nebo vám jen sdělovaly, jak skvěle si to užíváte v řetězci multikin *Voyage*. Toho večera bylo otevřené pouze jedno prodejní místo a na obsloužení u něj čekala asi patnáctičlenná fronta. Postavili jsme se v ní za dobře oblečenou ženu středního věku, která si vyšla ven se čtyřmi dívkami ve věku mezi devíti a jedenácti lety. Lesley ani mně to nevadilo – pokud se jako policista něčemu naučíte, je to čekání.

Následné vyšetřování ukázalo, že jediný zaměstnanec, který na oné směně obsluhoval zákazníky, byl třidvacetiletý srílanský uprchlík jménem Sadun Ranatunga, jeden z pěti lidí, kteří toho večera měli na starosti chod celého tohoto multikina na Leicester Square. V době události dva další čistili plátna číslo jedna a tři v rámci příprav na další promítání, jeden měl za úkol kontrolovat lístky a poslední se vypořádával s kromobyčejně nepříjemnou záplavou na pánských záchodech.

Protože pan Ranatunga prodával lístky a zároveň popcorn, trvalo mu patnáct minut, než se s frontou vypořádal do té míry, že se žena před námi začala kojít nadějami, že na ni dojde řada. Dívky z jejího doprovodu, které se dosud bavily jinde, se opět shlukly u fronty, aby mohly včas požádat o sladkosti. Paní byla úchvatně pevná a dala svým svěřenkyňám jasně na vědomí, že každá dostane maximálně jedno pití a jednu porci popcornu nebo balíček bonbonů – žádné výjimky, a je mi jedno, co vám dopřála Priscillina máma, když vás vzala ven ona. Ne, *nachos* si dát nesmíte, a co jsou vlastně *nachos*? Chovejte se slušně, nebo nedostanete nic.

Bod zvratu, podle kriminálky Charing Cross, nastal v okamžiku, kdy pár, který byl aktuálně na řadě, požádal o snížené vstupné. Oba tito lidé, posléze byli identifikováni jako Nicola Fabroniová a Eugenio Turco, závislí uživatelé heroinu z Neapole, jež přijeli do Londýna na odvykací kúru, byli vyzbrojeni letáčky z jazykové školy Piccadilly English Language School, které z nich podle jejich tvrzení dělaly pravověrné studenty. Ještě minulý týden by jim pan Ranatunga slevu dopřál, ale dnes odpoledne ho vedoucí informoval, že ho z centrály upozornili na přílišný prodej zlevněných vstupenek a že v budoucnu by měli zaměstnanci odmítat všechny žádosti, které jim budou připadat podezřelé. Pan Ranatunga, v souladu s tímto nařízením, musel Turcovi a Fabroniové bohužel s lítostí oznámit, že budou muset zaplatit plnou cenu. To se dvojici dvakrát nezamlouvalo, protože si rozpočet na celý večer sestavili tak, že se do kina dostanou za levný peníz. Vůči stanovisku pana Ranatungy se ohradili, ale ten si sveřepě stál za svým odmítnutím, ale jelikož se ani jedna ze stran nesarčila ve svém rodném jazyce, dohady je stály spoustu drahocenného času. Nakonec Turco s Fabroniovou neochotně zaplatili plnou cenu dvěma ušmudlanými pětilibrovými bankovkami a hrstí desetipencových mincí.

Lesley očividně celou dobu sledovala Italy policejním okem, zatímco já – připomínám, že bývám hodně roztržitý – jsem přemýšlel, jestli se mi podaří v Rozmaru propašovat Lesley do svého pokoje.

Proto mě tak trochu překvapilo, když se ta váženě vyhlížející středostavovská paní v kvalitním kabátě před námi vrhla přes pult a pokusila se pana Ranatungu zardousit.

Jmenovala se Celia Munroeová, bydlela ve Finchley a do West Endu své dcery Georginu a Antoniu a jejich kamarádky Jennifer a Alex přivezla na výlet. Hádka začala, když paní Munroeová chtěla při platbě za vstupenky uplatnit pět kuponů z řady Voyager Film Fun. Pan Ranatunga s lítostí konstatoval, že v tomto konkrétním kině kupony neplatí. Paní Munroeová se zeptala, proč tomu tak je, ale pan Ranatunga jí to sdělit nedokázal, neboť nadřízení se ho o této promoční akci neobtěžovali informovat. Paní Munroeová dala své nespokojenosti průchod s důrazností, jež překvapila nejen pana Ranatungu, Lesley a mě, ale, podle její pozdější výpovědi, i ji samou.

Právě v té chvíli jsme se s Lesley rozhodli zasáhnout, ale než jsme stačili udělat krok a zeptat se, co se děje, paní Munroeová se začala činit. Stalo se to velice rychle, a jak tomu u neočekávaných incidentů bývá, chvíli trvalo, než jsme se zorientovali. Oba jsme našťastí byli už dost ostrřílení na to, abychom neztuhli, a každý jsme ji popadli za jedno rameno a pokusili se tu ženskou od chudáka pana Ranatungy odtrhnout. Krk mu nicméně svírala tak silně, že jsme přes pult přitáhli i pana Ranatungu.

Mezitím jedna z dívek propadla hysterii a ta nejstarší, Antonia, mě začala tlouct pěstmi do zad, což jsem však v dané chvíli nevnímal. Paní Munroeová cenila zuby ve šklebu nepřičetné zuřivosti, na krku a na předloktích jí vyvstávaly šlachy. Panu Ranatungovi brunátněla tvář a modraly rty.

Lesley položila palce na tlakové body na zápěstích paní Munroeové a ta pak krk pustila natolik chvatně, že jsme se oba pozpátku skáceli na podlahu. Paní Munroeová přistála na mě, takže jsem se jí pokusil znehybnit paže, ale ještě předtím mi loktem uštědřila surovou ránu do žeber. Díky své váhové a silové převaze jsem ji ze sebe skulil a obličejem dolů ji přitiskl k popcornem provoněnému koberci. Samozřejmě jsem u sebe neměl pouta, takže jsem jí musel držet ruce za zády. Z právního hlediska platí, že jakmile na podezřelého vztáhnete ruce, víceméně ho musíte zatknout. Upozornil jsem ji na to, a ona ochabla. Podíval jsem se na Lesley, která se už nejenže postarala o zraněného muže, ale také nahnala na jedno místo dívky a informovala o incidentu stanici Charing Cross.

„Když vás pustím,“ zeptal jsem se paní Munroeové, „budete se chovat slušně?“

Přikývla. Nechal jsem ji, aby se převalila a posadila se.

„Jen jsem chtěla jít do kina,“ stěžovala si. „Když jsem byla mladá, prostě jste přišli do místního kina a řekli ‚jeden lístek‘. Dali jste peníze a dostali vstupenku. Odkdy je to všechno tak komplikované? Kdy se tu vzaly ty odporné *nachos*? A co je vlastně *nacho*, do prdele?“ Jedna z dívek se při zaslechnutí sprostého slova nervózně zahihňala.

Lesley už si něco zapisovala do policejního bloku. Víte, jak se v upozornění podezřelým říká:

„Všechno, co řeknete, může být použito proti vám jako důkaz,“ tak přesně o tomhle je řeč.

„Je ten hoch zraněný?“ Paní Munroeová se na mě podívala, abych jí ujistil, že ne. „Nevím, co se stalo. Jen jsem chtěla mluvit s někým, kdo umí pořádně anglicky. Loni v létě jsem byla na dovolené v Bavorsku a všichni tam mluvili anglicky velice hezky. A pak zavezu děti do West Endu a všichni jsou tu cizinci. Nerozumím jim jediné slovo.“

Měl jsem tušení, že nějaký sviňák z královské prokuratury by z toho ještě mohl udělat rasově motivovaný zločin. S Lesley jsme se na sebe podívali. Povzdechla si, ale poznámky si dělat přestala.

„Jen jsem chtěla jít do kina,“ zopakovala paní Munroeová.

Záchrana dorazila v podobě inspektora Nebletta, který se na nás významně podíval a utrousil: „Vás dva vážně nemůžu nechat ani chvíli bez dozoru, co?“ Mě neobalamutil. Věděl jsem, že si tuhle hlášku zkoušel celou cestu do kina.

Přesto jsme se pak všichni dovlekli zpátky na stanici, abychom dokončili zatčení a vyplnili všechny potřebné papíry. Jsou to tři hodiny mého života, které jen tak zpátky nedostanu. Skončili jsme, jako všichni policisté, kteří dělají přesčas, v kantýně, kde jsme pili čaj a vyplňovali formuláře.

„Kde jsou lidi ze spisového a dokumentačního, když je potřebuješ?“ reptala Lesley.

„Já ti říkal, že jsme měli jít na *Sedm samurajů*.“

„Nepřišlo ti, že na celý tý záležitosti bylo něco divného?“

„Jak divného?“

„Víš jak, ženě ve středních letech najednou rupne v bedně a napadne někoho v kině, před svýma dětma. Seš si jistej, žeš necítil nějaký...?“ Luskla prsty.

„Nedával jsem pozor.“ Když jsem se nad tím zamyslel, napadlo mě, že něco to být mohlo: záblesk násilí a smíchu, ale cítil jsem v tom podezřelou retrospektivnost; jako by to byla vzpomínka, kterou jsem si vytvořil po oné události.

Pan Munroe přijel s informacemi pro právního zástupce, a s rodiči zbylých dívek, kolem deváté a jeho manželka byla propuštěna na kauci o necelou hodinu později. Mnohem dřív, než jsme s Lesley

skončili s papírováním. Tou dobou už jsem byl příliš vyřízený, než abych se pokoušel o něco chytrého, takže jsem se jen rozloučil a autem zásahovky se nechal svézt zpátky na Russell Square.

Měl jsem zbrusu nové klíče, mezi nimiž byl i klíč od služebního vchodu za rohem. Díky tomu jsem se nemusel krást pod nesouhlasným pohledem sira Isaaka. Hlavní hala byla jen matně osvětlená, ale když jsem stoupal po prvním schodišti, měl jsem dojem, že vidím po podlaze dole klouzat jakousi bledou postavu.

* * *

To, že jste ubytovaní na hodně nóbl místě, poznáte podle toho, že snídaňová jídelna je úplně jiná místnost než salon, kde jste večereli, nikoliv jen stejný prostor, kde se vyměnilo porcelánové nádoby.

Okna vedla na jihovýchod, aby co nejvíce využila slabého lednového světla, a byl z nich výhled na kočárovnu a stáje. Navzdory faktu, že jsme snídali jen já a Nightingale, byly prostřeny všechny stoly a všechny halily běloskvoucí ubrusy. Stravovat by se tam mohlo padesát lidí. Na servírovacím stole se skvěla celá řada postříbřených táců s uzenáči, vajíčky, slaninou, jeličky a mísou rýže, hráškem a kousky tresky, v nichž Nightingale identifikoval indické *kedgeree*. Množství jídla ho zjevně ohromilo stejně jako mě.

„Myslím, že Molly podléhá až přílišnému nadšení,“ podotkl a nabral si *kedgeree*. Já si dal od všeho trochu a Toby dostal párky, kousek jelita a misku vody.

„Tohle nemůžeme spořádat ani náhodou,“ prohodil jsem. „Co bude dělat se všemi zbytky?“

„Naučil jsem se tyto otázky nepokládat.“

„Pročpak?“

„Protože si nejsem jistý, zda na ně chci znát odpovědi.“

* * *

Moje první řádná hodina magie se konala v jedné z laboratoří v zadním traktu prvního patra. Ostatní laboratoře se kdysi využívaly pro výzkumné projekty, ale tahle byla určena pro vyučování a opravdu vypadala jako školní chemická laboratoř. Pracovní stoly, které vám dosahovaly do pasu, byly v pravidelných vzdálenostech vybaveny plynovými kohouty pro Bunsenovy kahany, do desek z leštěného dřeva byly zasazeny bílé porcelánové dřezy. Na stěně dokonce visela periodická tabulka prvků, na níž, jak jsem si všiml, chyběly všechny prvky objevené až po druhé světové válce.

„Napřed si musíme naplnit drez,“ řekl Nightingale. Jeden si vybral a otočil kohoutkem na baterii, z níž se jako dlouhý labutí krk táhlo ramínko. Odněkud zdáli se ozvalo bušení, černý labutí krk se zatřásl, zachroptěl a nakonec z něj vystříkla trocha hnědé vody.

Oba jsme o krok ustoupili.

„Jak dlouho jste tohle místo nepoužíval?“ zeptal jsem se.

Bušení stále sílilo, zrychlovalo se a nakonec z ramínka vytryskl proud zpočátku špinavé, pak čisté vody. Bušení odeznělo. Nightingale zastrčil do dřezu zátku, nechal ho ze tří čtvrtin naplnit, pak zavřel kohoutek.

„Když se pokoušíte o tohle kouzlo,“ upozornil, „vždycky mějte preventivně připravenou výlevku plnou vody.“

„Budeme rozdělovat oheň?“

„Jenom když to provedete špatně. Předvedu vám jistou názornou ukázkou a vy musíte dávat bedlivý pozor – jak jste to dělal při pátrání po *vestigích*. Rozumíte?“

„*Vestigia*,“ já na to. „Jasně.“

Nightingale natáhl pravou ruku dlaní vzhůru a zaťal ji v pěst. „Sledujte moji ruku,“ přikázal a otevřel prsty. Několik centimetrů nad dlaní se mu zničehonic začala vznášet ohnivá koule. Byla jasná, ale ne natolik, abych se do ní nemohl dívat.

Nightingale prsty sevřel a koule zmizela. „Ještě jednou?“ zeptal se.

Myslím, že až do té chvíle nějaká moje malá součást čekala na racionální vysvětlení, ale když jsem uviděl, jak nenuceně Nightingale ono přízračné světlo vytvořil, uvědomil jsem si, že už racionální vysvětlení mám – kouzla opravdu fungují. Nabízela se samozřejmě další otázka: jak fungují?

„Ještě jednou,“ přitakal jsem.

Otevřel ruku a objevilo se světlo. Jeho zdroj měl podle všeho velikost golfového míčku s hladkým perleťovým povrchem. Naklonil jsem se, ale nedokázal jsem určit, zda se světlo line z vnitřku míčku, nebo z jeho obalu.

Nightingale zavřel dlaň. „Dávejte pozor,“ řekl. „Abyste si nepoškodil oči.“

Zamrkal jsem a uviděl fialové skvrny. Měl pravdu – měkkost světla mě ošálila natolik, že jsem to s délkou pohledu přehnal. Šplíchl jsem si do očí vodu.

„Jste připravený na ještě jedno opakování?“ zeptal se Nightingale. „Když to budu dělat, pokuste se soustředit na své vjemy – měl byste něco cítit.“

„Něco?“

„Magie je jako hudba. Každý ji slyší jinak. Používáme technický výraz *forma*, ale to vám asi nepomůže o nic víc než ‚něco‘, že?“

„Můžu zavřít oči?“

„Každopádně.“

„Něco“ jsem slyšel, jakoby zajíknutí v tichu v okamžiku tvoření. Cvičení jsme opakovali, dokud jsem si nebyl jistý, že si to nepředstavuji. Nightingale se mě zeptal, jestli mám nějaké otázky. Zeptal jsem se ho, jak se to kouzlo jmenuje.

„Hovorově se mu říká pasvětlo.“

„Dokážete to udělat i pod vodou?“

Nightingale vnořil ruku do výlevky a navzdory komplikovanému úhlu mi předvedl, že pasvětlo vytvoří bez sebemenších obtíží.

„Takže to není žádná oxidace, že?“ ubezpečil jsem se.

„Soustředte se. Magie byla první, věda přišla později.“

Snažil jsem se soustředit, ale na co?

„Za chvíli,“ navázal, „vás požádám, abyste otevřel ruku stejně, jak jsem vám to předvedl. Když ruku otevřete, chci, abyste si v mysli vytvořil tvar, který bude odpovídat tomu, co jste cítil, když jsem stvořil pasvětlo. Uvažujte o tom jako o klíči, kterým se otevírají dveře. Rozumíte?“

„Ruka,“ vypočítával jsem. „Tvar, klíč, zámek, dveře.“

„Přesně tak. Začněte – teď.“

Zhluboka jsem se nadechl, natáhl ruku a otevřel pěst – nic se nestalo. Nightingale se nezasmál, ale byl bych radši, kdyby to udělal. Znovu jsem se nadechl a pokusil se „vytvářovat“ svou mysl, ať to znamenalo cokoli, a opět jsem otevřel dlaň.

„Dovolte, abych vám to předvedl ještě jednou,“ požádal Nightingale. „A potom to dělejte po mně.“

Vytvořil jsem v duchu pasvětlo, zapátral jsem po tvaru formy a pokusil se ji replikovat. Vlastní světlo jsem stále stvořit nesvedl, ale tentokrát jsem měl dojem, že v mysli cítím ozvěnu formy jako úryvek písničky z projíždějícího auta.

Cvičení jsme několikrát zopakovali, až jsem si byl jistý, že vím, jaký má forma tvar, ale nadále jsem si ho nebyl schopen vyhledat v mysli. Nightingaleovi musel být celý tenhle proces důvěrně známý, protože dokázal určit, ve které jsem fázi.

„Cvičte si to ještě dvě hodiny,“ poradil. „Pak se zastavíme na oběd a po něm budete pokračovat další dvě hodiny. Potom si můžete dát večer volno.“

„Mám dělat jen tohle? Nemám se učit žádné starověké jazyky, žádnou magickou teorii?“

„Toto je první krok. Pokud si neosvojíte tuto věc, pak nic dalšího nemá smysl.“

„Je to tedy zkouška?“

„Toto je učení,“ objasnil. „Jakmile zvládnete tuto formu, pak vám můžu slíbit spoustu učení.“

Samozřejmě latinu, řečtinu, arabštinu, technickou němčinu. Nemluvte o tom, že u mých případů převezmete práci v terénu.“

„Výborně. Teď jste mě řádně stimuloval.“

Nightingale se zasmál a zanechal mě učení.

4

U řeky

Jsou určité věci, které nechcete dělat necelých deset minut po probuzení, a mezi ně patří i zběsilá jízda stotřicetikilometrovou rychlostí po Great West Road. A to ani ve tři ráno, v autě se zapnutým majákem a houkačkou, které vám mají dělat prostor na ulicích tak prostých dopravy, jak je to v Londýně jen možné. Držel jsem se popruhu nade dveřmi a snažil se nemyslet na skutečnost, že jaguar s řadou svých časem prověřených kvalit co do stylu a dílenského zpracování bohužel postrádá airbag a moderní deformační zóny.

„Už jste dal do kupy tu vysílačku?“ zeptal se Nightingale.

Jeho vůz byl v určité fázi vybaven moderním vysílacím a přijímacím zařízením, které však on sám, jak se mi radostně přiznal, neuměl ovládat. Mně se vysílačku podařilo zapnout, ale pak jsem ztratil koncentraci, když prosvištěl Hogarthovým kruhovým objezdem tak rychle, že jsem se udeřil hlavou do bočního okénka. Využil jsem relativně rovného úseku cesty, abych se spojil s velitelstvím v okrsku Richmond, kde podle Nightingalea došlo k nějaké nekalosti. Zachytili jsme jen konec hlášení někoho, kdo se zoufale snažil znít, jako že nepropadá panice. Nějak se to týkalo hus.

„Tomáš Dvojitý V Tři od Tomáš Dvojitý V Jedna: zopakujte to.“

TW-1 měla být službu konající inspektorka v Richmondu v místní řídicí místnosti, TW-3 měla být jedna z okrskových motorizovaných jednotek.

„Tomáš Dvojité V Jedna od Tomáš Dvojité V Tři: jsme u Bílé labutě a útočí na nás ty zatracené husy.“

„U Bílé labutě?“ zeptal jsem se.

„To je jedna hospoda v Twickenhamu,“ řekl Nightingale. „U mostu na ostrov Eel Pie.“

O ostrovu Eel Pie se ví, že ho tvoří směsice loděnic a domů na výspě dlouhé sotva jen nějakých pět set metrů. Kdysi tam odehráli koncert Rolling Stones a také můj otec – od něj jsem o tom věděl.

„A ty husy?“

„Lepší než hlídací psi. Zeptejte se Římanů.“

TW-1 husy nezajímaly; chtěla vědět, k jakému došlo zločinu. Před dvaceti minutami přijali hned několik tíšňových volání, v nichž lidé hlásili narušování veřejného pořádku a možné střety mezi skupinami mládeže, které se nakonec podle mých zkušeností mohly ukázat jako důsledky neúspěšných dámských jízd nebo třeba lišky převracející popelnice.

TW-3 hlásilo, že vidí skupinku IC1 mladíků oblečených v džínách a vaťácích, kteří se na Riverside Road rvou s neznámým počtem IC3 žen. IC1 je identifikační kód pro bělochy, IC3 jsou černoši, a kdyby vás to zajímalo, já sám osciluji mezi IC3 a IC6 – Arabi či Severoařičtí – podle toho, jak hodně jsem se v poslední době opaloval. Černoši proti bělochům, to bylo nezvyklé, ale ne nemožné, ale ještě nikdy jsem neslyšel o střetu kluků a holek, a neslyšela o tom ani TW-1, která chtěla bližší vysvětlení.

„Ženy,“ hlásilo TW-3. „Jednoznačně ženy, a jedna z nich je úplně nahá.“

„Toho jsem se bál,“ poznamenal Nightingale.

„Čeho jste se bál?“

Když jsme přesvištěli Chiswický most, kolem jaguaru se náhle udělalo prázdno. Temže před Chiswickem dělá směrem na sever oblouk kolem botanické zahrady v Kew a my jsme ji teď podjížděli a mířili k Richmondskému mostu.

„Je tam poblíž jedna důležitá svatyně,“ dodal Nightingale. „Myslím, že by o ni mohli mít kluci zájem.“

Když řekl „svatyně“, napadlo mě, že asi nemluví o nedalekém ragbyovém stadionu.

„A ty holky tu svatyni střeží?“

„Tak nějak.“ Byl vynikající řidič a vyznačoval se mírou soustředění, v níž při vysokých rychlostech vždycky nacházím útěchu, ale stejně musel zpomalit, když se ulice začaly zužovat.

Podobně jako je tomu na spoustě jiných míst v Londýně i centrum Richmondu se budovalo v dobách, kdy nějaké územní plánování bylo vždycky záležitostí „těch druhých“.

„Tomáš Dvojité V Jedna od Tomáš Dvojité V Čtyři: jsme na Church Lane u řeky a máme tu pět nebo mladíků IC1, kteří nasedají do člunu – jsme jim v patách.“

TW-4 měla být druhá richmondská zásahová motorizovaná jednotka, což znamenalo, že v akci už byli prakticky všichni, kdo byli momentálně k dispozici.

TW-3 hlásili, že po dívkách IC3, ať už nahých, či jakýchkoliv jiných, není vidu ani slechu, ale že vidí člun a ten má namířeno k protějšímu břehu.

„Zavolejte jim a řekněte, že jsme na cestě,“ pobídl mě Nightingale.

„Jak se identifikujeme?“

„Zulu Jedna.“

Zmáčkl jsem tlačítko mikrofonu. „Tomáš Dvojité V Jedna od Zulu Jedna; hlásíme se.“

Následovala krátká pauza, kdy TW-1 oznámení vstřebávala. Napadlo mě, zda inspektorka ve službě ví, kdo jsme.

„Zulu Jedna od Tomáš Dvojité V Jedna: rozumím.“ Inspektorka mluvila nevzrušeně, neutrálně.

Dobře věděla, kdo jsme. „Upozorňuji, že podezřelí nejspíš přejeli řeku a už můžou být na jižním břehu.“

Pokusil jsem se jí sdělit, že informaci беру na vědomí, ale zmohl jsem se jen na jakési přiškrcené zachroptění, protože Nightingale najel v opačném směru do jednosměrky na George Street, což by se nemělo, ani když vám blýskají majáky a kvílí siréna. A to nejen proto, že se můžete ocitnout tváří v tvář něčemu těžkému, co má uprostřed noci za úkol uklízet ulice. Zapřel jsem se nohama pod palubní deskou, když jsme světlomety ozářili dvoumetrové, třešňově červené valentinské srdce ve výloze lékárny.

Ozvali se z TW-3: „Upozorňujeme, že člun podezřelých hoří. Vidíme, jak z něj seskakují lidi.“

Nightingale přidal plyn, ale naštěstí jsme zajeli za roh a opět jeli správným směrem. Po pravé straně jsme měli Richmondský most, ale mistr projel miniaturní kruhový objezd a uháněl po silnici táhnoucí se podél Temže. Slyšeli jsme, jak TW-1 přivolává člun Londýnského hasičského sboru –

bude mu to sem trvat nejméně dvacet minut.

Nightingale strhl auto vpravo do odbočky, které jsem si vůbec nevšiml, a najednou jsme se hnali černočernou tmou, po nezpevněné cestě, z níž nám do podvozku vystřelovaly kamínky. Následovalo smýknutí vlevo a už jsme se řítili těsně u břehu řeky a sledovali ji, jak se opět stáčí na sever. U

protějšího břehu byla uvázaná řada obytných motorových člunů a za nimi jsem viděl žluté plameny – náš hořící člun. Nešlo o moderní výletní člun, vypadal spíše jako zkrácený člun na sjíždění říčních kanálů toho typu, jaký vlastní homeopatičtí podnikatelé a který obvykle mívá ručně malované okrajníky a na střeše spící kočku. Pokud ale na tomhle člunu bývala kočka, doufal jsem, že umí plavat, protože loď od přídele po zádele stravovaly plameny.

„Tamhle,“ ukázal Nightingale.

Podíval jsem se dopředu a u okrajů kuželů z našich světlometů jsem zahlédl postavy. Sděлил jsem to TW-1: „Potvrzují přítomnost podezřelých na jižním břehu kousek od... kde to jsme, sakra?“

„Hammertonského přívozu,“ doplnil Nightingale a já informaci okamžitě přetlumočil.

Pak zabrzdil a zastavili jsme naproti hořícímu plavidlu. V palubní příhradce byly svítilny, pogumované obludnosti se staromódními vláknovými žárovkami. Když jsme vystoupili do tmy, ta moje mi v ruce přišla příjemně těžká.

Sklouzl jsem světlem po pěšině, ale podezřelí – pokud to byli opravdu oni – už se stačili rozutěct.

Zdálo se, že Nightingalea víc zajímá řeka než pěšina. Pomocí svítilny jsem prohlédl vodu kolem člunu, který, jak jsem si všiml, pomalu odplouval po proudu Temže, ale ve vodě nikdo nebyl.

„Neměli bychom zkontrolovat, jestli nikdo nezůstal na palubě?“ zeptal jsem se.

„Na té lodi by nikdo být neměl,“ pronesl Nightingale nahlas, jako by promlouval spíše k řece než ke mně. „A ten oheň chci mít okamžitě uhašený,“ dodal.

Ze tmy jsem uslyšel zahihňání. Tam, odkud zaznělo, jsem namířil svítilnu, ale nezahlédl jsem nic kromě člunů uvázaných na protějším břehu. Když jsem se otočil, uviděl jsem, jak se hořící člun zhoupal do řeky, jako by ho někdo popadl za dno a zatáhl, vsál ho pod hladinu. Pohasly na něm poslední plameny a potom jako uvolněná gumová kačenka vyskočil nad vodu, po ohni ani památky.

„Kdo to udělal?“ zeptal jsem se.

„Říční duchové. Zůstaňte tady, půjdu se podívat o kousek dál podél břehu.“

Přes vodu ke mně dolehl další smích. Potom, necelé tři metry od místa, kde jsem stál, někdo, rozhodně žena a Londýňanka, velice zřetelně zavolal: „A do prdele!“ Načež se ozvalo skřípění trhaného plechu.

Vyrazil jsem za zvukem. Břeh v těch místech tvořil bahnitý svah, který držely pohromadě kořeny stromů a kusy kamenné výztuže. Když jsem se přiblížil, uslyšel jsem šplíchnutí a hned jsem tam natočil svítilnu. Zahlédl jsem, jak pod hladinou mizí jakási hladká oblá silueta. Možná bych ji považoval za vydru, kdybych byl dost hloupý, abych si myslel, že vydry mají holá těla a dorůstají do lidské velikosti. Přímou pod nohama jsem měl hranatou klec z pletiva, část jakéhosi antierozního projektu, jak jsem se dozvěděl později, z níž někdo vyrval jednu stěnu.

Nightingale se vrátil s prázdnou a řekl, že můžeme klidně počkat, až připlují hasiči a vrak člunu odtáhnou. Zeptal jsem se, zda existuje něco jako mořské panny.

„To nebyla mořská panna,“ upozornil mě.

„Takže něco jako mořské panny existuje,“ namítl jsem.

„Soustředte se, Petere. Všechno pěkně popořádku.“

„Byl to nějaký říční přízrak?“

„*Genii locorum*,“ pronesl latinsky. „Duch místa, říční bohyně, chcete-li.“ Ačkoliv ne přímo sama bohyně Temže, vysvětloval, protože její přímá účast na výtržnostech by byla porušením dohody.

Zeptal jsem se, zda jde o stejnou dohodu, jakou byla „ta dohoda“, nebo o něco úplně jiného.

„Dohoda existuje celá řada. Velkou část naší práce tvoří zajišťování, aby je všichni dodržovali.“

„Takže existuje nějaká bohyně řeky,“ naléhal jsem.

„Ano – Matka Temže,“ vysvětloval trpělivě. „A existuje i bůh řeky – Otec Temže.“

„Jsou nějak spříznění?“

„Ne. A v tom spočívá část všech těchhle potíží.“

„Jsou to opravdu bohové?“

„S teologickými otázkami si hlavu nikdy nelámu,“ ubezpečil mě. „Existují, mají moc a dokážou porušit královnin mír – proto se o ně zajímá i policie.“

Ze tmy vyšlehl pátrací reflektor a sklouzl po řece, jednou, dvakrát, načež opět zasvítil na pozůstatky člunu – připlouval Londýnský hasičský sbor. Ucítíl jsem naftové zplodiny, když se loď opatrně nasunula vedle vraku, poseta postavami se žlutými přilbami, které už čekaly s hadicemi a lodními háky v rukou. V záři reflektoru vyšlo najevo, že požár kompletně zničil lodní nástavbu, ale přesto jsem si všiml, že trup byl původně natřený na červeno a měl černé doplňky. Slyšel jsem, jak spolu hasiči při nalodování a zajišťování plavidla nenuceně mluví. Všechno to bylo tak konejšivě všední. A přivedlo mě to k další myšlence. Nightingale a já jsme se vyhrabali z postele, nasedli do jaguaru a vyrazili na západ dřív, než se jakkoliv ukázalo, že nejde jen o důsledek obyčejné páteční noci.

„Jak jste poznal, že je to záležitost z našeho oboru?“ zeptal jsem se.

„Mám svoje vlastní zdroje,“ odpověděl.

Přijelo k nám jedno z richmondských zásahových vozidel se službukonající inspektorkou a všichni jsme si dopřáli krátkého byrokratického naparování, abychom druhé straně předvedli, jaký máme profesionální kredit. Richmond vyhrál na body, ale jen proto, že jeden z jeho příslušníků měl termosku s kávou. Nightingale poskytl místním základní informace – řekl, že šlo o výtržnost spojenou s gangy. Několik IC1 mladíků, bezpochyby opilých, ukradlo říční člun, připlulo od Teddingtonského zdymadla a vyprovokovalo potyčku s místní skupinkou IC3 mládeže – v níž figurovalo několik dívek. Když se teddingtonská banda pokusila pláchnout, *náhodou* se jí podařilo podpálit loď, tu pak opustila a nakonec pěšky utekla po temžské stezce. Všichni příkyvovali – všichni věděli, jak vypadá taková typická páteční noc ve velkoměstě. Nightingale nezapomněl ani vyslovit přesvědčení, že se nikdo neutopil, ale richmondská inspektorka přesto rozhodla, že pro jistotu povolají i pátrací oddíl.

Jakmile si oba naši inspektoři takhle vyznačili své rajóny, vydali jsme se každý svou cestou.

My zamířili zpátky do Richmondu, ale zastavili jsme dost daleko před mostem. Do úsvitu zbývala minimálně hodina, ale když jsem následoval Nightingalea železnou branou, viděl jsem, že cesta, po níž se pohybujeme, protíná městský park, svažující se k řece. Před námi jsem viděl oranžovou zář, petrolejku zavěšenou v nejnižších větvích platanu, která osvětlovala řadu cihlových oblouků v opěrné zdi vyvýšené silnice. Uvnitř těchto umělých slují jsem zahlédl spací pytle, lepenkové krabice a staré noviny.

„Jdu dát řeč s jedním trollem,“ utrousil Nightingale.

„Pane,“ zavolal jsem, „myslím, že jim máme říkat ‚lidé nocující v nevyhovujících podmínkách‘.“

„Tomuto konkrétně ne,“ odpověděl. „Je to troll.“

Ve stínu jednoho oblouku jsem postřehl pohyb, bledou tvář, rozčuchané vlasy, vrstvy starého oblečení na ochranu před zimním chladem. Dotyčný mi rozhodně připadal jako „člověk nocující v nevyhovujících podmínkách“.

„Troll, opravdu?“ podivil jsem se.

„Jmenuje se Nathaniel,“ opáčil Nightingale. „Spával pod Hungerfordským mostem.“

„Proč se přestěhoval?“

„Zřejmě chtěl bydlet na předměstí.“

Tak předměstský troll, pomyslel jsem si, no, proč ne?

„To je váš špicl, co?“ došlo mi. „Dal vám echo.“

„Kvalita policisty se měří kvalitou jeho informátorů,“ prohodil. Neřekl jsem mu, že v dnešní době se jim mělo říkat ‚utajené lidské zpravodajské zdroje‘.

„Trochu si odstupte,“ upozornil. „Ještě vás nezná.“

Když se Nightingale přiblížil a zůstal zdvořile dřepět na prahu trollovy sluje, Nathaniel se ještě víc stáhl do svého doupěte. Podupával jsem a dýchal si na prsty. Ještě že jsem použil rozum a vzal si policejní svetr, ale i s ním pod bundou tři hodiny v únoru u řeky stačily, abych pomalu začínal klepat kosu. Kdybych se tak usilovně nesnažil strkat si ruce do podpaží, možná bych si všiml mnohem dřív, že mě někdo sleduje. Ačkoliv kdybych se poslední dva týdny nesnažil oddělovat *vestigium* od obyčejné nahodilé paranoie, nevšiml bych si toho vůbec.

Začalo to jako nával horka, jako pocit trapnosti, jako tehdy na diskotéce v osmé třídě, kdy Rona Tangová přešla zemi nikoho uprostřed tanečního parketu a zcela jasně mi sdělila, že Funme Ajayiová chce, abych si s ní zatancoval, jenže bylo vyloučené, abych se pustil do tance před zraky skupinky pubertáček, které s ní byly spřáhnuté. Byl to tentýž hloubavý pohled – drzý, posměšný, zvědavý.

Napřed jsem se ohlédl, jak už se to tak dělá, ale neviděl jsem nic kromě sodíkových výbojek pouličních lamp podél cesty. Měl jsem dojem, že jsem na tváři ucítíl závan číhosi teplého dechu, který ve mně vyvolal představu slunečního světla, posečené trávy a horkem sežehnutých vlasů. Otočil jsem se a zadíval se přes řeku a na okamžik měl dojem, že vidím pohyb, tvář, něco...

„Viděl jste něco?“ zeptal se znenadání Nightingale, až jsem povyskočil.

„Ježíši Kriste,“ vydechl jsem.

„Ježíše Krista? Toho na této řece nevidíte,“ poznamenal. „Ani Blake si nemyslel, že je to možné.“

Vrátili jsme se k autu a vrtkavému objetí jeho topení ze šedesátých let. Při návratu středem Richmondu, jednosměrkami tentokrát už tak, jak se má, jsem se zeptal Nightingalea, zda mu byl troll Nathaniel nějak nápomocen.

„Potvrdil, co jsme očekávali,“ přitakal. Že ti kluci na člunu byli stoupecmi Otce Temže, že připluli po proudu řeky vyplenit svatyni na ostrově Eel Pie a dostihli je stoupecmi Matky Temže. Byli bezpochyby pěkně zlití a pravděpodobně si sami způsobili na lodi požár, když se z ní pokoušeli uprchnout. Po proudu řeky je Temže svrchovaným územím Matky Temže, proti proudu patří Otcí Temže. Dělicí čára mezi oběma úseky vede Teddingtonským zdymadlem, dva kilometry po řece od ostrova Eel Pie.

„Myslíte si, že se Otec Temže snaží rozšířit svůj rajón?“ zajímalo mě.

Tihle „bohové“ mi už připadali jako drogoví dealeri. Cestou zpátky byl provoz o poznání silnější – Londýn se probouzel.

„Asi vás nepřekvapí, že duchové jisté lokality projevují sklony k teritoriálnímu chování,“ potvrdil Nightingale. „V každém případě si myslím, že byste mohl mít do tohoto problému jedinečný vhled.“

Chci, abyste si šel promluvit s Matkou Temží.“

„A co mám s tím svým jedinečným vhledem Matce Temži říct?“

„Zjistěte, v čem je problém a jestli byste nemohl najít nějaké přátelské urovnání.“

„A když ho nenajdu?“

„Pak bych byl rád, abyste jí připomněl, že ať si někteří lidé myslí, co chtějí, královnin mír zahrnuje celé království.“

* * *

Jaguar nemohl řídit nikdo kromě Nightingalea, což bylo pochopitelné. Kdybych měl já takovéhle auto, taky bych nikomu jinému nedovolil ho řídit. Nicméně jsem získal přístup k deset let starému Fordu Escort ocelově modré barvy, z něhož bylo od pohledu jasné, že kdysi sloužil policii.

Nightingale nakupoval ve stejném autobazaru jako Lesley. Bývalé policejní auto vždycky poznáte; ať ho vydrhnete sebedůkladněji, vždycky je cítit starým policajtem.

* * *

Shoreditch, Whitechapel, Wapping – starý a nový East End byly do sebe namačkány tlakem peněz a neústupnosti. Matka Temže žila východně od Bílé věže v rekonstruovaném skladišti nedaleko Shadwellského jezírka. Stálo hned přes vodní skluz od *Pohledu na Whitby*, starobylé hospody, která byla ve své době vyhlášeným jazzovým podnikem. Můj táta tam sedával s Johnnym Keatingem, ale podařilo se mu, díky jeho citlivě vyladěné schopnosti torpédovat si vlastní kariéru, propást společně vystoupení s Litou Rozaovou – myslím, že ho tehdy nahradil Ronnie Hughes.

Hlavní silnici skladiště nastavovalo slepou tvář z londýnských cihel, přerušovanou moderními okny, ale na straně přivrácené k Temži byla stará nákladní mola přestavěna na parkoviště. Tam jsem zaparkoval mezi oranžovým Citroenem Picasso a ohnivě rudým Jaguarem XF se samolepkou rádia

Urban Dance FM na čelním skle.

Když jsem vystoupil, zakusil jsem dosud nejzřetelnější pocit *vestigia*. Znenadání jsem ucítil pepř a mořskou vodu, v závanu rychlém a prudkém jako křik racka, ale nebylo divu, neboť skladiště kdysi bývalo součástí Londýnského přístavu, toho nejrušnějšího přístavu na světě.

Po Temži se hnal kousavě studený vítr, takže jsem rychle zamířil do vstupní haly. Někdo si někde pouštěl hudbu s basy zesílenými na úroveň odporující veškerým hygienickým předpisům. Melodie, za předpokladu, že nějaká existovala, nebyla slyšet, zato basovou linku jsem cítil až v hrudi. Najednou se nad ní ozval trylek ženského smíchu, zlomyslného a klevetivého. Vstup do neoviktoriánského vestibulu střežil ultramoderní domácí zvonek. Zmáčkl jsem číslo, které mi dal Nightingale, a čekal jsem. Už jsem chtěl číslo vyzkoušet ještě jednou, když jsem zaslechl, že se ke dveřím z druhé strany blíží někdo v žabkách pleskajících na dlaždicích. Dveře se pak otevřely a stanula v nich mladá černoška s kočičíma očima, v černém tričku o několik čísel větším, než bylo třeba, opatřeným nápisem MY TU ŠÉFUJEM.

„Ano,“ řekla. „Co chcete?“

„Jsem konstábl Grant,“ představil jsem se. „Přišel jsem za paní Temží.“

Dívka si mě změřila od hlavy k patě, a když mě posoudila vzhledem nějakému teoretickému standardu, založila si ruce na prsou a nevraživě se na mě zadívala. „A co jako?“ zeptala se.

„Posílá mě Nightingale.“

Dívka si povzddechla, otočila se a zakřičela do chodby. „Je tady nějaký chlap a že prej je od Čaroděje.“ Na zádech se jí po tričku táhl nápis NIC NÁM NEŠÉFUJE.

„Pusť ho dál,“ zavolal hlas z hloubi domu. Měl měkký, ale výrazný nigerijský přízvuk.

„Tak pojd'te dovnitř,“ prohodila dívka ke mně a ustoupila.

„Jak se jmenujete?“ zeptal jsem se.

„Jmenuju se Beverley Brooková.“ A když jsem kolem ní procházel, naklonila hlavu.

„Rád vás poznávám, Beverley,“ řekl jsem.

V budově bylo horko – tropické, téměř dusné a vlhké vedro, a na čele a zádech mi v něm vyrazil pot. Všiml jsem si, že dveře na společné chodbě jsou doširoka otevřené a dunivý basový rytmus se snáší ze schodiště z tepaného železa, které spojovalo jednotlivá podlaží. Buď jsem se ocitl v tom sousedsky nepřívětivějším obytném domě v anglických dějinách, nebo Matka Temže měla celou budovu pod palcem.

Beverley mě zavedla do jednoho bytu v přízemí a já se snažil odtrhnout pohled od jejích dlouhých štíhlých snědých nohou, které se jí táhly zpod okraje trička. Uvnitř bytu bylo ještě větší vedro a rozpoznal jsem v něm vůni palmového oleje a listů manioku. Styl domácnosti, v níž jsem se ocitl, jsem přesně posoudil podle stěn, natřených světle broskvovou barvou, až po kuchyni plnou rýže, kuřecího masa a sušenek plněných pudinkovým krémem prodávaných pod privátní značkou supermarketu Morrisons.

Zastavili jsme se ve dveřích obývacího pokoje. Beverley mi pokynula, abych se sehnul, aby mi mohla zašeptat do ucha: „Teď buďte trochu uctívý.“ Vdechoval jsem vůni horkých vlasů a kakaového másla. Jako by mi opět bylo šestnáct.

V devadesátých letech, kdy byl osloven architekt, který stavěl tento obytný dům, úkol zněl: navrhnout luxusní byty pro asertivní mladé profesionály. Bezpochyby si hned představil kancelářské obleky, kšandy a lidi, kteří si budou chtít zařídit příbytky v ponurém minimalistickém stylu skandinávského detektivního románu. Ani v těch nejčernějších snech nejspíš nepochyboval s představou, že majitel využije velkorozměrů obývacího pokoje jako záminky nacpat do něj nejméně čtyři třídílné sedací soupravy z prodejen typu World of Leather. A to nemluvě o plazmové televizi, na které byl nyní se ztlumeným zvukem puštěný fotbal, a obrovské rostlině v květináči, v níž jsem s ohromením identifikoval mangrovník.

Opravdový mangrovníkový *strom*, jehož vyboulené a

sukovité kořeny prorušovaly okraje nádoby a vydávaly se na průzkum po huňatém koberci. Vzhlédl jsem a všiml si, že nejvyšší větve už prorazily strop. Viděl jsem místa, kde se bílá omítka odloupla a obnažila borovicové nosníky.

Na kožené sedačce byla usazena vybraná společnost Afričanek středního věku, která by se neztratila v žádném pentekostálním kostele, a všechny si mě změřily stejným pohledem, jaký mi věnovala už Beverley. Nezapadala mezi ně pouze hubená běloška v růžové kašmírové blůzce a propínacím svetříku a s perlovým náhrdelníkem, která tu však působila natolik zdomácněle, jako by se sem kdysi zatoulala cestou do města a už nikdy neodešla. Všiml jsem si, že ji horko nijak neobtěžuje. Přívětivě na mě kývla.

Ale nic z toho nebylo důležité, protože v pokoji byla i bohyně řeky Temže.

Jako na trůnu seděla na tom nejluxusnějším ředitelském křesle. Vlasy měla spletené do copánků, propletené černou bavlnkou a zakončené zlatými špičkami, takže jí nad čelem stály jako koruna. Měla kulatou tvář bez vrásek, pleť hladkou a dokonalou jako dítě, rty plné a velmi tmavé. Měla stejné kočičí oči jako Beverley. Blůzku a přiléhavou sukni měla z té nejjemnější zlaté rakouské krajky, výstřih zvýrazněný stříbrem a šarlatem, dost velký na to, aby v něm bylo vidět jedno hladké buclaté rameno a výrazně se dmoucí horní část ňader.

Jedna krásně pěstěná ruka jí spočívala na konferenčním stolku, pod nímž stály látkové pytle a dřevěné bedýnky. Když jsem se k ní přiblížil, ucítil jsem slanou vodu a kávu, naftu a banány, čokoládu a rybí vnitřnosti. Nepotřeboval jsem Nightingalea, aby mi řekl, že cítím něco nadpřirozeného, kouzlo tak silné, že jsem měl pocit, jako by mě omýval příliv. V její přítomnosti jsem nespatoval pranic zvláštního na tom, že bohyně Řeky je Nigerijka.

„Tak ty jsi ten čarodějův kluk,“ pronesla Máma Temže. „Myslela jsem, že byla uzavřena nějaká dohoda, ne?“

Konečně jsem se zmohl na slovo. „Myslím, že to bylo spíše ujednání.“

Bojoval jsem s nutkáním padnout před ní na kolena, zabořit jí hlavu mezi ňadra a zavrtět se mezi nimi. Když mě pobídla, abych se posadil, stál mi tak tvrdě, že mě změna polohy vyloženě bolela.

Uviděl jsem, jak se Beverley uchichtává s rukou před ústy. Totéž udělala i Máma Temže, která pak dívku poslala do kuchyně. Jedno vím jistě: africké ženy mají děti proto, aby za ně někdo jiný vykonával domácí práce.

„Dal by sis čaj?“ zeptala se Máma Temže.

Zdvořile jsem odmítl. Nightingale mi dal velmi jasné pokyny: pod její střechou nic nejzte ani nepijte. „Jestli to uděláte,“ varoval, „zaháckuje se do vás.“ Moje máma by takové odmítnutí vnímala jako urážku, ale Máma Temže jen vlídně pokynula hlavou. Možná i tohle všechno bylo součástí ujednání.

„Tvůj mistr,“ pronesla. „Má se dobře?“

„Ano, má.“

„Připadá mi, že čím je mistr Nightingale starší, tím je na tom líp,“ pokračovala. Než jsem se stačil zeptat, co tím myslí, poptala se na moje rodiče. „Tvoje matka patří k Fulbům – je to tak?“ nadnesla.

„Těm ze Sierry Leone,“ přisvědčil jsem.

„A tvůj otec už nehraje, vid’?“

„Vy znáte mého otce?“

„Ne,“ usmála se na mě významně. „Jen v tom smyslu, že všichni londýnští hudebníci mi patří, zvláště pak jazzmani a bluesmani. Je to říční záležitost.“

„Znáte se s Mississippi?“ zeptal jsem se. Můj otec se vždycky zapřísahal, že jazz, stejně jako blues, se zrodil v bahnitých vodách Mississippi. Moje matka se zapřísahala, že se rodí z láhve, jako všechny d’áblovy nejlepší výtvoř. Dělal jsem si tak trochu legraci, ale najednou mě napadlo, že pokud existuje Matka Temže, proč by nemohl existovat i starý dobrý Otec Mississippi, a pokud tomu tak je,

baví se spolu? Vedou dlouhé telefonické hovory o naplaveninách, povodích a potřebě regulace záplav v přímořských oblastech? Nebo si snad posílají maily, SMS nebo vzkazy přes Twitter?

Po téhle srážce s realitou jsem si uvědomil, že část jejího kouzla vyprchává. Myslím, že to musela vycítit i Máma Temže, protože se na mě vychytrale zařadila a přikývla.

„Ano,“ pronesla. „Už chápu, jak se věci mají. Vybrat si zrovna tebe bylo od tvého mistra velmi důmyslné, a to se říká, že starého psa novým kouskům nenaučíš.“

Dva týdny podobně nepochopitelných poznámek z úst Nightingalea znamenaly, že jsem si vůči kryptickým výrokům vytvořil důmyslné protiopatření – měnil jsem téma.

„Jak jste se stala bohyní Temže?“

„Opravdu to chceš vědět?“ zeptala se, ale poznal jsem, že jí můj zájem lichoť. Je otrěpaná pravda, že všichni velice rádi mluví o sobě. Devět z deseti zповědí pramení jen a pouze z přirozeného lidského instinktu povyprávět svůj životní příběh pozornému posluchači, i kdyby tam patřilo líčení, jak dotyčný umlátí svého golfového partnera. Máma Temže nebyla jiná; vlastně jsem si uvědomil, že bohové mají ještě větší potřebu se ospravedlňovat.

„Do Londýna jsem přijela v roce 1957,“ začala Máma Temže. „Ale tehdy jsem žádná bohyně nebyla. Byla jsem jen hloupá venkovská dívka se jménem, které jsem už zapomněla, která přijela studovat na zdravotní sestru, ale mám-li být upřímná, musím říct, že jsem moc dobrá sestra nebyla.“

Vždycky jsem se nerada přibližovala k nemocným lidem, a ve třídě se mnou bylo hodně lidí z kmene Igbo. Kvůli těm pitomým pacientům jsem neudělala žádnou zkoušku, a ze školy mě vyhodili.“ Máma Temže mlaskla úžasem, jak mohli být tak bezostyšně drzí. „A ocitla jsem se na ulici, bác ho! A potom mi můj krásný Robert, který mě už tři roky obletoval, řekl: „Už nemůžu dál čekat, až se rozhodneš, a ožením se s jednou bílou Irkou.““

Opět mlaskla a její projev napodobily všechny další ženy v místnosti.

„Byla jsem z toho tak zdrcená, že jsem se šla zabít. Ano, ano, tak hrozně mi ten muž zlomil srdce.“

Vydala jsem se na Hungerfordský most, abych se vrhla do řeky. Jenže to je železniční most a po straně se tam táhla stará lávka pro pěší – v té době bývala strašně špinavá. Žila na něm všemožná stvoření, pobudové a trollové a skřeti. Z takového místa se slušná mladá Nigerijka do vody nevrhá.

Kdo ví, co by ji mohlo pozorovat: takže jsem se přesunula na most Waterloo, ale když jsem se tam dostala, už zapadalo slunce a všude, kam jsem se podívala, jsem viděla takovou krásu, že jsem si pomyslela, že se ke skoku prostě neodhodlám. Pak se setmělo, a tak jsem šla domů na večeri. Další den ráno jsem vstala hezky brzo a nasedla na autobus na most Blackfriars. Ale na jeho severním konci stojí ta zatracená socha královny Viktorie, a i když se dívá jiným směrem, představ si, jak trapně by ses cítil, kdyby se otočila a všimla si, že stojíš na zídce.“

Zbytek místnosti potřásl souhlasně hlavou.

„Z mostu v Southwarku bych se nepřiměla skočit za nic na světě,“ pokračovala Máma Temže,

„takže po další dlouhé, předlouhé cestě jsem se ocitla kde?“

„Na Londýnském mostě?“

Máma Temže natáhla ruku a poplácala mě po koleni. „Byl to ten starý most, ten, co byl krátce poté prodán tomu milému Američanovi. Ten tedy věděl, jak řece dopřát. Dva sudy guinnessu a bedna rumu Barbancourt, tomu říkám nabídka.“ Následovala pauza, během níž se Máma Temže napila čaje. Beverley se vrátila s talířem pudinkových sušenek a položila je tak, abych na ně snadno dosáhl. Už jsem jednu uchopil, když mi došlo, co provádím, a zase jsem ji vrátil. Beverley si odfrkla.

„Uprostřed Londýnského mostu byla kaplička, svatyně zasvěcená svatému Birinovi, a já si jako správná vlašná křesťanka pomyslela, že tohle bude ke skoku to nejvhodnější místo. Stála jsem tam a dívala se na západ, zatímco se právě začínal měnit příliv. Londýn byl v té době stále ještě přístav a ten sice umíral, ale jako stařec, který prožil dlouhý, vzrušující život, překypoval příběhy a vzpomínkami.

A děsil se, že bude starý a vetčný a nebude nikdo, kdo by se o něj postaral, protože v řece nezůstal žádný život, žádná oriše, žádný duch, nic, co by starci mohlo věnovat péči. Slyšela jsem, jak mě řeka volá jménem, které už jsem zapoměla, a říká: ‚Vidíme, že trpíš bolestí, vidíme, že pláčeš jako dítě, kvůli jednomu muži.‘

A já na to: ‚Ach, Řeko, urazila jsem tak dlouhou cestu, ale zklamala jsem jako ošetřovatelka a zklamala jsem jako žena, a proto mě můj muž nemiluje.‘

A řeka mi pak řekla: ‚Bolesti tě můžeme zbavit, můžeme tě učinit šťastnou a dopřát ti mnoho dětí a vnoučat. Budou k tobě chodit všichni lidé a budou ti k nohám klást dary.‘

No,“ navázala Máma Temže, „nabídka to byla lákavá, takže jsem se zeptala: ‚Co musím udělat? Co ode mě chceš?‘ A řeka odpověděla: ‚Chceme to, čeho už ses stejně byla ochotna vzdát.‘

Tak jsem skočila do řeky – šplích! A klesla jsem až na dno, a něco ti povím, jsou tam věci, jakým bys nevěřil. Řekněme jen to, že by ji bylo záhodno vybagrovat a přitom nechat být.“

Vláčně mávla rukou směrem k řece. „Z řeky jsem pak vyšla po Wappingském schodišti, kde se topili piráti. Od té doby tady jsem,“ dodala. „Máme tu nejčistší průmyslovou řeku v Evropě. Myslíš si, že k tomu došlo náhodou? Swingující Londýn, Cool Britannia, Bariéry na Temži; myslíš, že k tomuhle všemu došlo náhodou?“

„Co Millenium Dome?“ nadhodil jsem.

„V současnosti nejpoblábnější koncertní sál v Evropě,“ přikývla. „Rýnské panny mě navštěvují, aby se podívaly, jak se to dělá.“ Nasadila významný pohled a já přemýšlel, kdo jsou sakra Rýnské panny.

„Možná, že Otec Temže vidí věci jinak,“ prohodil jsem.

„Táta Temže,“ vyprskla Máma. „Když byl ještě mladík, stál tam, kde jsem stála já, na mostě, a učinil stejný slib jako já. Ale pod Teddingtonským zdymadlem nebyl od Velkého puchu z roku 1858.

Nikdy se nevrátil ani poté, co Bazalgette zavedl kanalizaci. Ani kvůli bombardování, ani když město hořelo. A teď tvrdí, že tohle je jeho řeka.“

Máma Temže se v křesle vypjala, jako by pózovala pro rodinný portrét.

„Já nejsem chamtivá,“ zdůraznila. „Nechávám mu Henley, Oxford a Staines. Já budu mít Londýn a dary celého světa u nohou.“

„Nemůžeme dopustit, abyste se vy dva mezi sebou hádali,“ řekl jsem. „Královský plurál“ je v policejní práci velmi důležitý; osobě, s níž hovoříte, připomíná, že za vámi stojí mocná instituce zvaná metropolitní policie, oděná v plném majestátu zákona a schopná, pokud jde o lidské zdroje, napadnout menší zemi. Když používáte takový pojem, doufáte jenom, že celý komplex v dané chvíli hledí stejným směrem jako vy.

„To Táta Temže pod zdymadlem vstupuje, kam nemá,“ řekla Máma Temže. „Já nejsem ta, kdo musí vycouvat.“

„S Táťou Temží už si sami promluvíme,“ ubezpečil jsem ji. „Od vás očekáváme, že si svoje lidi udržíte na uzdě.“

Máma Temže naklonila hlavu a upřela na mě dlouhý, pomalý pohled. „Něco ti povím. Dám vám čas do Květinové výstavy v Chelsea, abyste přivedli Tátu Temži k rozumu; poté uchopíme celou záležitost do vlastních rukou.“ Její královský plurál byl mnohem méně nejistý než ten můj.

Rozhovor byl u konce, vyměnili jsme si několik zdvořilostních frází a pak mě Beverley Brooková doprovodila ke dveřím. Když jsme došli do vestibulu, úmyslně se o mě otřela bokem, a já pocítil nenadálý nával horka, který neměl nic společného s ústředním topením.

Věnovala mi ještě šibalský pohled a otevřela hlavní dveře.

„Tak se mějte, Petere,“ popřála. „Ještě se uvidíme.“

* * *

Když jsem se vrátil do Rozmaru, našel jsem Nightingalea v čítárně v prvním patře. Čítárnu tvořila hrstka polstrovaných zelených kožených křesel, podnožek a odkládacích stolků. U dvou stěn stály prosklené mahagonové knihovny, ale

Nightingale mi prozradil, že za starých časů si sem lidé zpravidla chodili zdřímnout po obědě. Teď luští křížovku v *Telegraphu*.

Když jsem se posadil naproti, vzhlédl ke mně. „Co si o tom myslíte?“

„Ona si rozhodně myslí, že je bohyně Temže,“ odpověděl jsem. „Že ano?“

„To není nijak mimořádně užitečná otázka,“ Nightingale na to.

Molly se mezi nás v tichosti vmísila s kávou a talířkem pudinkových sušenek. Podíval jsem se na ně a upřel na ni podezřívavý pohled, ale zůstávala neproniknutelná jako vždycky.

„V tom případě,“ opáčil jsem, „odkud se bere ta jejich moc?“

„To už je mnohem lepší otázka,“ odtušil. „Na toto téma existuje několik protichůdných teorií: že ona moc vychází z víry jejich stoupenců, z místa, kde se vyskytují, nebo z nějakého božského zdroje za hranicemi říše smrtelníků.“

„Co si myslel Isaac?“

„Sir Isaac reagoval na božskost trochu přehlíživě – dokonce pochyboval, zda byl Ježíš Kristus opravdu božské podstaty. Nezamlouvala se mu ani představa Svaté Trojice.“

„A pročpak?“

„Měl velice uspořádanou mysl.“

„Vychází tahle moc ze stejného místa jako magie?“

„Tohle všechno vám bude možné vysvětlit mnohem snadněji, jakmile zvládnete své první kouzlo.“

Myslím, že byste se mohl před odpolední svačinou dvě hodinky věnovat praxi.“

Odšoural jsem se k laboratoři.

* * *

Zdálo se mi, že jsem sdílel lože s Lesley Mayovou a Beverley Brookovou. Ležely mi každá po jednom boku, obě krásně štíhlé a nahé, ale sen nebyl ani zdaleka tak erotický, jak by mohl být, protože jednu jsem se neodvážil obejmout z obavy, že bych na smrt urazil tu druhou. Právě jsem vymyslel strategii, že bych je objal současně, když tu mi Beverley zaryla prsty do zápěstí, a já se probudil se strašlivou křečí v pravé ruce.

Křeč byla natolik silná, že jsem spadl z postele a navzdory marnému stoicismu sebou dobré dvě minuty házel. Neexistuje horší způsob probuzení než nesnesitelná bolest, takže jakmile bylo jasné, že už znovu neusnu, odešel jsem z pokoje a vydal se hledat něco k snědku. Suterén Rozmaru byl hotový labyrint místností ještě z časů, kdy se mohl chlubit desítkami zaměstnanců, ale věděl jsem, že zrovna zadní schodiště začíná vedle kuchyně. Jelikož jsem nechtěl probudit Molly, scházel jsem ze schodů co možná nejtíšeji, ale když jsem došel do suterénu, všiml jsem si, že v kuchyni se svítí. Na dohled kuchyně jsem uslyšel, jak Toby zavrčel, pak zaštěkal a potom se ozvalo jakési zvláštní rytmické syčení. Dobrý policajt ví, kdy nemá dávat najevo svou přítomnost, takže jsem se ke kuchyňským dveřím přikradl a nakoukl dovnitř. Molly, stále v uniformě služky, seděla na okraji zjizveného dubového stolu, jenž dominoval jedné straně kuchyně. Vedle sebe měla na stole béžovou keramickou mísu. Asi tři metry před ní seděl Toby.

Poněvadž měla dveře za ramenem, nevšimla si, že přihlížím, jak noří ruku do mísy a zvedá kostku sekaného masa – natolik syrového, že z něj ještě odkapávala krev.

Toby vzrušeně štěkal, když ho Molly masem chvíli škádlila, načež mu ho přece jen hodila zkušeným trhnutím zápěstí. Toby předvedl impozantní výskok ze sedu a maso ještě ve vzduchu zachytil. Při pohledu na Tobyho, jak svědomitě žvýká a přitom před ní pobíhá dokolečka, se Molly rozesmála – a to bylo ono rytmické syčení, které jsem slyšel při příchodu. Uchopila další kostku masa a zamávala jím před Tobym, který opět zatancoval psí nedočkavostí.

Tentokrát ho ale převezla; zatímco popleteně vířil, sykla a potom, když si byla jista, že se na ni dívá, si krvavý kousek masa sama hodila do úst. Toby vztekle zaštěkal, ale Molly na něj jen vyplázla nepřírozeně dlouhý a chápavý jazyk.

Musel jsem zalapat po dechu nebo přešlápnout, protože Molly seskočila ze stolu a prudce se ke mně otočila. Měla vytřeštěné oči, otevřená ústa, v nichž byly vidět ostré zašpičatělé zuby, a na bledé pokožce se jí rudě skvěla krev, která jí stékala na bradu. Potom si na ústa připlácla dlaň a s výrazem polekaného zahanbení mlčky vyběhla z kuchyně. Toby na mě podrážděně zavrčel.

„Já za to nemůžu,“ řekl jsem mu. „Chtěl jsem si jen dát něco na zub.“

Nevím, na co si stěžoval; dostal zbytek masa z mísy – a já si dal sklenici vody.

Zárok na dálku

Kromě křeče a jednoznačného vylepšení síly mého stisku mě snahy vytvořit vlastní pasvětlo jenom roztrpčovaly. Nightingale mi každé druhé ráno kouzlo předváděl a já jsem až čtyři hodiny denně významně otevíral ruku. Naštěstí jsem dostal volno ve třetím únorovém týdnu, kdy jsme s Lesley Mayovou měli svědčit proti Celií Munroeové, která se dopustila fyzického napadení v kině na Leicester Square.

V předepsaných deset hodin jsme toho dopoledne oba svědomitě přišli v uniformě – soudci jsou rádi, když před sebou mají konstáblы v uniformě –, s neochvějným a jistým vědomím, že se případ odloží nejméně na druhou hodinu odpolední. Jako prozíraví a ctižádostiví policisté jsme si přinesli vlastní čtivo: Lesley měla poslední vydání Blackstoneovy *Příručky policejního vyšetřovatele* a já se vybavil *Legendami údolí Temže* Horace Pitmana, vydanými v roce 1897.

Nižší soud města Westminsteru stojí hned za rohem od nádraží Victoria na Horseferry Road. Jde o nevýraznou krabicovou budovu ze sedmdesátých let minulého století. Považovala se za natolik prostou jakýchkoliv architektonických předností, že se mluvilo o možnosti zapsat ji na seznam chráněných památek, aby ji bylo možno uchovat pro budoucí věky jakožto příšerné varování.

Čekárny uvnitř si zachovávaly jedinečnou kombinaci stísněné hektičnosti a pusté nelidskosti, jež byla chloubou britské architektury v druhé polovině dvacátého století.

Před soudem byly dvě lavice. Na jednu jsme se posadili my, zatímco Celie Munroeová, její právní zástupce a kamarádka, kterou si přivedla jako morální podporu, sdíleli tu druhou společně s panem Ranatungou a bratrem pana Ranatungy.

Nikdo z nich tam nechtěl být a všichni kladli vinu nám.

„Nějaké zprávy z Los Angeles?“ zeptal jsem se.

„Brandon Coopertown se potácel na hraně pohromy,“ řekla Lesley. „Zdá se, že všechny americké obchody mu ztroskotaly a jeho produkční společnost to měla každou chvíli zabalit.“

„A ten dům?“

„Zmizí do nenávratna,“ odpověděla Lesley. Setrval jsem u prázdného výrazu. „Už šest měsíců neplatil hypotéku,“ dodala. „A jeho příjmy za letošní rok se sotva dostaly na pětatřicet tisíc.“

To bylo o dobrých deset tisíc víc, než jsem dostával já jako plnohodnotný konstábl – takže můj soucit měl své meze.

„Začíná to vypadat na klasické vyhlazení celé rodiny,“ pokračovala Lesley, která si nastudovala forenzní psychologii.

„Otec čelí katastrofické ztrátě postavení, nedokáže s takovou hanbou žít a dojde k rozhodnutí, že bez něj nemají životy jeho manželky a syna žádný smysl. Ztratí nervy, odrovná kolegu mediálního profesionála, odrovná svou rodinu a odrovná sám sebe.“

„Tím, že si nechá odpadnout tvář?“ podivil jsem se.

„Žádná teorie není dokonalá,“ pokrčila rameny. „Zvlášť když ani nemůžeme zjistit důvod, proč byl William Skirmish té noci ve West Endu.“

„Třeba byl na lovu,“ zkusil jsem to.

„Na lovu nebyl. A já bych to měla vědět.“

Jelikož „předsmrtný program“ Williama Skirmishe už byl pro případ sotva důležitý, jeho sestavení dostal za úkol služebně nejmladší člen mordparty, totiž Lesley. A jelikož rekonstrukci posledních hodin Williama Skirmishe věnovala spoustu času a úsilí, s nesmírnou ochotou, vlastně přímo s neskonale radostí mi je vylíčila do těch nejtrýznivějších podrobností.

Proklepla romantické sklony

Williama Skirmishe a nezjistila, že by se někdy vydával do West Endu za sexem – náš William byl sériově monogamní – vždycky to byli chlapi, s nimiž se seznámil v práci nebo přes společné známé. Vyhledala také všechny kamerové záznamy, na kterých se té noci objevil, a pokud byla schopna určit, vydal se z domu na stanici Tufnell Park a nasedl na metro, kterým se svezl na Tottenham Court Road – odtamtud šel přes Mercer Street přímo do Covent Garden, vstříc svému osudovému setkání s Coopertownem. Nikam neodbočoval ani neváhal – jako by měl schůzku.

„Skoro jako by si něco pohrávalo s jeho hlavou,“ poznamenala. „Neřekl bys?“

A tak jsem jí pověděl o kouzlu *dissimulo* a teorii, že něco vtrhlo do Coopertownovy mysli, přinutilo ho změnit si obličej, zabít Williama Skirmishe a pak i vlastní rodinu. To přirozeně vyústilo do popisu mé návštěvy u Mámy Temže, kouzelnické výuky a záhadné a nevyzpytatelné služby jménem Molly.

„Měl bys mi tohle všechno vykládat?“ zeptala se Lesley.

„Nevidím důvod, proč bych neměl,“ opáčil jsem. „Nightingale mi určitě nenařídil, abych to nedělal. I tvůj šéf věří, že tyhle věci vážně existují, akorát se mu prostě moc nelíbí.“

„Tak něco si pohrávalo s Coopertownovou myslí, jo?“ vrátila se k našemu tématu.

„Přesně tak.“

„Ať to bylo cokoliv, mohlo to narušit i mysl Williama Skirmishe. Mohlo ho to přimět zajít do West Endu, aby tam prostě přišel o hlavu. Ale chci říct, že pokud se to umí vrtat v hlavě jednoho člověka, proč ne i druhého? Proč by se to nemohlo vrtat i v hlavě tvojí nebo mojí?“

Vzpomněl jsem si na hrůzu v Coopertownově tváři, když ke mně vyrazil přes balkon, a na zápach krve. „Za tuhle myšlenku děkuju, Lesley,“ řekl jsem. „Určitě si ji v sobě bedlivě uchovám – nejspíš na pozdě v noci, až se budu snažit usnout.“

Lesley se podívala do míst, kde zaraženě seděla Celia Monroeová. „I ji přepadla stejná náhlá zběsilá zuřivost,“ prohodila.

„Co když si něco pohrálo i s její myslí?“

„Neodpadl jí obličej,“ namítl jsem.

Celia Monroeová si všimla, že se na ni díváme, a trhla sebou. „Co když byl Coopertown velký cákanec,“ naznačovala Lesley, „a ona byla jen ozvěna? Všude kolem může docházet k dalším takovým případům, ale my byli nablízku, zrovna když vybuchla tahle žena.“

„Mohli bysme se mrknout do protokolů, jestli by do toho něco nezapadalo,“ navrhl jsem. „Jestli tam není nějaký shluk podobných spojitostí.“

„Museli bysme se podívat na Westminster a Camden,“ upozornila mě. „To jsou kvanta zločinů.“

„Omezíme to na fyzická napadení a lidi, co byli dosud bez úhony. Většinu práce za nás udělá počítač.“

„A ty budeš dělat co?“

„Já se budu učit dělat světlo,“ odpověděl jsem vzletně.

* * *

Za dva dny si mě Nightingale zavolal dolů, právě když jsem vycházel z koupelny. Cvičení se rušilo, a jak se zdálo, rušila se i snídaně. Nightingale měl na sobě to, co už jsem vnímal jako jeho „pracovní oděv“: světle hnědý tvídový oblek se vzorkem rybí kosti, dvouřadový, s koženými záplatami na loktech. Přes zápěstí měl složený svůj originální baloňák značky Burberry a v ruce třímal hůl se stříbrnou rukojetí – což jsem u něj za denního světla dosud neviděl.

„Jedeme do Purley,“ oznámil mi a pak mě překvapil, když mi hodil klíčky od jaguaru.

„Co je v Purley?“

„To vám neřeknu,“ odvětil. „Bude lepší, když sám načerpáte dojmy.“

„Jde o policejní, nebo učednickou záležitost?“

„Obojí.“

Usedl jsem za volant, otočil klíčkem v zapalování a chvilku si vychutnával zvuk motoru. U dobrých věcí v životě je důležité nespěchat.

„Já mám času dost...“, prohodil Nightingale.

S autem se nemanipulovalo tak dobře, jak jsem čekal, ale způsob, jakým motor reagoval na moji nohu na plynovém pedálu, kompenzoval veškeré jiné nedostatky včetně přetáčivosti a topení, které mi opakovaně pouštělo přímo do tváře horký zatuchlý vzduch.

Jel jsem přes Lambethský most. Londýnský provoz v pracovních dnech je vždycky hrozný, a přes Oval, Brixton a až do Streathamu jsme se dostali jen za neustálého popojíždění. Poté jsme se ocitli na jiholondýnských předměstích, hektarech zastavěných edvardovskými dvoupatrovými domy, prošpikovaných vzájemně zaměnitelnými hlavními nákupními ulicemi. Občas jsme minuli nepravidelné obdélníky zeleně, pozůstatky starobylých vesnic, které srostly jako skvrny plísně na Petriho misce.

Silnice číslo A23 se přetavila v Purley Way, projeli jsme kolem dvou vysokých komínů korunovaných logem společnosti IKEA. Další zastávkou bylo Purley, Purley, to slavné místo...

Chápete, jak to myslím?

Na parkovišti před nádražím v Purley na nás čekal červený VW Transporter s identifikačními znaky Londýnského hasičského sboru. Jakmile jsme vedle něj zaparkovali, z bočních dveří vystoupil jakýsi urostlý chlap a pozvedl ruku na pozdrav. Mohlo mu být něco kolem čtyřiceti; měl zlomený nos a vlasy zastřižené na hnědé chmýří. Nightingale mi ho představil jako Franka Caffreyho.

„Frank dělá na stanici v New Cross. Je to naše styčná osoba u hasičů.“

„Styčná osoba na co?“

„Na tohle,“ a Frank mi podal nějakou plátěnou tašku přes rameno. Byla nečekaně těžká a málem jsem ji upustil. Uvnitř něco kovově zacinkalo.

„Dávejte pozor,“ varoval mě Nightingale.

Zvedl jsem chlopeň a do tašky nakoukl. Byly v ní dva plechové válce o velikosti aerosolových rozprašovačů, avšak mnohem těžší. Byly bílé a přes šablonu na ně byla nanesena písmena *No. 80 WP*

gran. Nahoře byl velkým kovovým kolíkem uchycen pružinový spouštěcí mechanismus. Nejsem žádný vojenský fanda, ale ruční granát poznám bezpečně. Podíval jsem se na Nightingalea a ten jen podrážděně mávl rukou.

„Odložte je,“ přikázal.

Tašku jsem zavřel a popruh si opatrně natáhl na rameno.

Nightingale se ještě jednou otočil k Frankovi. „Jsou vaši lidé připraveni?“

„Dva vozy v pohotovostním režimu – jenom pro jistotu.“

„Chvám,“ kývl Nightingale. „Za půl hodiny bychom měli být hotoví.“

Opět jsme usedli do jaguaru a Nightingale mě naváděl přes nádražní most a dvěma úplně stejnými ulicemi, až nakonec řekl: „Tady.“

Za rohem jsme si našli parkovací místo a zbytek cesty šli pěšky.

Grasmere Road ubíhala rovnoběžně s železniční tratí a vypadala naprosto normálně; řádka dvojdomků nebo samostatně stojících domů z dvacátých let minulého století s pseudotudorovskými průčelími a arkýřovými okny. Nikde nikdo, všechny děti byly ve škole, jejich rodiče v práci a my se ubírali volným krokem, či alespoň tak volným, jak to jen šlo s dvojicí granátů, které mi poskakovaly u boku. Kdyby nás někdo sledoval, považoval by nás za párek nesmlouvavých realitních makléřů, kteří si přišli vykolíkovat teritorium.

Nightingale najednou zahrnul doleva, prošel branou jednoho domu a zamířil k nevelkým dřevěným vratům, která zahrazovala cestu do boční uličky. Aniž zpomalil, těsně před vraty napřáhl pravici, dlaní nahoru, načež ze dřeva se slabým cvaknutím vypadl zámek a dopadl na stezku na druhé straně.

Otevřenými vraty jsme prošli a mimo dohled všetečných očí jsme se zastavili. Nightingale kývl k vratům a já je zablokoval velkým terakotovým květináčem, v němž byla ještě trocha hlíny, ze které trčel jakýsi scvrklý černý stonek.

Podíval jsem se na další podobné květináče, které lemovaly sluncem zalitou stranu stezky; i ony byly bez života.

Nightingale se sehnul, nabral hrst hlíny a rozdrolil si ji pod nosem. Následoval jsem jeho příkladu, ale půda nebyla ničím cítit, působila sterilně, jako by příliš dlouho stála na okenní římse.

„Jsou tady už nějakou dobu,“ prohodil Nightingale.

„Kdo?“ zeptal jsem se, ale neodpověděl mi.

Zadní část domu přiléhala ke kolejm, takže na sousedy jsme si museli dávat pozor pouze ze dvou stran. Džungli zahrada sice nepřipomínala, ale trávník vypadal, jako by ho nikdo neposekal několik měsíců, a některé kdysi úhledné záhonky byly stejně mrtvé jako květináče. Francouzské okno na zahradní terasu bylo zamčené, zatvrzele ho zakrývaly závěsy.

Vydali jsme se ke kuchyni. V oknech byly stažené žaluzie a dveře byly zevnitř opatřené západkou. Bedlivě jsem se díval, protože jsem očekával, že Nightingale zopakuje svůj kousek s vylamováním zámku, ale teď prostě jen holí vysklil okno.

Natáhl dovnitř ruku, odtáhl západku a otevřel dveře. Následoval jsem ho dovnitř.

Až na to kalné světlo šlo o úplně normální předměstskou kuchyni. Švédské pracovní desky, plynová varná deska a trouba, mikrovlnka, napodobeniny kameninových nádob s nápisy CUKR, ČAJ

a KÁVA. Mrazák byl vypnutý, na dveřích ledničky byly magnetkami přichycené vzkazy a složenky. Ta nejnovější byla šest měsíců stará. Vedle ní byl vzkaz: *Děda?* Pod ní byl rozvrh hodin včetně časů pro vyzvedávání dětí ze školky.

„Tady žijí děti,“ podotkl jsem.

Nightingale se tvářil zasmušile. „Už ne. To byla jedna z věcí, které nás upozornily.“

„Tohle nedopadne dobře, co?“

„Pro rodinu, co tady bydlela, ne.“

Vkradli jsme se do chodby. Nightingale mi naznačil, abych se šel podívat do patra. Vytáhl jsem obušek a cestou nahoru ho držel ve střehu. Na okně nad schodištěm byly izolepou neuměle přilepeny čtvrtky bílého papíru, které měly interiér chránit před slunečním světlem. Na jedné z nich byla dětská kresba domu se čtvercovými okny, kouřem v podobě prasečího ocásku, který se linul z křivého komína, a postavičkami mámy a táty, hrdě stojícími po straně.

Jakmile jsem vstoupil na potemnělou podestu, v mysli se mi zformulovalo slovo: má dvě slabiky, začíná na U a rýmuje se se slovem *empír*. Na místě jsem ustrnul. Nightingale říkal, že všechno je, svým způsobem, pravda, a v to se musí počítat i

upíři, že? Pochyboval jsem, že se byt jen trochu podobají těm z knih a televize, a jedno bylo jisté – ve slunečním světle určitě neměli vypadat oslnivě.

Po levé straně jsem měl dveře. Přinutil jsem se jimi projít. Dětský pokoj, chlapce dost malého na to, aby měl ještě lego a akční postavičky poházené po podlaze. Postel byla úhledně ustlaná a halil ji střízlivý modrofialový povlak na polštáři a sladěná příkrývka. Hoch měl natolik v oblibě Bena 10 a Chelsea FC, že si na stěny nalepil jejich plakáty. V pokoji byl cítit prach, ale už ne plíseň a zatuchlost, které bych si obvykle spojoval s dlouho opuštěným domem. Ložnice rodičů byla stejná, postel ustlaná, suché, prašné ovzduší, ale bez pavučin v rozích stropu. Digitální budík u postele se zastavil i navzdory faktu, že byl připojený do sítě. Když jsem ho uchopil, z dolního sváru se vyřinul bílý písek.

Opatrně jsem ho vrátil na místo a v duchu si poznamenal, abych se na něj později ještě podíval.

Hlavní místností v zadní části domu byla dětská herna. Tapeta s motivy z díla Beatrix Potterové, dětská postýlka, ohrádka. V průvanu z otevřených dveří se chvěl hypoalergenní dřevěný kolotoč nad postýlkou. Stejně jako v jiných pokojích ani zde nebyly patrné stopy po souboji nebo třeba jen rychlém odchodu; všechno bylo úhledně uklizené. To bylo pro dětský pokoj nepřirozené. Stejně nepřirozená byla i absence plísní ve sprše nebo zápachu vody v nádržce.

Poslední místností v patře byl prostůrek, který by realitní makléři označili jako „pokojík“, případně kamrlík, vhodný pro malé děti nebo trpaslíky trpící agorafobií. Tato místnůstka byla přeměněna v minipracovnu s dva roky starým počítačem značky Dell, kartotékou z IKEY – nic překvapivého – a stolní lampou. Když jsem se počítače dotkl, ucítil jsem jakoby záblesk prachu a ozónu, *vestigium*, které jsem zachytil už v ložnici rodičů. Otevřel jsem boční díl skříně a uvnitř narazil na tentýž bílý písek. Promnul jsem ho mezi prsty, byl velmi jemný, ba až práškový, ale jednoznačně zrnkový a prostoupený zlatem. Už jsem se chystal vytáhnout základní desku, když se ve dveřích objevil Nightingale.

„Na co, sakra, čekáte?“ sykl.

„Dívám se na počítač,“ odpověděl jsem.

Zaváhal, odmetl si vlasy z čela.

„Nechte ho být,“ nařídil. „Zbývá nám poslední místo.“

Nesměl jsem zapomenout vrátit se se sáčkem na důkazy a zmocnit se celého počítače.

Na chodbě byly dveře, jimiž se procházelo k úzkému schodišti dolů. Jednotlivé stupně byly z tvrdého dřeva a tipoval jsem, že tu byly instalovány v době, kdy se stavěl celý dům. Hned za dveřmi visela holá žárovka. Napůl mě oslepila a jejím příčiněním byla tma pod schody ještě intenzivnější.

Sklep, pomyslel jsem si; proč mě to nepřekvapuje?

„No,“ poznamenal Nightingale, „nemládeme.“

Byl jsem rád, že ho můžu nechat jít prvního.

Cestou po úzkých schodech jsem se třásl. Byla tam zima, připadal jsem si, jako bych scházel do mrazáku, ale všiml jsem si, že když jsem vypouštěl z úst dech, nesrážel se. Vsunul jsem si ruku do podpaží, ale nezaznamenal jsem žádný teplotní rozdíl. Nebyl to fyzický chlad, musel to být nějaký druh *vestigia*. Nightingale se zarazil, přešlápl a uvolnil si ramena jako boxer před zápasem.

„Cítíte to?“ zeptal se.

„Ano,“ zašeptal jsem. „Co to je?“

„*Tactus disvitaie*,“ odpověděl. „Pach ne-života – musí být někde tady dole.“

Neřekl ale co, a já se dál nevyptával. Opět jsme se pustili dolů.

Sklep byl úzký a s překvapením jsem zjistil, že i dobře osvětlený zářivkou, která se táhla do poloviny jeho délky. Na jednu stěnu někdo zavěsil police a pod nimi optimisticky sestavil pracovní stůl. Na betonové podlaze v nedávné době skončila stará matrace a na téhle matraci teď leželi dva upíři. Vypadali jako pobudové, staromódní pobudové, ti, co se oblékají do potrhaných vrstev nejrůznějšího oblečení a vrčí na vás ze stínů. Když jsme se k nim přiblížili, pocit chladu zesílil.

Vypadali, jako by spali, ale nebylo slyšet dýchání ani mi do nosu nevníkla ona zatuchlost, která ve stísněném prostoru bývá produktem spící lidské bytosti.

Nightingale mi podal zarámovanou rodinnou fotografii, kterou očividně uzmul z krbové římsy v obýváku, a do pravé ruky si přesunul hůl.

„Potřebuji, abyste udělal dvě věci,“ řekl. „Potřebuji, abyste potvrdil jejich totožnost a u obou zjistil pulz. Zvládnete to?“

„Co budete dělat vy?“

„Já vás budu krýt. Pro případ, že by se probudili.“

Chvilí jsem nad tím přemýšlel. „Je pravděpodobné, že se probudí?“

„Někdy se to stane.“

„Jak často se to děje?“

„Čím déle tady dole zůstaneme, tím to bude pravděpodobnější.“

Dřepl jsem si a opatrně natáhl ruku, abych bližší osobě odhrnul límec. Dával jsem si pozor, abych se nedotkl pokožky. Měl jsem před sebou tvář muže středního věku, bělocha s nepřírozeně hladkými lícemi a bledými rty. Srovnal jsem ho s mužem na fotografii, a ačkoliv měl stejné rysy, s usmívajícím se otcem na snímku toho neměl mnoho společného. Posunul jsem se, abych se podíval na druhé tělo.

To patřilo ženě a její tvář odpovídala tváři matky. Nightingale našťestí vybral fotografii, na níž nebyly děti. Natáhl jsem ruku, abych jí zkusil pulz, a zarazil jsem se.

„Na těchto tělech nežije nic,“ ujistil mě Nightingale. „Dokonce ani bakterie.“

Přitiskl jsem muži prsty na krk. Plet' měl na omak studenou a žádný pulz jsem nenahmatal. U ženy to bylo stejné.

Napřímil jsem se a odstoupil. „Nic.“

„Zpátky nahoru,“ rozhodl Nightingale. „A honem.“

Neutíkal jsem, ale zároveň bych přesun zpátky nahoru neoznačil za nenucený. Nightingale za mnou stoupal pozpátku, hůl v napražené ruce. „Připravte si ty granáty,“ přikázal.

Vytáhl jsem je z tašky. Nightingale si jeden vzal a předvedl mi, co mám dělat. Trochu se mi třásla ruka a vytáhnout kolík bylo těžší, než jsem předpokládal – myslím, že to byla bezpečnostní pojistka.

Nightingale už svůj granát odjistil a ukázal dolů ze schodů.

„Až řeknu tři,“ upozornil mě. „A dejte si pozor, aby doletěl až úplně dolů.“ Odpočítal, a když řekl tři, oba jsme hodili granáty ze schodů, ale já ještě jako pitomec hleděl, jak odskakuje až na poslední schod, dokud mě Nightingale nepopadl za ruku a neodvlekl.

Ještě jsme ani nebyli u vstupních dveří, když jsem pod našima nohama uslyšel dvojité třesnutí.

Jakmile jsme byli venku z domu na přední zahrádce, ze sklepa se vyvalil bílý dým.

„Bílý fosfor,“ objasnil Nightingale.

Odněkud z domu se ozval slabý výkřik. Nevyšel z lidského hrdla, ale něčeho dosti podobného.

„Slyšel jste to?“ zeptal jsem se Nightingalea.

„Ne,“ odpověděl. „A vy taky ne.“

Zneklidnění sousedé vybíhali ven zjistit, co hrozí poškodit hodnotu jejich majetku, ale Nightingale jim ukázal policejní průkaz. „Žádné strachy; ujistili jsme se, že uvnitř nikdo není. Je vážně štěstí, že jsme byli nablízku.“

První hasičský vůz dorazil za necelé tři minuty a museli jsme se klidit od domu. Hasiči rozlišují u požáru jen dva typy lidí: oběti a překážky, a pokud nechcete být jedním z nich, uděláte nejlíp, když se budete držet stranou.

Na scéně se objevil Frank Caffrey, s Nightingalem na sebe kývli, načež Frank vykročil k veliteli zásahu zjistit, co se děje. Nightingale mi nemusel vysvětlovat, co bude následovat; jakmile uhasí požár, Frank, jakožto vyšetřovatel požárů, měl ohledat místo, prohlásit, že požár způsobilo něco věrohodného, a zakrýt veškeré stopy svědčící o opaku. Nepochyboval jsem, že stejně tajné ujednání existuje i co do zacházení s těly ve sklepech, a celá záležitost se nakonec bude považovat za obyčejný domácí požár. Zaviněný nejspíš elektrickým zkratem, a jaké štěstí, že doma zrovna nikdo nebyl, člověka hned napadne, že by se měl instalovat detektor kouře, že?

A takhle se, dámy a pánové, ve starém dobrém Londýně vypořádáváme s upíry.

* * *

Je těžké popsat, jak chutnal úspěch. Už předtím, než se mi podařilo vytvořit první kouzlo, jsem si začínal zvolna uvědomovat, že jsem mu čím dál blíž. Jako motor auta, který se snaží naskočit za chladného rána, jsem cítil, jak se mi něco zachytává v mysli. Po hodinovém tréninku jsem se zhluboka nadechl a otevřel ruku.

A uviděl jsem ji; byla velká jako golfový míček a zářivá jako ranní slunce: koule světla.

Tehdy jsem také pochopil, proč Nightingale trval na tom, abych měl při cvičení po ruce výlevku plnou vody. Na rozdíl od jeho koule byla ta moje žlutá a sálala z ní teplo, či přímo spalující horko.

Zaječel jsem, když mi popálila dlaň, a hned jsem vrazil ruku do vody. Koule zaprskala a zhasla.

„Popálil jste si ruku, co?“ prohodil Nightingale. Ani jsem ho neslyšel přicházet.

Vytáhl jsem ruku z vody a podíval se na ni. Na dlani jsem měl narůžovělou skvrnku, ale nevypadalo to nijak vážně.

„To ano.“ Nemohl jsem tomu uvěřit; podařilo se mi opravdové kouzlo. Nebyl to žádný Nightingaleův kouzelnický trik.

„Zopakujte to,“ pobídl mě.

Tentokrát jsem podržel ruku přímo nad výlevkou, vytvořil jsem si v mysli klíč a ruku jsem otevřel.

Nic se nestalo.

„Nemyslete na bolest,“ usměrnil mě Nightingale. „Najděte klíč, zopakujte to.“

Zapátral jsem po klíči, cítil jsem, jak se motor snaží naskočit, a otevřel jsem ruku, abych uvolnil spojku.

Koule mě opět popálila, ale určitě už nebyla tak horká a ruku jsem měl mnohem blíže k vodě. Přesto jsem se podíval na dlaň – tentokrát se mi stoprocentně udělá puchýř.

„A ještě jednou,“ vybídl mě Nightingale. „Ztlumte to horko a udržte světlo.“

Překvapilo mě, jak snadné bylo ho uposlechnout. Klíč, motor, uvolnit – víc světla, míň horka.

Tentokrát už to bylo jen teplo, nikoliv horko, a žlutý odstín jak ze staré čtyřicetiwattové žárovky.

Nightingale mi už nemusel nic opakovat.

Otevřel jsem dlaň a odkryl dokonalou světelnou kouli.

„Teď ji podržte,“ přikázal.

Bylo to, jako bych měl na ruce balancovat hráběmi: teoreticky je to snadné, ale v praxi vám tak vydrží maximálně pět sekund. Moje nádherná koule praskla jako mýdlová bublina.

„Dobře,“ pochválil mě Nightingale. „Teď vás naučím jedno slovo a chci, abyste tohle slovo řekl vždycky, když budete dělat toto kouzlo. Ale je velice důležité, aby byl účinek kouzla stálý.“

„Proč?“

„To vám hned vysvětlím. To slovo je *lux*.“

Kouzlo jsem zopakoval: klíč, motor. Když jsem uvolnil spojku, pronesl jsem slovo. Koule vydržela déle – bylo to rozhodně stále jednodušší.

„Chci, abyste si toto kouzlo cvičil minimálně ještě týden,“ přikazoval Nightingale, „jenom toto kouzlo. Budete mít nutkání experimentovat, kouli různě rozjasňovat, pohybovat s ní...“

„Ono se s ní dá pohybovat?“

Povzdechl si. „Týden ještě ne. Cvičte to, dokud se z tohoto slova nestane kouzlo a z kouzla slovo.“

Takže když řeknete *lux*, vytvoříte světlo.“

„*Lux*?“ zeptal jsem se. „Jakým je to jazykem?“

Překvapeně se na mě zadíval.

„Latinsky, znamená to světlo. To vás na střední už neučí latinu?“

„Na naší škole se neučila.“

„Bez obav,“ opáčil. „I v tomhle vás můžu vyškolit.“

To mám teda kliku, pomyslel jsem si.

„K čemu je dobrá latina?“ zeptal jsem se. „Proč se nedá použít angličtina nebo nějaká vymyšlená slova?“

„*Lux*, to kouzlo, které jste právě předvedl, tomu říkáme forma,“ vysvětloval mistr. „Každá ze základních forem, které se učíte, má nějaké jméno: *Lux*, *Impello*, *Scindere* – a další. Jakmile se vám dostanou pod kůži, můžete tyto formy kombinovat, abyste vytvořil komplexní kouzla, stejně jako když kombinujete slova, abyste vytvořil větu.“

„Něco jako při notovém zápisu?“

Pousmál se. „Přesně jako při notovém zápisu.“

„A proč se tedy nepoužívá přímo notový zápis?“

„Protože v hlavní knihovně jsou tisíce knih, kde se podrobně vysvětlují principy kouzlení, a ve všech se používají standardní latinské formy.“

„A tohle všechno měl vynalézt sir Isaac?“

„Původní formy lze nalézt v *Principia Artes Magicis*. V průběhu let došly změn.“

„Kdo ty změny provedl?“

„Lidé, kteří musí mermomocí do všeho vrtat. Lidé jako vy, Petere.“

Newton, jako všichni dobří intelektuálové ze sedmnáctého století, psal tedy latinsky, protože to byl mezinárodní jazyk vědy, filozofie, a jak jsem zjistil později, i nóbl pornografie. Zeptal jsem se, jestli existuje i překlad.

„U *Artes Magicis* ne,“ ubezpečil mě Nightingale.

„Nechtěli, aby se plebs učil čarovat, co?“

„Přesně tak.“

„To mi ani neříkejte. V jiných knížkách to nejsou jen formy. Latinsky je psáno všechno.“

„Kromě věcí, které jsou psány řecky nebo arabsky,“ dodal.

„Jak dlouho trvá, než se naučíte všechny formy?“

„Deset let. Když se tomu věnujete.“

„To bych se do toho pustil.“

„Cvičte dvě hodiny a pak přestaňte. Kouzlo neopakujte, dokud neuplyne minimálně šest hodin.“

„Ale já nejsem unavený. Vydržel bych celý den.“

„Jestli to přeženete, bude to mít důsledky,“ varoval mě.

To se mi vůbec nelíbilo. „Jaké důsledky?“

„Mrtvice, krvácení do mozku, aneuryzmata...“

„Jak poznáte, že jste to přehnal?“

„Když se dočkáte mrtvice, krvácení do mozku nebo aneuryzmatu.“

Vzpomněl jsem si na scvrklý květákový mozek Brandona Coopertowna a na to, jak doktor Walid řekl: *Tohle je váš mozek pod vlivem magie.*

„Díky za ten bezpečnostní tip.“

„Dvě hodiny,“ zopakoval Nightingale ze dveří. „Pak za mnou přijďte do studovny na hodinu latiny.“

Počkal jsem, až odejde, a potom jsem otevřel ruku a zašeptal: „*Lux!*“

Z koule se tentokrát linulo jen měkké bílé světlo a teplo asi jako za slunečného dne.

No to mě poser, pomyslel jsem si. Já umím kouzlit.

6

Kočárovna

Během dne, pokud jsem nebyl v laboratoři nebo nestudoval nebo nebyl venku, bylo mým úkolem poslouchat, zda nezazvoní zvonek, a když zazvonil, měl jsem jít otevřít. Dělo se to tak zřídka, že když k tomu došlo poprvé, trvalo mi celou minutu, než jsem si uvědomil, co vlastně slyším.

Ukázalo se, že je to Beverley Brooková v křiklavě modré prošíváné bundě se zvednutou kapucí.

„Dáváte si načas,“ vytkla mi. „Mrzne tu, až praští.“

Pozval jsem ji dovnitř, ale zatvářila se nejistě a odpověděla, že nemůže.

„Máma říká, že nemám, že lidem, jako jsme my, to škodí.“

„Škodí?“

„Jsou tu, víte, magická silová pole a takovéhle věci,“ opáčila.

To by dávalo smysl, napadlo mě. Určitě by se tím vysvětlilo, proč Nightingale neřeší naši bezpečnost.

„Proč tady teda jste?“

„No, když se máma řeka a táta řeka mají moc a moc rádi...“

„Ha-ha, vtipné.“

„Máma říká, že se v UCH dějí nějaké divné věci, na které byste se měli podívat.“

„Jaké divné věci?“

„Prý to bylo ve zprávách.“

„Nemáme tady televizi.“

„Ani základní satelitní nabídku?“

„Vůbec žádnou televizi,“ ujistil jsem ji.

„Tak to je drsný,“ prohodila. „Chodíte vůbec ven nebo tak?“

„Chodím se dívat na to, co mi řekne inspektor.“

Nightingalea jsem našel v knihovně, kde si dělal poznámky; pojal jsem silné podezření, že na zítřejší lekci latiny.

Vysvětlil jsem mu, že nás přišla navštívit Beverley, a bylo mi řečeno, abych šel věc prověřit. Když jsem se vrátil do vestibulu, Beverley se osmělila a už prošla dveřmi, ačkoliv se zdržovala co nejbliž prahu. Překvapilo mě, že vedle ní stojí Molly a že jsou nakloněné k sobě, jako by si vyměňovaly nějaké důvěrnosti. Když mě uslyšely, podezřele rychle se od sebe odtáhly – ucítil jsem, jak mi zvoní v uších. Molly kolem mě procupitala a zmizela do útrob Rozmaru.

„Pojedeme jaguarem?“ zeptala se Beverley, když jsem si oblékl kabát.

„No, vy jedete se mnou?“ zeptal jsem se.

„Musím. Máma mi řekla, že vám mám napomáhat.“

„Napomáhat v čem?“

„Ta žena, co nám zavolala, je stoupenkyně. Když tam nebudu, nebude se s vámi bavit.“

„Tak jo. Pojdme.“

„Pojedeme jaguarem?“

„Neblbněte, do té nemocnice se dá dojít pěšky.“

„Ach jo,“ posteskla si Beverley. „Já chtěla jet jaguarem.“

Tak jsme jeli jaguarem a zůstali třet v zácpě na Euston Road a pak dalších dvacet minut hledali parkovací místo. Odhadoval jsem, že jízda autem nám zabrala asi dvakrát víc času, než kdybychom šli pěšky.

* * *

Nemocnice University College Hospital zabírá celé dva bloky mezi Tottenham Court Road a Gower Street. Byla založena v devatenáctém století a proslulost si nárokovala jako fakultní nemocnice sloužící londýnské University College a jako rodiště jistého Petera Granta, čarodějnického učně. Od onoho převratného dne v polovině osmdesátých let se polovina areálu přebudovala do podoby blyštivé modrobílé věže, která tak trochu vypadala, jako by se do středu viktoriánského Londýna zřítil kus moderní Brazílie.

Vestibul byl široký, čistý prostor se spoustou skla a bílých nátěrů, jehož profil kazilo jen množství nemocných lidí, kteří se jím šourali. Policisté tráví hodně času na úrazové ambulanci, jelikož se tam buď ptáte lidí, kde přišli ke svým bodným zraněním, potýkáte se s agresivními opilci, nebo se sami necháváte sešít. Je to také jeden z důvodů, proč se tolik poldů žení s ošetřovatelkami – svou roli hraje i fakt, že ošetřovatelky mají pochopení pro celý ten absurdní systém našich směn. I Beverleyina stoupenkyně byla ošetřovatelka – bledá hubená žena s fialovými vlasy a australským přízvukem. Podezíráv se mě prohlížela.

„Kdo to je?“ zeptala se.

„Jeden kamarád,“ odpověděla Beverley a položila ženě ruku na rameno. „Se vším se mu svěřujeme.“

Žena se uvolnila a věnovala mi úsměv plný naděje. Vypadala jako jedna z těch letničních pubertáček z máminy předposlední církve. „Není úžasné být součástí něčeho opravdového?“ zeptala se.

Souhlasil jsem, že být součástí něčeho opravdového je vskutku úžasné, ale že by bylo super, kdyby mi řekla, co viděla.

Opravdu jsem použil slovo „super“, a ona nehnula ani brvou, což bylo na mnoha úrovních znepokojivé.

Vysvětlila mi, že po jedné bouračce jim sanitka přivezla jistého cyklokurýra, a zatímco ho ošetřovali, doktora, který se mu věnoval, kopl do oka. Doktor utrpěl spíš šok než vážné zranění a kurýr pak z pohotovosti utekl dřív, než ho ochranka stačila zadržet.

„Proč na to upozorňujete nás?“ zeptal jsem se.

„Kvůli tomu smíchu,“ odpověděla ošetřovatelka. „Vracela jsem se na oddělení, když jsem uslyšela takový vřeštivý smích, jako by se ve větvích smála majna. Potom jsem uslyšela Erika – doktora Framlinea, toho doktora, co utrpěl to zranění –, uslyšela jsem ho, jak nadává, a potom z oddělení vyrazil ten kurýr a všimla jsem si, že měl něco s obličejem.“

„Jak ‚něco‘?“

„Prostě něco divného,“ zdůraznila a tím prokázala přesně tu charakteristickou vlastnost, která dělá z očitých svědků tak užitečnou součást každého policejního vyšetřování. „Prohnal se kolem mě tak rychle, že jsem toho moc neviděla, ale vypadalo to prostě... divně.“

Ukázala mi místo na oddělení, kde ke všemu došlo, bíloběžovou kóji s vyšetřovací postelí a závěsem. *Vestigium* – povšimněte si, že zde používám tvar jednotného čísla – mě udeřilo do tváře, jen co jsem se v ní ocitl. Násilí, smích, zaschlý pot a kůže. Bylo stejné jako u ubohého Williama Skirmishe, když ležel v márnici, jen bez toho otravného, uštěkaného psa.

Před dvěma měsíci bych do té kóje vstoupil, zachvěl bych se a pomyslel si: „To je divný,“ a hned bych zase vyšel ven. Beverley strčila dovnitř hlavu a chtěla vědět, jestli jsem něco našel.

„Musím si půjčit váš telefon,“ sdělil jsem jí.

„Co se stalo tomu vašemu?“

„Vyhodil jsem ho do povětří při jedné magické nehodě. Neptejte se.“

Beverley našpulila rty a podala mi překvapivě bytelný ericsson. „Musíme mi dobít kredit,“ řekla.

Na krytu byly latexové spoje a tlačítka byla velká a chráněná vrstvou čirého plastu. „Je vyrobený tak, abyste se s ním mohl nořit pod vodu,“ dodala. „Neptejte se.“

„Mohla byste požádat vaši stoupenkyni, aby mi zjistila adresu doktora Framlinea?“

Beverley pokrčila rameny. „Jasně. A nezapomeňte, jestli chcete mluvit, zaplat'te si!“

Zatímco se věnovala úkolu, který jsem jí zadal, vyšel jsem s mobilem ven na Beaumont Place, tichou ulici uzavřenou pro automobilovou dopravu, která ubíhala mezi starou a novou částí nemocnice, a zavolal jsem Nightingaleovi. Popsal jsem mu nehodu i *vestigium* a on se mnou souhlasil, že nebude od věci zintenzivnit pátrání po onom kurýrovi.

„Chci dohlédnout i na toho doktora,“ řekl jsem.

„Zajímavé,“ opáčil. „Proč?“

„Uvažuji o sledu událostí okolo Skirmishovy vraždy,“ vysvětloval jsem. „Toby kousne Coopertowna do nosu, tam to všechno začíná. Ale Coopertown začne vyšilovat až později, když v Covent Garden narazí na Skirmishe.“

„Myslíte, že to nastartovalo jedno nahodilé setkání?“

„To je přesně ono. Lesley tvrdí, že mordparta nenašla důvod, proč měl Skirmish té noci vůbec v Covent Garden být.

Zajede autobusem do West Endu, setká se s Coopertownem a přijde o hlavu.

Žádné schůzky, žádní přátelé – nic.“

„Myslíte si, že byly postiženy obě strany? Myslíte, že se o jejich setkání postaralo něco zvenčí?“

„Je něco takového možné?“

„Všechno je možné. Pokud tím byl váš pes zasažen spolu se svým páníčkem a Coopertownem, vysvětlovalo by to, proč byl tak vyladěný na *vestigia*.“

Všiml jsem si, že Toby už je *můj* pes. „Je to tedy možné?“

„Je,“ potvrdil, ale poznal jsem, že je dosti skeptický.

„Co když ten kurýr hraje roli Tobyho a doktor Coopertownovu?“ nadhodil jsem. „Minimálně by neškodilo sledovat pana doktora, dokud nechytneme toho kurýra.“

„Zvládnete to?“

„Samozřejmě,“ ujistil jsem ho.

„Výborně,“ a Nightingale mi nabídl, že bude koordinovat pátrání po kurýrovi. Hovor jsem ukončil, když z nemocnice volným krokem vyšla Beverley a upoutala mě svými pohupujícími se boky. Usmála se, když si všimla, jak si ji prohlížím, a podala mi kousek papíru – adresu doktora Framlinea.

„Co dál, pane?“ zeptala se.

„Kde vás můžu vysadit?“

„Ne, ne, ne,“ ohradila se honem. „Máma říká, že vám mám napomáhat.“

„Už jste mi pomohla,“ ujistil jsem ji. „Už můžete jít domů.“

„Já domů jít nechci. Máma tam má celou svoji družinu, Ty a Effru a Fleet, nemluvě o všech těch starých paních. Netušíte, jaké to je.“

Ve skutečnosti jsem věděl přesně, jaké to je, ale Beverley jsem to říct nehodlal.

„No tak, budu hodná,“ přemlouvala mě s prosebným pohledem. „Půjčím vám i mobil.“

Kapituloval jsem, než zaútočí chvějícím se horním rtem. „Ale budete muset dělat, co vám řeknu.“

„Ano, pane,“ a zasalutovala.

Sledovačku nemůžete provádět ve veteránu značky Jaguar, takže jsme, k Beverleyinu nemalému zklamání, zajeli zpátky do Rozmaru, kde jsme ho vyměnili za forda vyřazeného z policejního vozového parku. Garáže jsou v Rozmaru v zadním traktu a zabírají celé dolní patro přestavěného prostoru pro kočáry. Ze stájí je vidět, kde stávala původní vrata, široká a dostatečně vysoká, aby jimi projel kočár se čtyřspřežím, než byla zazděna a nahrazena skromnějšími zasouvacími dveřmi. Jaguar a bývalé policejní auto se ztrácely v prostoru dost velkém pro čtyři kočáry.

Na rozdíl od vstupní haly se zdálo, že garáže Beverley nijak nevadí. „Co se stalo s těmi škodlivými silovými poli?“ zeptal jsem se.

„Tady nejsou,“ odpověděla. „Menší ochrana je jen na dveřích garáže a to je všechno.“

Nightingale budovu opustil, ale Molly za mnou přišla do haly s igelitkou z Teska plnou sendvičů zabalených ve svačinovém papíru a převázaných provázkem. Neptal jsem se, co v nich je, ale pochyboval jsem, že to bude kuřecí tikka másala. V garáži jsem pak hodil tašku a sendviče do kufru, zkontroloval, že se Beverley připásala, a vyrazil jsem udeřit na mladého pana doktora.

* * *

Doktor Framline bydlel v dvoupatrovém viktoriánském řadovém domku u Romford Road v Newhamu. Bylo to dál na východ, než kam rád jezdím, ale nebyla to špatná čtvrť. Našel jsem si parkovací místo s dobrým výhledem na vstupní dveře a vystoupil – věděl jsem, že na světě není síly, která by dokázala udržet Beverley v autě, takže jsem jí dovolil, že může jít se mnou pod striktně danou podmínkou, že bude držet jazyk za zuby.

U dveří byl jen jeden zvonek a na malé přední zahrádce měl místo jen šterk, popelnice a dva prázdné, jasně červené květináče. Myslel jsem si, že doktor Framline celý dům buď vlastní, nebo sdílí s přáteli. Zmáčkl jsem zvonek a optimisticky znějící hlas mi sdělil, že už běží. Hlas patřil baculaté ženě s kulatou tváří toho typu, která si vytvoří příjemnou povahu, protože druhou možností je sebevražda.

Ukázal jsem jí svůj policejní průkaz. „Dobré odpoledne. Jmenuju se Peter Grant. Jsem od policie a tohle je moje kolegyně Beverley Brooková, která je řeka v jižním Londýně.“ U civilů vám takovéhle věci v pohodě projdou, protože při slově „policie“ se jim zasekne mozek.

I když myslím, že jsem to možná přehnal, protože žena při pohledu na Beverley sraštila čelo a zeptala se: „Říkal jste, že je řeka?“ Tohle je důvod, proč byste ze sebe nikdy neměli ve službě dělat haura.

„To je takový policejní vtíp,“ řekl jsem.

„Na policistku mi připadá dost mladá,“ namítla žena.

„Policistka není. Je na stáži.“

„Mohla bych ještě jednou vidět vaši průkazku?“ požadovala.

Povzdechl jsem si a podal jí ji. Beverley si odfrkla.

„Jestli chcete, můžu vám dát číslo na svého nadřízeného.“ Tím se situace zpravidla vyřídí, protože veřejnost je obvykle línější, než jak je podezřívavá.

„Jste tady kvůli tomu, co se stalo v nemocnici?“ zeptala se.

„Ano,“ vydechl jsem s úlevou. „Přesně proto tady jsme.“

„Jenže Eric jel do města. Zrovna jste se minuli. Odjel před čtvrt hodinou.“

Samozřejmě že odjel, pomyslel jsem si, určitě na nějaké místo míň než pět set metrů od místa, kde jsme se s Beverley vydali na cestu. „Nevíte, kam měl namířeno?“

„Proč to chcete vědět?“

„Máme za to, že jsme na stopě muži, který ho napadl. Jenom si u něj chceme ověřit pár podrobností. Pokud to uděláme rychle, mohli bychom ještě dnes večer viníka zatknout.“

To ji povzbudilo a sdělila mi nejen jméno restauračního hostince, kam se doktor Framline vydal, ale i číslo jeho mobilu. Cestou zpátky k autu Beverley musela klusat, aby se mnou udržela krok.

„Nač ten spěch?“ hekla, když jsme si nasedli.

„Ten podnik znám,“ řekl jsem. „Je na rohu Neal Street a Shelton Street.“ Vyrazil jsem, aniž jsem počkal, až si zapne pás.

„Přímo naproti je pěší zóna před Urban Outfitters.“

„Aha, Urban Outfitters. To by vysvětlovalo tu košili značky Dr. Denim.“

„Tu mi koupila máma,“ upozornil jsem ji.

„A to si myslíte, že je kvůli tomu míň trapná?“

Dupl jsem na plyn, nebo na něj dupl tak, jak to je u desetiletého Fordu Escort možné, a projel několikrát na červenou. Uslyšel jsem za sebou křik. „Rádi se tam scházejí cyklokurýři,“ vysvětlil jsem. „Je to příhodné místo pro hospodu a kavárny, ale taky tam mají blízko k většině svých zákazníků.“

Na čelní sklo začal pleskat déšť a já musel zpomalit – ulice navlhly. Jak dlouho mohlo doktoru Framlineovi trvat, než dojede veřejnou dopravou do Covent Garden? Necelou hodinu, ale měl náskok a byli jsme v Londýně, kde je metro leckdy rychlejší než auto.

„Zavolejte doktorovi,“ nařídil jsem Beverley.

Zavrčela, vyťukala číslo a řekla: „Hlasová schránka. Nejspíš je v podzemí.“

Dal jsem jí číslo na Lesley. „Nezapomeňte,“ varovala mě, „za to, co protelefonujete, zaplatíte.“

„Tak už to funguje.“

Přidržela mi telefon u ucha, abych se mohl oběma rukama věnovat řízení. Když Lesley hovor přijala, slyšel jsem v pozadí hlavní vyšetřovací místnost v Belgravii – poctivá policejní práce.

„Co máš s mobilem?“ zeptala se mě. „Snažím se ti dovolat celý dopoledne.“

„Pokazil jsem si ho při kouzlení. A to mi připomíná: potřebuju, abys mi zamluvila airwave.“

Airwave byla policejní, digitální, maximálně vycyhaná vysílačka.

„Nemůžeš si ji obstarat na naší stanici?“

„To si děláš srandu. Myslím, že Nightingale airwave ještě vůbec nepochopil. Ten ještě nepochopil ani obyčejné vysílačky.“

A vlastně si myslím, že trochu tápe i v telefonech.“

Souhlasila, že se s námi setká na Neal Street.

Zatímco jsem se ploužil po úseku Earlham Street, kde do pěší zóny ještě mohla částečně vjíždět auta, už lilo jako z konve. Zastavil jsem na nároží, odkud jsme měli dobrý výhled na hospodu a shromaždiště kurýrů. Beverley jsem nechal v autě a přeběhl se podívat do hospody. Byla prázdná; doktor Framline ještě nedorazil.

Když jsem se vrátil do auta, měl jsem promáčené vlasy, ale ve sledovací tašce jsem měl ručník, a tak se mi podařilo většinu vody vyždímat. Beverley to z nějakého důvodu připadalo neskutečně směšné.

„Dovolte,“ řekla.

Podal jsem jí ručník, naklonila se ke mně a začala mi sušit hlavu. Natlačila se mi jedním prsem k rameni a já musel odolat nutkání vzít ji kolem pasu. Zarývala mi prsty do vlasů.

„To se nikdy nečešete?“ divila se.

„Ani mě nenapadne. Každé jaro se oholím pěkně nakrátko.“

Přejela mi dlaní po hlavě a lehce mi ji položila do týla. Cítil jsem zblízka její dech, na uchu.

„Vy jste fakt nezdědil nic po tátovi, že?“ Beverley se na sedadle opřela a hodila ručník dozadu.

„Vaše máma musela být zklamaná. Vsadím se, že si myslela, že budete mít velký kudrny.“

„Mohlo to být horší,“ poznamenal jsem. „Mohl jsem být holka.“

Beverley se bezděčně dotkla svých vlastních vlasů, které měla uměle narovnané a rozdělené pěšinkou do křídel, sahajících jí k ramenům. „O tom vůbec nic nevíte,“ odsekla. „A proto mě do tohohle nedostanete.“ Kývla hlavou k deštěm zalitým ulicím.

„Jestli máte být bohyně...“

„Oriše,“ opravila mě Beverley. „Jsme oriše. Žádné příznaky, žádní duchové místa – oriše.“

„Proč neuděláte něco s tím počasím?“

„Tak za prvé,“ odpověděla přehnaně pomalu, „s počasím si nepohráváte, a za druhé, jsme v severním Londýně a tohle panství patří mým starším sestřám.“

Jednou jsem našel mapu londýnských řek ze sedmnáctého století. „Tak to by měly být Fleet a Tyburn, co?“

„Tyburn jí můžete říkat, jestli chcete strávit zbytek dne zavěšený v oprátce,“ prohodila. „Jestli se s ní někdy setkáte, radím vám, abyste jí říkal lady Ty. Ale o takové setkání ani neusilujte. Ona by o setkání s vámi taky nestála.“

„Nevycházíte s nimi?“

„Fleet je v pohodě, ale vlezlá. Ty je prostě nafoukaná. Žije v Mayfairu, chodí na večírky nóbl lidí a zná všechny, co něco znamenají.“

„Mámina oblíbenkyně?“

„Jenom proto, že domlouvá věci s politiky. Chodí na čaj na terasu Westminsterského paláce. Mně nezbyvá než sedět v autě s Nightingaleovým poslíčkem.“

„Jestli si dobře vzpomínám, byla jste to vy, kdo nechtěl jet domů.“

Všiml jsem si, že za námi zastavilo Lesleyino auto. Blikla na mě a vysedla. Rychle jsem se naklonil dozadu, abych jí otevřel dveře na straně spolujezdce. Déšť mě zasáhl do obličeje s takovou prudkostí, že jsem se rozprskal, a Lesley prakticky skočila šipku na zadní sedadlo.

„Myslím, že nastanou povodně,“ utrousila a popadla můj ručník, kterým si pak usušila tvář a vlasy.

Trhla hlavou k Beverley. „To je kdo?“

„Beverley, tohle je policistka Lesley Mayová.“ Otočil jsem se k Lesley. „Tohle je Beverley Brooková, říční duch a už pět let za sebou vítězka Londýnského regionálního mistrovství v nepřetržitém klábosení.“ Beverley mě udeřila do ruky.

Lesley se na ni povzbudivě usmála. „Víš, její máma je Temže.“

„Vážně?“ řekla Lesley. „A kdo je váš táta?“

„To je složitý,“ zamyslela se Beverley. „Máma tvrdí, že mě našla plavat v potoku u čtyřproudové silnice v Kingstone Vale.“

„V košíku?“

„Ne, jen jsem tam plavala.“

„Jen ji spontánně vytvořily midichloriany,“ vmísil jsem se. Obě dívky se na mě nechápavě zadívaly.

„To nic.“

„Už přijel váš člověk?“ zeptala se Lesley.

„Co jsme tu, tak se nikdo neobjevil.“

„Víš, jak vypadá?“

Uvědomil jsem si, že nemám nejmenší tušení, jak doktor Framline vypadá. Než jsem ho začal pronásledovat, očekával jsem, že ho u něj doma podrobím výslechu. „Mám jeho popis.“ Lesley mi věnovala lítostivý pohled a vytáhla A4 s kopií fotografie doktora z jeho řidičáku. „Byl by z něj slušný polda,“ prohodila k Beverley, „kdyby se dokázal soustředit na podrobnosti.“

Podala mi něco, co vypadalo jako robustní zmutovaný potomek nokie a vysílačky – aparát airwave.

Vsunul jsem si ho do vnitřní kapsy bundy. Sluchátko je trochu těžší než mobilní telefon a bude mě stahovat na stranu.

„Je to on?“ zeptala se Beverley.

Vykoukli jsme do deště a zahlédli dvojici, která se blížila po Neal Street od Covent Garden.

Mužova tvář odpovídala fotografii s výjimkou monoklu kolem levého oka a kolejniček náplastí, které mu svíraly šrám na líci. Nad sebou a svou společnicí, zavalitou ženou v křiklavě oranžové nepromokavé bundě, držel deštník. Oba se usmívali a vypadali šťastně.

Mlčky jsme je pozorovali, jak přicházejí k hospodě a po krátké pauze na vytřepání deštníku vcházejí dovnitř.

„Můžeš mi ještě jednou připomenout, co tady děláme?“ zeptala se Lesley.

„Už jste našli toho cyklokurýra?“ odpověděl jsem otázkou.

„Ne. A myslím, že mému šefovi se nelíbí, že si z něj tvůj šéf dělá poskoka.“

„Pověz mu, že není sám.“

„Pověz mu to ty.“

„A co je v těch sendvičích?“ vmísila se Beverley.

Otevřel jsem tašku z Teska a balíčky rozbalil. Objevil jsem bílé chleby s kůrkou a mezi nimi hovězí plátky s nakládanou zeleninou v hořčicové omáčce s křenem – to nebylo špatné, ale poněvadž jsem jednou už takhle dostal k obědu smažený telecí mozeček, přistupoval jsem k Mollyiným sendvičům s obezřelostí. Lesley, která jí neohroženě a třeba úhoře v aspiku považuje za lahůdku, se do jídla hned pustila. Beverley naopak zaváhala.

„Když to sním, nebudete očekávat, že vám budu nějak zavázaná, že ne?“ vyzvíдалa.

„Žádný strachy,“ ubezpečil jsem ji. „Chci jenom navázat kontakt.“

„Myslím to vážně,“ varovala mě. „U mámy v bytě se v sedmadvadesátém objevil chlap, který jí přišel úředně zabavit nějaký nábytek. A po šálku čaje a jedné sušenky už nikdy neodešel. Říkávala jsem mu strýc Porybný. Dělá v bytě různé věci, leccos opraví a udržuje byt v čistotě, a máma ho nechce nechat odejít.“ Beverley mě prstem dloubla do hrudi. „Proto chci vědět, jaké máte s tím sendvičem úmysly.“

„Mohu vás ujistit, že moje úmysly jsou veskrze počestné,“ řekl jsem, ale vzpomněl jsem si, jak málo chybělo, abych v bytě Mámy Temže snědl tu pudinkovou sušenku.

„Odpřisáhněte to na svoji moc,“ vyzvala mě Beverley.

„Já žádnou moc nemám,“ namítl jsem.

„Správná poznámka,“ kývla. „Odpřisáhněte to na život vaší mámy.“

„Ne,“ ohradil jsem se. „To je dětinské.“

„Výborně. Tak to si seženu vlastní jídlo.“ Vystoupila z auta a oddusala, aniž za sebou zabouchla dveře. Všiml jsem si, že než začala vyvádět, počkala si, až déšť zeslábně.

„Je to pravda?“ zeptala se Lesley.

„Co myslíš?“

„Ta kouzla, jídlo, závazky, čarodějové – porybný. Proboha, Petere, to je minimálně omezování osobní svobody.“

„Něco z toho pravda je,“ připustil jsem. „Nevím kolik. Myslím, že stát se čarodějem znamená zjistit, co je skutečné, a co ne.“

„Její máma je opravdu bohyně Temže?“

„Ona si myslí, že je, a sám jsem se s ní setkal, a začínám si myslet, že by jí opravdu být mohla. Má skutečnou moc, takže s její dcerou budu jednat, jako by tomu tak bylo, dokud nezjistím, že se věci mají jinak.“

Lesley se naklonila přes opěradlo sedačky a zadívala se mi do očí.

„Ty umíš čarovat?“ zeptala se mě potichu.

„Umím jedno kouzlo.“

„Ukaž mi ho.“

„Nemůžu. Kdybych ho předvedl tady a teď, zničil bych airwave, rádio a nejspíš i zapalování. Tak jsem si právě zlikvidoval i mobil – když jsem si to kouzlo cvičil, měl jsem ho v kapse.“

Lesley naklonila hlavu a zpražila mě pohledem.

Už jsem se chtěl ohradit, když mi na okno zabušila Beverley – spustil jsem ho.

„Jenom mě napadlo, že byste měli vědět, že přestalo pršet,“ řekla. „A že sem po ulici přichází nějaký kurýr.“

S Lesley jsme se vyhnuli z auta, což jen dokazuje, jak nezkušení jsme stran základního sledování; pak jsme si vzpomněli, že se snažíme být nenápadní, a předstírali, že se spolu nenuceně bavíme. Na naši obhajobu musím dodat, že jsme strávili dva roky v uniformě a uniformovaný konstábl je všechno, jen ne nenápadný.

Beverley musí mít skvělé oči, protože kurýr byl u spojnice Neal Street se Shaftesbury Avenue a blížil se pomalým, rozvázným krokem. Bicykl tlačil, což bylo podezřelé, a všiml jsem si, že na něm má pozohýbané zadní kolo. Pocítil jsem hluboký neklid, ale neuměl jsem určit, zda vychází ze mě, nebo z něčeho venku.

Nedaleko se rozštěkal pes. Za námi nějaká matka spílala dítěti, které se chtělo nosit. Slyšel jsem, jak někde crčí do kanálu dešťová voda, a uvědomil jsem si, že napínám uši – ani nevím proč. Potom jsem to uslyšel: slabé, přiškrcené, pronikavé chichotání, které jako by se linulo z kdovíjaké dálky.

Cyklokurýr vypadal poměrně normálně, měl na sobě bolestně upnuté žlutočerné lycrové oblečení, kurýrskou tašku přes rameno s vysílačkou připnutou k popruhu a modrobílou cyklistickou přilbu.

Měl úzkou tvář a ústa, která tvořila jen tenkou linku pod ostrým nosem; oči měl ale znepokojivě prázdné. Nelíbilo se mi, jakým způsobem kráčí. Zkroucené kolo drhlo o vidlici a připadalo mi, že muži se v rytmu s každým otočením kola hlava na krku nepřirozeně houpe. Došel jsem k názoru, že by nebylo správné nechat ho, aby se ještě více přiblížil.

„Hajzle!“ Za mými zády někdo zakřičel a ozval se drtivý náraz.

Otočil jsem se, ale nic jsem neviděl, dokud Lesley neukázala na prosklené dvoukřídlové dveře Urban Outfitters. Na jejich vnitřní stranu někdo drsně narážel nějakého muže. Na chvíli zmizel z dohledu a potom opět přistál na dveřích – s takovou silou, že vyskočily z jednoho závěsu a vytvořily mezeru dostatečně širokou na to, aby jimi mohl dotyčný utéct. Vypadal jako turista nebo zahraniční student, byl dobře oblečený, po evropsku, měl špinavě blond vlasy zastřižené tak, aby ještě obstály před námitkami, že jsou příliš dlouhé, přes rameno měl pověšenou modrou brašnu, kterou svým zákazníkům zdarma rozdává Swissair. Vrtěl hlavou, jako by nechápal, co se děje, a ucukl, když muž, který na něj útočil, rozrazil dveře a vykročil k němu.

Byl to nevysoký zavalitý chlapík s řídkými hnědými vlasy a kulatými brýlemi v drátěných obroučkách. Měl na sobě bílou košili s manažerskou jmenovkou připnutou ke kapse. Potil se a lesklou tvář měl brunátnou zuřivostí.

„Už toho mám, kurva, dost,“ řval. „Snažím se být zdvořilý, ale ne, ty se mnou musíš jednat, jako bych byl nějaký zasranej otrok.“

„Hej, vy,“ zakřičela Lesley, „policie.“ Vydala se k nim, se služebním průkazem v levé ruce, pravou dlaň položenou na rukojeti teleskopického obušku. „Co máte za problém?“

„Napadl mě,“ řekl mladík. Měl zjevný přízvuk. Připadalo mi, že německý.

Rozzuřený vedoucí obchodu zaváhal, otočil se k Lesley a za brýlemi zamrkal. „Telefonoval tu,“

řekl. Zdálo se, že agresivita z něj vyprchala. „Když byl u pokladny. Nikdo mu ani nevolal – při placení sám vyťukal číslo. Ode mě se očekává, že s ním budu mít vzájemně výhodný a zdvořilý kontakt, ale ten sviňák mě ignoruje a jen tak si někomu volá.“

Lesley vkročila mezi oba muže a vedoucího jemně odstrčila dozadu. „Co takhle zajít dovnitř,“ navrhla mu, „tam mi můžete všechno vysvětlit.“ Sledovat ji při práci mi bylo opravdovým potěšením.

„Proč, ptám se,“ pokračoval vedoucí. „Co bylo tak důležitého, že to nemohlo počkat?“

Beverley mě plácla do ruky. „Petere, tamhle,“ ukázala.

Otočil jsem se a zahlédl doktora Framlinea, jak se žene ulicí, v ruce hůl dlouhou jako polovina mužského těla. Za ním z hospody vyběhla jeho společnice, která ho jen zmateně volala jménem. Co nejrychleji jsem za ním vyrazil, ženu jsem minul, ale bylo vyloučené, abych k Framlineovi doběhl dřív, než stane u terče svého útoku.

Kurýr ani nezvedl ruku, aby se bránil, když ho doktor holí tvrdě udeřil do ramene. Uviděl jsem, jak mu zlomeně poskočila pravá ruka a prsty přestal ovládat kolo, které se ihned začalo kácet.

„Čím víc dostaneš,“ řval doktor, zatímco opět zvedal hůl, „tím to pro tebe bude lepší.“

Zasáhl jsem ho v polovině těla. Vrazil jsem mu rameno do citlivého místa těsně nad boky, aby si to namířil šikmo na zem a ztlumil můj pád, místo aby tomu bylo naopak. Uslyšel jsem, jak kolo třesklo o dlažbu a pak se po ní s rachotem sklouzla hůl. Pokusil jsem se doktora znehybnit, ale připadal mi úžasně silný a vrazil mi loket do hrudi, až jsem zalapal po dechu. Skočil jsem mu po nohou, ale narazil jsem mu obličejem do kolene, až jsem zaklel.

„Policie,“ křikl jsem. „Přestaňte se rvát.“ K mému úžasu se rvát přestal. „Děkuju,“ řekl jsem; připadalo mi to zdvořilé. Pokusil jsem se vstát, ale někdo mi uštědřil takovou ránu, že jsem líbal dlažbu dřív, než jsem si vůbec uvědomil, že jsem dostal zásah. Při pouliční rvačce, bez ohledu na to, jak moc jste zranění, platí, že chodník není váš kamarád, takže jsem se převalil a pokusil se opět postavit na nohy. Když se mi to podařilo, všiml jsem si, jak cyklokurýr popadl doktorovu velikánskou hůl a ohnal se jí po jejím nositeli. Doktor poodskočil, ale hůl ho stejně zasáhla do nadloktí. Uklouzl a s bolestným heknutím padl na zem.

Zalila mě vlna pocitů: povznesení, vzrušení a určitý agresivní podtón, jaký zakoušejí fanoušci domácího týmu na fotbale, když má jejich tým šanci dát gól.

Spatřil jsem *dissimulo* přesně, jak k němu tehdy došlo: kurýrovi se jakoby vyboulila brada, uslyšel jsem zřetelné zaprašnění kostí a zubů, když se vysunula do špice. Rty se mu zkroutily do vzteklého výrazu, nos se protáhl, až byl skoro stejně dlouhý jako brada. Nebyla to opravdová tvář, byla to pitvorná karikatura, jakou nemohl mít ve skutečném životě žádný člověk. Ústa se otevřela a mně se naskytl pohled do rudé rozvaliny jeho chrčtánu.

„Takhle se to dělá!“ zavěštl a pozvedl hůl.

Do týla ho zasáhl Lesleyin obušek. Zapotácel se, Lesley ho udeřila ještě jednou a muž se s chroptivým povzdechnutím skácel přímo přede mě. Připlazil jsem se k němu a přetočil ho na záda, ale už bylo pozdě. Tvář se mu hroutila jako mokré papírmaše. Viděl jsem, jak se mu kolem nosu a brady trhá pokožka, a potom se mu odloupl velký zakrvácený cár a zůstal mu viset přes čelo. Pokusil jsem se přimět sám sebe něco udělat, ale na školeních poskytování první pomoci mě nic nepřipravilo na situaci, kdy se někomu roztrhne tvář jako hvězdice.

Zajel jsem dlaní pod chlopeň, sykl jsem, když jsem ucítil teplou vlhkost, a pokusil se ji přiložit zpátky na obličej. Měl jsem určitou mlhavou představu, že bych se měl přinejmenším snažit zastavit krváčení.

„Pusťte mě,“ ječel doktor Framline. Ohlédl jsem se a uviděl, že Lesley mu už nasadila pouta.

„Pusťte mě,“ zopakoval. „Můžu mu pomoci.“ Lesley zaváhala.

„Lesley,“ pobídl jsem ji, a tak začala doktora zase osvobozovat.

Příliš pozdě. Kurýr najednou strnul, prohnul se v zádech, z krku se mu vyřinula krev a prodrala se mu trhlinami v pokožce a mezerami mezi mými prsty.

Framline se k němu doštrachal a vrazil mu prsty do krku. Posouval je, pátral po tepu, ale v jeho výrazu jsem dobře viděl, že žádný nenachází. Nakonec zavrtěl hlavou a řekl mi, abych ho nechal být.

Kurýrovi se opět otevřela tvář.

Někdo zařval a já se musel ujistit, že to nejsem já. Mohl jsem to být já. Určitě jsem zařvat chtěl, ale vzpomněl jsem si, že v dané chvíli a na daném místě jsme s Lesley jediní policisté na scéně a veřejnosti se nelíbí, když policisté řvou:

napomáhá to vytvářet dojem, že situace nevede k znovunastolení veřejného pořádku. Napřimil jsem se a zjistil, že jsme přitáhli pozornost celého zástupu zvědavců.

„Dámy a pánové,“ oslovil jsem je, „toto je policejní záležitost. Potřebuju, abyste se drželi v bezpečné vzdálenosti.“

Zástup odstoupil – na lidi zapůsobí, když jste zaliti krví.

* * *

Zajišťovali jsme místo činu až do příjezdu posil, ale dvě třetiny lidí už měly v ruce mobily a natáčely si videa a fotily si mě, Lesley i zohavené ostatky cyklokurýra. Snímky se objevily na internetu ještě předtím, než dorazila sanitka a jeden záchranář toho chudáka zakryl plachtou. V zadní části davu jsem zahlédl Beverley, a když si toho všimla, podívala se na mě, zlehka mi zamávala, otočila se a odešla.

S Lesley jsme si našli místo pod markýzou jednoho obchodu a čekali, až na ulici vyroste forenzní stan a přijedou forenzní technici v jednorázových kombinézách.

„Tohle dál dělat nemůžeme,“ prohodila Lesley. „Už mi dochází oblečení.“

Zasmáli jsme se – víceméně. Nedá se říct, že podruhé je to jednodušší, ale už víte, že se dalšího rána probudíte jako stejný člověk, který šel spát.

Na místo přijela detektivka z oddělení pro vyšetřování vražd a převzala velení. Byla to zavalitá žena středního věku s našťavanou tváří a zplihlými hnědými vlasy, která vypadala, jako by se ve volném čase ráda rvala s rotvajlery. Byla to legendární seržantka Miriam Stephanopoulová, Seawollova pravá ruka a děsivá lesba. Jediný vtíp, který koluje na její adresu, zní: „Víš, co se stalo s posledním policajtem, který vtípkoval o seržantce Stephanopoulové?“ „Ne, co se mu stalo?“ „To neví nikdo.“ Říkám, že je to jenom vtíp, a docela nejpapný k tomu.

Zdalo se však, že pro Lesley má slabost, takže nás tentokrát vyřídili mnohem rychleji, ale jakmile jsme byli hotovi, strčili nás do neoznačeného auta a odvezli do Belgravie. Nightingale a Seawoll si nás vyslechli v anonymní konferenční místnosti, kde si nikdo nedělal poznámky, ale alespoň nám nabídli čaj.

Seawoll vrhal nevraživé pohledy na Lesley; nebyl rád. Lesley vrhala nevraživé pohledy na mě; nebyla ráda, že Seawoll není rád. Nightingale byl především nesoustředěný; zdálo se, že ho věc zaujala jen tehdy, když jsem je informoval, jaké jsem měl před útokem smyslové vjemy. Po schůzce jsme přešli do westminsterské márnice, kde se kupodivu Seawoll i Stephanopoulosová účastnili pitvy.

Lesley a já jsme si dali pozor, abychom jim stáli za zády, a kojili se nadějí, že si nás tak nevšimnou.

Kurýr ležel na stole s tváří rozevřenou způsobem, který už začínal působit příšerně povědomě.

Doktor Walid nás informoval o svém závěru, že se neznámé osobě či osobám nějakým úskočným způsobem podařilo přimět oběť, aby si pomocí magie změnila tvář, načež ji vyslali napadat nahodile vybrané cizí lidi. Seržantka Stephanopoulosová při slovu „magie“ věnovala Seawollovi ostrý pohled, ale její nadřizený jen slabě zavrtěl hlavou, čímž jí chtěl sdělit: *Později, tady ne.*

„Jmenoval se Derek Shampwell,“ řekl doktor Walid. „Třiadvacet let, občan Austrálie, v Londýně je tři roky, čistý trestní rejstřík, analýza vlasů prokazuje, že poslední dva roky nepravidelně užíval marihuanu.“

„Víme, proč se obětí stal zrovna on?“ zeptal se Seawoll.

„Ne,“ odpověděl Nightingale. „Ačkoliv se zdá, že všechny případy začínají pocitem rozhořčení.“

Coopertowna kousl něčí pes, Shampwella za jízdy srazilo motorové vozidlo.“

Seawoll vrhl letmý pohled na Stephanopoulosovou.

„Někdo ho srazil na Strandu, pane, v místě, kde nejsou kamerové systémy.“

„Kde nejsou kamery?“ podivil se Seawoll. „Na Strandu?“

„Je to šance jedna k tisíci,“ upozornila ho Stephanopoulosová.

„Mayová,“ štěkl Seawoll, aniž otočil hlavu. „Myslíte si, že jde o související případy?“

„Započítám-li incident, kterého jsme byli s kolegou Grantem svědky v tom kině, a nehodu, k níž došlo těsně před Shampwellovou smrtí, nalezla jsem patnáct případů, kde pachatelé projevíli netypickou míru agresivity,“ referovala Lesley. „Všechno jsou to lidi s čistým trestním rejstříkem, bez záznamů na psychiatrii a všichni jsou z okruhu osmi set metrů od Cambridge Circus.“

„O kolika z nich víme, že byli opravdu,“ – Seawoll se odmlčel – „posedlí?“

„Jen o těch, kterým odpadla tvář,“ řekl Nightingale.

„Jen abychom v tom měli jasno,“ shrnul Seawoll. „Vrchní velitel chce, aby se o tom nikde ani nešpitlo, takže policistka Mayová se spojí s policistou Grantem, aby se věnovali méně významným

záležitostem, ale kdyby narazili na něco významného, na cokoliv, povíte mi o tom. Nemáš s tím problém, Thomasi?“

„Ani trochu, Alexandere,“ odpověděl Nightingale. „Všechno mi to připadá mimořádně rozumné.“

„Zítřka přiletí jeho rodiče,“ řekl doktor Walid. „Nevadilo by, kdybych mu tu tvář zase sešil?“

Seawoll se ještě jednou zadíval na tělo. „Do prdele,“ ulevil si.

Nightingale cestou zpátky do Rozmaru mlčel, ale u paty schodiště se ke mně otočil a popřál mi, abych se v noci dobře vyspal. Zeptal jsem se ho, co bude dělat on.

Sdělil mi, že bude v knihovně pracovat na nějakém výzkumu – zjistí, jestli by se nemohlo přesněji vymezit to, co páchá ty vraždy. Napadlo mě, zda bych mu nemohl pomoci.

„Cvičte ještě usilovněji,“ poradil mi. „Učte se rychleji.“

Když jsem vyšel nahoru, potkal jsem Molly; šinula se dolů. Zastavila se a věnovala mi tázavý pohled.

„Jak to mám vědět?“ zeptal jsem se. „Znáte ho líp než já.“

* * *

Nadřizenému neřeknete, že potřebujete širokopásmové připojení, ideálně po kabelu, protože se chcete dívat na fotbal. Řeknete mu, že internet potřebujete, abyste se mohl přímo přihlásit do HOLMESe, aniž byste musel spoléhat na Lesley Mayovou. Přenosy z fotbalu, kino na přání a online hry pro několik hráčů jsou pouze bonus šůry.

„Znamenalo by to fyzicky zavést do Rozmaru kabel?“ chtěl vědět Nightingale, když jsem ho oslovil během cvičení v laboratoři.

„Proto se tomu říká připojení přes kabel.“

„Levá ruka,“ nařídil a já příčinlivě vytvořil pasvětlo na levé ruce.

„Udržte ho. Nemůžeme dopustit, aby nám sem do domu něco fyzicky vnikalo.“

Dostal jsem se do fáze, kdy jsem byl schopen mluvit i s pasvětlem na dlani, ačkoliv působit při tom nenuceně mě stálo hodně sil. „Proč ne?“

„Kolem budovy je spletena celá řada ochranných prvků. Naposledy byly vytvořeny poté, co sem byly v roce 1941 zavedeny nové telefonní linky. Pokud sem přivedeme nové fyzické spojení s venkovním světem, měli bychom tu slabé místo.“

Přestal jsem snažit o nenucenost a soustředil se na udržení pasvětla. Ulevilo se mi, když mi Nightingale dovolil skončit. „Dobře,“ kývl. „Myslím, že jste víceméně připravený přejít k další formě.“

Upustil jsem pasvětlo a zatajil dech. Nightingale přešel k sousednímu pracovnímu stolu, kde jsem demontoval svůj starý mobil a skládal mikroskop, který jsem našel v mahagonovém pouzdře v jedné skříni.

Dotkl se válce z mosazi a černého laku. „Víte, co to je?“ zeptal se.

„Původní mikroskop číslo pět Charlese Perryho,“ odpověděl jsem. „Našel jsem si to na internetu.“

Vyroběný v roce 1932.“ Nightingale příkyvoval a sklonil se, aby si prohlédl vnitřek mého mobilu.

„Myslíte, že to způsobila magie?“ zeptal se.

„Já vím, že to způsobila magie,“ opáčil jsem. „Akorát nevím jak nebo proč.“

Nightingale se rozpačitě ošíval. „Petere. Nejste první učen se zvědavou myslí, ale nechci, aby vám to bránilo ve výkonu pracovních povinností.“

„Ano, pane. Nechám si to na volný čas.“

„Navrhněte kočárovnu,“ prohodil.

„Co prosím?“

„Na to kabelové připojení,“ vysvětlil. „Silné ochranné prvky mají tendenci rušit koně, takže kočárovně se vyhýbají. Nepochybuji, že to vaše kabelové připojení bude velmi užitečné.“

„To bude, pane.“

„Pro nejrůznější zábavu,“ pokračoval.

„Pane...“

„A teď,“ dodal, „další forma – *Impello*.“

* * *

Nedokázal jsem určit, zda kočárovna byla původně postavena i s patrem pro ubytování lokajů nebo někoho podobného, které se pak ve dvacátých letech minulého století probouralo, nebo zda se nové podlaží přidalo tím, že se přilepil nový strop nad garáž, když se zardila hlavní brána. Někdo v určité fázi přišrouboval ke zdi nádvoří docela hezké spirálové schodiště z tepaného železa. Když jsem se po něm poprvé vydal, s překvapením jsem zjistil, že dobrá třetina svažující se střechy na jižní straně budovy je prosklená. Sklo bylo zvnějšku špinavé a některé tabulky popraskaly, ale přesto propouštěly dost světla na to, aby v něm byla vidět zmet' tvarů přikrytých ochrannými povlaky. Na rozdíl od povlaků ve zbytku Rozmaru byly potažené silnou vrstvou prachu – myslím, že tady Molly nikdy neuklízela.

Pokud mi čalouněné lehátko, paraván, různé odkládací stolky a kolekce keramických misek na ovoce, které jsem našel pod povlaky, nebyly dostatečnými vodítky, našel jsem také malířský stojan a krabici s už nepoužívanými a ztvrdlými štětci z veverčích chlupů. Někdo tyhle místnosti měl jako ateliér, soudě i podle prázdných pivních lahví úhledně seřazených podél jižní stěny. Nejspíš učni jako já – anebo nějaký čaroděj bojující s démonem alkoholu.

V koutě byla hromádka několika olejomalb pečlivě zabalených v hnědém balicím papíru a převázaných provázkem. Bylo mezi nimi několikero zátiší a dosti amatérský portrét mladé ženy, z níž navzdory ledabylému zpracování čísel neklid.

Další obraz byl mnohem profesionálnější –

edvardovský džentlmen v uvolněném polosedu na téže proutěné pohovce, kterou jsem před chvílí objevil pod jedním povlakem. Muž třímal v ruce hůl se stříbrnou rukojetí a mně blesklo hlavou, zda nemůže jít o Nightingalea, jenže tenhle pán byl starší a měl pronikavě modré oči. Že by Nightingale starší? Dalším obrazem, pravděpodobně od stejného malíře, byl akt, jenž zachycoval něco, co mě natolik šokovalo, že jsem si obraz přenesl ke světlíku, abych na něj lépe viděl. Ale nespletl jsem se.

Byla na něm Molly, ležela bledá a nahá na pohovce, z plátna vyhlížela přimhouřenýma očima a jednu ruku nořila do misky s třešněmi na vedlejším stolku. Alespoň doufám, že to byly třešně. Malba byla v impresionistickém stylu, takže tahy štětce tíhly k silovému pojetí a podrobnosti se určovaly jen obtížně: kuličky byly rozhodně malé a červené, měly stejnou barvu jako Mollyiny rty.

Obrazy jsem opět pečlivě zabalil a odložil je tam, kde jsem je našel. Místnost jsem ještě zběžně prohlédl, jestli v ní není vlhko, jestli dřevo netrouchniví a nejsou v ní případná další rizika, kvůli nimž se mohou nebezpečně drodit trámy. Zjistil

jsem, že na konci místnosti sousedící s nádvořím jsou zajištěné nákladové dveře a nad nimi zvedák. Tím se nejspíš obsluhoval seník.

Když jsem se vyklonil, abych zkusil, jestli ještě drží, v jednom horním okně jsem zahlédl Mollyinu tvář. Nevěděl jsem, co mi připadá podivnější: fakt, že ji někdo přesvědčil, aby si svlékla uniformu, nebo že po sedmdesáti letech vypadá pořád stejně. Odtáhla se, aniž si mě podle všeho všimla. Otočil jsem se a rozhlédl se po místnosti.

Pomyslel jsem si, že mým záměrům poslouží výtečně.

Většina příbuzných mojí mámy se někdy v minulosti živila uklízením kanceláří. Pro jistou generaci afrických imigrantů se uklízení kanceláří stalo součástí jejich kultury stejně jako chlapecká obřízka a fandění Arsenalu. Nějakou dobu se tomu věnovala i máma a častokrát mě brala s sebou, aby ušetřila za hlídání. Když africká máma vezme syna do práce, očekává, že bude taky pracovat, takže

jsem se rychle naučil zacházet se smetákem a hadrem na okna. Následující den jsem se proto po cvičení vrátil do bývalé kočárovny vyzbrojen latexovými úklidovými rukavicemi a vysavačem Numatic od strýce Tita. Můžu vás ujistit, že stowattové sání je při čištění místnosti hodně znát. Starost jsem si musel dělat jen s tím, abych neudělal trhlinu v časoprostorové struktuře univerza. Čističe oken jsem si našel na internetu, a tak dvojice hašteřících se Rumunů drhla světlík, zatímco já ke zvedáku přimontoval kladku zrovna ve chvíli, kdy mi byly doručeny televize a lednička.

Na zapojení internetu jsem si musel počkat celý týden, a tak jsem se vrátil k magické praxi a začal blíže vymezovat místo výskytu Otce Temže. „Jeho nalezení pro vás bude dobrým cvičením,“ sdělil mi předtím Nightingale. „Získáte kvalitní průpravu stran folkloru údolí Temže.“ Požádal jsem ho o nějaké vodítko, a on mi poradil, abych měl na mysli, že Otec Temže byl tradičně peripatetický duch, což podle googlu znamená *potulný nebo toulavý, kočovný*, takže v tomto smyslu jsem o moc moudřejší nebyl. Musel jsem ale uznat, že si tak rozšiřuji znalosti o folkloru údolí Temže, které, ač si vzájemně odporovaly, mi měly určitě pomoci v příštím hospodském kvízu.

Na oslavu návratu do jednadvacátého století jsem si objednal pizzu a pozval Lesley, aby se podívala na moje lepty. Dopřál jsem si dlouhou koupel v porcelánové vaně se zvířecími tlapami, která dominovala společné koupelně na mém poschodí, a už poněkolikáté se zapřísahal, že rozhodně nechám v domě instalovat sprchu. Nejsem žádný hejsek, ale občas se rád vyfiknu, abych udělal dojem, ačkoliv jako většina poldů moc nenosím řetízky – v souladu s pravidlem nemít kolem krku nic, čím by vás mohl někdo snadno uškrtit. Naskladnil jsem několik piv značky Becks, protože vím, že Lesley má lahvové pivo ráda, a usadil se před televizi, abych se díval na sport, dokud se neobjeví.

Mezi spoustou jiných moderních vymožeností, jimiž jsem bývalé stání pro kočáry vyšperkoval, byl i domácí zvonek, který jsem namontoval na boční dveře garáže, takže když Lesley přijela, stačilo zmáčknout tlačítko, a mohla vstoupit. Otevřel jsem dveře a počkal na ni na vrcholu točitého schodiště – nepřišla sama.

„Přivedla jsem i Beverley,“ oznámila mi.

„V pohodě,“ kývl jsem a nabídl jim pivo. „Chci, abysme měli jasno v tom, že nic, co tady budu jíst nebo pít, mě k ničemu nezavazuje,“ spustila Beverley. „A tentokrát žádné techtle mechtle.“

„O.K. Jezte, pijte, žádné závazky. Na skautskou čest.“

„Na vaši moc,“ opravila mě.

„Přísahám na svoji moc.“

Beverley popadla pivo, skočila na pohovku, našla dálkové ovládání a začala přepínat kanály.

„Můžu si pustit něco z filmotéky?“ Následovala třístranná hádka, na co se budeme dívat, ve které jsem hned na začátku prohrál a kterou nakonec vyhrála Lesley jednoduchým opatřením – popadla ovladač a přepnula na jeden z neplacených filmových kanálů.

Beverley si zrovna stěžovala, že v žádné pizze není pikantní salám, když se pootevřely dveře a nakoukla k nám bledá tvář. Byla to Molly. Cívěla na nás a my civěli na ni.

„Chcete se k nám připojit?“ pozval jsem ji.

Molly v tichosti vklouzla do místnosti a odpůlka k pohovce, kde se posadila vedle Beverley.

Uvědomil jsem si, že jsem jí nikdy nebyl tak blízko; pokožku měla velmi bledou a dokonalou stejně jako Beverley. Pivo odmítla, ale přijala od nás kousek pizzy. Když jedla, odvracela tvář a držela si před ní dlaň, aby jí nebylo vidět na ústa.

„Kdy vyřídíte to s tím Otcem Temže?“ vyzvíдалa Beverley. „Máma už začíná být netrpělivá a partička z Richmondu je jak na trní.“

„Partička z Richmondu,“ odfrkla si Lesley.

„Přece to nemůže být nic složitějšího,“ nadhodila Beverley. „Musí být blízko řeky. Půjčíte si člun, vydáte se proti proudu a zastavíte, až tam doplujete.“

„Jak poznáme, že tam jsme?“

„Já bych to poznala.“

„A proč teda nejedete s námi?“

„V žádném případě,“ ohradila se. „Za Teddingtonské zdymadlo mě nedostanete. Já zůstávám zásadně jen tam, kde se projevuje příliv a odliv.“

Molly najednou trhla hlavou ke dveřím, a vzápětí někdo zaklepal. Beverley se na mě podívala, ale jen jsem pokrčil rameny – nikoho jsem neočekával. Vypnul jsem ovladačem zvuk a vstal jsem, abych otevřel. Byl to inspektor Nightingale v modré polokošili a svetru, které jsem na něm už identifikoval jako vrchol jeho neformálního odění. Chvilí jsem na něj připitoměle hleděl a potom jsem ho pozval dál.

„Jen jsem se chtěl podívat, co jste s tím tady udělal.“

Molly vyskočila, jen co se Nightingale ocitl v místnosti, Lesley vstala, protože to byl služebně starší kolega, a Beverley ji následovala buď z nějaké reziduální zdvořilosti, nebo v očekávání rychlého ústupu. Představil jsem mu ji; setkal se s ní krátce jen jednou, když jí bylo deset.

„Dal byste si pivo, pane?“ nabídl jsem.

„Děkuju. A můžeš mi tykat. Jsem Thomas.“

To ovšem bylo nemyslitelné. Podal jsem mu láhev a ukázal na proutěnou sedačku. Opatrně a strnule se posadil na jeden její konec. Já se posadil na ten druhý a Beverley sebou hodila doprostřed pohovky. Lesley na ní seděla v mírném pozoru a chudák Molly se dvakrát zhoupala, než dosedla na samý okraj. Zatvrzele civěla do země.

„To je hodně velká televize,“ prohodil Nightingale.

„Je plazmová,“ objasnil jsem. Nightingale znalecky pokýval hlavou, zatímco Beverley mimo jeho zorné pole protočila oči.

„Nemá něco se zvukem?“ zeptal se ještě.

„Ne. Jen jsem ho vypnul.“ Našel jsem ovladač, a než se mi podařilo zvuk zpacifikovat, deset vteřin jsme soutěžili, kdo ohlučne jako první.

„Ten zvuk je hodně zřetelný,“ podotkl můj mistr. „Jako by měl člověk doma kino.“

Všichni jsme chvíli mlčky seděli a bezesporu si vychutnávali prostorové ozvučení.

Nabídl jsem Nightingaleovi klínek pizzy, ale objasnil mi, že už jedl. Beverley se zeptal, jak se má matka, a dostalo se mu odpovědi, že dobře. Dopil pivo a vstal.

„Už opravdu musím jít,“ prohlásil. „Děkuju za pivo.“

Všichni jsme vstali a já ho doprovodil ke dveřím. Když odešel, uslyšel jsem, jak Lesley vydechla a skočila zpátky na pohovku. Pak jsem málem vykřikl, když kolem mě znenadání proplula Molly, jen to zašustilo, a vyklouzla ze dveří.

„Pěkná trapárna,“ prohodila Beverley.

„Nemyslíte, že ona a Nightingale...?“ zeptala se Lesley.

„Blé,“ Beverley na to. „To je fakt úlet.“

„Myslel jsem, že vy dvě jste kamarádky, nebo se pletu?“ zeptal jsem se.

„Jo, ale ona je noční zvíře,“ kývla Beverley. „A on je starý.“

„Tak starý zase ne,“ podotkla Lesley.

„Ale jo,“ ujistila ji Beverley, ale ať jsem se z ní toho večera pokoušel vypáčit sebevíc, nic dalšího už neřekla.

7

Loutkový festival

Začalo to, když jsem se pustil do magického cvičení, aniž jsem vytáhl telefon z kapsy saka. Dokonce jsem si všiml slabého zesílení záře, když jsem vytvořil pasvětlo, ale zatím jsem ho spolehlivě vytvářel jen dva dny, a tak jsem to nevnímал jako něco zásadního. Až později, když jsem se pokusil zavolat Lesley a zjistil, že mám po mobilu, jsem otevřel pouzdro a všiml si stejného pramínku písku, který jsem zaregistroval v domě upírů. Odnesl jsem mobil do laboratoře a vypáčil z něj mikroprocesor. Jakmile se uvolnil, zpod plastového krytu se vyřinul tentýž jemný písek. Zlaté hroty byly netknuté, netknuté byly i kontakty, ale křemíkový kousek čipu se rozdrolil. Skříně v laboratoři byly prostoupené vůní santalového dřeva a naplněné ohromující škálou starožitného vybavení, mezi nímž byl i mikroskop Charlese Perryho; všechno bylo uloženo s takovou přesností a pečlivostí, že jsem poznal, že se zařízením nemanipuloval žádný student. Pod mikroskopem jsem zjistil, že písek je tvořen převážně křemíkem s několika příměsemi, které jsem měl za germanium nebo arsenid gallitý.

Čip, který měl na starosti převod rádiového signálu, byl na první pohled nepoškozený, ale na celém povrchu byl mikroskopicky zbrzděný. Obrazce mi připomínaly mozek pana Coopertowna. Tak tohle je můj mobil pod vlivem magie, pomyslel jsem si. Očividně jsem se nemohl věnovat magii a mít u sebe mobil ani stát poblíž počítače, iPodu nebo většiny užitečné techniky vynalezené v letech po mém narození. Nebylo divu, že Nightingale jezdí v jaguaru z roku 1967. Otázka byla, na jakou vzdálenost dokáže magie působit. Právě jsem vymýšlel určité pokusy, které by mi to pomohly zjistit, když mě Nightingale vyrušil další formou.

Každý jsme se posadili na opačnou stranu laboratorního stolu. A Nightingale mezi nás položil předmět. Bylo to malé jablko. „*Impello*,“ pronesl, a jablko se vzneslo do vzduchu. Viselo tam, pomalu rotovalo, zatímco já zjišťoval, zda ho nedrží drátky, tyčky nebo cokoli jiného. Dloubl jsem do něj prstem, ale připadalo mi, jako by vězelo v něčem pevném. „Viděl jste dost?“

Přikývl jsem a Nightingale vytáhl celý košík jablek – byl to přímo proutěný košík s rukojetí a kostkovaným ubrouskem. Položil přede mě druhé jablko a ani jsem nepotřeboval, aby mi vysvětlil další krok. Vyzvedl jablko do vzduchu, já se pokusil zaslechnout formu, soustředil jsem se na svoje vlastní jablko a pronesl: „*Impello*.“

Ani mě nepřekvapilo, když se nic nestalo.

„Opravdu je to čím dál jednodušší,“ prohodil Nightingale. „Jen se to děje pomalu.“

Podíval jsem se na košík. „Proč máme tolik jablek?“

„Mají tendenci vybuchovat,“ odušil.

* * *

Příští den ráno jsem šel ven a koupil si tři sady očních chráničů a odolnou laboratorní zástěru.

Nightingale si s vybuchujícím ovocem nedělal legraci a já byl pak celé odpoledne cítit po jablečném džusu a celý večer jsem si vybíral jádérka z oblečení. Zeptal jsem se Nightingalea, proč necvičíme s něčím odolnějším, třeba kuličkovými ložisky, ale řekl mi, že u magie je hned od začátku nutné osvojit si jemné řízení.

„Mladé muže to vždycky svádí použít hrubou sílu,“ vysvětloval mi. „Je to, jako když se člověk učí střílet z pušky; protože je to už z podstaty nebezpečné, vyučujete jej bezpečnosti, přesnosti a rychlosti – v tomto pořadí.“

Při prvním sezení jsme měli velkou spotřebu jablek. Podařilo se mi je dostat do vzduchu, ale dřív nebo později – *plesk!* Chvilí mi připadalo, že je to zábava, ale pak to začala být nuda. Po týdenním tréninku jsem dokázal nechat jablko levitovat, aniž by v devíti případech z deseti vybuchlo. Ale nebyl jsem šťastný mladý čaroděj.

Trápilo mě, odkud se bere tahle moc a schopnost. Nikdy jsem dost dobře nechápal princip elektřiny, takže jsem nevěděl, kolik energie je třeba k vytvoření pasvětla. Ale vyzvedávat malé jablko proti zemské přitažlivosti – to byla v podstatě standardní definice jednoho newtonu síly a ten by měl každou sekundu využívat jeden teoretický joule energie.

Termodynamické zákony jsou v tomhle ohledu docela přísné a podle nich nikdy nedostanete něco za nic. Což znamenalo, že se ten joule odněkud bere – ale odkud? Z mého mozku?

„Je to zřejmě jako mimosmyslové vnímání,“ usoudila Lesley při jedné ze svých pravidelných návštěv v kočárovně.

Oficiálně u mě byla, abychom spolupracovali na případu, ale ve skutečnosti přicházela kvůli širokoúhlé televizi, telefonicky objednanému jídlu a našemu nedořešenému sexuálnímu napětí. Navíc, kromě několika málo nepotvrzených případů ze zhruba stejné doby, kdy došlo k napadení na Neal Street, jsme nic jiného nezaznamenali.

„Jako ten chlápek v té show, co dokázal pohybovat věcmi,“ doplnila.

„Mně to nepřijde, jako bych hýbal věcmi pomocí mysli,“ namítl jsem. „Spíš jako bych pomocí mysli vytvářel tvary, co ovlivňují něco jiného, co zas aktivuje věci na druhém konci. Víš, co je to *theremin*?“

„To je takový divný hudební nástroj s těmi smyčkami, že ano?“

„Víceméně. Jde o to, že je to jediný hudební nástroj, kterého se fyzicky nedotýkáš. Rukama děláš pohyby, vytváříš tvary a vyvoláváš zvuk. Ty tvary jsou naprosto abstraktní, takže se musíš naučit spojit konkrétní tvar s notou a tónem, než nástroj přiměješ vyloudit melodii.“

„Co říká Nightingale?“

„Ten říká, že kdybych se nenechával rozptylovat, nemusely by mě tak často zasypávat kousky jablek.“

* * *

Na konci března se ručičky posouvají o hodinu dopředu, protože začíná letní čas. Probudil jsem se pozdě a zjistil, že Rozmar působí podivně pustě, židle v ranní jídelně jsou stále zasunuty pod stoly a pult s bufetovou snídaní zeje prázdnotou. Nightingalea jsem našel v jednom z naducaných křesel, lemujících ochoz v prvním patře. Četl si *včerejší Telegraph*.

„To kvůli té změně času,“ řekl. „Dvakrát za rok si bere den volno.“

„Kam chodí?“

Nightingale ukázal k podkroví. „Mám za to, že zůstává ve svém pokoji.“

„Chystáte se vyrazit někam na cestu?“ zajímalo mě. Nightingale měl na sobě sportovní sako a pod ním krémový vlněný svetr. Řidičské rukavice a klíčky od jaguáru ležely opodál na příručním stolku.

„To se uvidí,“ odpověděl. „Myslíte, že byste věděl, kde se dnes nachází pan Otec Temže?“

„Na Trewsbury Mead. Přesunul se tam někdy kolem jarní rovnodennosti, která byla minulý týden, a zůstane tam až do apríla.“

„Z čeho to vyvozujete?“

„Pramení tam jeho řeka. Kam jinam by se na jaře vydával?“

Nightingale se usmál. „Znám u dálnice hezký malý motorest – tam můžeme posnídat.“

* * *

Trewsbury Mead krátce po poledni pod šmolkově modrou oblohou. Podle oficiálních topografických map jde o místo, kde sto třicet kilometrů vzdušnou čarou západně od Londýna pramení Temže.

Kousek na sever se nachází buď vyvýšená pevnost z doby železné, nebo bývalé římské ležení; přesná povaha onoho místa ale teprve čeká na odhalení profesionálními archeology z televizního pořadu *Time Team*. Prameniště označuje kámen, který obklopuje podmáčená louka, a existuje pravděpodobnost, že zde po obzvláště mokré zimě budete zápasit s vodou. Přijedete k němu po vedlejší cestě, která se za soukromými domy, jimž má sloužit, mění ve šterkovou stezku. Tok říčky vyznačují husté stromy, za nimiž je sám pramen.

Na louce za ním byl Dvůr Otce řeky. Uslyšeli jsme ho dřív, než jsme ho uviděli – rachocení dieselových agregátů, třesk oceli, basové dunění hudby, štěkot amplionů, jekot dívek, neonové záblesky nad linií stromů a celé to blížící se rozehvění kočovné pouti. Najednou mě přepadla dávná vzpomínka na výlet o státním svátku, kdy jsem v jedné ruce svíral tátovy prsty a v druhé drahocennou hrstku librových mincí. Jak málo jich bylo a jak rychle se uměly rozkutálet. Jaguara jsme nechali vedle stezky a zbytek cesty šli pěšky. Za stromy jsem viděl vrchol ruského kola a tu divnou atrakci, na které vás vystřelí do vzduchu uvázaného na konci provazu a nad jejímž smyslem pořád tápu. Stezka překonávala bystrinu po moderním betonovém propustku, který nedávno rozjezdila těžká nákladní auta, a na okamžik jsme se ocitli ve stínu stromů.

První řada zaparkovaných karavanů se objevila, jen co jsme se ocitli opět na slunci. Většina byla staromódního ražení, s klenutými střechami a špinavými dvířky a okny. Několik bylo modernějších, se skosenými předky a nalepenými pruhy, které jim měly opticky zvyšovat rychlost. Přes hromadu plynových bomb, skládacích lehátek, upínacích lan a spících rotvajlerů jsem dokonce zahlédl střechu dřevěného cikánského karavanu ve tvaru podkovy – prostředku, který, jak jsem si myslel, je určený jenom turistům. Třebaže mi připadalo, že jsou karavany zaparkovány nahodile, získal jsem dojem, že vytvářejí určitý systém, hlubokou strukturu, která dráždila hranici mého vnímání. Jednoznačně tvořily jakousi hranici, a nic iluzorního nebylo na statném muži, který ji střežil ze dveří svého karavanu.

Dotyčný měl husté černé vlasy napomádované do esíčka na čele a dlouhé licousy, které byly naposledy v módě někdy koncem padesátých let, kdy můj táta pravidelně vystupoval s Tedem Heathem. O stěnu karavanu se mu taky opírala naprosto nelegální brokovnice ráže 12.

„Zdravíčko,“ řekl Nightingale, aniž se zastavil.

Muž přikývl. „Taky zdravím.“

„Máme hezké počasí,“ prohodil Nightingale.

„Zdá se, že budem mít hezky,“ potvrdil muž s přízvukem, který byl buď irský, nebo velšský, sám jsem to nepoznal, ale rozhodně byl keltský. Ucítil jsem, jak mi zcitlivěly chloupky na krku.

Londýnský policajt nerad proniká do ležení kočovníků, pokud za sebou nemá dodávku plnou těl v bojové výstroji – jinak se to považuje za neuctivé.

Obytné karavany vytvářely půlkruh kolem atrakcí. Mezi nimi ryčely a drnčely velké šelmy lunaparkového světa a vyrvávaly „I Feel Good“ od Jamese Browna. Každý policista ví, že pouti ve Velké Británii mají pod palcem svěštějí, soustava vzájemně propletených rodin s natolik silnou klanovou strukturou, že oficiálně tvoří samostatnou etnickou skupinu. Jejich rodová jména byla namalována na nákladčích s generátory a skvěla se i na reklamních poutačích. Napočítal jsem nejméně šest různých jmen na šesti různých atrakcích, a půl tuctu dalších, když jsme prošli celou poutí. Vypadalo to, jako by každá rodina přivezla na jarní pout' na Trewsbury Mead jednu atrakci.

Kolem nás pobíhaly vychrtlé mladé dívky, za nimiž povlával smích a dlouhé ryšavé vlasy. Jejich starší sestry se promenovaly v bílých sexy kraťáskách, horních dílech plavek a kozačkách na vysokých podpatcích, přičemž si za mrkání řas vylepšených Max Factorem a v oblacích cigaretového kouře prohlížely starší kluky. Ti se snažili skrývat rozpaky chlapáckými gesty nebo strojeně lhostejným pohybem mezi atrakcemi. Jejich mámy seděly v budkách pomalovaných neumělými obrazy filmových hvězd z minulé dekády, ověšených praporky a hygienickými a bezpečnostními pokyny. Zdálo se, že nikdo neplatí za atrakce ani za cukrovou vatu, což nejspíš vysvětlovalo, proč jsou děti tak šťastné.

Sama pouť tvořila další půlkruh, v jehož středu stála nahrubo otesaná dřevěná ohrada, jaké bývají vidět ve westernech a v níž se nacházel pramen mocné řeky Temže. Který mně osobně připadal jako rybníček s kachnami. A u hrazení stál sám Otec řeky.

Na Trewsbury Mead kdysi stávala socha Otce Temže. Ta však byla převezena na přece jen okázalejší úsek řeky v Lechlade a znázorňovala svalnatého starce s blakeovským plnovousem spočívajícího na podstavci, zapřeného o loket v uvolněné póze s rýčem přes rameno a s bedýnkami a ranci u nohou – plody příčinlivosti a obchodu. I já poznám, když je něco přibarveno v imperiálním duchu, takže jsem neočekával, že ve skutečnosti bude vypadat nějak podobně, ale myslím, že i tak jsem očekával někoho majestátnějšího, než byl onen muž u hrazení.

Byl malý a měl vyzáblý obličej, jemuž dominoval zahnutý nos a těžké obočí. Vypadal staře, mohlo mu být nejméně sedmdesát, ale z jeho pohybu číselna šlachovitá síla a oči měl šedé a jasné. Na sobě měl staromódní dvouřadový oblek matně černé barvy, sako rozepnuté, aby stavěl na odiv rudou sametovou vestu, mosazné hodinky na řetízku a složený kapesník jasně žlutého odstínu jarního narcisu. Na hlavě měl připlácnutý pomačkaný plstěný diplomat, zpod něhož se mu draly pramínky bílých vlasů. V koutku úst mu visela cigareta. Opíral se o hrazení s jednou nohou na nejnižší fošně, koutkem úst něco říkal kamarádovi, jednomu z několika děsivě čiperných staříků, kteří spolu s ním postávali u ohrady, a ukazoval na rybníček nebo dlouze potahoval z cigarety.

Při našem příchodu vzhlédl, a když si všiml Nightingalea, sraštil čelo, načež upřel pozornost na mě. Ucítil jsem, jak mnou zacloumala síla jeho osobnosti: byl v ní příslib piva a kuželek, byla cítit koňským hnojem a cestou domů z hospody při měsíčku, teplým krbem a nekomplikovanými ženami.

Bylo dobře, že už jsem měl zkušenost s Mámou Temží a cestou se na něj psychicky připravil, protože jinak bych k němu ihned přikročil a nabídl mu obsah své peněženky. Mrkl na mě a upřel veškerou pozornost na Nightingalea.

Zavolal nám na pozdrav jazykem, kterým mohla být skelta nebo velština, nebo klidně i nefalšovaná předřímská gaelština. Nightingale mu stejným jazykem odpověděl a mě napadlo, zda se budu muset učit i tento jazyk. Kamarádi se posunuli, aby udělali místo u hrazení, ale všiml jsem si, že jen pro jednoho člověka. Nightingale se postavil vedle Otce Temže a oba si potřásli rukama. Nightingale se svou výškou a kvalitním oblekem měl působit jako majitel panství, který se stýká s prostými lidmi, ale na způsobu, jakým k němu Otec Temže přistupoval, nebyla patrná žádná uctivá podřízenost. Většinou hovořil Otec Temže, přičemž na zdůraznění svých slov všelijak pohyboval prsty.

Nightingale se opřel o ohradu, aby záměrně minimalizoval svou výškovou převahu, přikyvoval a přidušeně se smál.

Poznal jsem, že tak činí, kdykoli je to třeba.

Zvažoval jsem, zda se mám přisunout blíž, abych zřetelněji rozuměl tomu, o čem se baví, když jsem se střetl pohledem s jedním z mladších mužů u hrazení. Byl vyšší a urostlejší než Otec Temže, ale měl tytéž šlachovité paže a úzkou tvář.

„Ani se o to nesnažte,“ oslovil mě. „Bude trvat nejmíň půl hodiny, než se dostanou za zdvořilostní fráze.“ Podal mi velkou mozolnatou ruku. „Oxley,“ představil se.

„Peter Grant.“

„Pojďte, seznámím vás se svou manželkou.“

Byla to hezká žena s kulatou tváří a ohromujícíma černýma očima. Setkala se s námi na prahu skromného karavanu z šedesátých let, který měl vyhrazené vlastní parkovací místo vlevo od atrakcí.

„Tohle je moje manželka Isis,“ řekl Oxley a k ní prohodil: „Tohle je Peter, nový učeň.“

Stiskla mi ruku. Měla teplou pokožku, vyznačující se stejně neskutečnou dokonalostí, jaké jsem si všiml už u Beverley a Molly. „Těší mě,“ řekla. S přízvukem, jakým se mohlo mluvit v *Jane Austenové*.

Seděli jsme na skládacích křesílkách kolem karetního stolku, jehož povrch tvořilo popraskané linoleum a na němž se v útlé váze z drážkovaného skla skvěl jediný narcis.

„Dal byste si čaj?“ zeptala se Isis, a když jsem zaváhal, dodala: „Já, Anna Maria de Burgh Coppinger Isis, slavnostně přísahám na život svého chotě,“ – při těchto slovech se Oxley musel slabě zasmát – „a vyhlídky oxfordského veslařského

týmu, že nic, co požijete v mém domě, vás nebude k ničemu zavazovat.“ Položila si ruku na srdce a usmála se na mě jako malá holčička.

„Děkuju vám,“ také jsem se usmál. „Čaj by byl fajn.“

„Vidím, že se v duchu ptáte, jak jsme se seznámili,“ nadhodil Oxley.

Viděl jsem na něm, že mi o tom chce povyprávět. „Předpokládám, že spadla do vody,“ nadhodil jsem.

„To předpokládáte špatně,“ Oxley na to. „V té době jsem měl velkou slabost pro divadlo a častokrát jsem se házel do gala a vesloval do Westminsteru za večerní zábavou. Býval jsem tehdy velký štramák a myslím si, že jsem přitahoval spoustu obdivných pohledů.“

„Když zrovna přecházel dobytčí trh,“ procedila Isis, když se vrátila s čajem. Šálky a konvice byly porcelánové a moderní, velmi čistého designu se stylovým platinovým proužkem kolem okraje, a jak jsem si všiml, nebyly ani trochu otlučené. Tušil jsem, že se mi dostává VIP zacházení, a přemýšlel jsem proč.

„Na Isis jsem poprvé upřel pohled ve starém Královském divadle na Drury Lane, což bylo to nové, které nedlouho poté vyhořelo. Byl jsem na galerii a ona seděla v lóži se svou drahou kamarádkou Anne. Beznadějně jsem se zamiloval, ale bohužel už byla zadaná.“ Odmlčel se, aby si mohl nalít čaj.

„I když vám povím, že dotyčný utrpěl příšerné zklamání.“

„Už mlč, miláčku,“ zarazila ho Isis. „Tady mladý pán o tom nechce slyšet.“

Zvedl jsem svůj šálek. Čaj byl velmi světlý a poznal jsem aroma Earl Grey. Se šálkem u rtů jsem zaváhal, ale důvěra musí někde zakořenit, takže jsem se odhodlaně napil. Byl to opravdu vynikající šálek čaje.

„Ale já jsem jako řeka,“ řekl Oxley. „Jsem sice v pohybu, ale nikam nemizím.“

„S výjimkou sucha,“ podotkla Isis a nabídla mi kousek mozaikového piškotového dortu.

„Neustále cihám pod hladinou,“ dodal Oxley. „A cíhal jsem i tehdy. Její přítelkyně měla velice hezký domek na Strawberry Hill, nádherné místo, a tehdy ho ještě neobklopovaly pseudotudorovské dvojdomky. Kdybyste takový dům tehdy viděl, pochopil byste, že byl vystavěn jako hrad a že Isis byla moje princezna uvězněná v té nejvyšší věži.“

„Ve skutečnosti jsem byla jen na víkend u kamarádky,“ upřesnila Isis.

„Moje šance přišla, když na hradě pořádali velký maškarní bál,“ pokračoval Oxley. „Ve svém nejlepším oblečení, s tváří chytře skrytou pod labutí maskou proklouzl jsem do hradu vchodem pro zásobování a brzy jsem se vmísil do vybrané společnosti.“

Pomyslel jsem si, že když už jsem to riskl s čajem, můžu si klidně dát i dort. Byl koupený v obchodě a strašně sladký.

„Byl to velkolepý ples,“ vyprávěl Oxley. „Lordi, urozené paní a pánové, všichni oděni v dlouhých pláštích nebo přiléhavých krátkých kalhotách a sametových vestách a všichni s hlavou plnou hříšných myšlenek v bezpečí pod maskou. A nejhříšnější byla moje Isis, neboť měla nasazenou masku egyptské královny.“

„Byla jsem za Isis. Jak dobře víte.“

„Tak jsem směle vykročil a přihlásil se u ní na všechny tance.“

„Což byla pěkná drzost a nestoudnost,“ ohradila se Isis.

„Zachránil jsem tě před levýma nohama nejednoho nápadníka,“ upozornil ji.

Položila mu ruku na tvář. „To tedy nemohu popírat.“

„U maškarních bálů musíte mít na paměti, že na konci večera je nutné masky odložit,“ vyprávěl dál Oxley. „Přinejmenším ve zdvořilé společnosti, ale mě napadlo...“

„Což nikdy nevěstí nic dobrého,“ vpadla Isis.

„Proč by musel ten ples skončit? A tak jak syn následuje svého otce, i u mě činy následovaly prvotní nápad, popadl jsem svou milovanou Isis, hodil si ji přes rameno a už jsem se s ní hnal přes louky k Chertsey.“

„Oxley,“ ozvala se Isis. „Tento ubohý hoch je příslušník pořádkových sil. Nemůžeš mu přece vykládat, že jsi mě unesl. Měl by za povinnost tě zatknout.“ Podívala se na mě. „Mohu vás ujistit, že z mé strany to bylo naprosto dobrovolné. Byla jsem dvakrát vdaná, byla jsem matka a vždycky jsem věděla, co chci.“

„Je pravda, že se ukázalo, jak zkušená žena to je,“ prohodil Oxley a k mým nemalým rozpakům na mě mrkl.

„Asi by vás nenapadlo, že kdysi patřil k duchovenstvu,“ prozradila Isis.

„Byl jsem příšerný mnich. Ale to bylo v jiném životě.“ Oxley zaklepal na stůl. „Teď když jsme se nasýtli, napojili a unudili vás k smrti, co takhle probrat praktické otázky? O co jde Velké paní?“

„Chápete, že já jsem v celé téhle záležitosti jen prostředník,“ začal jsem. V Hendonu jsem prošel antikonfliktním kurzem. Důležité je neustále zdůrazňovat svoji neutralitu a přitom v obou protivnících vyvolávat dojem, že tajně stojíte na jejich

straně. Přehrávali jsme si různé situace a podobně – a byla to jedna z mála věcí, v nichž jsem byl lepší než Lesley. „Máma Temže má pocit, že se hodláte posunout po proudu až za Teddingtonské zdymadlo.“

„Všechno je to jedna řeka,“ namítl Oxley. „A on je Otec Temže.“

„Máma tvrdí, že slapovou část řeky opustil v roce 1858.“ Přesněji během Velkého puchu – povšimněte si toho velkého písmene –, kdy se Temže natolik zanesla odpadky, že Londýn zaplavil tak příšerný smrad, že parlament zvažoval, zda se nemá přesunout do Oxfordu.

„V Londýně toho léta nezůstal nikdo, kdo se mohl odstěhovat,“ vysvětloval Oxley. „Nebyl vhodný pro lidi ani pro zvířata.“

„Máma říká, že se nikdy nevrátil,“ připomněl jsem. „Je to pravda?“

„To je pravda,“ přisvědčil. „A po pravdě řečeno, Otec nikdy město v lásce nechoval, od té doby, co pozabíjelo jeho syny.“

„Co to bylo za syny?“

„Vždyť víte, kdo to je. Ty, Fleet a Effra. Všichni se utopili v záplavě bahna a špíny, až je nakonec utrpení zbavil ten vychytralý syčák Bazalgette. Ten, co vybudoval kanalizaci. Sám jsem se s ním setkal, víte, byl to velice impozantní muž s kotletami, jaké by mu mohl závidět sám William Gladstone. Nakopal jsem ho do prdele, protože to byl prašivej vrah.“

„Vy si myslíte, že on zabil řeky?“

„Ne. Ale byl jejich hrobník. Dcerám paní Mámy je ale třeba přiznat, že musí být odolnější než mí bratři.“

„Jestli se mu ale město nelíbí, proč se tlačí dál po proudu?“

„Někteří z nás pořád prahnou po světlech velkoměsta,“ a Oxley se usmál na manželku.

„Myslím, že by bylo hezké opět zajít do divadla,“ ozvala se.

Oxley mi dolil šálek. Chrčící hlas z amplionu někde za mými zády zařval: „Tak to rozjedeme!“

James Brown se pořád cítil skvěle.

„A vy se kvůli téhle výsadě chcete pustit do křížku s dcerami Mámy Temže?“

„Myslíte, že bychom se jich měli bát?“

„Myslím, že o konflikt příliš nestojíte,“ usoudil jsem. „Navíc jsem přesvědčený, že by se to dalo zařídit.“

„Třeba domluvit přepravu autobusem? Budeme potřebovat pasy?“

Navzdory tomu, co si myslíte, že víte, většina lidí nechce bojovat, zvláště když jsou síly vyrovnané.

Dav roztrhá jednotlivce na kusy a muž s pistolí a vznešeným důvodem rád zabije velkou spoustu žen a dětí. Ale riskovat férový souboj – to už není tak jednoduché. Proto vídáte ty zlité mladíky, kteří se okázale brání, abyste je nezadržovali, a přitom zoufale doufají, že je má někdo rád natolik, že je zadrží. Vždycky jsou všichni rádi, když přijede policie, protože je musíme zachránit, ať je máme rádi, nebo ne.

Oxley nebyl zlitý mladík, ale viděl jsem na něm, že by také velice rád našel někoho, kdo by ho zadržel. Nebo že by otce?

„Váš otec,“ nadhodil jsem. „Co vlastně chce?“

„To, co chce každý otec. Chce, aby ho vlastní děti měly v úctě.“

Málem jsem vyhrkl, že ne všichni otcové jsou úcty hodni, ale podařilo se mi udržet jazyk za zuby, a každopádně ne každý měl takového tátu jako já.

„Bylo by bezva, kdyby si všichni dali trochu oraz,“ navrhl jsem. „Nic nehrotili, dokud s inspektorem něco nevymyslíme.“

Oxley se na mě podíval přes okraj svého šálku. „Je jaro,“ podotkl. „Nad Richmondem je spousta zábavy.“

„Příroda se probouzí, králíci dupou,“ kývl jsem. „A tak dále.“

„Nejste, co jsem očekával.“

„Co jste očekával?“

„Očekával jsem, že Nightingale si vybere někoho, jako je on.“

„Z vyšších vrstev?“

„Střízlivého,“ vpadla Isis, než její manžel stačil odpovědět. „Většího rutinéra.“

„Vy jste naopak liška podšitá,“ dodal Oxley.

„Máte mnohem blíž k čarodějům, jaké jsme znávali,“ dodala Isis.

„A to je dobře?“ zeptal jsem se.

Oxley s Isis se zasmáli. „Já nevím,“ řekl Oxley. „Ale bude zajímavé to zjistit.“

* * *

Odejít z pouti bylo kupodivu obtížné. Cítil jsem, jak mám těžké nohy, jako bych se brodil z bazénu.

Až u jaguaru, když začaly slábnout všechny ty pouťové zvuky, jsem nabyl dojmu, že jsem tomu unikl.

„Co je to?“ zeptal jsem se Nightingalea, když jsme nasedli.

„*Seducere*. Nátlak neboli také Okouzlení. Podle Bartholomewa se k tomu řada nadpřirozených bytostí uchyluje jakožto k určité formě sebeobrany.“

„Kdy se to naučím dělat já?“

„Tak asi za deset let. Když trochu zrychlíte.“

Když jsme projížděli Cirencesterem, abychom se opět napojili na dálnici M4, pověděl jsem Nightingaleovi o setkání s Oxleym.

„On je Otcův konsiliátor, že?“

„Pokud chcete říct *consiliarius*, poradce,“ opravil mě Nightingale, „tak ano. Nejspíš druhý nejdůležitější člověk v táboře.“

„Vy jste věděl, že se mnou bude chtít mluvit, že?“

Nightingale se odmlčel, aby se rozhlédl, než najel na hlavní silnici. „Jeho prací je usilovat o výhodu,“ řekl. „Dal jste si ten mozaikový dort?“

„Měl jsem ho odmítnout?“

„Ne. Nepokoušel by se vás chytit do pastí, když jste pod mojí ochranou, ale když jednáte s těmihle lidmi, nemůžete vždycky brát zdravý rozum za samozřejmost. Ono nedává smysl, aby se Otec najednou vydal po řece k městu. Teď když jste se setkal s oběma – co si myslíte?“

„Že oba mají opravdovou moc. Ale připadá mi odlišná. Ta její jednoznačně vychází z moře, z přístavu a podobných věcí. Ta jeho, pokud můžu soudit, zase ze země, z počasí, od leprikonů a z krystalů.“

„To by vysvětlovalo, proč se hranice nachází na Teddingtonském zdymadle.“ Teddington je nejzazší místo, kde se projevuje příliv a odliv. Řeka pod ním je pod vlivem slapových sil. Jde také o část Temže, kterou přímo spravuje Londýnský přístav – pochyboval jsem, že by to byla náhoda.

„Mám pravdu?“ zeptal jsem se.

„Mám za to, že ano. Myslím, že možná odjakživa existuje rozpor mezi řekou slapových sil a řekou s čistě sladkou vodou. Možná proto Otec Temže tak snadno opustil město.“

„Oxley naznačoval, že Otec ve skutečnosti nechce mít s městem nic společného. Že chtěl získat určitou úctu.“

„Možná by ho uspokojil nějaký obřad,“ uvažoval Nightingale. „Třeba přísaha věrnosti.“

„To je co?“

„Taková feudální přísaha. Vazal skládá slib oddanosti a věrné služby svému lennímu pánovi a lenní pán se zavazuje vazala chránit. Takto byly organizované středověké společnosti.“

„Středověku byste se dočkal, kdybyste se pokusil přimět Mámu Temži, aby někomu přísahala oddanost a věrnou službu. A co teprve Otec Temže!“

„Jste si jistý? Bylo by to čistě symbolické.“

„Symbolika to všechno jen zhorší. Ona by to chápala tak, že ztratí tvář. Vnímá se jako paní největšího města na Zemi a poklonkovat nikomu nebude. Ne nějakému buranovi z karavanu.“

„Škoda že je nemůžeme přimět, aby se vzali,“ zatoužil mistr.

Oba jsme se nahlas zasmáli a minuli Swindon.

Jakmile jsme se ocitli na M4, zeptal jsem se ho, o čem se bavil on s Otcem.

„Můj příspěvek k rozhovoru byl přinejlepším povrchní. Hodně věcí bylo technického ražení, přečerpávání spodních vod, cykly zpoždění ve vodonosném horizontu a úhrnné koeficienty povodí.

Toto všechno bude mít zjevně vliv na to, kolik vody letos v létě poteče řekou.“

„Kdybych se vrátil o dvě stě let zpátky a vedl stejný rozhovor, o čem by se Otec bavil tehdy?“

„Jaké kvetou květiny. Jakou jsme měli zimu – bavil by se o letu ptáků za jarního rána.“

„A byl by to tentýž Otec?“

„To nevím,“ přiznal Nightingale. „S jistotou vám můžu říct, že tentýž Otec tu byl už v roce 1914.“

„Jak to víte?“

Zaváhal a potom řekl: „Nejsem tak mladý, jak vypadám.“

Zazvonil mi telefon. Chtěl jsem ho ignorovat, ale slyšel jsem melodii z „*That's Not My Name*“, což znamenalo, že volá Lesley. Když jsem hovor přijal, chtěla vědět, kde sakra jsme. Řekl jsem jí, že zrovna projíždíme Readingem.

„Máme tu další.“

„Hrozný?“

„Přímo příšerný.“

Nasadil jsem na střechu maják, Nightingale šlápl na plyn a se zapadajícím sluncem za zády jsme se dvoustovkou řítili zpátky do Londýna.

* * *

Na Charing Cross Road parkovaly tři hasičské vozy a provoz stál až po Parliament Square a Euston Road. Na St. Martin's Court jsme vjeli do zápachu dýmu a jekotu a brebentění vysílaček. Lesley se s námi setkala u policejní pásky a podala nám kombinézy. Zatímco jsme se oblékali, všiml jsem si, že vyhořela polovina průčelí ústřicové restaurace J. Sheekeyho a že v boční uličce stojí tři forenzní stany. Takže minimálně tři těla.

„Kolik lidí je uvnitř?“ zeptal se Nightingale.

„Nikdo,“ řekla Lesley. „Všichni odešli zadními nouzovými východy – pouze s drobnými zraněními.“

„Díky aspoň za tohle,“ vydechl. „Jste si jistá, že je to případ pro nás?“

Přikývla a zavedla nás k prvnímu stanu. Uvnitř jsme zjistili, že doktor Walid přijel dřív než my a teď dřepěl vedle těla muže oblečeného v křiklavém, šafránově žlutém hábitu stoupence hnutí Hare Krišna. Tělo leželo na zádech, tak jak dopadlo na zem, nohy natažené, ruce rozpažené, jako by se muž účastnil jednoho z těch cvičení důvěry, kdy volně padáte dozadu a čekáte, že vás někdo zachytí – jenže tohoto muže nikdo nezachytil. Tvář měl stejně zakrvácenou a rozmaširovanou jako Coopertown a cyklokurýr.

Což byla i odpověď na naši otázku.

„Tohle ještě není to nejhorší,“ a Lesley nám pokynula, abychom ji následovali do druhého stanu. V něm byla dvě těla. První byl snědý muž v černém redingotu, vlasy spleené v chumáčích zalitých krví.

Něco ho udeřilo tak silně, že mu praskla lebka a byl vidět i kus mozku. Druhé tělo patřilo dalšímu stoupenci hnutí Hare Krišna. Nějaký náhodný samaritán se mu pokusil pomoci tím, že ho uložil do stabilizované polohy, ale s roztržštěnou tváří působilo takové gesto marně.

Uvědomil jsem si, že mi duní v uších a sotva popadám dech. Stoupencův hábit potřísnila krev, nejspíš z rány, kterou utrpěl druhý muž; na oranžové látce vytvořila rudý batikový vzor. Ve forenzním stanu bylo k zalknutí a já se začínal v kombinéze potit. Nightingale se na něco zeptal, ale Lesleyinu odpověď jsem nezaslechl. Vyšel jsem ze stanu ven, zvedl se mi žaludek, ale včas jsem ještě polkl a dopotácel se k pásce, ale i tam se mi, k mému vlastnímu údivu, podařilo udržet piškotový dort v břiše.

Otřel jsem si ústa studeným plastovým rukávem kombinézy a opřel se o zeď. Naproti jsem měl plakát Divadla Nočela Cowarda, kde dávali frašku *Pryč s buřiči!*

Dvě oběti, které zpola přišly o tvář, znamenaly, že „posedlost“ postihla dvě osoby v jednom okamžiku. Zbýval ještě jeden stan. V duchu jsem se zeptal, o kolik horší to ještě může být.

Hloupá otázka.

Třetí mužské tělo sedělo se zkríženýma nohama, ale v dětském sedu, nikoliv jogínském, třebaže mu ruce spočívaly na kolenou dlaněmi vzhůru. Hábit mělo prosáklý krví a ramena a nadloktí pokrývaly prameny červené lepkavé hmoty. Bylo bezhlavé; končilo u zubatého pahýlu krku. Mezi potřhanými svaly problesklo něco bílého – domníval jsem se, že je to páteř.

Ve stanu na nás čekal Seawoll. Když nás Lesley uvedla dovnitř, zamručel: „Někdo si teď už prostě jen dělá prdel.“

„Stupňuje se to,“ prohodil jsem.

Nightingale mi věnoval ostrý pohled, ale nic neřekl.

„Ale co se stupňuje?“ zeptala se Lesley. „A proč to nemůžete zastavit?“

„Víte proč, slečno policistko?“ opáčil Nightingale ledovým hlasem. „My nevíme, co to je.“

* * *

Svědků a podezřelých bylo habaděj, a také lidí, kteří policii pomáhali s vyšetřováním. Vytvořili jsme dvojice, abychom výsledky vedli co možná nejrychleji. Já jsem spolupracoval se Seawollem, zatímco Nightingale se dal dohromady s Lesley. Takhle měl být v místnosti vždycky někdo, kdo by rozpoznal *vestigium*, kdyby ho něco takového udeřilo do tváře. Seržantka Stephanopoulosová řídila shromažďování hmotných důkazů a sbírání a porovnávání záznamů z kamerových systémů.

Sledovat Seawolla při práci byla taková menší výsada. Podezřelý ani zdaleka neděsil tolik jako jiné policisty. Měl vlídnou výslechovou techniku – nikdy ne kamarádskou, vždycky jednal formálně, ale nikdy nezvedal hlas. Já psal poznámky. Sled událostí, jak jsme je rekonstruovali, byl depresivně známý, ale odehrály se ve větším měřítku, než jsme viděli doposud. Bylo příjemné jarní nedělní odpoledne a St. Martin's Court byl přiměřeně zaplněný. Do zákoutí Close platí

zákaz vjezdu, vedou z něj tři zadní vchody do divadel, zadní vchod do restaurace Brown's a do slavné ústřicové restaurace J. Sheekeyho. Právě sem chodí lidé z divadel na kávu a kradmou cigaretu mezi představeními.

Sheekeyho restaurace je vůbec divadelní pojem, což nijak nepřekvapuje, pokud prodáváte dlouho do noci jídlo pár kroků od těch nejproslulejších divadel ve West Endu. Podnik zaměstnává rovněž uniformované dveřníky v cylindrech a černých redingotech, a právě tam začaly toho odpoledne potíže.

Ve tři čtvrtě na tři, zhruba ve stejné době, kdy jsem usedal k čaji s Oxleyem a Isis, šest členů Mezinárodní společnosti pro vědomí Krišny vstoupilo do Close ve směru od Charing Cross Road.

Byla to obvyklá trasa pro *bhakty*, oddané bohu, když procházeli z Leicester Square do Covent Garden. Vedl je Michael Smith, jehož totožnost byla později potvrzena na základě otisků prstů, napravený uživatel cracku, alkoholik, zloděj aut, muž podezřelý ze znásilnění, který už devět měsíců, od té doby, co vstoupil do hnutí, žil bezúhonný život. Mezinárodní společnost pro vědomí Krišny si je vědoma, že existuje tenká hranice mezi upoutáváním pozornosti a podněcováním aktivní agrese ze strany kolemjdoucích. Jde jí o to, aby se tancem a zpěvem na veřejnosti přitáhli do jejich řad potenciální konvertité, ale aby se nevyvolávaly zlostné konfrontace. Proto se v konkrétní lokalitě musela pečlivě posoudit „doba pobytu“, aby nedocházelo k potížím. Ukázalo se, že Michael Smith je obzvlášť schopný v určování, co oddaným může ještě projít, a proto také toho odpoledne vedl šafránového krokodýla.

Proto podle Willarda Jonese, bývalého plavčíka z velšského Llandudna, který měl štěstí a celý masakr přežil, všechny překvapilo, když se zastavili před ústřicovou restaurací a Michael Smith řekl, že chce slyšet pěkný kravál. Jelikož se kvůli hluku a pozornosti okoloidoucích vlastně vydávali do ulic, všichni začali povykovat.

„Dělat harmonický hluk,“ upřesnil Willard Jones. „V tomhle materialistickém a pokryteckém věku není žádná jiná forma duchovního uvědomění tak účinná jako zpěv mahámanter. Podobá se nefalšovanému volání dítěte na matku...“ Takhle pokračoval ještě nějakou dobu.

Harmonický ale nebyl ten kravský zvonec, v němž Willard Jones kravský zvonec jednoznačně poznal, protože jeho otec a bratři byli ryzí krachující farmáři z velšské vrchoviny. „Jestli jste někdy slyšel kravský zvonec,“ vykládal Jones, „uvědomil byste si, že nejsou vyrobeny na to, aby zněly harmonicky.“

Asi ve čtrnáct padesát Michael Smith z nějakého místa na svém těle vytáhl obrovský kravský zvonec a začal na něj mohutnými táhlými pohyby ruky zvonit. Na postu uniformovaného dveřníka toho dne sloužil Gurcan Temiz z Tottenhamu, rodák z Ankary. Jako typický Londýňan měl Gurcan vysoký práh tolerance pro nahodilé bezmyšlenkovité jednání; pokud totiž žijete ve velkoměstě, nemá cenu si stěžovat, že jste ve velkoměstě, jenže i taková tolerance má své meze a ty meze se jmenují

„zbytečné prudění“. Vyzvánět na obrovský kravský zvonec před restaurací a rušit hosty zcela jistě spadá do téhle kategorie, a tak Gurcan vykročil, aby Michaela Smithe za jeho chování vyplísnil, ten ho však zvoncem několikrát udeřil do hlavy a ramenou. Podle doktora Walida čtvrtý úder připravil Gurcana o život. Jakmile Gurcan Temiz skončil na zemi, přiběhli k němu další dva Krišnovi oddaní,

Henry MacIlvoy z novozélandského Wellingtonu a William Cattrington z Hemel Hempsteadu, a začali ho kopat. Jejich počínání však nenapáchalo takové škody, jako by mohlo, neboť oba oddaní měli na nohou měkké plastové sandály.

V tom okamžiku vybuchlo za barem ústřicové restaurace jakési zápalné zařízení. Hosté, ač šlo o směsici divadelníků a turistů, prostory podniku opustili uspořádaně a rychle. Ti, kdo odešli zadními nouzovými východy, se rozptýlili po Cecil Courtu; ti, kdo odešli hlavními dveřmi, cestou ven minuli těla Gurcana Temize, Henryho MacIlvoje a Williama Cattringtona, kteří už byli mrtví. Většina hostů si všimla jak těl, tak i toho, že jsou zalita krví, ale nikdo o nich nebyl s to poskytnout přesnější podrobnosti. To, co se stalo Michaelu Smithovi, jasně viděl pouze Willard Jones.

„Prostě se posadil,“ vyprávěl Jones. „A potom mu vybuchla hlava.“

Existuje několik všedních věcí, které vám mohou roztrhnout hlavu, třeba rychle se pohybující střela z pušky, takže policisté z oddělení vražd je museli nějakou dobu eliminovat z našeho vyšetřování. Já mezitím zjistil, co způsobilo výbuch v restauraci, a to bylo jediné dobře, protože tou dobou už kolem případu začínali čenichat lidi z protiteroristického útvaru a MI5, o což nikdo nestál.

* * *

Odpověď vzešla z mých napůl utajovaných experimentů ohledně důvodů zkázy mého mobilu. Jako pokusného králíka jsem nehodlal použít ani svůj notebook, ani žádný další telefon, takže jsem skočil do Computers for Africa, kde se renovují vyhozené počítače a pak se darují do zahraničí, a ukořistil tašku plnou čipů a základní desku, pocházející podle všeho ještě z Atari ST. Krycí páskou jsem si na pracovním stole vyznačil místa v dvacetimetrových odstupech, a jakmile jsem na každou značku položil čip, opatrně jsem nad stůl natáhl ruku a vytvořil pasvětlo. Kumšt při vědeckých

experimentech je dovednost změnit vždy jen jednu proměnnou veličinu, ale já cítil, že už umím s pasvětlem manipulovat do té míry, že ho pokaždé vytvořím ve stejné intenzitě. Celý den jsem vyvolával světla a potom každý čip kontroloval pod mikroskopem, jaké došel újmy. K ničemu to nevedlo, jen jsem tím naštvál Nightingalea, který brblal, že jestli si můžu dovolit promarnit tolik času, měl bych mu vysvětlit rozdíl mezi výroky akuzativního a ablativního druhu.

Potom mě od pokusů odvedl tím, že mě začal učit moje první *Adjectivum*, což je forma, která mění určitý aspekt jiné formy. Tomuhle konkrétnímu *Adjectivu* se říkalo *Iactus* a v kombinaci s *Impello* mi teoreticky mělo umožnit pohybovat jablkem po celém prostoru místnosti. Po dvou týdnech explodujících jablek jsem se dostal do fáze, kdy jsem s poměrně velkou přesností spolehlivě zvládl švihnout jablkem z jednoho konce laboratoře na druhý. Nightingale mi řekl, že další fázi je chytat věci, které jsou hozeny na mě, čímž jsme se opět vrátili k vybuchujícím jablkům. A právě tam jsme byli v den, kdy se posouvaly ručičky hodin a my jeli vykonat zdvořilostní návštěvu u Otce Temže.

Zrovna v době, kdy jsem seděl ve výslechové místnosti a sledoval Seawolla, jak jemně vypichuje fakta z výpovědi Willarda Jonese, jsem zaznamenal svůj velký průlom. Ukázalo se, že magie je stejná jako věda v tom, že někdy je v ní důležité všimnout si věci, která je tak nehorázně nasnadě. Stejně jak si Galileo všiml skutečnosti, že předměty při působení gravitační síly zrychlují stejnou měrou bez ohledu na svou hmotnost, já si uvědomil, že velký rozdíl mezi mým mobilem a různými mikročipy, s nimiž jsem experimentoval, spočíval v tom, že můj mobil byl v okamžiku destrukce připojený k baterii.

Připojování mé sbírky použitých mikročipů k baterii mi připadalo příliš nahodilé a časově náročné, ale naštěstí za míň než pět liber seženete deset neznačkových kalkulaček – pokud víte, kam pro ně jít. Pak už je stačilo jen správně rozmístit, přesně na pět sekund vyvolat pasvětlo a strčit čipy pod mikroskop. Ten, který jsem měl přímo pod rukou, byl spečený na uhel a na dalších v okruhu dvou metrů bylo patrné stále menší poškození. Vyzařoval jsem energii jako odpadní produkt, a ničil

jí elektroniku – nebo jsem vysával energii z kalkulaček, a tím docházelo k jejich poškození? A proč byly poškozeny hlavně čipy, a ne jiné součástky? Klíčové zjištění, navzdory nedořešeným otázkám, však bylo, že už jsem podle všeho mohl nosit mobil a zároveň kouzlit – za předpokladu, že jsem napřed vytáhl baterii.

„Ale co to má všechno znamenat?“ chtěla vědět Lesley.

Napil jsem se piva a mávl láhví k televizi. „Znamená to, že jsem zrovna přišel na to, jak vznikl ten požár.“

Druhý den ráno mi Lesley v mailu přeposlala protokol o šetření příčin požáru a poté jsem se ujistil, že jsem vypátral obchod prodávající zařízení pro maloobchodní provozovny, kde se dala sehnat úplně stejná pokladna, jaká se používala v ústřicové restauraci J. Sheekeyho. Vzhledem k Nightingaleovu zákazu návštěv v Rozmaru vyjma kočárovny jsem musel celý ten zatracený krám odnést sám od služebního vchodu až do laboratoře. Molly mě sledovala, jak se kolem ní potácím, a dlaní si zakryla úsměv. Domníval jsem se, že Lesley se v tomhle případě mezi návštěvy nepočítá, ale když jsem jí zavolal a pozval ji zhlédnout názornou demonstraci, řekla, že je zaneprázdněná vyřizováním úkolů pro Seawolla. Jakmile jsem všechno náležitě rozmístit, požádal jsem Molly, aby požádala Nightingalea, aby za mnou přišel do laboratoře. Vyklidil jsem místo v koutě, daleko od plynových trubek, uložil pokladnu na plechový vozík a připojil ji k elektrině. Když přišel Nightingale, podal jsem mu laboratorní plášť a chrániče očí a požádal ho, aby se postavil na značku ve vzdálenosti šesti metrů od pokladny. Potom, než jsem se do čehokoliv pustil, jsem si vytáhl baterii z mobilu.

„A co přesně tímhle vším sledujete?“ ptal se mě.

„Budete-li tak hodný a ještě chvíli vydržíte, všechno bude jasné.“

„Když říkáte, Petere.“ Založil si ruce. „Neměl bych si nasadit i helmu?“

„To nejspíš nebude nutné,“ já na to. „Budu odpočítávat od tří, a až řeknu nula, chtěl bych, abyste seslal to nejsilnější kouzlo, které je ještě v souladu s bezpečnostními předpisy.“

„Nejsilnější? Jste si tím jistý?“

„Ano, pane. Jste připravený?“

„Pokud jste připravený vy, jsem i já.“

Začal jsem počítat, a když jsem řekl „nula“, Nightingale vyhodil laboratoř do povětří – nebo tak mi to minimálně připadalo. Nad jeho nataženou dlaní se vytvořila ohňová koule, jako by se mu příšerně nepovedlo vyvolat pasvětlo. Zalila mě vlna horka a ucítil jsem puch škvařících se vlasů. Málem jsem se vrhl za stůl, než mi došlo, že horko není reálné. Nemohlo být, jinak by Nightingale sám vzplál.

Celé se nějakým způsobem soustředilo v kouli nad jeho rukou – kterou jsem vnímal jako *vestigium* na ohromné úrovni.

Nightingale se na mě podíval a klidně nadzvedl obočí. „Jak dlouho chcete, abych ji tak držel?“

„Nevím,“ přiznal jsem. „Jak dlouho to dokážete?“

Nightingale se zasmál. Periferním viděním jsem zahlédl náznak pohybu, a když jsem se otočil, uviděl jsem ve dveřích stát Molly, oči planoucí odraženým ohněm a upřené na Nightingalea.

Sotva jsem se otočil nazpět, pokladna vybuchla. Horní část odletěla jakoby nic, ze zařízení vytryskl příval hořícího plastu, ke stropu vyrazil sloup černého dýmu a začal se rozlévat do stran. Molly potěšeně vyjekla a já vyrazil k pokladně s hasicím přístrojem a stříkal na ni CO₂, dokud nezhasla.

Nightingale uhasil svou kouli planoucí smrti a zapnul několik odsávacích ventilátorů, o jejichž přítomnosti v laboratoři jsem neměl ani tušení.

„Proč vybuchla?“ zeptal se.

„Rychlý rozklad součástí uvolňuje prchavý plyn, vodík nebo něco takového. Nezapomeňte, že z chemie jsem měl jenom trojku. Plyn se pod krytem smísí se vzduchem, dojde k elektrickému výboji a *bum*. Od vás bych potřeboval znát odpověď na otázku, zda seslání kouzla magii z předmětu vysává, nebo ji naopak do předmětu vkládá?“

Odpověď samozřejmě zněla, že se děje obojí.

„Tímhle se za normálních okolností máte zabývat, až zvládnete primární formu,“ upřesnil Nightingale. Magii, jak ji chápal, generuje život. Čaroděj umí čerpat ze své vlastní magie nebo z magie, kterou si nashromáždil pomocí kouzel, což znělo zajímavě, ale nijak se to nevztahovalo k vybuchujícím pokladnám. Nicméně život sám sebe chrání, a čím je složitější, tím více magie produkuje, ale ta se o to obtížněji odčerpává. „Je nemožné odčerpat magii z jiné lidské bytosti,“ prohlásil Nightingale. „Nebo třeba jen ze psa.“

„Ti upíři,“ namítl jsem. „Ti v tom domě vysáli život ze všeho, ne?“

„Upíři jsou v tomto ohledu zjevně parazitičtí, ale nevíme, jak to dělají,“ uznal. „Nevíme, ani jak lidé jako vaše kamarádka Beverley Brooková čerpají moc ze svého okolí.“

„V tom upířském domě jsem si poprvé všiml působení na mikročipy,“ připomněl jsem.

„S tím, jak se stroje připodobňují lidem,“ usuzoval Nightingale, „myslím, že je nabíledni, že mohou začínat samy produkovat magii. Nejsem si jistý, jestli dost dobře chápu, jak by nám to mohlo pomoci.“ Snažil jsem se se nad touto pseudovědou neošivat a došel jsem k názoru, že není vhodná chvíle do toho zabředávat hlouběji.

„V první řadě,“ řekl jsem, „to znamená, že víme, že to, co všechno tohle provádí, odsává obrovské množství energie, a za druhé se tak objevuje další věc, po níž je třeba začít pátrat.“

* * *

Ale ne že bychom ve skutečnosti něco nacházeli. Seawollově mordpartě bylo mezitím přiděleno obzvlášť nesmyslné ubodání v hospodě kousek od Piccadilly Circus. Šel jsem si to tam očihnout, ale nenašel jsem jedinou stopu po *vestigiích*, zato jsem vycítil hloupý a dobře pochopitelný motiv.

„Parohy,“ jak mi vysvětlila Lesley jednoho večera, když ke mně přišla na DVD. Napřed kluk potká holku, holka se vyspí s druhým klukem, první kluk druhého kluka ubodá a uteče. „Myslíme, že se ukrývá někde ve Walthamstow.“ Hodně lidí by řeklo, že už tohle je dostatečný trest.

Vraždy před ústřicovou restaurací byly připisovány Michaelu Smithovi, který tak podle všeho střelil tři lidi do hlavy nelegálně drženou zbraní, načež se toutéž zbraní sám zabil. Média by se o to možná zajímala trochu víc, kdyby zrovna nebyla přistižena jistá seriálová hvězda při dovádění se stejně slavným fotbalistou na záchodcích jednoho klubu v Mayfair. Následná mediální smršť na dva týdny vytlačila všechny závažnější zprávy a podle Lesley byla až příliš příhodná, aby mohlo jít o náhodu.

Duben jsem strávil cvičením své formy, latiny a experimentováním s novými způsoby smažení mikročipů. Každé odpoledne jsem chodil venčit Tobyho do oblasti kolem Covent Garden a Cambridge Circus, abych zjistil, jestli třeba mě nebo jeho něco neudeří do nosu, ale nic jsme nenašli.

Párkrát jsem zavolal Beverley, ale ta mi vyřídila, že jí máma zakázala jakkoliv se se mnou paktovat, dokud něco neudělám v záležitosti Otce Temže.

Květen začal způsobem, který je vyloženě typický pro státní svátek, dvěma dny deště a třemi dny mrholení, dokud se až příští neděli ráno neudělalo hezky. Právě za takového dne se mysl mladého muže stočí k romantice, zmrzlíně a pouličním vystoupením věčně se svářícího Punche a jeho manželky Judy.

hByl to den, kdy se v Covent Garden koná Květnový festival, kterým se oslavuje vůbec první zaznamenané představení s Punchem a Judy, areálem prochází slavnostní průvod s dechovkou, v Hereckém kostele se slouží speciální loutková mše a v jeho prostorách se hraje tolik představení, kolik se jich tam jen večepe. Když jsem byl ještě v zácvičku na stanici Charing

Cross, toho dne jsem vždycky dohlížel na přítomné davy lidí, takže jsem zavolal Lesley a zeptal se jí, jestli si nechce festival vyzkoušet i z civilního hlediska. V Tesco Metro jsme si koupili zmrzlinu a coca-colu a vyhýbali se turistům, dokud jsme nedorazili před portikus kostela. Necelého půl metru od místa, kde William Skirmish přišel o hlavu, stála bouda „profesora“, který oběma loutkami pohyboval.

„Už jsou to čtyři měsíce,“ pronesl jsem nahlas.

„Určitě to nebyla nuda,“ opáčila.

„Ty ses ale nemusela učit latinu,“ namítl jsem.

Pro děti byly na zemi rozprostřeny rohože, my dospělí jsme stáli za nimi. Před obecenstvo předstoupil muž v šaškovském kostýmu, aby rozproudil zábavu. Vysvětloval, že v průběhu staletí existovalo mnoho verzí tohoto druhu loutkového představení, ale dnes nám pro naše poučení a pobavení zahraje věhlasný profesor Phillip Pointer dílo s názvem *Tragická komedie či komická tragédie Punche a Judy*, jak ji Johnu Payne Collierovi vyprávěl Giovanni Piccini v roce 1827. Představení začalo tím, že Punche kousl do nosu pes jménem Toby.

8

Verze pro děti a mládež

Pes Toby kousne Punche. Ten umlátí pana Scaramouche, Tobyho majitele, k smrti. Potom jde domů, vyhodí z okna své malé dítě a umlátí k smrti svou manželku Judy. Spadne z koně a kopne doktora do oka. Doktor na něj zaútočí holí, ale Punch se jí zmocní a umlátí doktora k smrti. Před domem nějakého boháče zazvoní na ovčí zvonec, a když mu začne spílat boháčův sluha, umlátí ho k smrti. V

tom okamžiku mi roztála zmrzlina a pleskla mi na boty.

Tragická komedie či komická tragédie Punche a Judy, jak ji Johnu Payne Collierovi vyprávěl Giovanni Piccini v roce 1827. Není těžké se jí zmocnit, jakmile víte, co hledáte. Po představení jsme s Lesley ukázali profesorovi policejní průkazy a on nám ochotně předal svůj výtisk scénáře. Odnесли jsme si ho do hospody *Roundhouse* na rohu New Row a Garrick Street a jali se ho číst ve společnosti dvou dvojitých vodek.

„To nemůže být náhoda,“ nadhodil jsem.

„Myslíš?“ zeptala se Lesley. „Něco využívá skutečné lidi, aby přehrávali tuhle pitomou loutkovou hru.“

„Tvému šéfovi se tohle líbit nebude,“ upozornil jsem ji.

„Já mu nic říkat nebudu. Ať tvůj šéf řekne mému šéfovi, že mu v jeho rajónu jakejsi zsranej duch pana Punche oddělavá lidi.“

„Ty myslíš, že je to duch?“

„Jak to mám vědět? Na tohle máme vás, čarodějnický poldy.“

* * *

V Rozmaru jsou tři knihovny: o jedné jsem v té době nevěděl, druhá byla magická knihovna, kde se uchovávala přímá pojednání o zaklínadlech, formách a alchymii, všechna psaná latinsky, takže pro mě hotová španělská vesnice, a třetí byla všeobecná knihovna v prvním patře vedle čítárny. Rozdělení práce bylo od začátku jasné: Nightingale si četl v magické knihovně a já sahal po knihách v naší spisovné mateřštině.

Všeobecná knihovna byla obložena tak velkým množstvím mahagonu, že by to vystačilo na znovuzalesnění Amazonské nížiny. Na jedné stěně sahaly police až ke stropu a k těm horním jste se dostávali pomocí žebříku posouvaného po lesklých mosazných kolejnicích. V řadě krásných skříněk z ořešáku byly uloženy kartotéční lístky, které se v knihovně nejvíce blížily nějakému vyhledávači.

Když jsem otevíral zásuvky, cítil jsem starou lepenku a plesnivinu, a těšilo mě vědomí, že Molly nezachází tak daleko, aby je všechny otevírala a uvnitř čistila a uklízela. Lístky byly uspořádány podle témat, přičemž hlavní rejstřík byl uspořádán podle názvů. Napřed jsem začal hledat odkazy na Punche a Judy, ale žádné jsem nenašel. Nightingale mi prozradil další termín, podle něhož jsem mohl hledat: *revenant*. Několik falešných vodítek na kartotéčních lístcích mě dovedlo až k *Zamyšlením ve věci života a smrti* doktora Polidoriho, která byla podle frontispisu vydána roku 1819. Na stejné stránce bylo elegantním zavnutým rukopisem latinsky zapsáno: *Vincit qui se vincit*, srpen 1821.

Přemýšlel jsem, co to může znamenat.

Podle Polidoriho je revenant neklidný duch, který se vrací ze záhrobí škodit živým, obvykle v odvěť za nějaké příkoří či nespravedlnost, ať už skutečné, či domnělé, které dotyčná osoba utrpěla za života.

„To jednoznačně zapadá do našeho profilu,“ řekl jsem Nightingaleovi u oběda – svíčkové Wellington, vařených brambor a restovaného pastináku. „Všechny ty drobné křivdy, které se najednou vymknou kontrole – zapadá to do Lesleyiny představy, že velké události zanechávají drobné ozvěny.“

„Vy myslíte, že je to nějak nakazí?“

„Myslím, že se to šíří do prostoru jako radiace nebo světlo z žárovky. Myslím, že k těmhle ozvěnám dochází uvnitř určitého prostoru, že se lidem mozky nabíjí negativními emocemi a oni prostě začnou vyvádět.“

„Nebylo by v takovém případě zasaženo více lidí? Ve foyeru toho kina bylo nejméně deset dalších lidí, včetně vás a policistky Mayové, a přesto to zasáhlo jen tu matku.“

„Co kdyby to jen zesilovalo nějaký už existující vztek?“ zkusil jsem to. „Nebo to funguje jako katalyzátor? Vědecky by se to nedokazovalo nijak snadno.“

Nightingale se usmál.

„Co je?“

„Připomínáte mi jednoho čaroděje, kterého jsem znával,“ odpověděl. „Davida Mellenbyho. Ten trpěl stejnou posedlostí.“

„Co se s ním stalo? A zanechal po sobě nějaké poznámky?“

„Obávám se, že umřel za války. Nedostal šanci provést ani polovinu svých plánovaných pokusů.

Měl teorii o fungování *genii locorum*, která by se vám hodně zamlouvala.“

„O co v ní šlo?“

„Myslím, že její vysvětlení podmíním tím, že si osvojíte další formu. Ale všiml jsem si, že mezi scénářem a konáním pana Puncha byly jisté rozpory. Mám na mysli Pěknou Polly.“

Jak bylo určeno v *Tragické komedii*, poté, co zabije svou manželku a dítě, pan Punch zazpívá veselou písničku o výhodách vraždění manželek, a když s ní skončí, začne nadbíhat Pěkné Polly. To je postava, která nic neříká, ale „nezdá se být proti“, když ji náš malý rozdováděný sériový zabiják začne pusinkovat.

„Nevíme, jestli se řídí tímhle konkrétním scénářem,“ řekl jsem.

„To je pravda,“ přisvědčil Nightingale. „Piccini převyprávěl ústní tradici a ty nejsou skoro nikdy spolehlivé.“

Podle patrně nespolehlivého Picciniho měl být další obětí slepý žebřák, který si odkašle panu Punchovi do tváře a za svou troufalost je shozen z jeviště. Ve scénáři není jasně uvedeno, zda tento zákrok přežil, nebo ne. „Pokud náš revenant Punch hraje podle not,“ řekl jsem, „pak jeho nejpravděpodobnějším cílem bude plechovkář pod patronátem KNSÚ.“

„Kdo je plechovkář a co je KNSÚ?“

„Plechovkář je člověk, který na ulici vybírá od lidí drobné do plechovky,“ vysvětloval jsem a naznačil jsem, jak jí třesu v ruce. „KNSÚ je Královský národní slepecký ústav.“

„Takže slepec žebrající o peníze,“ konstatoval Nightingale. „Užitečnější by bylo vědět, kdo byl tím revenantem a kde je pohřbený.“

„Dalo by se očekávat, že pokud zjistíme, kdo to je, mohli bychom se vypořádat s jeho problémy a uložit ho ke klidnému spánku,“ přikývl jsem.

„Anebo vykopeme jeho kosti, rozemeleme je na prach, smísíme je s kamennou solí a potom tuto směsici rozptýlíme do moře.“

„To by fungovalo?“

„Victor Bartholomew tvrdí, že právě tak se to má dělat.“ Nightingale pokrčil rameny. „Napsal knihu, jak se vypořádat s duchy a revenanty – a to doslova.“

„Myslím, že možná přehlízíme jeden naprosto zřejmý zdroj informací.“

„Vážně?“

„Nicholase Wallpennyho. Všechny útoky se vyrojily poblíž Hereckého kostela, což nejspíš znamená, že se náš revenant nachází někde poblíž. Nicholas by ho mohl znát – klidně je možné, že se tam potloukají spolu.“

„Nejsem si jistý, jestli se duchové spolu ‚potloukají‘ tak, jak si to představujete,“ řekl Nightingale, a jakmile se rychlým pohledem přesvědčil, že se Molly nedívá, strčil pod stůl talíř se svým nedojedeným obědem. Toby se na něj vrhl, až mi ocasem bouchl do nohy.

„Potřebujeme většího psa,“ prohlásil jsem. „Nebo menší porce.“

„Zkuste si s ním dnes večer promluvit,“ navrhl Nightingale. „Ale nezapomínejte, že náš Nicholas nebyl zaživa nijak důvěryhodný svědek – pochybuji, že po svém skonu bude věrohodnější.“

„Jak umřel? Víte to?“

„Upil se k smrti. Velice příjemný způsob.“

* * *

Jelikož byl Toby náš oficiální lovec duchů a jelikož se začal při chůzi znepokojivě kolébat, vzal jsem ho s sebou. Z Russell Square a Rozmaru to bylo do Covent Garden půl hodiny pěšky. Jakmile minete sci-fi knihkupectví Forbidden Planet a přejdete Shaftesbury Avenue, nejpřímější trasa vede po Neal Street, kde zemřel cyklokurýr. Ale napadlo mě, že kdybych se začal vyhýbat jistým ulicím jen proto, že na nich někdo přišel o život, musel bych se přestěhovat do Aberystwythu.

Byl pozdní večer a nebylo moc teplo, ale před naší hospodou s restaurací byl stále dav pijáků.

Londýn se zpožděním přistoupil na myšlenku venkovního hospodského spolčování a teď nehodlal dopustit, aby se mu do cesty postavil nějaký chlad – zvlášť když byl také zaveden zákaz kouření ve vnitřních prostorech.

Toby se zastavil kousek od místa, kde doktor Framline napadl kurýra, ale jen proto, aby si ulevil u zahrazovacího sloupku. Covent Garden byl plný lidí i kolem zavírací doby. Z Královské opery vycházeli diváci a rozhlíželi se, kde by si mohli dát něco na zub nebo se opřít, zatímco hloučky studentů na školních výletech z celé Evropy uplatňovaly své starobylé právo postávat přes celou šířku chodníku.

Jakmile kavárny, restaurace a hospody v kryté tržnici zavřely krám, celý areál se rychle vyprázdnil a zakrátko zbylo na místě tak málo lidí, že jsem se osmělil navázat kontakt s duchem.

Autority se nemohly shodnout, jaká je opravdová povaha takového ducha. Polidori trval na tom, že duchové jsou oddělené duše zesnulých, jež lpí na určitém místě. Podle jeho teorie se živí svou duševní podstatou, a pokud tato podstata není pomocí magie doplňována, nakonec se vypaří a rozplynou. Richard Spruce ve svém *Přetrvávání fantasmagorie v yorkském hrabství*, vydaném roku 1860, s Polidorem obecně souhlasil, ale dodával, že duchové mohou čerpat z magie ve svém okolí podobným způsobem, jakým mech vyvádí živiny z kamenného podkladu, v němž je přichycený. Peter Brock ve třicátých letech 20. století ve svých spisech vyslovil teorii, že duchové jsou záznamy vyleptané do magické struktury svého okolí stejně, jak je na vinylové desce zaznamenána hudba. Já osobně jsem se domníval, že jsou něco jako neumělé kopie osobnosti mrtvého člověka, které určitým otupeným způsobem pobíhají po jakémsi magickém matrixu, kde se balíčky „informací“ přenášejí z jednoho magického uzlu na druhý.

Poněvadž se obě má setkání s Nicholasem začala odvíjet pod portikem Hereckého kostela, začal jsem tam i teď. Policisté nepohlížejí na svět stejně jako ostatní lidé. Policistu poznáte podle toho, jak se rozhlíží po místnosti. Dívá se mrazivým, podezřívavým pohledem, díky němuž se okamžitě prozradí ostatním, kteří vědí, po čem se mají pít. Zvláštní je, jak rychle si tyhle pohledy osvojíte.

Dokud jsem ještě sloužil jako strážce obecního pořádku a byl na tomto postu pouhý měsíc, navštívil jsem byt svých rodičů a uvědomil si, že kdybych už nevěděl, že je můj otec narkoman, byla by mi tato skutečnost jasná hned, jak jsem překročil práh. Chápejte, že moje matka byla přímo posedlá úklidem – z koberce v obýváku by se dalo povečeřet –, ale přesto byly v bytě přítomny veškeré výmluvné znaky, tedy pokud jste věděli, po čem se máte dívat.

Stejně to teď bylo i s *vestigii*. Když jsem položil ruku na vápencové bloky, z nichž byl vystavěný portikus, pocity – chlad, neurčitý vjem čísi přítomnosti, vůně v nose, kterou mohlo být santalové dřevko – byly stejné; jenomže teď, jako policajt, který umí přečíst ulici, jsem měl jakés takés tušení, co znamenají. Také jsem očekával, že budou mnohem silnější. Pokusil jsem se ve vzpomínkách vrátit ke dni, kdy jsem se kamenů dotýkal naposledy. Byly ty dojmy stejné?

Zkontroloval jsem, že se nikdo nedívá. „Nicholasi,“ pronesl jsem ke zdi. „Jste tam někde?“

Ucítil jsem něco přes dlaň, jakési zachvění, jakoby vzdáleného vlaku metra. Toby zakňučel a začal couvat, až mu na dlažbě zaskřípěly drápy. Než jsem sám stačil o krok odstoupit, objevila se přede mnou Nicholasova tvář, bílá a průhledná. „Pomozte mi,“ řekl.

„Co se stalo?“

„On mě požívá,“ odpověděl Nicholas a potom to jeho tvář vsálo zpátky do zdi. Chvilku jsem cítil zvláštní cukání v týlu a odskočil jsem od zdi. Toby zaštekal, potom se otočil a vyrazil pryč kamsi k Russell Square. Já ztěžka přistál na zádech, což zabořilo, takže jsem tam musel zůstat chvilku ležet, ale nakonec jsem se opět vydrápal na nohy. Opatrně jsem se přiblížil ke kostelu a zlehka opět položil ruku na kámen.

Připadal mi studený a drsný, a nic jiného jsem nevnímal. Jako by *vestigia* byla z kamenů vysáta, stejně jak tomu bylo v domě upírů. Odtrhl jsem ruku a couvl. Areál Covent Garden tonul v přítmi a tichu. Otočil jsem se a odešel do noci, a cestou pátral po Tobym.

Doběhl až k Rozmaru. Našel jsem ho v kuchyni, schouleného Molly v klíně. Ta pejska utěšovala a mně věnovala nevraživý pohled.

„On má čelit nebezpečí,“ řekl jsem. „Jestli tady má zůstat, bude pracovat.“

* * *

Fakt, že se věnuji aktivnímu případu, neznamenal, že mám omluvenku z magických cvičení.

Přemluvil jsem Nightingalea, aby mi předvedl kouzlo s ohnivou koulí, což byla, k mému pramalému překvapení, variace na *Lux* s přispěním *Iactus*, aby se koule mohla pohybovat. Jakmile Nightingale nabyl přesvědčení, že první část zvládnou, aniž si upálím ruku, sešli jsme trénovat na střelnici ve sklepě. Ne že bych o její existenci měl do té doby ponětí. U paty zadního schodiště jste místo doprava odbočili doleva, prošli jste vyztuženými dveřmi, které, jak jsem si vždycky myslel, vedou do uhelny, a ocitli jste se v padesát metrů dlouhé místnosti se stěnou z pytlů s pískem na jedné straně a řadou plechových skříněk na straně druhé. Z háčků nad řádkou khaki obalů na plynové masky viselo několik starožitných „cínových klobouků“, tedy přileb Brodie. Plakát bílými písmeny na krvavě rudém pozadí přikazoval: „Zachovej klid a pokračuj,“ což podle mě byla docela dobrá rada. V

cílovém prostoru stála hromádka kartonových siluet; byly sice vyschlé a zkřehlé stářím, ale stále se v nich dali poznat němečtí vojáci s uhlákovými přilbami a nasazenými bajonety. Pod Nightingaleovým vedením jsem několik vojáků opřel o pytle a odklusal na palebnou čáru. Než jsme začali, ještě jsem si ověřil, že u sebe nemám svůj zbrusu nový mobilní telefon.

„Teď se pozorně dívejte,“ upozornil Nightingale. Vymrštil ruku, objevil se záblesk, ozval se zvuk, jako byste na dva kusy roztrhli prostěradlo, a cíl úplně vlevo explodoval v planoucích cárech.

Otočil jsem se, když jsem uslyšel vzrušené tleskání, a uviděl Molly, která syčela potěšením a stála na špičkách jako holčička v cirkuse.

„Neproněsli jste žádnou latinskou frázi,“ poznamenal jsem.

„Tohle se od samého začátku cvičí v tichosti,“ vysvětlil. „Toto kouzlo je zbraň. Má jediný účel a tím je zabíjet. Jakmile ho zvládnete, budou se na vás vztahovat stejné závazky a povinnosti jako na každého ozbrojeného konstábla, takže vám navrhuji, abyste se obeznámil s aktuálními pravidly pro používání střelných zbraní.“

Molly zazívala a decentně si zakryla ústa, aby nebylo vidět, jak široce se jí otevřela. Nightingale se na ni nevzrušeně zadíval. „On musí žít v lidském světě.“

Molly pokrčila rameny, jako by chtěla říct: *No tak jo*.

Nightingale mi kouzlo předvedl ještě jednou čtvrtinovou rychlostí a já se pokusil následovat jeho příkladu. Ohnivou koulí jsem už měl nacvičenou, ale jakmile došlo na použití *Iactus*, připadala mi kluzká, jako bych se na rozdíl od jablek na ní neměl čeho zachytit. Když jsem švihl rukou schváleným dramatickým způsobem, moje ohnivá koule jemně plula až na konec střelnice, vypálila díрку v terči a zaryla se do pytlů za ním.

„Musíte ji odjistit, Petere,“ radil mi Nightingale, „jinak nevybuchne.“

Koulí jsem odjistil a zpoza terče se ozvala tlumená rána. Ke stropu se vznesl obláček kouře. Molly se za mnou přidušeně uchichla.

Hodinu jsme věnovali cvičení, na jehož konci jsem dokázal mrštit kouli přes střelnici omračující rychlostí čmeláka, který splnil kvótu ve sběru pylu a teď si dopřává chvíle klidu, aby se pokochal okolím.

Dali jsme si pauzu na dopolední svačinu a já nakouzl téma Nicholasova vyproštění – tedy za předpokladu, že z ducha poté, co ho „něco pozřelo“, zbylo dost na to, aby se to vyprostilo ještě dále.

„Polidori se zmiňuje o kouzlu, kterým se přivolávají duchové,“ nadnesl jsem. „Funguje?“

„Je to spíš rituál než kouzlo,“ odvětil Nightingale. Ve snaze zabránit Molly, aby nás zahltila jídlem, jsme se rozhodli posvačit v kuchyni. Uvažovali jsme totiž, že pokud nebude muset v ranní jídelně prostírat šest stolů, dostaneme třeba jen dvě porce. Vyšlo to, ale porce opravdu stály za to.

„Jaký je v tom rozdíl?“

„Neustále mi kladete otázky, jaké by ještě tak rok vůbec neměly přicházet na přetřes.“

„Tak jen v kostce – ve verzi pro děti a mládež.“

„Kouzlo je sérií forem seskládaných za účelem dosažení určitého účinku, kdežto rituál je to, co už tak ve vás toto slovo evokuje: sled forem uspořádaných jako rituál za použití jistých propriet, jež napomáhají celý proces realizovat,“ vysvětloval můj mistr. „Bývají to starší kouzla z počátku osmnáctého století.“

„Jsou ty rituální prvky důležité?“

„To, upřímně řečeno, nevím. Tato kouzla se nepoužívají příliš často, jinak by byla ve dvacátém století aktualizována.“

„Můžete mi předvést, jak se to dělá?“ Toby si všiml, že si k čaji mažu koláček s rozinkami a posadil se do pozorů. Kousek jsem odlomil a dal mu ho.

„Je tu ještě jeden háček,“ upozornil Nightingale. „Rituál, tak jak je postaven, vyžaduje zvířecí oběť.“

„No, Toby vypadá pěkně vypaseně.“

„Moderní společnost na tento druh počínání zpravidla pohlíží s nelibostí, zvláště pak moderní církev, na jejíž půdě, mimochodem, musíme tento obřad provést.“

„K čemu je ta oběť dobrá?“

„Podle Bartholomewa se v okamžiku smrti uvolní bytostná magie zvířete, která tak může „nasytit“ ducha a pomoci mu přejít do materiální sféry.“

„Tím se živoucí podstata zvířete používá jako magické palivo?“

„Ano.“

„Lze obětovat i lidi? Lze jim takhle odejmout jejich magii?“

„Ano. Ale opět to má háček.“

„Jaký háček?“

„Dotyčný je pak pronásledován až na samý konec světa a potom bez prodlení popraven.“

Už jsem se neptal, kdo bude povolán, aby se onoho pronásledování a popravy chopil.

Toby se rozštěkal; dožadoval se párků.

„Pokud potřebujeme jen zdroj magie,“ prohodil jsem, „myslím, že mám přijatelnou náhražku.“

* * *

Podle Bartholomewa platí, že čím blíží se dostanete k duchovnu hrobu, tím líp, takže jsem asi dvě hodiny procházel farní záznamy, zatímco Nightingale přesvědčoval pastora, že máme zájem chytit několik kostelních vandalů. Je to velmi zvláštní kostel: okázalá velká hranatá kamenná stodola vyprojektovaná Inigem Jonesem. Východní portikus, kde jsem se poprvé setkal s Nicholasem Wallpennym, byl falešný – skutečný vchod se nacházel na západním konci kostela a vedl na hřbitov, který byl přebudovaný v park. Vcházet do něj bylo možné dvěma vysokými branami z tepaného železa z Bedford Street. Nightingaleovi se podařilo pastora přemluvit, aby mu půjčil klíče.

„Pokud plánujete, že to tady budete sledovat,“ uvažoval pastor, „neměl bych se držet stranou?“

„Obáváme se, že by vás mohli mít v hledáčku,“ řekl Nightingale. „Chceme, aby si mysleli, že je čistý vzduch, abychom je mohli chytit přímo při činu.“

„Hrozí mi nebezpečí?“ zeptal se pastor.

Nightingale se mu zadíval do očí. „Jenom kdybyste dnes v noci zůstal v kostele.“

Park ze tří stran obklopovaly cihlové zadní zdi a okenice řadových domů postavených ve stejné době jako zbytek areálu. V závětrí před dopravním hlukem tvořily klidný zelený prostor, na nějž shlížel skutečný portikus kostela. Podél pěšiny byly vysázeny třešně, v květnovém slunci obsypané růžovými květy. Jak řekl Nightingale, je to to nejkrásnější místo v Londýně. Jaká škoda, že jsem se tam měl vrátit o půlnoci provést nekromantský rituál.

Farní pohřební záznamy byly útržkovité, a pokud jsem vůbec mohl přibližně určit polohu Wallpennyho hrobu, hledal bych ho na severní straně parku, někde poblíž středu. Poněvadž se Nicholas zdráhal ukazovat v Nightingaleově přítomnosti, měl mistr zůstat u brány na Bedford Street, v bezpečné vzdálenosti, abych se mohl dovolat jeho pomoci. Když jsem do parku krátce po půlnoci vstoupil, tu a tam jsem ještě zaslechl ptačí zpěv. Noc byla jasná, ale přes opar nebyly vidět žádné hvězdy. Pod rukou mě zastudilo železo brány, když jsem ji za sebou přivřel a zamířil k hrobu. Měl jsem s sebou čelovku určenou pro přežití v kanadské divočině; díky ní jsem si mohl číst tahák, který jsem si poznamenal do vyfasovaného policejního zápisníku.

Do měkké, pružné půdy vyryjete pentagram leda tak zahradní motyčkou a stejně jsem nehodlal zplundrovat tak krásný trávník. A tak jsem nakreslil hvězdu a kruh prachem z dřevěného uhlí, za kterýmžto účelem jsem použil rezný pytel s odstřižnutým růžkem, podobný cukrářské zdobice.

Čáry jsem nakreslil pěkně výrazné. Polidori se obšírně vyjadřoval k nebezpečím souvisejícím s porušením pentagramu při vyvolávání ducha. Varování, že by vám někdo mohl vyrvat duši z těla a poslat ji s jekotem do pekla, bylo pouhý začátek. Do vrcholu pentagramu jsem položil jednu ze svých kalkulaček. Navrhl jsem, že si s sebou vezmu Tobyho pro případ, že by náhrada nefungovala, ale když nastal čas dát Rozmaru vale, Toby nebyl k nalezení. V místním tábornickém obchodě jsem si obstaral balíček chemických svítících tyčinek, ty jsem zpřelámala a rozložil do míst, kde podle mého taháku měly stát svíčky. Zaklínač – v tomto případě já – měl poskytnout část své esence, což byl kouzelnický výraz z konce osmnáctého století ve významu „očarovat“ kruh kolem pentagramu. Přesně pro tento účel existuje i jedna konkrétní forma,

ale neměl jsem čas se ji učit – Nightingale mi proto navrhl, abych místo toho ve středu vytvořil pasvětlo.

Zhluboka jsem se nadechl, vytvořil pasvětlo a nechal ho odplout do středu obrazce. Upravil jsem si čelovku a začal ze svého zápisníku předčítat zaříkávání. Originál měl čtyři rukopisné stránky, ale s Nightingaleovou pomocí se mi ho podařilo trochu očesat.

„Nicholasi Wallpenny,“ pronesl jsem. „Poslyš můj hlas, přijmi mé dary, povstaň a promluv.“

A najednou stál přede mnou, se svým typickým úskočným vzezřením.

„Věděl jsem, že jste něčím zvláštní, jen co jsem na vás upřel zrak,“ oslovil mě. „Váš šéf tady není, co?“

„Ten je tamhle,“ ukázal jsem, „za branou.“

„Radím vám, aby tam i zůstal. Ohledně toho zabijáka jsem měl pravdu, co?“

„Myslíme, že je to duch Pulcinelly, jinak též pana Punche.“

„Cože?“ zvolal. „Pana Punche? Myslím, že jste krapet přebíral. Vraťte se do krčmy.“

„Včera večer jste mi chtěl pomoci,“ upozornil jsem ho.

„Vážně?“ podivil se Nicholas. „Ale to bych pak byl zvoník a kurva a o Nicholasu Wallpennym ještě nikdo nikdy neřekl, že by na někoho donášel, jinak by mohl čekat návštěvu flastráků.“ Významně se na mě podíval. „Zvoník“ byl starý londýnský slangový výraz pro udavače a „flastráci“ bylo podobně slangové označení pro lidi najímané za účelem mlácení jiných – pravděpodobně za „cinkání“.

„To se mi ulevilo,“ vydechl jsem. „Jak... s vámi zachází smrt?“

„Docela dobře. Nemůžu si stěžovat. Je tu rozhodně méně živo, než kdysi bejvalo. Jelikož jsme u Hereckýho kostela, nemáme nouzi o večerní zábavu. Občas tu hostují i estrádní umělci za účelem naší další osvěty. Měli jsme tu slavného Henryho Pykea – Pykea s tvrdým Y –, a ten je něco. Kvůli tomu svému dlouhému nosu je oblíbenější u dam.“

Nelíbilo se mi, jak Nicholas vypadá; byl napjatý, nervózní, a kdyby se ještě mohl potit, tak by se potil. Zvažoval jsem, zda se nemám stáhnout, ale je krutou pravdou, že informátoři, ať živí, či mrtví, jsou k tomu, abyste je v případě potřeby využili.

„Tenhle... Henry Pyke, plánuje dlouhou šňůru?“ zeptal jsem se.

„Nejlíp bych to řekl tak, že si koupil divadlo,“ Nicholas na to.

„To zní dobře. Je možnost, že bych taky stihl nějaké představení?“

„Víte, konstáble, na vašem místě bych se do programu tak zatraceně nedral. Pan Pyke dokáže být na svoje spoluúčinkující zvláště tvrdě, a troufám si říct, že má pro vás vymyšlenou roli.“

„Přesto by mi takové setkání nevadilo...“, ujistil jsem ho, ale Nicholas byl znenadání pryč.

Pentagram byl prázdný, v jeho středu hořelo jen moje pasvětlo. Než jsem ho stačil uhasit, ucítil jsem, jak mě něco popadlo za hlavu a pokusilo se mě do pentagramu fyzicky odvléct. Propadl jsem panice, škubal jsem sebou, zběsile se kroutil a snažil se utéct. Nightingale mi důrazně kladl na srdce, abych do pentagramu nevstupoval, a já určitě nechtěl zjišťovat, z jakého důvodu. Škubl jsem hlavou dozadu, ale ucítil jsem, jak mi paty drhnou o trávnik, jak mě něco vleče dopředu – k pentagramu.

Potom jsem to uviděl. Pod mým pasvětlem se uprostřed pentagramu otevíral temný stín připomínající ústí jakési jámy. Viděl jsem kořínky trávy, červy, kteří se horečnatě snaží zavrtat do obnažených stěn, vrstvy zeminy a londýnského jílu ztrácející se ve tmě.

Ocitl jsem se téměř na okraji, když jsem si uvědomil, že to, co mě k němu vleče, působí prostřednictvím mého vlastního kouzla. Pokusil jsem se pasvětlo zhasit, ale to dál zářilo, žhnulo tmavě žlutým odstínem. Odtahoval jsem ramena, takže jsem už prakticky zaujímal vodorovnou polohu, a paty se mi stále šinuly k obrazci.

Uslyšel jsem Nightingaleův křik, a když jsem se ohlédl, viděl jsem ho, jak se ke mně žene s jazykem na vestě. Přepadl mě příšerný pocit, že to nestihne. Ve svém zoufalství jsem mohl zkusit ještě jednu věc. Není snadné se soustředit, když vás něco táhne do záhuby, ale přinutil jsem se zhluboka

nadechnout a vytvořit správnou formu. Pasvětlo najednou zaplálo ohnivě rudou barvou. Myslím jsem vymodeloval tvar, kterým, jak jsem doufal, bude moci proudit magie, ale nedokázal jsem určit, zda to funguje. Podrážkami jsem rozrýval okraje pentagramu a cítil nával vzrušení, hlad po násilí a celé moře hanby a ponížení a touhy po odplatě.

Nechal jsem ohnivou kouli klesnout o půl metru a pustil ji.

Ozvalo se chabé, tiché žuchnutí, zvuk, jaký byste slyšeli, kdybyste upustili těžký slovník. Potom se mi země pod nohama vzedmula a já se skácel dozadu. Padl jsem zády do větví třešně a zahlédl, jak do výšky vystřelil sloupec hlíny, jako by z tunelu vyrazil nákladní vlak, načež větve povolily a já opět vletěl do spárů půdy.

Nightingale mě popadl za límec a táhl mě pryč, zatímco kolem nás padala sprška třešňových kvítků a hrud. Jeden drn mi dopadl přímo na hlavu, rozbil se a kus hlíny mi skončil za krkem.

Potom se rozhostilo ticho; nebylo slyšet nic než vzdálené hučení aut a nedaleké kvílení autoalarmu.

Čekali jsme půl minuty, než jsme se pořádně nadechli, pro případ, že by se mělo dít ještě něco dalšího.

„Tomu neuvěříte,“ řekl jsem. „Mám jméno.“

„Máte obrovskou kliku, že ještě máte hlavu,“ opáčil Nightingale. „Co je to za jméno?“

„Henry Pyke.“

„Nikdy jsem o něm neslyšel.“

Jak se dalo očekávat, čelovka mi zhasla, takže se Nightingale odvážil vytvořit pasvětlo. Místo jámy jsme teď před sebou měli mělkou talířovitou prohlubeň o průměru nějakých tří metrů. Trávník byl naprosto zničený, proměnil se v drcenou směs mrtvých stébel a na prach rozdrobené zeminy. U nohy mi leželo něco kulatého, špinavého a bílého. Byla to lebka. Zvedl jsem ji.

„To jste vy, Nicholasi?“ zeptal jsem se.

„Odložte to, Petere,“ nařídil mi Nightingale. „Nevíte, kde byla.“ Prohlížel si zkázu, kterou jsme napáchali v parku. „Pastor z toho nebude mít moc velkou radost.“

Já lebku zase odložil, a když jsem to udělal, všiml jsem si, že v trávě vězí ještě něco. Byl to cínový odznak s obrázkem tančícího kostlivce. Poznal jsem v něm ozdobu, kterou „nosil“ Nicholas Wallpenny. Musel ji mít na sobě při pohřbu.

„Říkali jsme přece, že chytáme vandaly,“ prohlásil jsem.

Zvedl jsem odznak a ucítil sotva postřehnutelný závan tabákového kouře, piva a koní.

„To je možné,“ přikývl Nightingale. „Ale pochybuji, že by takové vysvětlení akceptoval.“

„Tak co třeba únik plynu?“

„Pod kostelem nevede žádné potrubí. Mohly by ho přepadnout pochybnosti.“

„Na ty by nedošlo, kdybychom mu řekli, že únik plynu je jen zástěrkou pro vykopání nevybuchlé bomby.“

„Nevybuchlé bomby? Proč to tak komplikovat?“

„Protože pak bychom mohli pozvat nějakého kopáče a trochu to tady prošmejdít,“ navrhl jsem.

„Zjistili bychom, jestli by se tenhle Henry Pyke nedal exhumovat a jestli bychom ho nemohli rozezlít na hrobový prach.“

„Máte prohnanou mysl, Petere.“

„Děkuju vám. Snažím se, seč mi síly stačí.“

Vedle prohnané mysli jsem měl i modřinu o velikosti talíře na zádech a pár dalších ozdob na hrudi a nohou. Doktorovi na úrazovém oddělení jsem řekl, že jsem se pohádal se stromem. Divně se na mě podíval a odmítl mi předepsat silnější analgetika než Nurofen.

* * *

Měli jsme tedy jméno – Henry Pyke. Nicholas naznačil, že Pyke není pohřbený v Hereckém kostele, ale pro jistotu jsme si ověřili relevantní záznamy. Nightingale zavolal na matriku v Southportu, zatímco já se probíral Pykeovými na Genepoolu, Familytrance a dalších internetových genealogických stránkách. On ani já jsme se ničeho zásadního nedobrali, snad jen s výjimkou zjištění, že Pyke je běžné jméno a kupodivu dosti rozšířené v Kalifornii, Michiganu a státě New York.

Sešli jsme se v kočárovně, abych já mohl dál používat internet a on se mohl dívat na ragby.

„Nicholas říkal, že byl bavič,“ poznamenal jsem. „Docela dobře to mohl být i ‚profesor‘, který vodí loutky Punche a Judy. Picciniho scénář vyšel v roce 1827, ale podle Nicholase byl Pyke starší duch, takže bych ho šacoval na konec osmnáctého, počátek devatenáctého století.“

Nightingale sledoval, jak se novozélandští reprezentanti valí přes obránce britských a irských lvů, a soudě podle jeho úšklebku měli protinožci nehorázně navrch. „Kdybyste si tak jen mohl promluvit s nějakými zapálenými návštěvníky divadel z té doby,“ prohodil.

„Chcete vyvolávat další duchy?“

„Měl jsem na mysli někoho, kdo je ještě naživu. Dá-li se to tak říci.“

„Myslíte Oxleyho?“

„A jeho milou družku Isis, známou též pod jménem Maria de Burgh Coppinger, paní Johna Montagua, čtvrtého hraběte ze Sandwiche, a milenku slavného shakespearovského učence Henryho Irelanda. Opustila toto slzavé údolí roku 1802 a nejspíš se odebrala strávit lepší zítřky v Chertsey.“

„V Chertsey?“

„Tam, kde teče řeka Oxley,“ dodal.

* * *

Pokud jsem měl ještě jednou navštívit Oxleyho, napadlo mě, že bych docela dobře mohl zabít dvě mouchy jednou ranou. Zavolaal jsem Beverley na její vodotěsný mobil a zeptal se jí, co by řekla na takový menší výlet. Kdyby náhodou stále platil zákaz uvalený její matkou, chtěl jsem jí říct, že potřebuju pomoc při „vypořádávání se“ s Otcem Temže, ale ani jsem k tomu nedostal možnost.

„Pojedeme jaguarem?“ zeptala se. „Bez urážky, ale to vaše druhé auto stojí za pendrek.“

Potvrdil jsem jí, že ano, a už za čtvrt hodiny mačkala tlačítko na našem domácím telefonu.

Očividně už hlídkovala někde ve West Endu.

„Máma mě poslala na cíhanou,“ řekla, když usedla do jaguaru. „Hledám toho vašeho revenanta.“

Měla na sobě černé krajkové bolerko, pod ním červený rolák a na nohou černé legíny.

„Poznala byste revenanta, kdybyste ho uviděla?“

„Nevím. Všechno je někdy poprvé.“

Chtěl jsem se podívat, jak zasouvá pod palubní desku své dlouhé nohy, ale připadalo mi, že už tak je dost horko. Táta mi jednou řekl, že tajemství šťastného života spočívá v tom, nikdy si nic nezačínat s dívkou, pokud nejste ochotní vydat se tam, kam to všechno může vést. Je to ta nejlepší rada, jakou mi kdy dal, a nejspíš i důvod, proč jsem se narodil. A tak jsem se soustředil, abych vyjel s autem z garáže a opět ho nasměroval na jihozápad a špatnou stranu řeky.

Roku 671 bylo na vyvýšenině jižně od Temže, v dnešním Chertsey, založeno opatství. Bylo to klasické anglosaské zařízení, napůl centrum vzdělání, napůl hospodářská základna a útočiště pro ty šlechtické syny, kteří si mysleli, že v životě má místo i něco jiného než jen propichování lidí meči. O dvě stě let později Vikingové, které propichování lidí nikdy neomrzelo, opatství vyplenili a vypálili.

Bylo znovu postaveno, ale jeho obyvatelé museli něčím vytočit krále Edgara Mírumilovného, protože ten je roku 964 vyhnal a nahradil benediktýny. Tento mnišský řád věřil v život plný rozjímání, modliteb a pořádných jídel, a protože jeho členové rádi jedli, znamenalo to, že chtěli zvyšovat úrodnost každého kusu orné půdy, na který se podívali. O jedno takové vylepšení se postarali někdy v jedenáctém století, když na Temži vyhloubili samostatný kanál od Penton Hooku po Chertseyský jez, který měl poskytovat vodní energii jejich mlýnům. Pokud říkám, že ho „vyhloubili“, neznamená to, že by kanál vyhloubili oni sami; samozřejmě že si na dřinu povolali několik venkovanů. Tento umělý přítok Temže je na mapách vyznačen jako Opatská říčka, ale kdysi byl známý pod označením Potok u Oxleyských mlýnů.

Beverley jsem neprozradil, kam jedeme, ale cíl naší cesty jí docvakl, jen co jsme sjeli z kruhového objezdu Clockhouse a zamířili po London Road k nádhernému Staines.

„Tudy jet nemůžu,“ namítla. „Jsme mimo můj rajón.“

„Jen klid,“ chlácholil jsem ji. „Tohle máme schválené.“

Je zvláštní, že i když jsem se narodil a vyrostl v Londýně, ve městě existují rozlehlé končiny, které jsem nikdy nenavštívil. Staines je jednou z nich, ač technicky do Londýna nepatří, a mně osobně připadalo jaksi nízké a venkovské. Když jsme přešli místní most, ocitl jsem se na bezejmenném úseku silnice s vysokými živými a dřevěnými ploty, které mi z obou stran zakrývaly výhled.

Zpomalil jsem, když jsme se přiblížili ke kruhovému objezdu, a zalitoval, že jsem neinvestoval do GPS.

„Tady doleva,“ řekla Beverley.

„Proč?“

„Sháníte některého ze synů Otce?“

„Oxleyho,“ přisvědčil jsem.

„Tak odbočte doleva,“ přikázala s absolutní jistotou.

Objezd jsem opustil na první odbočce – s oním prapodivným pocitem vykolejenosti, který vás občas přepadne, když jedete podle pokynů někoho jiného. Po levé straně jsem uviděl přístaviště – pohupující se řady bílých a modrých výletních jachet, jejichž jednotvárnost občas přerušila nějaká delší loď.

„To je ono?“ zeptal jsem se.

„Neblybňte. Tohle je Temže. Jed'te dál rovně.“ Přešli jsme krátký moderní most přes Oxleyho řeku, jak mě ujišťovala Beverley, a přijeli ke zvláštnímu malému kruháči. Připadal jsem si, jako bych vjížděl do země čtvermoňů, na panství tvořené malými uličkami lemovanými růžovými domečky se štukovou omítkou. Odbočili jsme doprava, rovnoběžně s řekou. Jel jsem pomalu; co kdyby mi doprostřed silničky vyskočil nějaký malý tajtrlík a začal zpívat.

„Tady,“ určila Beverley a já zaparkoval. Když jsem vysedl, zůstala v autě. „Myslím, že to není dobrý nápad,“ soudila.

„Jsou to fakt moc hodní lidi,“ přesvědčoval jsem ji.

„Nepochybuju, že jsou velice civilizovaní a vůbec. Ale Ty se tohle líbit nebude.“

„Beverley. Vaše máma mi řekla, abych to vyřešil, a já to teď řeším. Vy mi s řešením pomáháte. Ale to se stane, jenom pokud vylezete z toho auta.“

Beverley si povzddechla, odepnula si pás a vystoupila. Protáhla se a prohnula se v zádech, čímž se jí pod svetrem znepokojivě vypjala prsa. Všimla si, že se dívám, a mrkla na mě. „Jen se uvolňuju ze strnulosti,“ řekla.

Nightingale mě upozornil, že sníst Isisin mozaikový dort nebyl dobrý nápad, takže jsem nepředpokládal, že by schvaloval nějaké moje kamarádčkování s místními vodními nymfami. A tak jsem se s pohledem upřeným na Beverleyin kulatý zadek pokoušel obírat profesionálními myšlenkami. Kromě toho byla vždycky v záloze Lesley, nebo přesněji řečeno mizivá naděje na Lesley někdy v daleké budoucnosti.

Zazvonil jsem a zdvořile ustoupil ode dveří.

Uslyšel jsem, jak Isis zevnitř volá: „Kdo je tam?“

„Peter Grant,“ odpověděl jsem.

Isis otevřela dveře a zářivě se na mě usmála. „Petere,“ zvolala. „To je ale příjemné překvapení.“

Zahlédla za mnou Beverley, a ačkoliv jí úsměv z tváře přímo nevypřchal, do očí se jí vkradla určitá obezřelost. „A tohle je kdo?“ zeptala se.

„Tohle je Beverley Brooková. Napadlo mě, že je načase, abych vás navzájem řádně představil.“

Beverley, tohle je Isis.“

Beverley opatrně napřáhla ruku, a Isis jí potřásla. „Ráda vás poznávám, Beverley. Jsme vzadu venku – pojdte dál.“

Třebaže Isis neudělala nic tak nedůstojného, jako že by se dala do běhu, přesto vyrazila ostrým krokem manželky odhodlané přijít za manželem se šokujícími novinkami dřív než jejich hosté. Než jsme vyšli kuchyňskými dveřmi ven, letmo jsem zahlédl uklizené pokojíky s květinovými tapetami a potahovými látkami.

Dům sousedil přímo s řekou a Oxley si sám vyrobil dřevěné molo, které ústilo nad širokou vodní plochu. Tůň z obou stran stínila dvojice úchvatných smutečných vrb. Připadal jsem si tam jako v chladivém bezčasu venkovského kostela. Oxley stál nahý v hnědé vodě, jež mu omývala stehna. Zubil se na Isis, která mu z okraje mola zběsilými gesty naznačovala, aby se choval slušně. Když jsme vyšli ven, zadíval se na nás.

„Co to má být?“ zeptal se. Všiml jsem si, jak mu strnula ramena, a přísahám, že v tu ránu slunce vklouzlo za oblak – ačkoliv tohle mohla být náhoda.

„Toto,“ vzhopil jsem se, „je Beverley Brooková. Pozdravte, Beverley.“

„Dobrý den,“ poslechla mě.

„Napadlo mě, že je nejvyšší čas, abyste se setkali i s druhou polovinou,“ navázal jsem.

Oxley přešlápl, cítil jsem, že Beverley za mnou o krok ustoupila.

„No, to je milé,“ pronesla Isis zvesela. „Co kdybychom si všichni dali šálek čaje?“

Oxley otevřel ústa, jako by chtěl něco říct, ale nejspíš si to rozmyslel a potom se otočil ke své ženě a řekl: „Čaj by byl fajn.“

Vydechl jsem, Beverley se nervózně uchichtla a opět vyšlo slunce. Vzal jsem Beverley za ruku a zavedl ji do domu.

Oxley měl fyziognomii manuálně pracujícího muže, štíhlé tělo samý tvrdý, šlachovitý sval – Isis to očividně měla ráda trochu drsně. Zaujalo mě, že Beverley projevuje zájem spíš o vodu.

„Máte to tady hezké,“ poznamenala.

„Chcete taky do vody?“ zeptal se Oxley.

„Ano, ráda,“ odpověděla Beverley a k mému neskonalemu údivu se zavlnila, strhla si svetřík a bolerko, vystoupila z legín a s pamětihodným kmitnutím nahých hnědých končetin se vrhla do vody.

Isis a já jsme museli rychle ustoupit, aby nás nepostříkala.

Oxley na mě mrkl a podíval se na manželku. „Jdeš taky, miláčku?“

„Máme ještě jednoho hosta,“ odvětila Isis upjatě. „Někteří z nás ještě mají jakési způsoby.“

Beverley se vynořila a zůstala stát po pás v řece s přidržený úsměvem a obnaženými ňadry.

Nemohl jsem si nevšimnout, že má velké a ztvrdlé bradavky. Upřela na mě oči, vyzývavě přimhouřila víčka. Pokud její matka připomínala spodní mořský proud, Beverley byla neodolatelná jako průzračná bystřina ženoucí se horkým letním odpolednem.

Už jsem si začal rozepínat košili, když jsem ucítil, jak mi na rameno dopadla Isisina ruka.

„Vy jste opravdu ten nejnaivnější mladík na světě,“ řekla. „Co s vámi budeme proboha dělat?“

Oxley se zanořil pod hladinu. Beverley se na mě dál dívala s hlavou na stranu a s prohnáním úsměvem na rtech a potom vklouzla do vody i ona.

Isis mi nabídla místo u plastového zahradního stolku a potom, zatímco si něco přidušeně mumlala, posbírala Beverleyino poházené oblečení, úhledně ho složila a přehodila přes tyčku sušáku u zadních dveří. Podíval jsem se na ni, ale nepřípadalo mi, že by byla vyvedená z míry.

„Budou tam minimálně ještě půl hodiny,“ prohlásila a uvařila nám čaj. Zatímco přecházela sem a tam, nespouštěl jsem oči z vody, ale nezahlédl jsem jedinou bublinu. Říkal jsem si, že museli odplout z tůně a vynořit se někde za stromy, ale neznělo to příliš přesvědčivě, ani mně samému. Potom zopakovala svá už obvyklá ujištění, když mi nalévala čaj a nabídla kousek piškotové buchtý – ale s díky jsem odmítl. Zeptal jsem se jí, jestli se nepamatuje na jistého Henryho Pykea. Měla pocit, že jí to jméno něco říká.

„Jsem si jistá, že se tak jmenoval jeden herec,“ uvažovala. „Ale herců, krásných mužů, bylo vždycky tolik! Moje dobrá kamarádka Anne Seymourová měla jednoho komorníka, mulata, který by klidně mohl být váš bratr. Pro děvčata z kuchyně to byl hotový postrach.“ Naklonila se a zadívala se mi do očí. „Vy jste postrach pro děvčata z kuchyně, Petere?“ Pomyslel jsem na Molly. „Rekl bych, že asi ne.“

„Ne, to vidím,“ uvolnila se a opět se opřela. „Byl zavražděn,“ dodala nečekaně.

„Ten komorník?“

„Henry Pyke. Nebo se to říkalo. Další oběť neblaze proslulého Charlese Macklina.“

„To byl kdo?“

„Jeden mimořádně příšerný Ir. Ale taky výtečný herec. Už jednou zabil muže v Královském divadle při hádce o paruku. Holí ho bodl do oka.“

„Paráda,“ utrousil jsem.

„Víte, měl v sobě takovou tu irskou vznětlivost,“ pokračovala Isis. Macklin byl v mládí úspěšný herec, který v době své největší slávy pověsil herectví na hřebík, aby mohl provozovat kořalnu, ta ale brzy zkrachovala. Poté, co byl nucen se vrátit na jeviště, byl velice oblíbenou postavou v Královském divadle. „Lidi ho milovali,“ řekla Isis. „Vždycky jste ho tam viděli na jeho oblíbeném sedadle hned za orchestrem. Pamatuju si, jak na něj Anne ráda ukazovala.“

„A on tedy zabil Henryho Pykea?“

„Podle toho, co se šušovalo, tak ano, ale přesto se našlo nějakých šest svědků, kteří tvrdili, že ne.“

„Byli tihle svědci Macklinovi přátelé?“

„A taky obdivovatelé,“ přisvědčila.

„Víte, kde je Henry Pyke pohřbený?“

„Tak to se omlouvám. Tehdy to byl docela skandál. I když bych si myslela, že u Svatého Pavla, protože pod tuhle farnost by měl správně spadat.“

Měla samozřejmě na mysli kostel svatého Pavla v Covent Garden – Herecký kostel. Všechno se pořád vracelo k tomuhle jednomu zatracenému místu.

Ozvalo se šplíchnutí a Beverley vyběhla na molo, jako by se pod vodou ukrývaly schůdky. Byla snědá a hladce nahá jako tuleň, a i kdybyste mi za uchem vystřelili z brokovnice, stejně bych od ní neodvrátil zrak. Otočila se zpátky k řece a poskakovala jako malá holka.

„Byla jsem rychlejší!“

Oxley vylezl z řeky s takovou důstojností, jakou byste mohli očekávat od nahého bělocha středního věku. „Začátečnické štěstí,“ prohodil.

Beverley se usadila do křesílka vedle mě. Zářily jí oči a na rukou, hladké pokožce ramen a oblinách prsů se jí srážely krůpěje vody. Usmála se na mě a já se snažil dívat se jí pořád do očí. Za pleskání bosých chodidel k nám došel i Oxley a bez okolků, a aniž věnoval pozornost Isisinu pohledu, hned sáhl po buchtě.

„Užila jste si to plavání?“ zeptal jsem se.

„Tam dole jsou věci, že byste ani nevěřil,“ řekla.

„Máte mokré vlasy,“ upozornil jsem ji.

Beverley se dotkla svých uměle narovnaných vlasů, které se jí začínaly krabatit. Nespouštěl jsem ji z očí, když se znenadání rozpomněla, že je úplně nahá. „Do prdele,“ hlesla a věnovala Isis vyděšený pohled. „Promiňte.“

„Ručníky jsou v koupelně, má milá,“ řekla jí Isis.

„Hned jsem zpátky.“ Beverley vyrazila k zadním dveřím do domu.

Oxley se zasmál a sáhl po dalším kousku buchtý. Isis ho plácla po ruce. „Běž se oblíct,“ řekla mu.

„Ty jeden děsivej staříku.“ Oxley si povzdechl a zašel do domu. Isis ho sledovala láskyplným pohledem.

„Po koupání jsou vždycky takoví,“ řekla.

„I vy se chodíváte koupat?“

„Ano,“ odpověděla a sotva postřehnutelně se začervenala. „Ale přesto jsem bytost ze břehu. Oni v sobě mají rovnováhu mezi vodou a souší; čím víc času tráví s námi, tím víc se nám připodobňují.“

„A tím víc času vy trávíte s nimi?“

„Do vody nijak nespěchejte,“ poradila mi. „Tohle rozhodnutí není radno ukvapit.“

* * *

Celou cestu zpátky na západ do centra Londýna Beverley mlčela. Zeptal jsem se jí, jestli nechce, abych ji někde vysadil.

„Můžete mě zavést domů? Myslím, že musím mluvit s mámou.“

Tak jsem musel jet přes celé město do nádherného Wappingu, vedle až příliš zaražené Beverley, což samo o sobě bylo dost znepokojivé. Když jsem zastavil před jejich bytovým domem, zarazila se, a než vystoupila, řekla mi, abych si dával pozor. Když jsem se jí zeptal, na co si mám dávat pozor, pokrčila rameny, a než jsem ji stihl zastavit, políbila mě na tvář. Díval jsem se, jak se vzdaluje od auta, jak se jí lem svetru lepí k zadku, a pomyslel jsem si: co to mělo, do prdele, znamenat?

Nechápejte mě špatně, Beverley Brooková se mi líbila, ale choval jsem vůči ní jistou podezíravost, a nejen proto, že ona i její matka uměly, když přišlo na věc, vymámit erekci i z mechu. Isisina neochota vlézt do vody za někým, kdo není stoprocentní člověk, byla jen třešnička na dortu.

Cestou do Rozmaru už začínal provoz notně houstnout. Zatahlo se a o čelní sklo začaly pleskat kapky deště. Byl jsem si poměrně jistý, že Oxley a Beverley se nějak spojili. Když jsem je viděl, jak bok po boku stojí v řece, vypadali... nejlepší slovo, které mě napadá, je „v pohodě“, nebo možná jako bratranec a sestřenice. Bartholomew, který uměl člověka unudit k smrti ohledně *genii locorum*, neochvějně tvrdil, že „živlové bytosti“, jak jim říkal, vždycky přijmou něco z povahy místa, které reprezentují. Otec a Matka Temže byli duchy téže řeky – kdybych je dokázal nasměrovat ještě víc k sobě, potom by se přirozeně projevila jejich pravá podstata.

A pokud by to znamenalo sledovat několik dní Beverley v řece, byl jsem ochotný takovou cenu zaplatit.

Zvažoval jsem, jestli se nemám ozvat Lesley, ale místo toho jsem zamkl garáž a přešel park ke stanici metra Russell Square. U stánku jsem koupil květiny a bez zjevného důvodu jsem se vydal na jinou zastávku metra.

9

Jidášova koza

Jel jsem metrem až na stanici Swiss Cottage a došel do čtvrtiny Fitzjohn's Avenue, když jsem začal pochybovat o tom, co dělám. Nejenže jsem vyměnil auto za městskou hromadnou dopravu, ale také jsem se ubíral do jednoho z nejstrmějších kopců v Londýně, když jsem mohl zajet vlakem do Hampsteadu a jít radši z kopce pěšky. Stále byl jasný den a odpolední slunce se prodíralo mezi stromy, lemujícími tuhle dlouhou městskou třídu. Květiny v mé ruce byly růže, fialové, tak tmavé, že vypadaly téměř černé. Přemýšlel jsem, pro koho tak mohou být.

Bylo takové teplo, že jsem si stáhl kravatu a strčil ji do kapsy saka. Nechtěl jsem přijít zpocení, takže jsem nepospíchal a volným krokem se ubíral ve stínu platanů zasazených podél chodníku. Byl jeden z těch dnů, kdy vám v hlavě uvízne nějaká melodie a vy si ji mermomocí musíte nahlas prozpěvovat; v tomhle případě to byl výkřik z mé minulosti, „Digging Your Scene“ od Blow Monkeys. Vzhledem k tomu, že tenhle singl vyšel v době, kdy mi ještě teklo mléko po bradě, divil jsem se, že znám celý jeho text. Zpíval jsem „Rád bych zase byl sám sebou“ ve třetím refrénu, když jsem dospěl do cíle cesty. Stanul jsem před vysokou gotickou stavbou s pseudovízkou v každém rohu a bíle natřenými výsuvnými okny. Mramorem obložené schody vedly k impozantním vstupním dveřím, ale těm jsem se vyhnul a zamířil jsem k boční brance – věděl jsem, kam jdu. Zkontroloval jsem, že nemám nakřivo sako, a otřel si špičky bot o lýtka; jakmile jsem byl v tomhle ohledu spokojený, zatlačil jsem na branku a prošel dovnitř.

Podél boční zdi vily byl zasazený zimolez, jenž vytvářel voňavý koridor ústící do široké, prosluněné zahrady. Úhledně posečený trávník vroubily záhony osázené surfiniemi, afrikány a tulipány. Dva obrovské terakotové květináče praskající ve švech jarními květinami střežily schůdky do zapuštěné terasy, v jejímž středu se odpolední slunce slévalo kolem fontány. I já poznal, že nejde o kus zakoupený v nějakém hobby- nebo hypermarketu. Bylo to jemné mramorové ptačí koupadlo se sochou nahé ženy nesoucí vodu; možná italská renesance – dějiny umění jsem nestudoval natolik, abych to věděl přesně. Socha byla starožitná a potlučená, mramor byl na několika místech odštípnutý a nymfě se od ramene do rozkroku táhl tmavší pás, který na ní vytvořila voda kanoucí jí z tykve.

Voda líbezně a svůdně voněla; bylo to přesně to, co jsem potřeboval po dlouhé pomalé cestě do kopce. U fontány na mě čekala pohledná žena středního věku. Měla na sobě žluté bavlněné letní šaty, slamák a otevřené sandály. Když jsem se

přiblížil, všiml jsem si, že má oči po matce, černé a šikmé jako kočka, ale že je světlejší než Beverley a má hezký, rovný, mediálně vděčný nos.

Poblíž současného Marble Arch kdysi stávala šibenice, na níž se věšeli zločinci ze starého Londýna. Šibenice dostala jméno po vesnici, jejíž obyvatelé z takové úděsné podívané profitovali do té míry, že postavili tribuny, aby přilákali zvědavce, a která nesla jméno po řece, jež jí protékala. Ona řeka se jmenovala Tyburn. Právě tam pověsili Elizabeth Bartonovou a urozeného pána Jacka, ač už předtím čtyřikrát utekl, a reverenda Jamese Hackmana za vraždu krasavice Marthy Rayové. Tohle všechno jsem znal, protože poté, co Beverley v konverzaci zmínila jméno své sestry jako té, která *zná lidi, co něco znamenají*, dal jsem si záležet, abych všechno náležitě prošetřil.

„Myslela jsem, že je načase, abychom si spolu trochu promluvili,“ pronesla Tyburn.

Nabídl jsem jí květiny, které převzala s potěšeným smíchem. Stáhla mou hlavu k sobě a políbila mě na líci. Voněla po doutnících a sedadlech v nových autech, koních, leštěnce, zrajícím sýru, belgické čokoládě, a za tím vším po konopí, zástupu lidí a poslední kapce do zapomnění.

Vysledoval jsem k pramenu, alespoň tak, jak to bylo možné, všechny ztracené londýnské řeky.

Některé jako potok Beverley Brook, Lea nebo Fleet se daly najít snadno, ale umístění Tyburn, legendární Pastýřovy studny, se ztratilo v šílené viktoriánské, parou poháněné expanzi Londýna v druhé polovině devatenáctého století. Tahle fontána očividně stála u jejího pramene, ale zmocnilo se mě tušení, že ji ukořistil nějaký podnikavý úředník v posledních dnech britského impéria.

Měl jsem žízeň – rád bych se napil.

„O čem byste si ráda promluvila?“ zeptal jsem se.

„Pro začátek bych ráda věděla, jaké máte úmysly ohledně mé sestry.“

„Úmysly?“ podivil jsem se. Najednou mi vyschlo v ústech. „Moje úmysly jsou naprosto počestné.“

„Opravdu?“ opáčila a dřepala si, aby zpoza fontány vytáhla nějakou vázu. „Proto jste s ní jel za těmi jauneráky?“

Jauneráci není slovo, které by dobře vychovaný mladý policista použil v souvislosti s lidmi, které jsme navštívili. „Bylo to jen předběžné, zjišťovací vyšetřování,“ ohradil jsem se. „A Oxley a Isis nejsou žádní jauneráci.“

Tyburn přejela hřbetem ruky po zadní části mramorové nádoby na vodu a pramínek z tykve zesílil do silného proudu, z něhož naplnila vázu. „Přesto,“ pokračovala, zatímco vybalovala růže, „to není druh lidí, se kterými by člověk chtěl vídávat svou sestru.“

„Příbuzné si člověk nevybírá,“ odpověděl jsem zvesela. „Díky bohu, že si můžeme vybírat přátele.“

Tyburn po mně šlehla pohledem a začala aranžovat květiny. Váza nebyla ničím pozoruhodná. Měla silné dno jako odměrná baňka a byla ze zeleného lakovaného sklolaminátu; prostě ten typ věci, který můžete sehnat za padesát pencí na každém bleším trhu. „Já proti Otci a jeho lidem nic nemám, ale žijeme ve dvacátém prvním století a tohle je moje město a já se třicet let nedřela kvůli tomu, aby se sem mohl zpátky nastěhovat nějaký ‚kolotočář‘ a vzít si, co mi patří.“

„Co si myslíte, že vám patří?“

Nevěnovala mi pozornost, a jakmile urovnala poslední růži, postavila vázu na nedalekou zídku lemující terasu. Když jsem růže kupoval, byly poslední v nabídce a na stánku už začínaly vadnout.

Jakmile je Tyburn umístila do vázy, pookřály, zbytněly, probarvily se, a dokonce ještě víc ztmavly.

„Petere,“ řekla, „sám vidíte, jak je Rozmar organizovaný, či spíše dezorganizovaný. Víte, že v rámci vlády nemá žádné oficiální postavení a jeho vazba na metropolitní policii je výlučně záležitostí zvyku, zavedené praxe, a Bůh chraň, i jakési tradice. Celou tuhle strukturu drží pohromadě sliny, pečetní vosk a kamaráčoft. Je to typická britská splácanina, a když se měl jednou posunout na vyšší úroveň, příšerně selhal. Já sama mám přístup k souborům, o jejichž existenci vy, Petere, ani nevíte, ohledně místa v Německu zvaném Ettersburg – schválně se na něj zkuste přeptat svého učitele.“

„Technicky vzato je to můj mistr,“ upřesnil jsem. „Složil jsem cechovní přísahu jako jeho učedník.“ Cítil jsem, jak mám naběhlý a suchý jazyk, jako bych celou noc spal s otevřenými ústy.

„No právě,“ kývla. „Vím, že je to proti naší národní povaze, ale nepřál byste si snad, abychom měli v těchto věcech trochu větší pořádek, abychom se chovali krapet dospěleji? Zabílo by nás, kdybychom měli oficiální vládní odbor, který by se zabýval nadpřirozenem?“

„Něco jako ministerstvo magie?“

„Ha-ha, hezky řečeno.“

Chtěl jsem vědět, proč mi nenabídla šálek čaje. Přinesl jsem jí květiny a napadlo mě, že to nejmenší, co jsem mohl očekávat na oplátku, je šálek čaje nebo pivo nebo třeba jen sklenice vody.

Odkašlal jsem si a trochu přitom zasípal. Zadíval jsem se na fontánu a vodu proudící do nádrže.

„Líbí se vám?“ zeptala se. „Ta nádrž je ze sedmnáctého století a je to dost neumělá napodobenina italské předlohy, naopak ta postava uprostřed byla vykopána při stavbě stanice Swiss Cottage.“

Spočinula rukou sošce na tváři. „Mramor pochází z Belgie, ale archeologové mě ujistili, že vytesána byla tady u nás.“

Dělalo mi potíže zjistit, proč se té vody nechci napít. Vodu jsem přece pil už dřív, když nebylo po ruce pivo, káva nebo Coca-Cola Light. Pil jsem ji z láhví, občas přímo z kohoutku. Když jsem byl malý, vodu z kohoutku jsem pil pořád. Celý rozpalený a zpocený jsem se přihnul domů z hraní venku a ani jsem se neobtěžoval napouštět ji do sklenice; jen jsem otočil kohoutkem a nastavil pod něj ústa.

Když mě přistihla máma, obvykle mi vynadala, ale táta mi jenom říkal, abych si dával pozor. „Co kdyby odtamtud vyskočila ryba?“ říkával. „Spolkl bys ji, než bys to vůbec zjistil.“ Táta tyhle věci říkal pořád, a až někdy v sedmnácti jsem si uvědomil, že byl celou dobu pod obraz.

„Přestaň s tím,“ zahuhlal jsem.

Tyburn se na mě hezky usmála. „S čímpak mám přestat?“

Nevadí mi opíjet se, ale večer vždycky nastane okamžik, kdy zjistím, že sleduju, jak vrážím do věci a uvažuji: Už mě to nudí, mohl bych už zase plně ovládat svůj mozek? Stejně mě začínala iritovat ona nenadálá potřeba doručit květiny do Hampsteadu a pít vodu z cizích fontán. Pokusil jsem se o krok couvnout, ale podařilo se mi jen trochu zašoupat nohama. Tyburn se přestala usmívat. „Nechtěl byste se trochu napít?“

Zašla příliš daleko a věděla to, a věděla, že vím, že to ví. Vliv, kterým mě obestřela, musel být příliš jemný, aby se vypořádával s tak zřejmým zjištěním. Navíc mi pořád nebylo jasné, jak to bylo s tou rybou.

„Dobrý nápad,“ opáčil jsem. „Kousek odsud je hospoda. Pojdme tam.“

„Ty prohnaný šmejde,“ pronesla, ale nemyslel jsem si, že mluví o mně. Zařívávala se mi do očí. „Já vím, že máš žízeň,“ řekla. „Napij se té vody.“

Cítil jsem, jak sebou moje tělo škube směrem k fontáně. Byl to bezděčný pohyb, jako když vám cukne v noze nebo dostanete škytavku, ale teď celé moje tělo plnilo záměr, který se mnou neměl nic společného – bylo to děsivé. Uvědomil jsem si, že Otec a Máma Temže se mě nesnažili nijak ovládat a že kdyby chtěli, mohli mě přimět metat kozelce po pokoji. Taková moc ale určitě měla svou mez, protože co by jinak zabránilo Mámě Temži nebo Otcovi, aby se vydali na Downing Street a začali si tam diktovat podmínky? Myslím, že lidi by si všimli, kdyby k tomu došlo – třeba by Temže hned byla mnohem čistší.

Uvědomil jsem si, že za tím musí být Nightingale. Ona protiváha, lidské vyvážení nadpřirozena, a to znamenalo, že jeho ovládat nedokážou. Jediné, co Nightingalea odlišovalo od obyčejného člověka, byla jeho magie, což znamenalo, že tato magie musí poskytovat obranu. Přeháněl jsem, ale ono není snadné přemýšlet, když se vás pokouší duševně udolat personifikace historické londýnské řeky.

Ve snaze získat čas jsem se pokusil odskočit dozadu. Nevyšlo to, ale zastavil jsem svůj další bezděčný postup k fontáně. Nightingale mě zatím nenaučil, jak blokovat magii, takže jsem místo toho sáhl po *Impello*. Srovnat si v mysli formu bylo mnohem snazší, než jsem očekával – později jsem se dohadoval, že ať Tyburn dělala cokoli, působilo to na instinktivní část mého mozku, nikoliv na jeho „vyšší“ funkce –, takže jsem se nechal unést.

„*Impello*,“ pronesl jsem a pokusil se zvednout sochu z podstavce.

Tyburn se při praskotu mramoru rozšířily zorničky. Prudce se otočila, aby se podívala, co se děje.

A když ze mě spustila oči, v náhlé volnosti jsem se zapotácel. Ucítil jsem, jak se tvar v mé mysli vymkl kontrole, a hlava sochy se rozletěla ve spršce mramorových úlomků. Jeden mě udeřil do ramene, jeden mě pořezal ve tváři a kus mramoru o velikosti malého psa dopadl na dlažbu terasy u mých nohou.

Všiml jsem si, že prasklo i ptačí koupadlo a že z něj uniká voda a rozlévá se po terase jako krev.

Tyburn se ke mně opět otočila. Měla šrám na čele a nad bokem roztržené šaty.

Najednou zmlkla a to nevěstilo nic dobrého. Takový klid jsem viděl už dřív, na mámě a ve tváři jedné ženy, jejíhož bratra právě srazil opilý řidič. Média v lidech formují představu, že všechny černošky pořád jen křičí, potřásají hlavou, paktují se s kamarádkami a jsou samé „ale né, nepovídej“,

a pokud nejsou přidržené, jsou důstojné a ušlápnuté a zatínají zuby a trousí věty typu: „Nechápu, proč spolu lidi nemůžou vycházet.“ Ale když uvidíte černošku zmlknout tak, jak teď zmlkla Tyburn, s jasnými očima, rty zaťatými do strohé linky a tvář stnulou jak posmrtná maska, pochopíte, že jste si udělali nepřítele na celý život: všechno špatně, nedá se nic dělat. Nepostávejte a nesnažte se o tom mluvit – věřte mi, neskončí to dobře. Uposlechl jsem své vlastní rady a vycouval.

Tyburniny černé oči mě sledovaly, jak se vzdaluji, a jakmile jsem se bezpečně ocitl v průchodu vedle domu, otočil jsem se a mazal jak namydlený blesk. Ke stanici Swiss Cottage jsem tak úplně neběžel, ale scházel rychlou chůzí. Nedaleko ústí

ulice byl telefonní automat, do jehož náruče jsem se musel uchýlit, poněvadž při demolici sochy jsem měl v mobilu baterii. Zavolal jsem na ústřednu, sdělil své identifikační číslo a nechal se přeměrovat na Lesleyin mobil. Chtěla vědět, kde jsem celou dobu byl, protože beze mě šlo všechno očividně od devíti k pěti.

„Zachránili jsme toho slepce,“ řekla, „ne ale díky tobě.“ Odmítla mi poskytnout jakékoliv podrobnosti, protože „tvůj šéf chce, abys sem přijel, a už večera bylo pozdě“. Zeptal jsem se jí, kde je „sem“, a na to mi sdělila, že má na mysli westminsterskou márnici, což mě naštvalo, protože slepce jsme možná zachránili, ale nějaký ubožák stejně přišel o obličej. Řekl jsem jí, že tam budu cobydup.

Místním policejním autem jsem se nechal odvézt na metro a naskočil do vlaku, kterým jsem se měl na Jubilee Line dostat do centra. Pochyboval jsem, že lady Ty má lidské zdroje nebo chuť nechat obsadit metro, a jednou z mála výhod zničeného mobilu je, že se nedá napíchnout, což platilo i o veškerých sledovacích zařízeních, která na mě mohla vpašovat. Víte, nejsem paranoidní. Všechny tyhle věci se dají koupit na internetu.

Když jsem nastoupil, odpolední špička už byla téměř v plném proudu, a vagon byl napěchovaný do té míry, že chybělo málo, a už bychom se ochotně nevzdávali osobního prostoru, ale nechávali se mačkat jako sardinky. Všiml jsem si, jak si mě někteří spolucestující prohlížejí, když jsem zaujal pozici na konci vagonu zády ke spojovacím dveřím. Vysílal jsem smíšené signály: oblek a uklidňující výraz mé tváře mířily jedním směrem, fakt, že jsem se před chvílí připletl do rvačky a jsem mulat, vyvolával jiné dojmy. Je jen mýtus, že Londýňané si v metru ostatních lidí nevšímají: každý jsme si jeden druhého palčivě vědomi a neustále přehodnocujeme potenciální scénáře pro nejbližší okamžiky a strategie obrany. Co když mě tenhle uhlazeně hezký mladík, který ale patří k etnické menšině, požádá o peníze? Dám mu je, nebo odmítnu? Když zavtipkuje, zareaguju nějak, a pokud ano, tak nesmělým úsměvem, nebo hurónským smíchem? Pokud utrpěl zranění ve rvačce, potřebuje pomoc?

Když mu pomůžu, budu vtažena do nebezpečné situace, do dobrodružství nebo divokého mezirasového milostného románu? Nestihnu večeri? Když rozevře sako a zakřičí: „Bůh je velký“, stihnu se dostat včas na druhý konec vagonu? Celou dobu většina z nás vymýšlí nekonfliktní strategie, aby v době strávené v našem vagonu vládl mír, panebože, prosím, alespoň než se dostanu domů. Lidé přes šedesát tomu říkají prostá slušnost a jejím účelem je zabránit nám navzájem se pozabíjet. Bylo to jako *vestigia*: nejste si jich neustále vědomi, ale instinktivně uzpůsobujete své chování v reakci na nahromadění magie ve své bezprostřední blízkosti. Uvědomil jsem si, že tohle dodává energii duchům; napájejí se *vestigii* stejně, jako se LED světla napájejí z baterií s dlouhou životností, a vypínají se, aby si energii co nejlíp rozdělili. Vzpomněl jsem si na mrtvý prostor, kterým se stal onen upírský dům v Purley. Podle Nightingalea jsou upíří obyčejní lidé, kteří se „nakazí“, přičemž nikdo neví jak nebo proč, a začnou odčerpávat magický potenciál, včetně *vestigia*, ze svého okolí.

„Ale je to málo, aby je to udrželo naživu,“ připomínal mi Nightingale. „Proto se vydávají pátrat po další magii.“ Jejím nejlepším zdrojem, podle Isaaka Newtona, jsou lidé, ale člověku, či jakémukoliv živému organismu složitějšímu než hlenky, můžete magii ukrást leda tak v okamžiku smrti, a ani to není jen tak. Položil jsem mu otázku, která byla nasnadě – proč tedy pijí krev? Odpověděl, že tohle nikdo neví. Zeptal jsem se ho, proč nikdo neprovedl nějaké pokusy, a jen se na mě zvláštěm zadíval.

„Nějaké pokusy se provedly,“ pronesl po dlouhé odmlce. „Během války. Ale výsledky byly považovány za neetické a soubory byly zapečetěny.“

„My jsme se chystali za války využít upírů?“ zeptal jsem se a s překvapením jsem si v Nightingaleově tváři všiml nefalšované dotčenosti a zlosti. „Ne,“ odsekl a potom, už umírněněji, dodal: „My ne – Němci.“

Někdy, když vám někdo řekne, abyste někam nechodili, je lepší tam nechodit.

Genii locorum, jako Beverley, Oxley a zbytek celé téhle dysfunkční temžské rodiny, byli na jedné úrovni také živé bytosti a také čerpali energii ze svého okolí. Jak Bartholomew, tak Polidori tvrdili, že obživu čerpají z *nejrůznějších a nespočetných živých bytostí a magie uvnitř svých sfér*. Já byl skeptický, ale byl jsem ochotný uznat, že žijí v symbióze se svými „sférami“, zatímco upíří jsou očividně parazité. Co když duchové tohle napodobovali? Pokud byl Nicholas Wallpenny nějakým způsobem součástí *vestigia*, jež obýval a z něhož čerpal energii, tedy jakýsi symbiont, pak mohl být revenant parazit, upír-duch. Tím by se vysvětlovaly svařené květákové mozky obětí – někdo z nich prostě vysál magii. Což znamenalo, že invocace, již jsem prováděl pomocí kalkulaček, dosáhla jen toho, že jsem přiřivil Pykeovu chuť na magii. Ale také mě napadlo, zda by nebylo možné revenanta přitáhnout tím, že byste někde rozptýlili magii, jako kdybyste lákali žraloka na maso a krev. Než souprava přijela na Baker Street, už jsem v duchu začínal sprádat plán.

Metro je na tenhle druh koncepčního průlomu skvělé místo, protože pokud s sebou nemáte nic ke čtení, nic jiného dělat nemůžete.

* * *

Když jsem přijel do westminsterské márnice tentokrát, už jsem ani nemusel ukazovat policejní průkaz. Strážní u brány na mě jen mávli, abych šel dál. Nightingale čekal v šatně. Zatímco jsem se převlékal do márnického úboru, v kostce jsem mu vylíčil své setkání s Tyburn.

„Vždycky za to můžou děti,“ povzdechl si. „Ty nikdy nejsou spokojeny se statem quo.“

„Jak jste zachránili toho slepce?“ zeptal jsem se.

„Oni podle všeho nejsou slepí,“ namítl Nightingale. „Ve skutečnosti jsou zrakově postižení... Jak mi to zevrubně vysvětlila jedna důrazná mladá dáma, když jsme čekali v nemocnici.“

„Tak jak jste zachránili toho zrakově postiženého muže?“

„Kéž bych si za to mohl připsat zásluhu. Postaral se o to jeho vodící pes. Jakmile započala sekvestrace...“

„Sekvestrace?“ chytil jsem ho za slovo.

Ukázalo se, že tenhle pojem vymyslel doktor Walid, aby popsal, co se děje, když normálního člověka uchvátí náš revenant. Je to také právní výraz, kterým se označuje proces, kdy je někomu zabaven majetek za účelem umoření dluhů nebo proto, že se považuje za výnos z trestné činnosti. V tomhle případě bylo sekvestrovaným majetkem dotyčného tělo.

„Jakmile započala sekvestrace,“ začal znovu Nightingale, „vodící pes, který se, pokud se nepletu, jmenuje Malcolm, propadl nepřičetnosti a potenciální oběť odvedl. Inspektor Seawoll už mezitím sledoval všechny charitativní sbírky v širším okolí a jeden z jeho podřízených zakročil dřív, než se náš ubohý sekvestrovaný Punch stačil vydat slepci v patách.“

„Další triumf inteligentně vedených policejních zásahů,“ poznamenal jsem.

„Přesně tak. Jako první byla na místě činu vaše kamarádka policistka Mayová.“

„Lesley? Vsadím se, že moc odvázaná z toho nebyla.“

„Mohu-li ji citovat: ‚Proč se tyhle sračky dějou, kurva, vždycky jenom mně?‘“

„Kdo byl obětí sekvestrace, když byla ještě naživu?“

„Kdo říká, že je po smrti?“

Zavedl mě chodbou do místnosti vybavené jako mobilní jednotka intenzivní péče, což je, když se nad tím tak zamyslíte, v márnici docela znepokojivý element. Lesley seděla zhroucená na židli v koutě místnosti. Když jsme vstoupili, na pozdrav jen zvedla ruku. Nemocniční lůžko bylo z obou stran obklopeno hučícími, pípajícími nebo jen němě blikajícími přístroji. Na lůžku ležel jistý Terrence Pottsley, dvacet sedm let, ze Sedgfieldu v hrabství Durham, manažer kontroly skladových zásob ve společnosti Tesco. Jeho příbuzní s největší pravděpodobností ještě nic netušili. Z tváře mu vyrůstalo zvláštní houští z nerez oceli – říká se mu lékařské lešení neboli scaffold. Doktor Walid doufal, že jakmile se vyřeší otázka Pottsleyho sekvestrace, dočká se i úspěšné rekonstrukční operace.

„A to jsem si stěžovala, když jsem nosila rovnátka,“ poznamenala Lesley.

„Je vzhůru?“ zeptal jsem se.

„Podle všeho ho udržují v tom, čemu se říká ‚umělý spánek‘,“ odpověděl Nightingale. „Věděl Oxley, s kým se tu potýkáme?“

„Isis to věděla. Na Henryho Pykea si vzpomíná jako na neúspěšného herce, kterého možná zabil Charles Macklin – herec mnohem úspěšnější.“

„To by vysvětlovalo tu nevráživost,“ usoudil Nightingale.

„Byl zatčen?“ zajímalo Lesley.

„Záznamy jsou dost kusé,“ řekl jsem. „Pyke možná zatčen byl...“

„Pyke ne,“ přerušila mě. „Macklin. To, že někomu projde jedna vražda, je náhoda, ale když někomu projdou dvě, to už mi, kurva, přijde trochu nepravděpodobný. O nějaký nespravedlnosti ani nemluvě.“

„Macklin se dožil požehnaného věku,“ vmísil se Nightingale. „Byl pevnou součástí uměleckého života v Covent Garden. O té první vraždě jsem věděl, ale o Henrym Pykeovi jsem nikdy neslyšel.“

„Nemohli bysme vést tuhle debatu jinde?“ zeptala se Lesley. „Z toho chlapa jsem jak na trní.“

Jelikož jsme byli v převážné většině poldové, znamenalo to zajít jedině do hospody nebo kantýny – a kantýna byla blíž. Počkal jsem ještě na doktora Walida, než jsem načrtl svou strategii.

„Mám nápad,“ začal jsem.

„Snad to nebude nějaký úskočný plán,“ utrousila Lesley.

Nightingale se tvářil neutrálně, ale přidušeného smíchu jsem se dočkal alespoň od doktora.

„Vlastně je,“ přisvědčil jsem, „je to úskočný plán.“

Nightingale s sebou nosil výtisk Picciniho scénáře. Rozprostřel jsem ho a upozornil je na scénu, která následovala po tom, co Punch vyřídil slepého žebráka. V ní přichází četník, aby Punche zatkl kvůli vraždě jeho manželky a dítěte.

„V další scéně přijmu já roli strážníka.“

„Chcete si nechat dobrovolně rozflákat hlavu?“ zeptal se doktor Walid.

„Pokud si ten scénář přečtete, uvidíte, že strážník to setkání ve skutečnosti přežije,“ řekl jsem. „A přežije ho i policista, který přijde vzápětí po něm.“

„Předpokládám, že to bych měl být já,“ ozval se Nightingale.

„Pokud to tedy nebudu já,“ řekla Lesley.

„Nevím, jestli by to mohlo fungovat,“ uvažoval Nightingale. „Henry Pyke nemá důvod vymýšlet nějaké setkání s námi, bez ohledu na to, jak dobře bychom mu zapadali do hry.“

Doktor Walid položil na scénář prst a řekl: „Punch se ptá: *‘A kdo pro vás poslal?’*, na což strážník odpoví: *‘Já jsem pro vás poslán.’* Punch nemá na vybranou. Dostihl ho osud. *‘Strážníka já nechci,’* říká.“

„Já myslím, že se v Punchovi hodně pletete,“ řekla Lesley. „Předpokládáte, že je něco na způsob nadpřirozeného sériového vraha, který mermomocí musí přehrávat děj představení Punche a Judy.“

Ale co když je něco jiného?“

„A co jako?“

„Něco jako projev společenského trendu, zločinu a zmatků, jakýsi supergrázl. Duch nepokojů a vzpoury uvnitř londýnské lůzy.“

Všichni jsme se na ni ohromeně zadívali.

„Zapomínáš, že i já mám maturitu,“ upozornila mě Lesley.

„Máš jiný plán?“ zeptal jsem se.

„Nemám. Chci jen, aby sis dával pozor. Fakt, že si myslíš, že víš, co děláš, neznamená, že doopravdy víš, co děláš.“

„Těší mě, že v tom máme jasno,“ já na to.

„Děkovat mi nemusíš. Ale i kdybys Henryho dopadl, co pak?“

To byla dobrá otázka – podíval jsem se na Nightingalea.

„Mohl bych vystopovat jeho ducha,“ řekl. „Pokud se dostanu dostatečně blízko, můžu ho vystopovat až k jeho starým kostem.“

„A pak co?“ nedala se Lesley.

Podíval jsem se na Nightingalea. „Vykopeme je a rozemeleme je na prach, smísíme je s kamennou solí a potom tuto směsici rozptýlíme do moře,“ připomněl jsem mu jeho vlastní slova.

„A to bude fungovat?“ zeptala se.

„Dřív to fungovalo,“ ozval se doktor.

„Budete potřebovat zatykač,“ poznamenala.

„Na ducha přece žádný zatykač nepotřebujeme,“ namítl jsem.

Lesley se zazubila a posunula scénář na moji stranu stolu. Poklepala na stránku lžičkou a přečetla příslušný řádek:

Strážník: Nepovídejte. Spáchal jste vraždu a já mám pro vás zatykač. „Jestli chceš tuhle roli zahrát správně, budeš nutně potřebovat všechny patřičné rekvizity.“

„Zatykač na ducha.“

„To alespoň nebude představovat větší obtíž,“ řekl Nightingale. „Ačkoliv to bude znamenat, že budeme muset zatýkání odložit až na dnešní noc.“

„Půjdeš do toho?“ zeptala se Lesley. Znepokojeně se na mě zadívala. Pokusil jsem se nasadit co nejnenucenější výraz, ale mám podezření, že se v něm nakonec zračil spíš bláhový optimismus.

„Mám za to, konstáble, že je to naše jediná možnost,“ podotkl Nightingale. „Byl bych vám nesmírně vděčný, kdybyste mohli informovat inspektora Seawolla a požádali ho, aby byl v jedenáct připravený zasáhnout v Covent Garden.“

„Tak pozdě?“ zeptal jsem se. „Henry Pyke tak dlouho možná čekat nebude.“

„Dřív než v jedenáct zatykač v ruce mít nebudeme.“

„A když to nevyjde?“

„Pak bude s vymýšlením plánu řada na Lesley,“ uzavřel Nightingale.

* * *

Odjeli jsme zpátky do Rozmaru, kde se Nightingale vytratil do magické knihovny, nejspíš proto, aby si našprtal kouzla vhodná pro stopování revenantů. Já naopak zamířil nahoru do svého pokoje a vytáhl si ze skříně uniformu. Musel jsem

pak pátrat po přílbě, ale nakonec jsem ji našel pod postelí, i se stříbrnou píšťalkou, která je dosti absurdně stále součástí moderního policejního vybavení.

Poněvadž můj nejnovější mobil nepřežil Tyburninu fontánu, vytáhl jsem ze stolu policejní vysílačku airwave a zasunul do ní baterie. Když jsem si ji pak cpal do tašky spolu se sakem uniformy, uvědomil jsem si, že pokoj pořád vypadá jako něčí rezervní prostor, místo, kde přebývám jen do doby, než se mi naskytne něco lepšího.

Hodil jsem si tašku přes rameno, a když jsem se otočil, uviděl jsem Molly, jak na mě civí ze dveří.

Naklonila hlavu.

„Nevím,“ řekl jsem. „Ale jíst budeme venku.“

Zamračila se.

„V první linii budu stát já,“ vysvětloval jsem, ale zdálo se, že to na ni nedělá žádný dojem. „Jemu se nic nestane.“

Než odplula, věnovala mi ještě jeden skeptický pohled. Jakmile jsem vykročil ze dveří, už po ní nebylo vidu ani slechu.

Sešel jsem do přízemí a počkal na Nightingalea v čítárně. Objevil se o půl hodiny později, oblečený v „pracovním“ obleku, s holí v ruce. Zeptal se mě, zda jsem připravený, a já odpověděl, že jsem.

Byl nádherný teplý jarní večer, takže jsme nejeli jaguarem, ale prošli kolem Britského muzea, vzali to po Museum Street a zamířili do Drury Lane. Ačkoliv jsme vůbec nikam nespíchali, měli jsme ještě několik hodin času, takže jsme si zašli na večeri do indické restaurace u Královského divadla s nadějným jménem Bengálský dům.

Zatímco jsem pročítal jídelní lístek, kde se našťestí nevyskytovaly žádné brambory, těstíčka, hovězí loje a hutné omáčky, došlo mi, proč se Nightingale tak rád stravuje venku.

Nightingale si dal jehněčí na divokém citronu a já se spokojil s kuřecím madrásem pikantním dost na to, aby z něj Nightingale začal slzet. Pro mě ale bylo jídlo trochu nedokořeněné. Chlapci, který vyrostl na kuřeti s arašidy a rýží jollof, nemůže indická kuchyně nahnat hrůzu. Heslem západoafrického vaření je, že pokud jídlo nepodpálí ubrus, kuchař skrblí pepřem. Dobře, žádné takové heslo neexistuje, ale z mámina pohledu je prostě nepředstavitelné, aby někdo chtěl jíst něco, co mu nevypálí vnitřek úst.

Při čekání jsme si objednali pivo a Nightingale se mě zeptal, jak pokračují mé diplomatické snahy.

„Pomineme-li vaši drobnou půtku s Tyburn.“

Pověděl jsem mu o návštěvě u Oxleyho a Beverleyině reakci. Pokud šlo o moje nutkání skočit do vody za nimi, o tom jsem pomlčel. Dodal jsem, že podle mě šlo všechno dobře, a zjistil jsem, že mezi oběma stranami existuje určitá vazba.

„Na tomhle by se dalo stavět.“

„Řešení konfliktů,“ podotkl Nightingale. „Tohle se v dnešní době učí v Hendonu?“

„Ano, pane. Ale nemějte obavy, učí nás i to, jak ubít člověka telefonním seznamem, a deset nejlepších způsobů, jak nastrčit důkazy.“

„Rád vidím, že se nezapomíná ani na staré dobré dovednosti.“

Napil jsem se piva. „Tyburn si na staré dobré způsoby nepotrpí.“

„Petere,“ zavrtěl hlavou. „Ze všech dětí Matky Temže se musíte pustit do křížku zrovna s lady Ty.“

Zamával vidličkou. „Proto se magii neoháníme, dokud nejsme patřičně vyškoleni.“

„Co jsem měl dělat?“

„Mohl jste se z toho vykrotit. Co si myslíte, že je Ty zač – nějaký gangster? Myslel jste si, že vás proděraví kulkami?“

Tlačila na vás, aby zjistila, kam jste schopný zajít, a vy jste vybuchl.“

Chvilí jsme mlčky jedli. Měl pravdu – zpanikařil jsem.

„Říká se spíš provrtá,“ opravil jsem ho. „Neproděraví, ale provrtá.“

„Ach tak.“

„Ale nepřipadá mi, že by vás to nějak trápilo. Celá tahle záležitost s lady Ty.“

Nightingale polkl sousto jehněčího a řekl: „Petere, my se chystáme nabídnout se jako Jidášovy kozy duchu mocného revenanta, který, pokud víme, zabil víc než deset lidí.“ Zajel vidličkou do rýže.

„S lady Ty se budu trápit, až tohle všechno přežijeme.“

„Pokud si správně vzpomínám,“ nadhodil jsem, „tou Jidášovou kozou, oním ‚strážníkem‘ v celém tomhle scénáři, jsem já. A když uvážím, že se do toho s holým zadkem vrhám já, jste si jistý, že ho dokážete vystopovat?“

„Nic není jisté, Petere. Ale udělám, co je v mých silách.“

„A když ho zpátky do hrobu nezaženeme? Máme nějaký plán B?“

„Molly se vyzná v hemomancii. To je něco úchvatného.“

Probíral jsem se svou chabou řeckou slovní zásobou. „Věštění prostřednictvím krve?“

Nightingale zamyšleně žvýkal a potom polkl. „Možná to není ten úplně nejlepší výraz,“ podotkl.

„Molly vám může pomoci rozšířit vnímání *vestigia* na určitou vzdálenost.“

„Jak daleko?“

„Nějakých tři až pět kilometrů. Dělal jsem to zatím jen jednou, takže těžko říct.“

„Jaké to bylo?“

„Jako byste vstoupil do světa duchů. Klidně je možné, že to svět duchů přímo je. Takhle by bylo možné najít Henryho Pykea.“

„Proč to tak nemůžeme udělat hned?“

„Protože šance, že byste takovou zkušenost přežil, je tak jedna ku pěti.“

„Tak to jo. Bude asi lepší, když to takhle teď dělat nebudeme.“

* * *

Pokud by se dalo říct, že má moje profese – tedy lovec zlodějů, nikoliv čaroděj – v Londýně někde své kořeny, pak je to na Bow Street u smírčího soudce Henryho Fieldinga, satirického spisovatele a zakladatele sboru známého jako Běžci z Bow Street. Jeho dům sousedil přímo s budovou Královské opery, když to ještě bylo Královské divadlo a když Macklin prokládal své kořaleční aktivity špetkou herectví. Tohle všechno vím, protože o nich stanice Channel 4 natočila televizní inscenaci v hlavní roli s tím chlapíkem, co hrál císaře v Hvězdných válkách. Když Henry Fielding umřel, na pozici smírčího soudce nastoupil jeho slepý bratr John, který Běžce ještě více posílil, ale očividně ne do fáze, aby mohli Macklinovi zabránit ubít k smrti Henryho Pykea prakticky na prahu jejich domu. Není divu, že to Henryho našťvalo. Víím, že mě by to našťvalo taky.

Z jejich domu se stala první londýnská ryzí policejní stanice, která se pak v devatenáctém století přemístila na druhou stranu Bow Street, kde se z ní stal policejní soud – patrně nejznámější soud v Británii po Královském soudním dvoře zvaném Old Bailey. Skončil tam Oscar Wilde po obvinění, že působí veřejné pohoršení, z Bow Street vyšel na svou krátkou cestu k šibenici i válečný fašistický kolaborant William Joyce, zvaný též lord Haw-Haw. Gangsterští sourozenci Krayovi tam byli posláni do vazby kvůli vraždě Jacka McVitieho. Dům byl v roce 2006 prodán jednomu pozemkovému magnátovi, který z něj udělal hotel, neboť třebaže historie a tradice v Londýně hovoří podmanivým hlasem, vlastním neodolatelným hlasem zpívají i peníze.

Na místě původního domu vyrostla vnitřní květinová tržnice s klenutou železnou prosklenou střechou. Líza Doolittleová, kterou hrála Audrey Hepburnová ve filmu *My Fair Lady*, si v ní kupovala fialky, předtím než šla lidi oblažovat svým šíleným londýnským přízvukem. Při přestavbě Královské opery v devadesátých letech minulého století tato instituce pozřela většinu okolního bloku včetně květinového trhu. A proto jsme se teď ocitli u vchodu pro účinkující, kde Nightingale podle všeho znal někoho, kdo nás mohl dostat dovnitř.

I když spíš než vchod pro účinkující to byla nákladová vrata. Viděl jsem sklady, které mají menší nákladové prostory, a tady navíc měly i průmyslový výtah k dopravování obrovských plochých dekorací z jednoho podlaží na druhé. Terry – proplešatělý chlapík v běžovém svetru – Nightingaleův kontakt uvnitř opery – nám sdělil, že váží víc než patnáct tun, a když se nepoužívají, mají je uložené ve skladu ve Walesu – ale proč to musí být až ve Walesu, to už nedodal.

„Přišli jsme za soudcem,“ oznámil Nightingale.

Terry s plnou vážností přikývl a provedl nás několika úzkými nabílenými chodbami a únikovými východy, které mi nepříjemně připomínaly westminsterskou forenzní patologii. Skončili jsme v jakési skladovací místnosti s nízkým stropem, která, jak nás ujišťoval Nightingale, tvořila přízemí květinového trhu.

„Jsme přímo na místě někdejšího salonu domu číslo čtyři,“ řekl a otočil se k našemu průvodci.

„Bez obav, Terry, ven už cestu najdeme sami.“

Terry nám optimisticky zamával a odešel. Místnost lemovaly ošklivé ocelové a dřevotřískové police napěchované lepenkovými krabicemi a velkoobchodními baleními ubrousků, párátek a balíčků s desítkami tácků. Střed místnosti byl prázdný, skvělo se v něm jen několik škrábanců, které označovaly, kde kdysi stávaly další regály. Pokusil jsem se detekovat nějaká *vestigia*, ale zpočátku jsem vnímal jen prach a roztrhaný igelit. Potom jsem to ucítil, na samém okraji vnímání: pergamen, starý pot, kůži a rozlité portské.

„Přízračný soudce,“ řekl jsem. „Který má poskytnout přízračný zatýkácí rozkaz?“

„Symboly mají nad duchy moc,“ řekl Nightingale. „Často na ně mají větší účinek než cokoliv, co můžeme uplatnit z fyzického světa.“

„Jak to?“

„Mám-li být upřímný, Petere,“ odpověděl Nightingale, „pamatuji se na hodinu, kde jsme to probírali, vím, že jsem o tom v Bartholomewovi četl příslušné pasáže – možná jsem o tom dokonce napsal referát, ale ať se propadnu, jestli si vzpomenu na argumenty, *proč* tomu tak je.“

„Jak mě hodláte všechny tyhle věci učit, když je sám neznáte?“

Nightingale si holí jemně poklepal na hrud'. „Než se dostaneme k této části vašeho vzdělávání, chystám se osvěžit si paměť,“ odpověděl. „Znám nejméně dva své mistry, kteří udělali totéž, a tehdy jsme měli specializované učitele.“ Najednou jsem si uvědomil, že Nightingale ode mě čeká ujištění, což mi připadalo nesmírně znepokojivé. „Postarejte se jen, abyste se svými znalostmi měl přede mnou náskok,“ upozornil jsem ho. „Jak najdeme toho soudce?“

Usmál se. „Stačí, když upoutáme jeho pozornost.“ Otočil se a oslovil prázdný střed místnosti.

„Kapitán Nightingale přišel navštívit plukovníka.“

Zápach starého pachu a rozlitého pití zesílil a před námi se zjevila jakási postava. Tenhle duch mi připadal průhlednější než můj dobrý přítel Wallpenny, byl hubenější a přízračnější, ale když na nás upřel zrak, zaleskly se mu bulvy. Sir John Fielding nosil černou pásku, pod níž si skrýval slepé oči, a Nightingale tohoto ducha oslovil „plukovníku“, takže jsem tipoval, že před sebou máme plukovníka sira Thomase de Veila – muže tak bytostně zkaženého, že se mu podařilo šokovat i londýnskou společnost osmnáctého století, kterou historici obvykle považují za nejzkaženější v dějinách britských ostrovů.

„Co chcete, kapitáne?“ zeptal se de Veil. Hovořil slabým a vzdáleným hlasem a kolem něj jsem spíše cítil, než viděl chabé obrysy nábytku: psací stůl, židli, knihovnu. Traduje se, že de Veil měl zvláštní tajný přístěnek, kde vedl „soudní vyšetřování“ svědkyň a všemožných podezřelých ženského pohlaví.

„Potřeboval bych zatykač,“ odpověděl Nightingale.

„Za obvyklých podmínek?“ zeptal se de Veil.

„Jistě,“ potvrdil Nightingale. Z kapsy saka vytáhl svitek těžkého papíru a podal ho de Veilovi. Duch natáhl průhlednou ruku a vytrhl ho z Nightingaleových prstů. Ačkoliv tak učinil poměrně nenuceně, nepochyboval jsem, že úsilí pohnout fyzickým předmětem musí de Veila něco stát. Zákony termodynamiky byly v tomhle ohledu neúprosné – všechny dluhy je nutné uhradit v plné výši.

„A jakého darebáka hodláme zatknout?“ zeptal se, když položil papír na svůj průhledný stůl.

„Henryho Pykea, Ctihodnosti, jenž vystupuje také pod jménem Punch a také pod jménem Pulcinella.“

De Veilovi se zablesklo v očích a zacukaly mu rty. „To už zatýkáme i loutky, pane kapitáne?“

„Řekněme, že zatýkáme toho, kdo je vodí, Ctihodnosti.“

„Co je mu kladeno za vinu?“

„Vražda manželky a dítěte.“

De Veil naklonil hlavu. „Byla to saň?“

„Co prosím, Ctihodnosti?“

„Ale no tak, kapitáne,“ pronesl de Veil. „Žádný muž neudeří svou ženu jen tak pro nic za nic – byla to saň?“

Nightingale zaváhal.

„Saň přímo příšerná,“ ozval jsem se. „S vaším dovolením, Ctihodnosti. Ale to dítě bylo nevinné.“

„Ženský jazyk dokáže dohnat muže k úděsným činům,“ prohodil de Veil. „Jak mohu doložit na svém vlastním příkladu.“ Mrkl na mě a já si pomyslel: paráda, tohle je obrázek, co nikdy nevymizí.

„Nícméně to dítě bylo nevinné a za to je ho třeba zatknout a dovést k jemu podobným.“ V de Veilově přízračné ruce se objevil brk a duch několika elegantními tahy vypsál zatykač. „Předpokládám, že si pamatujete, jaké jsou podmínky,“ dodal.

„O formality se postará můj konstábl,“ řekl Nightingale.

Což pro mě byla novina. Podíval jsem se na Nightingalea, který pravou rukou učinil gesto pro *Lux*.

Kývl jsem, abych mu sdělil, že chápu.

De Veil okázale foukal na inkoust, aby řádně uschl, poté zatykač sroloval a podal ho Nightingaleovi.

„Děkuji vám, Ctihodnosti,“ řekl můj mistr a ke mně podotkl: „Máte volné pole působnosti, pane konstáble.“

Vytvořil jsem pasvětlo a poslal ho vzduchem k de Veilovi, který ho jemně sevřel v pravé ruce.

Ačkoliv jsem kouzlo stále udržoval, světlo zesláblo, když z něj de Veil, jak jsem se domníval, začal odčerpávat magii.

Ještě jsem ho asi minutu přižívoval, načež Nightingale ostře máchl rukou a já kouzlo ukončil. Jakmile světlo pohaslo, de Veil si povzdechl a kývnutím mi poděkoval. „Tak málo,“

pronesl zkroutěně a zmizel.

Nightingale mi podal svitek. „Máte nyní náležité zmocnění.“ Zatykač jsem rozvinul a zjistil – jak jsem i očekával –, že papír je stále prázdný. „Pojďme zatknout Henryho Pykea,“ vybídl mě Nightingale. Jakmile jsme se vzdálili ze skladiště, vrazil jsem do vysílačky baterie a hned zavolał Lesley. „O nás si starosti nedělej,“ řekla. „Jen tady spokojeně čekáme, až konečně začneš něco dělat.“ Slyšel jsem za ní hlasy, cinkání sklenic a nejnovější hit Dusty Smallové. Nijak jsem s ní nesoucítil: byla v hospodě.

Nadhodil jsem, že je možná načase, aby se i se zbytkem záložního týmu vydala zaujmout strategickou pozici. Policejní práce není nic než systémy, postupy a plánování – i když se snažíte dopadnout nadpřirozenou bytost. Když jsme s Nightingalem, Seawollem, Stephanopoulosovou a Lesley vymýšleli jednotlivé kroky téhle operace, netrvalo nám to ani čtvrt hodiny, protože ji tvořily standardní postupy: identifikace, zabezpečení, vystopování a zatčení. Já měl za úkol identifikovat zatím poslední oběť Henryho Pykea. Jakmile to udělám, Nightingale měl přijít se svým kouzelnickým trikem a vystopovat Henryho ducha k jeho hrobu. Seawollovi lidé měli zasáhnout v případě, že by se něco zvrtilo, zatímco doktor Walid čekal v závětrí s mobilním traumatým, aby pomohl každému nebožákovi, který by měl tu smůlu, že by mu odpadl obličej. Seržantka Stephanopoulosová byla připravena s dodávkou plnou stavebních dělníků, zlákaných vidinou práce za příplatek, a jak jsem zjistil později, i s minibagem, který by vykopal hrob, ať bychom ho našli kdekoliv. A připravenou měla ještě jednu dodávku, tentokrát s uniformovanými četníky, kteří se měli vypořádat s veřejností v případě, že by se ukázalo, že je Henry Pyke pohřbený na nějakém nepříhodně zalidněném místě, jako je hospoda nebo kino. Celé akci formálně šéfoval Seawoll; to mu určitě muselo skvěle zlepšit náladu.

Všichni měli být na svých místech v okamžiku, kdy jsme s Nightingalem vykročili ze zadních vrat Královské opery zpátky na Bow Street. Vzhledem k tomu, že Charles Macklin utloukl Henryho Pykea na ulici jen nějakých deset metrů odtud, oba jsme došli k závěru, že to bude ideální místo na zahájení našeho výlovu bahnitého rybníka. Teď jsem poněkud zdráhavě otevřel tašku, a oblékl si uniformu i svou zatraceně hloupou přilbu. Jen aby bylo jasno: tu zatracenou hloupou přilbu nesnášíme úplně všichni, v soubojích je úplně k ničemu a ještě v ní vypadáte jako pero, kterému zůstal na hrotu kryt.

Zatím ji nosíme jen proto, že všechny alternativní návrhy vypadají ještě hůř. Nicméně pokud jsem měl sehrát roli četníka, myslím, že jsem měl jako správný četník vypadat.

Blížila se půlnoc a z divadla se už vytrousili poslední milovníci opery a zamířili na metro a k taxíkům. Bow Street byla tichá a prázdná natolik, jak jen ulice v centru Londýna může být.

„Jste si jistý, že ho dokážete vystopovat?“ zeptal jsem se.

„Vy odved'te svoji práci a já odvedu tu svou,“ opáčil.

Přitáhl jsem si řemínek přilby a ještě vyzkoušel vysílačku. Tentokrát jsem se spojil se Seawollem, který mi řekl, abych přestal okounět a dal se do toho. Otočil jsem se, abych se zeptal, zda vypadám důvěryhodně, a přitom jsem se znenadání zadíval na muže v kvalitním obleku, který právě vykročil ze stínů u zadních vrat opery a střelil Nightingalea do zad.

10

Slepé místo

Byl to běloch středního věku v kvalitním, ale jinak nevýrazném zakázkovém obleku. V pravé ruce držel něco na způsob poloautomatické pistole a v levé *Kobbeho Průvodce operami*. V knoflíkové dírci měl vsunutý karafiát.

Nightingale byl rázem na zemi. Sklouzl na kolena a přepadl na obličej. Upustil hůl, která zarachotila na dlažbě.

Muž v kvalitním saku se na mě zadíval – v přísvitu pouličních sodíkových výbojek měl bledé a bezbarvé oči – a mrkl.

„Takhle se to má dělat,“ řekl.

I před člověkem s ruční zbraní můžete začít utíkat, zvlášt' za nepříznivých světelných podmínek a za předpokladu, že nezapomenete kličkovat a dostatečně rychle zvětšujete prostor, který musí střelec pokrývat. Netvrším, že mě taková možnost nelákala, ale kdybych v té chvíli vzal nohy na ramena, střelci by nic nezabránilo, aby udělal pár kroků a střelil Nightingalea do hlavy. Byl jsem vycvičený střelce uklidňovat a přitom zvolna couvat; hovorem navazujete kontakt a soustředíte pozornost podezřelého na sebe, aby se civilisté mohli dostat do bezpečí. Viděli jste film *Modrá lampa* s Jackem Warnerem a Dirkem Bogardem? Během výcviku v Hendonu nám školitelé pouštěli scénu, kdy je zastřelen konstábl Dixon, kterého hrál Warner. Scénář k tomu filmu napsal bývalý policista, který věděl, o čem mluví. Dixon umírá, protože je dinosaur, který bláhově postupuje k ozbrojenému zločinci. Naši školitelé to říkali jasně: nikam se nehrňte, nevyhrožujte, nepřestávejte mluvit a couvat, zločinec by musel být mimořádně hloupý, politicky angažovaný, nebo jak tomu bylo v jednom pamětihodném případě, musela by ho chránit diplomatická imunita, aby si myslel, že si

nějak polepší, pokud sejme policistu. Minimálně tak získáte dost času, aby mohla přijet zásahovka a tomu sráči ustřelila kebuli.

Já si nemyslel, že vycouvat je řešení. Tohle byla jedna ze sekvestrovaných loutek Henryho Pykea a ta by neváhala zastřelit mě nebo Nightingalea bez ohledu na to, jak klidně bych k ní promlouval.

Abych pravdu řekl, nemyslel jsem vůbec. V mozku mi jen naskočily asociace: *Nightingale sejmutý*
– *pistole – kouzlo!*

„*Impello!*“ pronesl jsem co nejkliidněji a zvedl mužovu levou nohu metr do vzduchu. Když mu tělo vystřelilo do výšky a doprava, vykřikl. Musel jsem ztratit koncentraci, protože jsem pak zřetelně uslyšel, jak mu v kotníku křupla kost. Pistole mu vypadla z prstů a zamával rukama, načež se celý zřítíl na zem. Rychle jsem vykročil a zbraň odkopl o kus dál do ulice. Pak jsem ho kopl do hlavy, silně, pro jistotu.

Mohl jsem mu nasadit pouta, ale na vozovce ležel Nightingale a vydával vlhké chroptivé zvuky.

Říká se tomu „hvízdavé poranění hrudníku“ a tenhle popis není nijak metaforický. Vstřel měl deset centimetrů pod pravým ramenem, ale když jsem ho opatrně přetočil, alespoň jsem nikde nenašel výstřel. Ohledně tohoto typu penetrujících poranění se mi na hodinách první pomoci dostalo jasného školení – každá sekunda, kterou ztratíte okouněním, je sekunda, kterou by si mohla londýnská záchranka připočíst k dobru.

Věděl jsem, že záložní týmy výstřel neslyšely, protože jinak by už byly u nás, a vysílačku jsem si zlikvidoval, když jsem střelce zvedl do výšky. Potom jsem si vzpomněl na stříbrnou píšťalku v horní kapse uniformy. Nemotorně jsem ji vylovil, vsunul si ji mezi rty a vši silou do ní foukl.

Policejní píšťalka na Bow Street. Na okamžik jsem pocítil spojení, jakoby *vestigium*, s nocí, s ulicemi, s píšťalkou a pachem krve a mého vlastního strachu, se všemi dalšími uniformovanými příslušníky londýnského policejního sboru v průběhu věků, kteří přemýšleli, co u všech čertů dělají tak pozdě v noci venku. Nebo to možná byla jen moje panika: takové chyby se dopustíte snadno.

Nightingaleovi začal vynechávat dech.

„Dýchejte,“ pobízěl jsem ho. „Tenhle zvyk teď přece nepřerušíte.“

Uslyšel jsem blížící se sirény – ach, jak libý to byl zvuk.

* * *

Problém s protekcí u starých známých je ten, že si nemůžete být jistí, jestli vás v dané chvíli kryje, nebo ne a jestli působí ve váš prospěch, nebo ve prospěch někoho z oněch starých známých. Tušení, že v můj prospěch působit nemusí, jsem nabyl ve chvíli, kdy mi byla do výslechové místnosti přinesena káva se sušenkou. Pokud jsou policejní kolegové vyslýcháni v přátelském duchu, můžou si zajít do kantýny a přinést si vlastní kávu. Obsluhy se v tomhle ohledu dočkáte, jenom když jste podezřelý. Byl jsem zpátky na stanici Charing Cross, takže cestu do kantýny bych určitě našel. Inspektor Nightingale byl dosud naživu; alespoň tohle mi řekli, než mě posadili na tu špatnou stranu výslechového stolu; byl převezen do zbrusu nového traumacentra University College Hospital v údajně „stabilizovaném stavu“, což byl pojem, který pokrýval spoustu možností.

Podíval jsem se, kolik máme hodin. Bylo půl čtvrté ráno, necelé čtyři hodiny poté, co byl Nightingale postřelen. Pokud nějakou dobu pracujete ve velké instituci, začnete instinktivně vnímat její byrokratické vnitřní mechanismy. Cítil jsem, že se na mě řítí kladivo, a jelikož jsem u policie sloužil teprve dva roky, fakt, že ho vůbec cítím, znamenal, že je to kladivo opravdu obrovské.

Napadla mě záludná myšlenka, kdo ho asi tak mohl uvést do pohybu, ale teď mi nezbývalo než dál sedět na špatné straně stolu s kelímkem hnusné kávy a dvěma čokoládovými sušenkami.

Někdy musíte nehnutě stát a přijmout první ránu. Tak uvidíte, co má váš protivník v ruce, odhalíte jeho úmysly, a pokud je pro vás taková věc důležitá, neotřesitelně se postavíte na správnou stranu zákona. A pokud je rána tak drtivá, že vás skolí? To už je prostě riziko, které musíte přijmout.

Zvolený tupý nástroj mě zaskočil, ačkoliv jsem si dal záležet, abych se nepřestával tvářit neutrálně, neboť do výslechové místnosti vstoupili Seawoll se seržantkou Stephanopoulosovou a posadili se naproti mně. Stephanopoulosová hodila na stůl složku. Byla příliš tlustá na to, aby se dala vytvořit v průběhu posledních několika hodin, takže její větší část musela tvořit vata. Seržantka se na mě chabě usmála a přitom strhla celofánový obal z dvou audiokazet a obě je vsunula do magnetofonu. Jedna z nich byla pro mě nebo mého právního zástupce, aby nikdo nemohl citovat má slova vytržená z kontextu; ta druhá byla pro policii jako důkaz, že jsem se přiznal k vznesenému obvinění, aniž mě museli bít do zad, stehem a hýždí ponožkou plnou kuličkových ložisek. Obou kazet navíc ani nebylo zapotřebí, protože místo, kde jsem seděl, úhledně rámoval objektiv vnitřního kamerového systému, instalovaný těsně nade dveřmi. Živý přenos výslechu se

vyšlál do sledovací místnosti o kus dál na chodbě, kde mu podle teatrálního nástupu Seawolla a Stephanopoulosově musela přihlížet nějaká vyšší šarže – přinejmenším zástupce asistenta komisaře.

Magnetofon se rozběhl, Seawoll slovně popsal, že jsem přítomen já, on a Stephanopoulosová, a připomněl mi, že nejsem zatčený, ale jen pomáhám policii s vyšetřováním. Teoreticky jsem mohl kdykoliv vstát a odkráčet, za předpokladu, že by mi nevadilo poslat tím k šípku celou svoji policejní kariéru. Nemyslete si, že mě to nelákalo.

Seawoll mě vyzval, abych do protokolu vylíčil povahu operace, již jsme se s Nightingalem účastnili v době, kdy byl můj nadřízený postřelen.

„Opravdu to chcete zaprotokolovat?“ zeptal jsem se.

Seawoll přikývl, a tak jsem jim to v plném rozsahu vyložil: naši teorii, že Henry Pyke je revenant, pomstychtivý upířský duch, který přehrává tradiční příběh Punche a Judy za použití skutečných lidí coby loutek, a že jsme společně vymysleli způsob, jak bychom mohli do tohoto příběhu sami vstoupit, aby Nightingale mohl najít kosterní pozůstatky Henryho Pykea, které by poté zničil. Když jsem mluvil o magických stránkách případu, Stephanopoulosová nedokázala potlačit úšklebek – Seawoll zůstal nečitelný. Když jsme se dostali ke střelbě, zeptal se mě, zdali jsem poznal střelce.

„Ne,“ odpověděl jsem. „Kdo to byl?“

„Jmenuje se Christopher Pinkman,“ informoval mě, „a popírá, že by po někom střílel. Tvrdí, že šel domů z opery, když ho na ulici napadli dva muži.“

„Jak vysvětluje tu zbraň?“

„Tvrdí, že žádnou zbraň neměl. Uvedl, že poslední, co si pamatuje, je, že odcházel z opery, a pak už jste ho kopal do hlavy.“

„A stěžuje si i na mučivou bolest zlomenin v dolní polovině nohy,“ dodala Stephanopoulosová. „A taky na vážné podlitiny a pohmožděniny, které utrpěl, když jste jím smýkl na zem.“

„Podrobili jste ho testu na stopy po výstřelu?“

„Učí chemii na Westminster School,“ řekla Stephanopoulosová.

„Do prdele,“ utrousil jsem. Test na rezidua po výstřelu z ruční zbraně byl nechvalně proslulý nespolehlivostí, a pokud se podezřelý živí manipulací s chemikáliemi, pak žádný znalec na světě před soudem nedosvědčí, že domnělý pachatel pravděpodobně, či dokonce průkazně střílel z určité zbraně.

V mysli se mi začalo rodit příšerně neblahé tušení.

„Tu zbraň jste našli, že?“ zeptal jsem se.

„Na místě činu nebyla zajištěna žádná střelná zbraň,“ řekla Stephanopoulosová.

„Odkopl jsem ji o kus dál po chodníku.“

„Nebyla zajištěna žádná střelná zbraň,“ zopakovala pomalu.

„Já ji viděl,“ namítl jsem. „Byla to jakási poloautomatická pistole.“

„Nic se nenašlo.“

„A jak tedy Nightingale utržil tu ránu?“

„Doufali jsme, že právě to byste nám mohl objasnit vy,“ řekl Seawoll.

„Chcete naznačit, že jsem ho střelil já?“

„A střelil?“ zeptala se Stephanopoulosová.

Najednou mi vyschlo v ústech. „Ne. Nestřelil jsem ho, a pokud se nenašla žádná zbraň, čím bych ho asi tak mohl střelit?“

„Podle všeho umíte působením myšlenek pohybovat věcmi,“ nadnesla Stephanopoulosová.

„Není to působením myšlenek,“ hájil jsem se.

„Tak jak?“

„Pomocí magie.“

„Tak dobře, pomocí magie,“ opravila se.

„Jak rychle umíte něčím pohnout?“ zeptal se Seawoll.

„Tak rychle, jak letí kulka, určitě ne.“

„Vážně?“ podívala se Stephanopoulosová. „Ta letí jak rychle?“

„Rychlostí tří sta padesát metrů za sekundu. Z moderní pistole. U pušky je to ještě víc.“

„Ve starých mírách je to kolik?“ zeptal se Seawoll.

„To nevím,“ já na to. „Ale když mi půjčíte kalkulačku, můžu to přepočítat.“

„Chceme vám věřit,“ vmlouvala se mi Stephanopoulosová, která se tak zhostila role té nejméně pravděpodobné „hodné policajtky“ v dějinách policie. Přinutil jsem se zamyslet a zhluboka jsem se nadechl. Neprošel jsem žádnými kurzy pokročilých výslechových metod, ale základy jsem znal a tenhle výslech vedli až příliš ledabyle. Podíval jsem se na Seawolla a ten mi věnoval pohled, kterým jasně sděloval „konečně se nám tu probral“; pohled tak oblíbený všemi učiteli, služebně staršími

vyšetřovateli a matkami z vyšších středních vrstev.

„Čemu chcete věřit?“ zeptal jsem se.

„Že magie opravdu existuje,“ řekl Seawoll a významně se na mě usmál. „Mohli byste nám něco předvést?“

„To není moc dobrý nápad,“ ohradil jsem se. „Mohlo by to mít vedlejší účinky.“

„To mi přijde jako moc pohodlná výmluva,“ řekla Stephanopoulosová. „Jaké vedlejší účinky?“

„Nejspíš by to v místnosti zničilo mobily, palmtopy, notebooky a další jiná elektronická zařízení.“

„A co diktafon?“

„I ten.“

„A kamerový systém?“

„Pro něj to platí taky,“ ujist'oval jsem je. „Telefony ochráníte tím, že je odpojíte od baterií.“

„Já vám nevěřím,“ prohlásila Stephanopoulosová a agresivně se ke mně naklonila, přičemž šikovně před kamerou za svými zády zamaskovala, že vytahuje baterii ze své velice žensky působící tenké nokie.

„Myslím, že budeme chtít ukázkou,“ řekl Seawoll.

„Jak velkou ukázkou?“

„Ukažte nám, milý hochu, co ve vás vězí,“ ponoukl mě Seawoll.

Měl jsem vážně dlouhý den a byl jsem vyřízený, takže jsem si vybral jedinou formu, kterou umím spolehlivě vyvolat i v krizi – vytvořil jsem pasvětlo. Ve světle zářivek bylo bledé a neduživé a na Seawolla velký dojem neudělalo, ale těžká tvář seržantky Stephanopoulosové se zkrivila v tak širokém úsměvu nefalšovaného potěšení, že jsem ji chvíli viděl jako holčičku v růžovém pokoji plném plyšových jednorožců. „To je krása,“ vydechla.

V magnetofonu se divoce odmotala jedna z pásek, druhá se jednoduše přestala točit. Ze svých experimentů jsem věděl, že musím pasvětlo zintenzivnit, abych zrušil i kameru. Už jsem se chystal světlo zjasnit, když se forma v mé mysli pokazila a mým přičiněním znenadání udeřil do stropu sloupec světla. Měl jasně modrou barvu a byl zaostřený. Když jsem pohnul rukou, kužel se stočil na stěnu – připadalo mi, jako bych měl svůj osobní reflektor.

„Očekával jsem něco trochu jemnějšího,“ řekl Seawoll.

Světlo jsem vypnul a pokusil se rozpomenout na „tvar“, ale bylo to stejné, jako bych se pokoušel rozpomenout na sen; unikal mi mezi prsty, kterými jsem se ho snažil uchopit. Věděl jsem, že budu muset strávit hodně času v laboratoři, abych se onu formu pokusil znovu získat, ale jak mi řekl Nightingale hned na začátku, pokud víte, že forma existuje, polovinu bitvy máte vyhranou.

„Vyřídilo to i kameru?“ zeptal se Seawoll. Přikývl jsem a on úlevně vydechl. „Nemáme ani minutu, do prdele. Takovej bordel jsem nezažil od toho dne v roce 2005, kdy naši poldové zastřelili v metru de Menezese, takže ti radím, synku, aby sis našel tu nejhlubší díru, do který se můžeš zašít, a zůstal v ní, dokud tahle lavina sraček neodsvítí a všechny ty hovna pěkně nesednou.“

„A co Lesley?“

„S Lesley bych si starosti nedělal,“ Seawoll na to. „Za tu zodpovídám já.“

To znamenalo, že se do celé věci vložil jako její ochránce a dal všem na srozuměnou, že kdo by na ni chtěl něco zkoušet, bude se muset vypořádat napřed s ním. Jelikož můj zastávce v dané chvíli ležel na nemocničním lůžku a dýchal přes trubičku, nebylo pravděpodobné, že se stejné opory dočkám i já.

Rád bych si myslel, že kdyby mohl, Seawoll by rozprostřel svůj ochranný deštník i nade mě, ale s jistotou se to nikdy nedozvím. Neřekl mi, že bych se měl postarat sám o sebe – to byl fakt.

„Co, kurva, uděláme teď?“ zeptal se mě.

„To se ptáte vy mě?“

„Ne, ptám se tady toho stolu.“

„Nevím,“ odpověděl jsem. „Já nevím spoustu věcí.“

„Tak byste se měl začít vzdělávat, konstáble,“ doporučil mi už zase formálně. „Protože nevím, jak vy, ale já myslím, že Henry Pyke se teď nezastaví – taky byste řekl?“

Přikývl jsem.

Stephanopoulosová zamručela a poklepala si na hodinky.

„Už vás nebudu dusit,“ řekl. „Protože s těmahle debilníma spiritistickýma sračkama musíme skoncovat dřív, než někdo z našich potentátů zpanikaří a dojde k názoru, že je potřeba povolát arcibiskupa z Canterbury.“

„Udělám, co je v mých silách,“ slíbil jsem.

Seawoll mi věnoval pohled, kterým sděloval, že mi radí, aby moje maximální snahy opravdu stály za to. „Až znovu začneme, chci, abyste se postaral, že vám bude fungovat mozek, než do soukolí zapojíte i ústa. Stejně jako po té záležitosti v Hampsteadu – rozumíme si?“

„Naprosto,“ přitakal jsem.

Dveře výslechové místnosti se rozletěly a dovnitř strčil hlavu jakýsi muž. Byl středního věku, měl prošedivělé vlasy, široké plece a mimořádně huňaté obočí. I kdybych ho nepoznal z jeho internetového profilu, věděl bych, že je to Richard Folsom, zástupce asistenta komisaře, jedno z velkých zvířat. Kývl na Seawolla prstem a řekl: „Alexi, na slovíčko, prosím.“

Seawoll se podíval na zničený magnetofon. „Výslech se přerušuje,“ řekl a upřel pozornost na zástupce. Vstal a pokorně vyšel za Folsomem z místnosti. Stephanopoulosová se na mě vlašně pokusila upřít svůj slavný zlostný pohled, ale já spíš přemýšlel, jestli dosud nežasne nad svými jednorožci.

Seawoll se vrátil a sdělil nám, že ve výslechu budeme pokračovat ve vedlejší místnosti, kde dosud funguje monitorovací zařízení. Tam jsme tedy pokračovali ve starobylé tradici bezostyšného lhaní, přičemž jsme mluvili pravdu a nic než pravdu. Vysvětlil jsem jim, že jsme měli s Nightingalem důvod věřit, na základě tvrzení naprosto konvenčního informátora, že skupina – protože to musel být víc než jeden člověk –, která se dopustila série bezdůvodných útoků ve West Endu a jeho okolí, má základnu v Bow Street a že jsme tam zrovna prováděli vyšetřování, když nás ze zálohy napadli neznámí útočníci.

„Pan zástupce Folsom si obzvlášť dělá starost s hrozbami namířenými vůči budově Královské opery,“ pokračoval Seawoll. Očividně byl tak trochu znalec, neboť krátce po povýšení na post vrchního inspektora se seznámil i s Verdim. Náhlý nápor kulturního snobismu je u policistů určitého postavení a věku běžným neduhem; je jako normální krize středního věku, jen s vícero lustry a cizími jazyky.

„Myslíme si, že aktivity se můžou soustředit na Bow Street,“ řekl jsem. „Ale naše vyšetřování zatím neodhalilo žádnou hmatatelnou spojitost s Královskou operou.“

V šest hodin jsme sezení zakončili sepsáním protokolu, který Seawoll mohl podstrčit Folsomovi, a já už usínal na židli. Očekával jsem, že mě nakonec suspendují, nebo minimálně varují, že budu vystaven disciplinárnímu řízení nebo šetření Nezávislého policejního inspekčního výboru, ale před sedmou hodinou mě pustili.

Seawoll mi nabídl, že mě odveze, ale odmítl jsem. Kráčel jsem po St. Martin's Lane vyklepaný napětím a nedostatkem spánku. V noci se změnilo počasí. Pod špinavě modrou oblohou se proháněl studený vítr. V sobotu začíná špička o něco později, a když jsem přecházel New Oxford Street a mířil k Rozmaru, ulice si ještě uchovávaly část svého jitrního klidu. Očekával jsem to nejhorší a nebyl jsem zklamaný. Přes ulici jsem uviděl zaparkované minimálně jedno neoznačené policejní auto. Uvnitř jsem nikoho nezahlédl, ale i tak jsem zamával.

Prošel jsem hlavními dveřmi, protože je lepší postavit se věcem čelem, a navíc jsem byl příliš vyčerpaný, abych obcházel budovu kolem stájí. Očekával jsem policisty a dočkal se několika vojáků v bojových uniformách a se služebními puškami. Měli na sobě maskovací nepromokavé bundy a tmavě červené barety s insigniemi parašutistického pluku. Dva mi stáli v cestě kolem šaten, další dva byli zašití po stranách hlavního vchodu, připravení zadržet každého, kdo by měl natolik sebevražedné sklony, že by ze zálohy napadl dva plně vyzbrojené výsadkáře. Někdo bral fyzické zabezpečení Rozmaru opravdu hodně vážně.

Výsadkáři nepozvedli pušky, aby mě zastavili, ale nasadili onen výraz hrozné nenucenosti, která musela nádherně oživovat belfastské ulice v letech před uzavřením mírové dohody. Jeden z nich kývl hlavou k výklenku, kde by za zářivějších dnů Rozmaru stál dveřník a čekal, až ho bude potřeba. Tam se teď zdržoval další výsadkář se seržantskými výložkami, v jedné ruce s hrnkem čaje a v druhé s výtiskem *Daily Mailu*. Poznal jsem ho. Byl to Frank Caffrey, Nightingaleův kontakt v hasičském sboru. Frank na mě teď přátelsky kývl a pokynul mi, abych za ním přišel. Podíval jsem se, co se mu skví na ramenou. Patřil ke 4. praporu výsadkářského pluku, o němž jsem věděl, že je součástí zeměbrany. Frank musel patřit k aktivním rezervistům, což zcela jistě vysvětlovalo, kde přišel k těm svým granátům s bílým fosforem. Tušil jsem, že je to další prvek protekce a výpomoci starých známých, ale v tomto případě jsem víceméně nepochyboval, že Frank je Nightingaleův člověk. Nikde jsem neviděl žádné důstojníky. Tipoval jsem, že jsou v kasárnách, dělají, že nic nevidí, zatímco všechno vyřizují poddůstojníci.

„Dovnitř vás pustit nemůžu,“ řekl Frank. „Tedy dokud na tom váš nadřízený nebude líp, nebo dokud nejmenují oficiální záskok.“

„Na čí pokyn?“ zeptal jsem se.

„No, tohle všechno je součástí dohody. S Nightingalem a plukem se to táhne daleko do minulosti; dalo by se říct, že tu byly určité dluhy.“

„Ettersburg?“ nadhodil jsem.

„Některé dluhy se nedají splatit nikdy, a některé práce je třeba udělat.“

„Já musím dovnitř,“ naléhal jsem. „Musím něco najít v knihovně.“

„Promiň, synku. Dohoda mluví jasně – za hlavní perimetr je bez povolení vstup zakázán.“

„Hlavní perimetr,“ zopakoval jsem. Frank se mi pokoušel něco sdělit, ale nedostatkem spánku mi to dvakrát nemyslelo. Musel své prohlášení zopakovat, než mi docvaklo, že naznačuje, že garáž je mimo vymezenou oblast.

Vycouval jsem do bledého slunečního světla, obešel dům ke garáži a vešel dovnitř. Venku stál dotlučený Renault Espace s tak očividně falešnými registračními značkami, že mohl patřit jedině výsadkářům. Ještě jsem zkontroloval, že je jaguar zamčený, načež jsem zpod jednoho ponku začal vytahovat povlak, který jsem přes veterána nakonec přehodil. Vyčerpaně jsem se vydal do schodů kočárovny, ale tam jsem zjistil, že mě předběhla Tyburn.

Prohrabávala se kufry a dalšími starými krámy, které jsem nakupil na opačném konci. O stěnu byl opřený obrázek Molly a portrét muže, kterého jsem považoval za Nightingaleova otce. Díval jsem se, jak si kleká a sahá pod pohovku, aby vytáhla další zavazadlo.

„Tomuhle se říkálo kajutový kufr,“ pronesla, aniž se otočila. „Je schválně takhle nízký, aby se vám vešel pod postel. Tak jste si mohl zvláště sbalit věci, které jste potřeboval k plavbě.“

„Nebo je spíš sbalil váš komorník,“ opáčil jsem. „Nebo vaše služebná.“

Tyburn vyzvedla z kajutového kufru pečlivě složené lněné sako a položila ho na pohovku. „Většina lidí sloužící neměla,“ řekla. „Většina lidí si musela vystačit sama.“ Našla, co hledala, a vstala. Měla na sobě elegantní italský černý saténový kalhotový kostým a střizlivé černé boty. Na čele ještě měla šrám po zásahu kouskem mramoru. Ukázala mi svůj úlovek, ošuntělý hnědý kartonový obal, v němž bylo něco, v čem jsem rozpoznal standardní gramofonovou desku. „Duke Ellington a Adelaide Hallová: ‚Creole Love Call‘ na originálním černožlatém labelu Victor,“ vysvětlovala. „A on to nacpal do kufru v pokoji pro hosty.“

„Chystáte se to prodat na eBayi?“ zeptal jsem se.

Zpražila mě pohledem. „Přišel jste si vyzvednout věci?“

„Pokud vám to nebude vadit.“

Zaváhala. „Jen račte.“

„To je od vás vážně milé.“

Většina mého oblečení zůstala v Rozmaru, ale jelikož Molly v kočarovně nikdy neuklízela, podařilo se mi ukořistit mikinu a džíny, které zapadly za pohovku. Můj notebook ležel tam, kde jsem ho nechal, na hromádce časopisů. Musel jsem chvíli hledat pouzdro. Tyburn si mě celou dobu měřila soustředěným pohledem. Připadal jsem si, jako by mě matka sledovala při koupání.

Někdy, jak poznamenal Frank, jsou určité věci, které musíte udělat, ať to stojí co to stojí. Narovnal jsem se a podíval se Tyburn do očí. „Podívejte. Omlouvám se za tu fontánu.“

Chvíli jsem si myslel, že by to mohlo vyjít. Přisahám, že jsem si všiml něčeho v jejích očích, jakéhosi změkčení, uznání – něčeho –, ale pak to pominulo a opět se v nich objevila tatáž kategorická zlost jako předtím.

„Proklepla jsem si vás. Váš otec je feťák, už třicet let.“

Když mi lidé říkají tyhle věci, nemělo by mě to zraňovat. To, že je táta narkoman, jsem věděl od svých dvanácti let. Když jsem na to přišel, vyjadřoval se k tomu docela věcně a dával si záležet, abych pochopil, co to znamená – nechtěl, abych se vydal v jeho stopách. Patřil k několika málo lidem v celém Spojeném království, kteří stále dostávali heroin na předpis, zásluhou jednoho praktického lékaře, který byl velkým fanouškem téhle nejméně úspěšné londýnské jazzové legendy. Nikdy nebyl čistý, ale vždycky to držel na uzdě a mě by nemělo zraňovat, když mu lidé říkají feťák, ale samozřejmě mě to zraňuje.

„Sakra. Nikde to nevytruboval. Jsem v šoku.“

„Vaší rodině to selhávání koluje v žilách, že?“ pokračovala. „Váš učitel chemie byl vámi zklamaný natolik, že o tom napsal dopis do *Guardianu*. Byl jste jeho oblíbenec, abych tak řekla.“

„Já vím,“ přisvědčil jsem. „Můj táta si ten výstřížek schovává v albu.“

„Až vás vyhodí za hrubé porušení pravomocí,“ navázala Tyburn, „bude si ten výstřížek ještě nechávat?“
„Folsom, zástupce asistenta komisaře,“ pochopil jsem. „To je váš člověk, že?“
Tyburn se na mě chabě usmála. „Ráda sleduji vycházející hvězdy.“
„Máte ho omotaného kolem malíčku? Žasnu, co všechno lidé udělají, aby si mohli trochu vrznout.“
„Probud'te se, Petere,“ vyplísnila mě. „Tady jde o moc a vzájemný prospěch. Skutečnost, že vy ještě uvažujete především genitáliemi, neznamená, že to dělají všichni ostatní.“
„To rád slyším, protože mu někdo musí říct, aby si zastříhl to obočí. Ta pistole byla od něho?“
„Nebud'te směšný.“
„Tohle je váš styl. Najít někoho, kdo by za vás vyřešil vaše problémy. Machiavelli by na vás byl hrdý.“
„Četl jste něco od Machiavelliho?“ Zaváhal jsem a ona dospěla ke správnému závěru. „Já ano,“
řekla. „V italském originále.“
„Proč jste to dělala?“
„Abych získala diplom. Na koleji svaté Hildy v Oxfordu. Z dějepisu a italštiny.“
„Samozřejmě s vyznamenáním.“
„Samozřejmě. Takže chápete, proč mi Nightingaleova omšelá noblesa nepřipadá nijak úchvatná.“
„Tu zbraň jste zajistila vy?“
„Ne, nezajistila. Tomuto selhání jsem nepotřebovala nijak napomáhat. Bylo jen otázkou času, kdy to Nightingale zbodá. Ačkoliv ani já jsem neočekávala, že bude natolik hloupý, aby se nechal postřelit. Ale i tohle má své kladné stránky.“
„Proč teď nejste uvnitř? Proč trčíte tady v kočárovně? Je to velmi působivé prostředí, je tam neuvěřitelná knihovna a mohla byste si vydělat balík peněz, kdybyste ji pronajímala filmovým společenstvem jako historickou lokaci.“
„Všechno má svůj čas.“
Vytáhl jsem z kapsy klíče. „Nate, můžu vám půjčit klíče,“ podával jsem jí je. „Nepochybuju, že výsadbkáře už dokážete nějak přemluvit.“ Od mé napřažené ruky se ale odvrátila.
„Tohle všechno má i svou pozitivní stránku,“ prohlásila. „Máme teď šanci racionálně si vybrat, jak se s těmihle věcmi vypořádáme.“
„Vy tam dovnitř nemůžete, že?“
Pomyslel jsem na Beverley Brooksovou a její „škodlivá silová pole“.
Věnovala mi pohled hodný vévodkyně, aristokratický pohled, jaký si nikdy neosvojí manželky fotbalistů, a na chvíli se to z ní vylinulo, ten zápach kanálů a peněz a kšeftů uzavřených nad brandy a doutníky. Ale jelikož byla Tyburn moderní žena, mísila se s ním i vůně cappuccina a sluncem sušených rajčat. „Máte to, pro co jste si přišel?“ zeptala se.
„Ta televize je moje.“
Ujistila mě, že si pro ni můžu přijít, kdykoliv se mi to bude hodit. „Co na vás viděl?“ zeptala se ještě a zavrtěla hlavou.
„Co z vás dělá strážce tajného plamene?“
Přemýšlel jsem, co je, sakra, tajný plamen. „Myslím, že jsem jenom měl kliku.“
Na to se neuráčila odpovědět. Otočila se ke mně zády a opět se začala přehrabovat v kufrech.
Napadlo mě, po čem se asi tak doopravdy pídí.
Cestou ven přes nádvoří jsem za sebou uslyšel tlumené zaštekání a ohlédl jsem se. Z okna ve druhém patře mě sledovala bledá, posmutnělá tvář – Molly, a k hrudi si pevně tiskla Tobyho. Zastavil jsem se a povzbudivě, jak jsem alespoň doufal, jsem na ně mávl. Pak jsem se vydal zjistit, zda je Nightingale stále naživu.

* * *

Před Nightingaleovým pokojem stál na hlídce ozbrojený policista. Ukázal jsem mu průkaz a musel jsem přede dveřmi nechat zavazadla. Moderní JIP dokáže být překvapivě tichá: monitorovací zařízení vydává zvuky, jen když se něco pokazí, a jelikož Nightingale dýchal sám, z respirátoru nesípal žádný Darth Vader.
Vypadal staře a mezi těmi polyesterovými, snadno prateľnými příkrývkami se svěžími, pastelovými barvami jaksi nepatřičně. Měl venku jednu ruku, připojenou k šesti různým kabelům a hadičkám, obličej měl ztrhaný, zašedlý, oči zavřené. Ale dýchal výrazně, pravidelně a bez cizí pomoci. Na stolku měl misku s hroznovým vínem a do vázy někdo nacpal voničku modrého lučního kvítí – připadalo mi, že trochu ledabyle.
Chvíli jsem stál vedle postele a uvažoval, že bych měl něco říct, ale nic mě nenapadlo. Poté, co jsem se ujistil, že mě nejspíš nikdo neuvídí, jsem natáhl ruku a stiskl mu prsty – byly kupodivu teplé.
Měl jsem dojem, že jsem něco ucítil, neurčitý závan mokré borovice, kouře z hořícího dřeva a celtovinu, ale závan to byl tak slabý, že jsem nedokázal určit, zda jde o *vestigia* nebo ne. Uvědomil jsem si, že se vestoje kolébám, tak jsem byl

unavený. V koutě pokoje stálo nemocniční křeslo. Bylo vyrobené z laminované dřevotřísky a nehořlavé pěny s polyesterovým potahem a vypadalo příliš nepohodlně, aby člověka svádělo ke zdřímnutí. Posadil jsem se, spustil hlavu na rameno, a za necelé půl minuty jsem nevěděl o světě.

Nakrátko jsem se probudil a uviděl, jak kolem postele přechází doktor Walid se dvěma sestrami.

Připitoměle jsem se na ně zadíval, dokud si mě doktor nevšiml a neřekl mi, abych spal dál – alespoň myslím, že tohle mi řekl.

Potom mě probudila vůně kávy. Doktor Walid mi přinesl velký kartonový kelímeček s latté a tolik válcovitých balení cukrů, že by mi udělala výrazný zářez v nákupním rozpočtu.

„Jak na tom je?“ zeptal jsem se.

„Byl postřelen do hrudníku. Něco takového vás jednoznačně zpomalí.“

„Bude v pořádku?“

„Bude žít. Ale neumím říct, jestli se dá úplně dohromady. Ale dobré znamení je, že dýchá sám.“

Napil jsem se latté; popálilo mi jazyk.

„Mám zákaz vstupu do Rozmaru,“ řekl jsem.

„Já vím.“

„Dokázal byste mě tam zase dostat?“

Doktor se rozesmál. „Já ne. Jsem jen civilní poradce se špetkou ezoterických znalostí. Pokud je Nightingale v pracovní neschopnosti, rozhodnutí otevřít Rozmar musí učinit komisař, pokud ne někdo ještě výše postavený.“

„Ministr vnitra?“

Pokrčil rameny. „Minimálně. Víte, co budete dělat?“

„Máte přístup na internet?“

* * *

Pokud ve fakultní nemocnici, jakou je University College Hospital, projdete správnými dveřmi, přestane být nemocnicí a stává se medicínským výzkumným a administrativním centrem. Doktor Walid tam měl pracovnu a také, jak jsem s ohromením zjistil, studenty. „Ezoterické věci je neučím,“

vysvětloval. Byl zároveň – a určitě se tím nechtěl nijak chlubit – světově uznávaným gastroenterologem. „Každý potřebuje nějakého koníčka,“ dodal.

„Tím mým teď bude shánění nové práce,“ poznamenal jsem.

„Pokud plánujete chodit po pohovorech, na vašem místě bych se napřed osprchoval.“

Pracovna doktora Walida byla nepříjemně úzká místnost s oknem na úzkém konci a policemi táhnoucími se podél obou dlouhých stěn. Každá plocha byla zaskládaná složkami, odbornými časopisy a knihami. Na jednom konci úzké police sloužící jako psací stůl v moři tištěných publikací nejistě vykukoval počítač. Odložil jsem zavazadla a připojil do zásuvky notebook, abych v něm dobil baterie. Modem se skrýval za hromádkou svazků s názvem *Střeva: mezinárodní časopis pro gastroenterologii a hepatologii*. Bodrý podtitul prozrazoval, že gastroenterologové zvolili *Střeva* Nejlepším gastroenterologickým časopisem. Nevěděl jsem, jestli mě má zneklidňovat nebo utěšovat logický vývod, že hladkému fungování mých vnitřností je věnováno ještě mnohem více časopisů.

Zdířka na modemu vypadala podezřele provizorně a rozhodně to nebylo zařízení, jaké lze běžně nafasovat v britském zdravotnictví. Když jsem se na něj doktora zeptal, jen mi sdělil, že má rád, když jsou určité soubory pořádně zabezpečené.

„Před kým?“

„Před jinými badateli. Neustále se snaží ukořistit moje díla.“ Hepatologové byli očividně nejhorší.

„Co taky očekáváte od lidí, kteří přicházejí do styku s takovým množstvím žluči,“ podotkl doktor a potom se zatvářil zklamaně, že jsem nepochopil jeho vtip.

Jakmile jsem se ujistil, že se tam dá pracovat, nechal jsem doktora, aby mi na konci chodby ukázal koupelnu pro nemocniční zaměstnance, kde jsem se nakonec osprchoval v kabině dost velké a příhodně vybavené i pro paraplegika, jeho invalidní vozík, pečovatele a vodícího psa. K dispozici bylo i mýdlo, neznačková antibakteriální kostka, která mi připadala dost agresivní na to, aby mě připravila o svrchní vrstvu epidermu.

Při sprchování jsem přemýšlel o mechanice střelného zranění, které utrpěl Nightingale. Navzdory bulvárnímu fantazírování *Daily Mailu* nemůžete vstoupit do první hospody a koupit si střelnou zbraň,

zvláště ne poměrně luxusní poloautomatickou pistoli, jakou předchází noci tak nezkušeně třimal Christopher Pinkman.

Což znamenalo, že Henry Pyke rozhodně nemohl Pinkmana vyzbrojit a navést na místo v době mezi našim příjezdem do Královské opery a okamžikem, kdy jsme o dvacet minut později vyšli z vrat pro účinkující. Henry Pyke musel vědět, že

ho máme v úmyslu na Bow Street polapit, a to vedlo ke třem možnostem: buď úspěšně předpověděl budoucnost, nebo někomu přečetl myšlenky, nebo někdo, kdo o našem plánu věděl, patřil mezi jeho sekvestrované loutky. Jasnozřivost jsem šmahem odmítl. Nejenže jsem velký fanoušek kauzality, ale Henry Pyke nikdy neudělal nic, co by naznačovalo znalost budoucnosti. Podle mého bádání v obyčejné knihovně v Rozmaru neexistuje ani žádné čtení myšlenek, přinejmenším tedy v tom smyslu, že byste slyšeli myšlenky cizího člověka tak, jako by četl komentář v televizi. Ne: někdo řekl Henrymu Pykeovi nebo někomu, koho Henry Pyke sekvestroval, v čem spočívá náš plán. Nightingale to nebyl. Já to nebyl.

Takže zůstávali už jen lidé z policejní mordparty. Vzhledem k tomu, že Stephanopoulosová a Seawoll se zdráhali mluvit o magii i s těmi, kdo ji oficiálně provozovali, neuměl jsem si představit, že by o ní debatovali s někým jiným, a Lesley by následovala jejich příkladu.

Ze sprchy jsem vykročil s pocitem příjemného vydrhnutí a utřel jsem se ručníkem, který byl vypraný už tolikrát, že připomínal spíše smírek. Oblečení, které jsem zachránil v kočárovně, nebylo úplně čisté, ale bylo minimálně čistší než věci, které jsem měl na sobě doposud. Po několika chybných odbočkách na jednotlivých chodbách jsem opět našel doktorovu pracovnu.

„Jak se cítíte?“ zeptal se.

„Jako člověk,“ ujistil jsem ho.

„Nebo něco, co má k němu blízko,“ upřesnil. Poté mě nasměroval k automatu na kávu a nechal mě, abych si cestu k němu našel sám.

Od okamžiku, kdy lidstvo přestalo bezcílne bloumat a začalo si pěstovat vlastní potraviny, vyvíjí se společnost ke stále větší komplexnosti. Jakmile jsme přestali spát se svými bratřenci a sestřenicemi a postavili jsme zdi, chrámy a několik slušných nočních klubů, nabyla společnost takové složitosti, že ji žádný člověk není schopný uchopit vcelku, a tak se zrodila byrokracie. Byrokracie rozkládá společnost na řadu vzájemně propojených soustav. Nemusíte vědět, jak do sebe tyhle soustavy zapadají, dokonce ani to, jakou funkci má váš dílek soustavy, jen provádíte svůj podíl práce a celé soukolí skřípavě pokračuje v chodu. Čím různorodější jsou funkce, které provádí určitá organizace, o to složitější jsou vzájemně propojené soustavy a podsoustavy. Pokud jste odpovědní za maření teroristických útoků, za řešení domácích hádek a bránění motoristům, aby zabíjeli náhodné cizí lidi, pak jsou vaše soustavy opravdu velmi složité.

Jednou součástí systému je požadavek, aby každá jednotka operativního řízení měla přístup do databází HOLMES2 a CRIMINT, a to buď přes jednoúčelové rozhraní HOLMESu, nebo přes specializovaný software instalovaný na schváleném notebooku. Tohle řeší Informační direktorát, který poněvadž nese zodpovědnost jen za svůj dílek soustavy, nedělá rozdíl mezi ÚBZOKem, tedy Útvarem pro boj se závažnou a organizovanou kriminalitou, a Rozmarem, který se stal jednotkou operativního řízení jen proto, že nikdo nevěděl, jak jinak ho začlenit do organizačního schématu metropolitní policie. Tohle sice neznamenalo nic pro inspektora Nightingalea, ale pro moji maličkost to znamenalo, že jsem si mohl nejenom nainstalovat do notebooku legální kopii HOLMESu2, ale měl jsem také stejné přístupové výsady jako šéf velitelství pro vyšetřování vražd a závažné kriminality.

A to bylo jediné dobře, protože jedním z mých podezřelých byl vrchní inspektor Seawoll, což je terč, na který nemíříte, pokud nemáte jistotu, že ho zasáhnete první ranou. Seržantka Stephanopoulosová, která o naší operaci také věděla s předstihem, představovala terč stejně náročný, pokud jsem se nechtěl stát obětí druhého vtipu na její adresu – *Viš, co se stalo konstáblovi, který Stephanopoulosovou nařkl z toho, že byla nic netušícím nástrojem jednoho zlomyslného revenanta?*

Doktor Walid byl podezřelý číslo čtyři; to byl důvod, proč jsem mu neřekl, co mám za lubem; Lesley byla podezřelá číslo pět a podezřelý číslo šest, ten, který mě děsil ze všeho nejvíc, jsem byl samozřejmě já sám. Sice se to nedalo nijak dokázat, ale byl jsem si poměrně jistý, že mezi zabitím Williama Skirmishe a vyhozením vlastního dítěte z okna neměl Brendan Coopertown ani ponětí o tom, že je někým jiným než člověkem, za nějž se vždycky považoval.

Z Lesley jsem nic nevycítil. Bylo možné sekvestraci zamaskovat? Ovšem pravděpodobnější je, že jsem prostě nebyl tak citlivý, jak jsem si myslel. Nightingale mi pořád opakoval, že naučit se odlišit *vestigia* od vrtochů vlastních smyslů je práce na celý život. Už jednou jsem přišel s domněnkou, komu by se dalo důvěřovat – a stejnou chybu jsem opakovat nehodlal.

Po sprše jsem se určitou dobu díval na svou tvář v zrcadle a sbíral odvalu otevřít ústa a zadívat se dovnitř. Nakonec jsem zavřel oči a zajel si prsty pod líce – nikdy v životě jsem si s takovým potěšením neohmatával premolár. S jistotou jsem tak mohl říct pouze to, že Henry Pyke mi *prozatím* tvář neprotáhl.

Zapnul jsem HOLMESe a vyfukal svůj přístupový kód a heslo. Obojí prakticky vzato patřilo Nightingaleovi a prakticky vzato se mu obojí mělo odebrat, když byl mimo službu, ale očividně se k tomu ještě nikdo nedostal – neboť setrvačnost je další klíčovou charakteristikou civilizace a byrokracie. Začal jsem na počátku u vraždy Williama Skirmishe, k níž došlo 26. ledna v Covent Garden.

To, co jsem hledal, jsem našel o tři hodiny a dvě kávy později, když jsem se probíral Framlineovým případem. Onen útok začal tím, že cyklokurýr byl na Strandu sražen z kola, načež byl k ošetření převezen do University College Hospital, kde napadl doktora Framlinea. Jednomu uniformovanému policistovi se ještě na místě nehody, zatímco čekali na sanitku, podařilo zapsat jeho výpověď. Cyklokurýr tvrdil, že ho předjel nějaký řidič a úmyslně ho vytlačil ze silnice. Lesley mi řekla, že k nehodě došlo na jednom z mála slepých míst, které na Strandu nepokrývají kamery, i když podle původního protokolu byl kurýr ze silnice vytlačen před nádražím Charing Cross. Před žádným londýnským nádražím neexistuje místo, které nezabírají kamery, a to od časů, kdy je v devadesátých letech IRA prohlásila za své legitimní cíle.

Prohrabával jsem se útroby HOLMESe, kde nějaká vyšinutá duše z mordparty nahrála příslušné záznamy z každé funkční kamery od Trafalgarského náměstí po Old Bailey. Žádný záznam nebyl patřičně označený a najít video, které jsem hledal, mi zabralo dobrou hodinu a půl. Kurýr nespécifikoval, jaká značka auta ho sejmula, ale potlučenou Hondu Accord, která ho úmyslně vytlačila z trasy, bylo poznat velice dobře. Video nemělo dostatečně velké rozlišení, aby se na něm dal poznat řidič nebo registrační značka, ale ještě než jsem vysledoval pohyb auta k dopravní kameře s obrazem ve vysokém rozlišení, která hlídala semaforey na Trafalgarském náměstí, pochopil jsem, komu patřilo.

Dávalo to smysl. Byla přítomna ve chvíli, kdy Coopertown zabil svou manželku a dítě, během incidentu v kině i při útoku na doktora Framlinea. Byla na místě, když jsme plánovali operaci před Operou, a přijela se zálohou, aby se stihla zmocnit ztracené pistole.

Lesley Mayová byla moje podezřelá. Byla součástí celé té věci, sekvestrovaná Henrym Pykem jako figura jeho šílené hry na výtržnosti a pomstu. Přemýšlel jsem, jestli je součástí všeho od samého začátku, od první noci, kdy William Skirmish přišel o hlavu a já se setkal s Nicholasem Wallpennym.

Potom jsem si vzpomněl na Pěknou Polly z Picciniho scénáře – mlčenlivou dívku, které se Punch dvořil poté, co zavraždil svou ženu a dítě. Hlasitě ji pusinkuje, zatímco se zdá, že ona nemá „nic proti“. Potom Punch zpívá: *I kdybych měl tolik žen co král Šalamoun, všechny bych je zabil pro svou Pěknou Poll.*

* * *

Jednou jedna matka v Covent Garden ztratila syna. V určitém staromódním duchu to byla Angličanka každým coulem, oblečená v kvalitních šatech s potiskem, s hezkou kabelkou, a toho dne se vydala na nákupy do West Endu a navštívit Londýnské dopravní muzeum. Na chvíli ji zaujala výloha, a když se otočila, po jejím šestiletém synkovi nebylo vidu ani slechu.

Velice zřetelně si pamatuji, jak vypadala, když nás vyhledala. Na povrchu zdání klidu, tradiční britská kamenná tvář, ale prozrazovaly jí oči – tékaly doprava doleva; zápasila s nutkáním vyrazit současně do všech směrů. Pokusil jsem se ji uklidňovat, zatímco Lesley začala obvolávat kolegy a organizovat pátrání. Nevím, co jsem jí říkal, jen nějaká útěšná slova, ale zatímco jsem k ní promlouval, všiml jsem si, že se téměř nepostřehnutelně třese, načež jsem si uvědomil, že sleduji člověka, který se mi rozpadá před očima. Její šestiletý synáček se objevil o necelou minutu později, když ho z jednoho ze zapuštěných nádvoří uvnitř Covent Garden přivedl jakýsi laskavý mim. Díval jsem se přímo na matku, když se její syn objevil, viděl jsem, jak se jí ve tváři rozlila nepokrytá úleva, i to, jak zpátky do sebe vsávala strach, až přede mnou zůstala jen energická a praktická žena v letních šatech a praktických sandálech.

Nyní jsem tenhle strach chápal, ne strach o sebe, ale o někoho jiného. Lesley byla sekvestrovaná – v hlavě jí seděl Henry Pyke a seděl jí tam už minimálně tři měsíce. Pokusil jsem se rozpomenout, kdy jsem ji viděl naposledy. Vypadala ve tváři jinak? A potom jsem si vybavil její úsměv, jak se zubila od ucha k uchu. Usmívala se na mě někdy v poslední době?

Pomyslel jsem si, že je to možné. Pokud na ní Henry Pyke aktivoval *dissimulo*, převedl ji do Punchovy podoby, nebylo možné, aby dokázala skrýt své zničené zuby. Nevěděl jsem, jak jí Henryho Pykea dostat z hlavy, ale kdybych se s ní dokázal spojit předtím, než jí revenantovým přičiněním odpadne tvář, napadlo mě, že bych mohl poznat, jak přinejmenším tomuhle zabránit.

Než se doktor vrátil do své pracovny, měl jsem plán.

„Co se děje?“ zeptal se.

Řekl jsem mu to, a i on si myslel, že ten plán je příšerný.

Vyšší třída nepokojů

Mým prvním úkolem bylo najít Lesley. To jsem učinil jednoduše tak, že jsem jí zavolaal na mobil a zeptal se, kde je. „Jsme v Covent Garden,“ řekla. „My“ znamenalo ona, Seawoll a asi polovina ostatních členů mordparty, neboť vrchní inspektor se uchýlil k časem prověřené policejní tradici, jež by se dala vyjádřit heslem „jste-li na pochybách, pošlete tam víc lidí“. Chystali se prošťourat areál Covent Garden a pak rychle proklepnout Operu.

„Co doufá, že tím dosáhne?“

„V první fázi chce zvládnout všechny případné potíže. Pak už jen čekáme na vás, pamatuješ?“

„Možná jsem na něco přišel,“ naznačil jsem. „Ale je důležité, abys neprovedla žádnou hloupost.“

„Hele,“ ohradila se. „Znáš mě.“

Kéž by to jenom byla pravda.

Potřeboval jsem auto, a tak jsem zavolaal Beverley na její vodotěsný mobil a doufal, že zrovna neplave pod Tower Bridge nebo co už to tak vodní nymfy dělají, když mají volno. Ozvala se po druhém zazvonění a hned chtěla vědět, co jsem udělal její sestře. „Není moc odvázaná,“ hlásila.

„Sestru neřešte,“ odbyl jsem ji. „Potřebuju si půjčit auto.“

„Ale jenom když budu moct jet s vámi,“ opáčila. To jsem očekával; vlastně jsem s tím počítal.

„Nebo půjdete pěšky.“

„Dobře,“ odpověděl jsem s předstíranou neochotou.

Řekla, že za půl hodiny je u mě.

Třetí položkou na seznamu bylo zmocnit se nějakých tvrdých drog, což se i navzdory tomu, že jsem se nacházel ve velké nemocnici, ukázalo jako poměrně komplikované. Potíž byla v tom, že můj doktor měl určité etické zábrany.

„Moc se díváte na televizi,“ napomenul mě. „Žádná uspávací šipka neexistuje.“

„Ale ano, existuje. Neustále se používá v Africe.“

„Dovolte, abych vám to řekl trochu jinak a pomalu,“ nenechal se zviklat. „Neexistuje nic jako *bezpečná* uspávací šipka.“

„Ona to nemusí být šipka. Každou minutu, kdy necháme Lesley v tomhle sekvestrovaném stavu, hrozí, že se Henry Pyke postará, aby jí odpadla tvář. Abyste mohl kouzlit, musí vám fungovat mysl.“

Když vyřadíme z provozu vědomou část mozku, jsem ochotný se vsadit, že Henry nedokáže tohle kouzlo provést a Lesley zůstane tvář taková, jakou ji zamýšlel mít Bůh.“

Z doktorova výrazu jsem viděl, že mi dává za pravdu. „Ale co potom?“ zeptal se. „Nemůžeme ji donekonečna držet v umělém spánku.“

„Získáme čas. Aby se Nightingale probudil, abych se já dostal do knihovny v Rozmaru, aby Henry Pyke umřel stářím...

Nebo co už to vlastně mrtví dělají, když konečně zmizí.“

S mručením odešel a za chvíli se vrátil se dvěma jednorázovými injekčními stříkačkami ve sterilním obalu s etiketou upozorňující na biologické riziko a samolepkou, na níž stálo: „Chraňte před dětmi“.

„Roztok etorfinu hydrochloridu,“ vysvětlil mi. „Množství dostatečné na to, aby zklidnilo ženu o hmotnosti kolem pětadesáti kilogramů.“

„Působí rychle?“

„Tímhle se uspávají nosorožci,“ a podal mi druhý balíček s dalšími dvěma stříkačkami. „Tohle je narcan, a působí opačně.“

Když si píchnete etorfin, pak hned před přivoláním záchranky použijte tohle, a snažte se postarat, aby záchranáři dostali tuhle kartičku.“

Podal mi kartičku, která byla ještě teplá z laminovačky. Doktor na ni úhledným tiskacím písmem napsal: „Pozor. Jsem takový hlupák, že jsem si píchl etorfin hydrochlorid,“ a uvedl seznam postupů, kterými by se měli záchranáři řídit.

Většina z nich se týkala resuscitace a heroických opatření k udržení srdečního rytmu a dýchání.

Cestou výtahem dolů na příjem jsem si nervózně poplácal sako a potichu si opakoval, že uspávací prostředek mám v levé kapse a křísidlo v pravé.

Beverley na mě čekala na místě označeném zákazem čekání, oblečená v khaki kapsáčích a ustríženém černém tričku, jemuž se přes prsa táhl nápis VÍNO VRÁTIT SEM.

„Tadá!“ zvolala a ukázala mi svoje auto. Byl to kanárkově žlutý kabriolet BMW Mini, model Cooper S s hladkými pneumatikami. Na centrální Londýn to bylo asi to nejnápadnější auto, které se pořád dá vtěsnat na běžné parkovací místo.

Rád jsem ji nechal řídit – pořád mám nějakou úroveň.

Na konec května bylo dost horko a byl skvělý den na vyjížďku v kabrioletu, i navzdory zplodinám z dopravní špičky. Beverley byla průměrně příšerná řidička, jak se dá očekávat od někoho, kdo udělal zkoušky v autoškole v průběhu posledních dvou let. Londýnský provoz má tu výhodu, že obyčejný řidič v něm nedostane příležitost zrychlovat natolik, aby se dopouštěl fatálních chyb. Podle předpokladů jsme zůstali stát na konci Gower Street a já se musel potýkat s věčným dilematem londýnského cestovatele: vystoupit a jít pěšky, nebo čekat a doufat.

Ještě jednou jsem zavolal Lesley, ale hovor se hned přepnul do hlasové schránky. Zavolal jsem na stanici v Belgravii a nechal se přepojit na vysílačku seržantky Stephanopoulosové. Pro případ, že by kanál někdo monitoroval, mě náležitě varovala, abych se vydal domů a vyčkal dalších pokynů, než mi sdělila, že Seawolla s Lesley naposledy viděla, jak míří k budově Opery. Ujistil jsem ji, že domů se rádně vydávám, sice způsobem, který Stephanopoulosovou ani naše potenciální špicly nemohl přesvědčit, ale který se měl přinejmenším dobře vyjímat v přepisu před případným soudem. Zácpa se uvolnila, jakmile jsme projeli New Oxford Street, a pak jsem Beverley řekl, aby jela po Endell Street.

„Až se tam dostaneme, musíte si od Lesley držet odstup,“ varoval jsem ji.

„Vy si myslíte, že bych Lesley nezvládla?“

„Myslím, že by vám mohla vysát všechnu magii.“

„Vážně?“ podívala se.

Jen jsem hádal, ale *genii locorum* jako Beverley museli magii odněkud čerpat a pro revenanta typu Henryho Pykea to z nich muselo dělat přitažlivé oběti. Nebo možná měli vůči těmhle věcem nějakou přirozenou imunitu a já si s tím dělal starosti zbytečně, ale sázet jsem na to nechtěl.

„Vážně,“ ujistil jsem ji.

„Do prdele,“ hlesla. „Já myslela, že jsme kamarádky.“

Chtěl jsem jí říct něco konejšivého, ale slova mi uvízla v hrdle, když Beverley vystřelila z jednosměrky u sportovního centra Oasis a odbočila na Endell Street, aniž si, pokud jsem byl s to určit, všimla, či si byla vůbec vědoma jiných účastníků silničního provozu.

„Lesley je vaše kamarádka,“ potvrdil jsem. „Ale Henry Pyke ne.“

Z hospod a kaváren se na chodníky rozlévali lidé vděční za to, že je konečně pátek, a Londýn si na několik hodin dopřával opravdového pouličního života, jakého se neustále dovolávají lidé vlastníci vily v Toskánsku. Zužující se ulice a možnost, že by mohla některého chodce srazit, přiměly dokonce i Beverley, aby sundala nohu z plynu.

„Pozor na lidi,“ řekl jsem.

„Hm,“ opáčila. „Lidi by neměli pít a chodit současně.“

Prohnali jsme se miniaturním kruhovým objezdem na Longacre, zpomalili v úctě před dalším davem pijáků před hospodou Kemple's Head na nároží a zrychlili až na Bow Street. Nikde před Operou jsem neviděl žádná policejní ani hasičská auta, ani žádné jiné stopy přítomnosti zásahových složek, takže mě napadlo, že jsme se tam možná dostali včas. Beverley zajela na parkovací místo pro invalidy přímo naproti Opeře.

„Nevypínejte motor,“ požádal jsem, když jsem vystoupil. Ve skutečnosti jsem neočekával, že bych se měl dávat rychle na útěk, ale napadlo mě, že ji tak udržím v autě a v bezpečí. „Kdyby se vás policie pokusila vypudit, odvolejte se na mě a řekněte, že jsem pracovně uvnitř.“

„Jasně, to určitě zabere,“ procedila Beverley, ale v mini zůstala, což bylo nejdůležitější. Přeběhl jsem ulici k hlavnímu vchodu a zatlačil na jedny skleněné a mahagonové dveře. V atriu mě po všem tom slunci přivítal chládek a přítmi; ve vitrínách u dveří stály figuríny oblečené v kostýmech z předchozích představení. Když jsem prošel druhými, vnitřními dveřmi do foyeru, znenadání proti mně vyrazila vlna lidí mířících opačným směrem. Rychle jsem se rozhlédl, abych zjistil, co je může hnát ven, ale ačkoliv se pohybovali rychle a s jistou naléhavostí, nepanikařili. Potom mi to docvaklo: byla přestávka a tohle byli kuřáci, kteří se hnali před budovu na cigaretu.

Po nich začali ze dveří označených „Hlediště“ proudit lidé, kteří měli namířeno doleva, podle všeho k toaletám a baru – nejspíš právě v tomhle pořadí. Zůstal jsem stát a nechal je všechny projít – minimálně Seawolla, vzhledem k jeho závratné velikosti, bych měl zahlédnout snadno. Pokud jde o oblečení, zakoušel jsem jistě zklamání; všichni na sobě měli drahé věci, ale prim hrál styl *smart casual*, jehož jednoduše jen občas narušily večerní společenské šaty – od lepších lidí jsem očekával něco lepšího. Nápor prořídil a já splynul s proudem a nechal se jím odnést doleva, kolem šatny a nahoru po schodech do hlavního baru. Podle cedule šlo o Balkonovou restauraci, a pokud jsem viděl, vznikla tak, že se do viktoriánského litinového skleníku nahrnulo několik tun ohoblovaných borovicových desek. Jelikož měla sloužit přestávkovým hostům, kdy se sem nacpe tisícovka mírně omráčených zákazníků, aby se pokusila ginem s tonikem spláchnout všechen ten zpěv, tvořily ji rozlehlé otevřené

prostory a jednoduchý čalouněný nábytek s čistými mosaznými doplňky. Pod bílou klenutou prosklenou střechou působil celek dojmem, jako by IKEA dostala zakázku na přestavbu nádraží St. Pancras. Kdyby byl Mašinka Tomáš Švéd, přesně takhle by to vypadalo u něj v obýváku.

Ačkoliv Tomáš by byl nejspíš mnohem méně rozjařený.

Po celé délce prostoru se ve výšce šesti metrů táhl ochoz dost široký na to, aby se na něj vešly židle a stoly s bílými ubrusy a stříbrnými příbory. Tam bylo lidí méně, podle všeho proto, že většina z nich zamířila přímo k baru, aby si dopřála tolik ginů, kolik jich jen mohla stihnout prolít hrdlem, než se opět spustí hudba. Já se vydal k nejbližšímu schodišti s nadějí, že se mi shora naskytne lepší výhled. V polovině cesty na ochoz jsem si uvědomil, že se v prostoru mění nálada. Nebyl to žádný výrazný dojem, jen jako se by někde v dáli v noci rozštěkal pes.

„Ta čubka si může vysrat voko,“ ozval se někde pode mnou pronikavý ženský hlas.

Cítil jsem stejné napětí, jaké jsem cítil už na Neal Street – těsně předtím, než se doktor Framline bezhlavě pustil do kurýra. Někdo upustil tác, na luxusní dřevěné podlaze zařinčel plech a rozbilo se několik sklenek. Opodál se ozvala ironická pochvala.

Dospěl jsem na balkon, vkročil mezi dva neobsazené stoly a rozhlédl se po davu lidí.

„Čuráku,“ pronesl pode mnou jakýsi muž, „ty zkurvenej čuráku.“

Zahlédl jsem zdatně vyhlížejícího muže na prahu padesátky, prošedivělé vlasy, konzervativní oblek, výrazné huňaté obočí. Byl to Folsom, zástupce asistenta komisaře – další komplikace, aby jich nebylo málo. Odtáhl jsem se od zábradlí a přitom jsem zahlédl Lesley, jak se opírá o zábradlí balkonu naproti a upřeně se na mě dívá. Vypadala normálně, čile, šťastně. Na sobě měla služební koženou bundu a kalhoty. Když si byla jista, že jsem si jí všiml, zvesela mi zamávala a kývla hlavou k hlavnímu baru, kde si Seawoll zrovna kupoval pítí.

Ozvalo se hlášení, že představení bude pokračovat za tři minuty.

Dole u baru jakýsi chlapík v tvídovém obleku s koženými záplatami vrazil facku jednomu z mužů, s nimiž vedl rozhovor. Někdo vykřikl, Lesley shlédla do přízemí a já si podél zábradlí začal chvatně razit cestu mezi občerstvujícími se obecnstvem. Ještě jsem hodil očkem po Lesley, která na mě už ohromeně hleděla, vybral jsem první zatačku a pádil po ochozu, který se táhl přes celou šířku restauračního prostoru. Ten, kdo měl v té chvíli v Lesleyině hlavě na starosti myšlení – ať to byla ona, nebo Henry Pyke –, nečekal, že se budu hlava nehlava prodírat hloučky elegantních prominentů. A s tím jsem počítal. Když kličkujete mezi protestujícími milovníky opery, není snadné vylovit stříkačku s uspávacím prostředkem, ale mně se nějakým záhadným způsobem podařilo všechno připravit ještě předtím, než jsem se prohnal posledním zákrutem a zamířil přímo k Lesley.

Sledovala mě s klidným pobavením, hlavu nakloněnou na stranu, a já si pomyslel: nenucená si buď jak chceš, protože za chvíli už stejně budeš spát. Tou dobou se mi už lidé sami klidili z cesty a posledních pět metrů jsem se nemusel potýkat s žádnými překážkami. Nebo by tomu tak bylo, kdyby po schodech nevystoupal Seawoll a neudeřil mě do tváře. Případalo mi to, jako bych narazil do nízkého stropního trámu: skácel jsem se na záda a uvědomil si, že rozostřenýma očima hledím na prosklený strop.

Sakra, když chtěl, uměl být ten chlap rychlý jako levhart.

Bylo zjevné, že Henry Pyke umí ovlivnit i jiné lidi, dokonce i tak tvrdohlavé mizery, jako je Seawoll – to nevěstilo nic dobrého.

„Upřímně to mám u prdele,“ zaryčela po mé pravici jakási žena. „Jen tam nějací kokoti zpívají o nějakých kokotech.“

Další hlášení přítomným sdělilo, že představení začíná za necelou minutu a že by se měli vrátit na svá sedadla. Někjaký mladík s rumunským přízvukem a v číšnickém úboru mi řekl, že bych měl zůstat ležet na místě a že už zavolali policii.

„Já jsem od policie, ty blbečku,“ opáčil jsem, ale jen jaksi huhňavě, poněvadž mi připadalo, jako bych měl vykloubenou čelist. Našel jsem policejní průkaz a zamával mu s ním před očima, a abych mu nekřivdil, hned mi podal ruku a pomohl mi na nohy. Před barem už kromě uklízečů čtyři nikdo nebyl. Někdo šlápl na moji stříkačku a dočista ji slisoval. Prohmatal jsem si obličej. Jelikož jsem měl stále všechny zuby, Seawoll se musel držet zkrátka. Zeptal jsem se, kam se ten kolohnát poděl, a zaměstnanci mi odpověděli, že zamířil dolů i s tou blondýnou.

„Do sálu?“ zeptal jsem se, ale to už nevěděli.

Seběhl jsem ze schodů. Pod nimi jsem se ocitl před dlouhým mramorovým pultem šatny. Na Seawollovi je pozitivní, že je nepřehlédnutelný a snadno zapamatovatelný – šatnářka mi řekla, že zamířil ke vstupu do hlediště. Vrátil jsem se do foyeru, kde se mi pokusila zastoupit cestu jedna zdvořilá mladá dáma. Řekl jsem jí, že potřebuju mluvit s ředitelem, a jakmile pro něj odkvačila, vklouzl jsem dovnitř.

Napřed mě v mohutné chmurné vlně udeřila hudba, kterou následovala závratnost operního sálu.

Ve vrstvách pozlátka a rudého sametu se zvedal v obrovské podkově. Před sebou jsem měl moře hlav natočených k orchestřišti a dál k jevišti. Scéna znázorňovala zád' plachetnice, ačkoliv v měřítku tak přehnaném, že lodní hrazení čnělo vysoko nad zpěváky. Všechno bylo natřené chladivými odstíny modré, šedé a špinavě bílé barvy – loď unášená na vlnách rozbouraného oceánu. Stejně ponurá byla i hudba, a určitě bych u ní nepohrdl nějakým výraznějším rytmem, nebo kdyby to nešlo, dívkou v minisukni. Na lodi spolu zpěvem rozmlouvali muži v uniformách a třírohých kloboucích, přičemž všemu tklivým pohledem přihlížel jakýsi světlovlasý muž v bílé košili. Měl jsem zvláštní pocit, že to pro tohoto světlovlasého chlapíka, a vlastně ani pro obecnost nedopadne dobře. Sotva jsem zjistil, že tenorista hraje kapitána, basistovi, jenž vystupoval v roli padoucha, přeskočil hlas. Napřed jsem si myslel, že jde o součást představení, ale tlumené mručení, které se začalo rozléhat publikem, mi jasně sdělilo, že se mýlím. Zpěvák to zkusil ještě jednou, ale měl potíže se rozpomenout na svou roli.

Tenorista udělal krok dopředu, aby začal improvizovat, ale sám zakolísal, načež se s výrazem nelíčené paniky zadíval mezi kulisy. Obecnost začínala přehlušovat orchestr, který se konečně dopídl, že se něco děje, a rázem umkl.

Vydal jsem se uličkou k orchestřišti, ačkoliv jsem netušil, jak se dostanu na pódium. Několik diváků vstalo a natahovalo krk, aby zjistilo, co se děje. Došel jsem k okraji orchestřiště, a když jsem se naklonil, uviděl jsem, že hudebníci stále drží nástroje. Byl jsem natolik blízko, že jsem se mohl dotknout prvního houslisty. Ten se celý třásl a měl zastřené oči.

Dirigent poklepal taktovkou o stojan a hudebníci opět spustili. Poznal jsem, že začali hrát první melodii, na kterou zpívá pan Punch v Picciniho scénáři, skladbu *Malbrough s'en va-t-en guerre*, což byla stará francouzská lidovka, která se překládala jako *Pan Punch je věru kopa veselá*.

Tenorista v roli kapitána lodi začal zpívat refrén:

*Pan Punch je věru kopa veselá
šarlatem, žlutí šat mu hýřívá.*

V rychlém sledu se k němu přidali i basista s barytonistou, jenž vzápětí doprovodil celý sbor, který najednou zpíval, jako by měl před sebou listy s textem.

*A přec-li jím chmura zacloumá,
bývá to jen mezi přáteli.*

Zpěváci si podupávali do rytmu hudby. Obecnost jako by ustrnulo na sedadlech; neuměl jsem určit, zda je zmatené, zhypnotizované, nebo jen příliš vydešené, aby se zmohlo na jediný pohyb.

Potom začala rytmus vytleskávat a vydupávat i první řada křesel. Sám jsem ucítil nutkání přidat se k nim; a taky závan piva, kuželek, zapékaného vepřového, tance a dokonalého nezájmu o to, co si myslí jiní.

*Rošťák, každou chvíli jiné děvče,
co žije si tak snadno, lehce;*

Tleskání a dupání se z předních míst šířilo dozadu, řadu po řadě. V kvalitní akustice Královské opery zněl dupot hlasitěji, než kdyby se takhle projevovali fanoušci Arsenalu, a byl stejně nakažlivý.

Musel jsem zatnout kolena, aby se mi chodidla nehýbala.

*A když umře, dočká se konce:
jeho komedie se završí.*

Lesley vkročila na jeviště a naprosto neomalene vystoupala po schůdcích na přehnaně velkou záďovou palubu, kde se obrátila čelem k publiku. Tehdy jsem si všiml, že v levé ruce třímá hůl se stříbrnou rukojetí. Poznával jsem ji – ten parchant ji ukradl Nightingaleovi. Ze tmy zazářil reflektor a zalil ji ostrým bílým světlem. Hudba a zpěv utichly, odezněl i dupot a tleskání.

„Dámy a pánové,“ zvolala Lesley, „kluci a holky. Dnes vám přináším tu nejtragičtější komedii a nejkomičtější tragédii pana Punche, jak byla vylíčena onomu velkému talentu a impresáři, panu Henrymu Pykeovi.“ Počkala na potlesk, a když se neozval, něco si potichu zamumlala a udělala úsečné gesto holí. Ucítil jsem, jak se přese mě přehnala nátlaková vlna, a publikum za mnou se rázem roztleskalo.

Lesley se elegantně uklonila. „Je mi potěšení být zde s vámi,“ navázala. „Páni, jak se tohle divadlo od mých časů zvětšilo. Je tady ještě někdo z devadesátých let osmnáctého století?“

Z galerie se ozvalo osamělé zavýsknutí, které jen dokázalo, že v každém obecnstvu se najde nějaký šprýmař.

„Ne že bych vám nevěřil, pane, ale jste zatracený lhář,“ řekla Lesley. „Zakrátko sem přijde i ten starý šmírák.“ Zadívala se za reflektory mezi diváky, jako by po něčem pátrala. „Já vím, že tu jsi, ty černý irský pse.“

Zavrtěla hlavou. „Chci jen říct, jak příjemné je být tady v jednadvacátém století,“ pronesla znenadání. „Člověk může být vděčný za spoustu věcí: vodovod, vozy, které nemusí tahat kůň –obstojnou délku života.“

Z hlediště se na jeviště nenabízela žádná zjevná cesta. Orchestřiště bylo dva metry hluboké a okraj jeviště byl výš, než kam se dalo dosáhnout.

„Dnes večer, dámy a pánové, kluci a holky, vám pro vaši zábavu nabídnu své ztvárnění oné politováníhodné scény z příběhu pana Punche,“ pokračovala Lesley. „Mám na mysli samozřejmě jeho uvěznění, a běda, i nadcházející popravu.“ „Ne,“ zakřičel jsem. Četl jsem scénář. Věděl jsem, co bude následovat.

Lesley se podívala přímo na mě a usmála se. „Ale jistě,“ dodala. „Důležitá je hra.“ Ozvalo se praskání kostí a jí se začala měnit tvář. Když se její nos připodobnil zahnuté čepeli, hlas jí přešel do pronikavého, švitořivého skřehotání.

„Tahle se to dělá!“ zaječela.

Přicházel jsem pozdě, ale i tak jsem se vrhl do orchestřiště. Královská opera není místo pro čtyřčlennou kapelu s automatickým bubeníkem – tady si přijdete na plnohodnotný orchestr o sedmdesáti lidech, a prostor tomu plně odpovídá. Přistál jsem mezi hráči na lesní rohy, které vliv šířící se z Henryho Pykea neomráčil do té míry, aby nezačali protestovat. Protlačil jsem se mezi houslisty, ale dál to nemělo cenu: proscénia bych se nezachytil, ani kdybych vyskočil vestoje. Jeden houslista se mě zeptal, co tam, kurva, dělám, a s podporou jednoho kontrabasisty mi pohrozil, že mi rozkope hlavu. Oba měli v očích stejný výraz agresivních opilců z pátečních nocí, který jsem si už začínal spojovat s Henrym Pykem. Jen co jsem popadl stojánek na noty, abych je udržel v patričné vzdálenosti, orchestr začal opět hrát. Hned poté si mě oba krvežízniví hudebníci přestali všimnout; popadli své nástroje, posadili se a s velkou vážností a důstojností, uvážíme-li, že prožívali psychotický záchvat, se pustili do hraní. Slyšel jsem, jak přízrak v Lesleyině těle zpívá svým příšerným pronikavým hlasem:

*Když se Punch se svou milou rozdělí,
musí stále zpívat píseň smutnou.*

Neviděl jsem, co Lesley dělá, ale soudě podle písničky předváděla scénku, kdy se Punch dívá, jak mu před vězeňským oknem stavějí šibenici. Na obou koncích orchestřiště byly dveře – tak či onak musely vést do zákulisí. Mezi hudebníky jsem si prorazil cestu k těm bližším z nich, přičemž jsem za sebou zanechával skřípavou, drnčivou, pištivou a dunivou brázdou. Dveře vedly do úzké spojovací chodby, z níž napravo i nalevo vybíhaly další totožně vyhlížející chodbičky. Poněvadž jsem vyšel na levé straně, tipoval jsem, že mě další odbočka doleva dovede do zákulisí. Měl jsem pravdu, jenže Královská opera neměla zákulisí; měla letištní hangár, obrovský, vysoký prostor minimálně třikrát tak velký jako jeviště, v němž byste mohli zaparkovat celou vzducholod'. Do tohoto „zákulisí“ se stáhli všichni inspicienti, kulisáci a další lidé, kteří se obvykle během představení schovávají mimo dohled, teď ujařmení vlivem, kterým Henry Pyke držel v šachu celé obecenstvo. Jelikož jsem se z něj vymanil, měl jsem příležitost se vzpamatovat a začít myslet. Lesley už došla úhony; kdybych jí teď píchl uspávací látku, odpadla by jí tvář. K ničemu by nebylo ani to, že bych vtrhl na jeviště – bylo dost dobře možné, že kdybych se tam vpotácel, jen bych hrál podle Henryho scénáře. Kradl jsem se mezi jevištními technikami a pokoušel se dostat co nejbliž k pódiu, aniž by však na mě bylo vidět.

Šibenici nepostavili. Místo ní spustili z výšky oprátku, jakoby z ráhna. Buď byl Henry Pyke rafinovanější, než jsem si myslel, nebo se měl někdo věšet i v původní opeře. Nejspíš po dlouhém vyzpěvování.

Lesley, stále v roli Punche, předstírala, že strádá za zamřížovaným oknem. Nezdálo se, že by ještě hrála podle Picciniho scénáře, naopak obecenstvo seznamovala s životním příběhem jistého Henryho Pykea, ambiciózního herce, od jeho skromných začátků ve víscie ve warwickém hrabství až po úspěšnou kariéru na londýnských divadelních prknech.

„Až tam jsem to dotáhl,“ deklamovala Lesley, „již ne mladík, nýbrž vyzrálý herec, nadání od Boha posílené léty zkušeností, krušně vydobytých na nemilosrdných londýnských jevištích.“

To, že si nikdo z kulisáků ani neodfrkl, jen dokazovalo sílu vlivu, pod nímž se nacházeli. Jelikož se mnou Nightingale ještě ani nezačal probírat „psychický nátlak pro začátečníky“, netušil jsem, kolik magie je třeba k ujařmení dvou tisícovek lidí, ale vsadil bych se, že závatného množství, a tehdy jsem došel k závěru, že pro Lesley je pravděpodobně lepší, když jí odpadne tvář, než aby se jí scvrkl mozek. Rozhlédl jsem se. Někde nablízku musela být lékárníčka. Doktor Walid mi řekl, že budu potřebovat solný roztok a obvazy, které bych jí mohl omotat kolem hlavy, pokud ji budu chtít udržet při životě až do příjezdu sanitky. Lékárníčku jsem zahlédl na stěně nad řadou hasičích přístrojů, v podobě působivě velkého kufříku z červeného balistického plastu, který se mohl hodit také jako útočná zbraň. Připravil jsem si poslední stříkačku a s lékárníčkou v druhé ruce jsem se ze strany přiblížil k jevišti. Když jsem byl opět na dohled, Lesley – nedokázal jsem o ní uvažovat jako o Punchovi nebo Henrym Pykeovi – právě detailně popisovala Henryho zklamání a prohry. Henry většinu z nich kladl za vinu Charlesi Macklinovi, který prý na Henryho vztáhl ruku z čiré zášti, a když byl vyzván na souboj, přímo před tímhle divadlem, krutě Henryho složil k zemi.

„Za to měl viset,“ řekla Lesley. „Stejně jako měl viset za chudáka Thomase Halluma, kterého vyřídil v Královském divadle. Ale provází ho irské štěstí a má dar výřečnosti.“

V tom okamžiku mi došlo, na co Henry Pyke čeká. Charles Macklin až do své smrti Královskou operu pravidelně navštěvoval. Tradovalo se, že Macklinův duch byl už mnohokrát spatřen na jeho oblíbeném místě v křeslech před jevištěm. Henry Pyke se ho teď snažil vylákat, ale podle mě se neobjeví. Lesley přešla záďovou palubu a nakoukla mezi diváky.

„Ukaž se, Mackline,“ zavolala. Měl jsem dojem, že v jejím hlase slyším nejistotu. Záďová paluba byla vyvýšená část pódia, příliš vysoká, abych na ni dokázal vyšplhat. Přístupová cesta na ni vedla pouze po schůdcích vpředu – ale nepozorovaně jsem se k Lesley přikrást nemohl. Musel jsem provést nějakou hloupost.

Směle jsem vkročil na jeviště a potom jsem udělal tu chybu, že jsem se zadíval do obecenstva. Za reflektory jsem toho moc neviděl, ale i to málo stačilo, abych v mohutné tmě zaregistroval upřené pohledy obrovského davu lidí. Škobrtl jsem o vlastní nohy a chytil se kulisy děla.

„Co to má znamenat?“ zavřeštěla Lesley.

„Jsem Jack Ketch,“ pronesl jsem, byť poměrně potichu.

„Bože, ochraň mě před bláznů a amatéry,“ procedila sotva slyšitelně a potom hlasitěji zopakovala:

„Co to má znamenat?“

„Jsem Jack Ketch,“ prohlásil jsem nahlas a tentokrát jsem ucítil, jak se má slova nesou k publiku.

Dospěl ke mně závan *vestigia*, nikoliv od lidí, ale ze samé podstaty hlediště. Divadlo se pamatovalo na Jacka Ketcha, popravčího krále Karla II., muže, jenž se ve své práci proslavil tak nestydatou neschopností, že kdysi vydal brožurku, v níž vyčítal své oběti, lordu Russellovi, že nedokázal vydržet klečet bez hnutí, když se nad ním rozmachoval sekerou. Ještě sto let poté bylo slovo Ketch synonymem pro kata, vraha a samotného Dávla; pokud existovalo jméno, kterým ho bylo možné přivolat, byl to Jack Ketch. Což také vysvětlovalo jeho roli ve hře o Punchovi a Judy a proč to byla moje největší šance, jak se přiblížit k Lesley natolik, abych na ni mohl použít injekci.

„Velice vám děkuji, pane Ketchi, ale je mi tady docela dobře,“ pronesla Lesley.

Neobtěžoval jsem se učit scénář z paměti, ale znal jsem ho do té míry, abych byl schopný improvizovat. „Ale už musíte jít ven,“ řekl jsem. „Pojďte ven a budete popraven.“

„Přece byste nebyl tak krutý,“ namítla.

Bezpečně vím, že mělo následovat ještě mnohem delší popichování, ale jelikož jsem si nepamatoval text, přešel jsem k akci. „Tak to pro vás budu muset přijít,“ řekl jsem a vydal se po schodech na záďovou palubu. Měl jsem co dělat, abych se přiměl podívat na Lesleyinu tvář, ale nemohl jsem riskovat žádné nečekané pohyby. Její punchovská tvář se zasnívěla podrážděním, nejspíš proto, že jsem vynechával text, ale přesto v představení pokračovala – přesně, jak jsem doufal. Byli jsme ve fázi, kdy Jack Ketch popadne Puncha a začne ho vléct k oprátce, ovšem v tomto bodě tenhle vychytralý vrah Jacka Ketcha přelstí tak, aby do smyčky strčil hlavu a sám se oběsil. Ne, ne, takové vzory pro děti už nikdo netvoří. Připravil jsem si injekci.

Lesley se při mém příchodu přikřčila. „Smilování, smilování,“ zapištěla. „Už to nikdy neudělám.“

„O tom není pochyb,“ opáčil jsem, ale než jsem ji stačil píchnout, otočila se a strčila mi pod nos Nightingaleovu hůl. Svaly v zádech a ramenou se mi zařaly a měl jsem co dělat, abych si udržel rovnováhu.

„Víte, co to je?“ zeptala se a zamávala holí.

Pokusil jsem se říct „hůl“, ale čelisti jsem měl zařáté spolu se vším ostatním.

„Tak jak měl Prospero svou knihu a hůl,“ objasnila, „má obě tyto věci i váš mistr, ale já z nich potřebuji pouze hůl. Přináležitost k duchovnímu světu dává člověku do boje s magií jisté cosi, jisté *je ne sais quoi*, ale bez tělesného rozměru mu chybí jiskra vitality, jíž je třeba k zajištění jeho tužeb.“

To přinejmenším potvrzovalo, že Henry Pyke nedisponuje žádnou vlastní magií. Tohle zjištění by mi ale připadalo zajímavější, kdybych nebyl ochromený a nebyl mu vystavený na milost a nemilost.

„Toto je zdroj moci vašeho mistra,“ pokračovala. „A s jeho mocí můžu dělat, no, vlastně všechno, co si budu přát.“

Ušklíbala se, až jí byly vidět rozbité zuby. „Vy máte říct: ‚Dost už bylo otálení, pane Punchi.‘“

„Dost už bylo otálení, pane Punchi,“ řekl jsem poslušně a ukázal na oprátku. „Protáhněte hlavu touhle smyčkou.“ Podivně na tom všem bylo, že tentokrát jsem nátlak cítil, skoro jako by to byla forma, tvar v mé mysli, který však z mé mysli nevycházal.

„Takhle,“ řekla Lesley a mrkla do publika. „A pročpak?“

„Ano, takhle,“ přisvědčil jsem. Opět jsem to ucítil a tentokrát jsem si byl jistý: myšlenka oné formy přicházela zvnějšku, ale formu samu vytvářela moje vlastní mysl. Bylo to jako hypnóza – spíše sugesce než nějaký rozkaz.

„A proč? Já nevím jak,“ řekla Lesley a zaujala postoj vyjadřující hluboké zoufalství.

„Je to jednoduché,“ odpověděl jsem. Sevřel jsem oprátku, ucítil jsem drsný provaz na dlani. „Jen tímhle prostrčte hlavu.“ Lesley se předklonila, ale do oprátky se netrefila a zeptala se: „Co takhle?“

„Ne, ne,“ vrtěl jsem hlavou a ukazoval na oprátku. „Tudy.“ Pokud to je sugesce, uvažoval jsem, pak bych měl být schopný ji myšlenkami odvrhnout.

Lesley se opět teatrálně netrefila, když se pokusila strčit hlavu do oprátky. „Takhle tedy?“ zeptala se.

Pokoušel jsem se vypudit si formu z mysli, ale uvědomil jsem si, že říkám: „Takhle ne, ty blázne,“

a předstíral jsem roztrpčení. Hrubá síla nebyla řešením a už jsem musel na něco přijít, protože za

ne celé dvě repliky měla postava Jacka Ketcha sama prostrčit oprátkou ten svůj pitomý krk a nechat se oběsit, a já spolu s ním.

„Dávejte pozor, komu říkáte ‚blázne‘; schválně jestli to dokážete vy sám,“ kvikla Lesley a na chvíli se odmlčela, aby nabídla obecenstvu příležitost se nervózně uchichtnout. „Jenom mi ukažte, jak se to dělá, a já to hnedka provedu.“

Cítil jsem, jak se mi tělo cuká v očekávání pohybu, který mi měl navést hlavu do oprátky. A tehdy jsem si pomyslel, že pokud se toho nátlaku nedokážu zbavit, mohl bych ho třeba pozměnit dostatečně na to, abych ho zlomil. Provedl jsem to jako protizvukové opatření, kdy vyrušíte zvukovou vlnu tím, že proti ní vyšlete jinou zvukovou vlnu s obrácenou fází – je to chytrý zákrok a velmi kontraintuitivní, ale funguje. Doufal jsem, že ta divná varianta z nitra mé hlavy bude fungovat; a proto jsem si právě v mysli začal vytvářet formu, když má ústa pronesla: „Dobře, udělám to.“

Moje forma se střetla s tlakem, jako když se o sebe v převodu otřou dvě ozubená kola. Připadalo mi, že cítím, jak mi kousky formy rotují v mozku a bolestivě se mi odrážejí od vnitřních stěn lebky, ale to mohl být jen výplod mé fantazie. Nezáleželo na tom. Cítil jsem, jak se mi uvolnilo tělo, trhl jsem hlavou od oprátky a vítězoslavně se zadíval na Lesley.

„Nebo možná neudělám,“ řekl jsem.

V tu ránu mi ze zadu sevřela hrud' jakási mohutná ruka, temeno hlavy mi stiskla veliká dlaň a zatlačila ji k oprátce. Ucítil jsem látku vyrobenou z velbloudí srsti a kolínskou značky Chanel – zatímco jsem si blahopřál k vlastní duchaplnosti, musel se ke mně přiblížit Seawoll.

„Nebo možná uděláte,“ namítla Lesley.

Otočil jsem se, ale třebaže někteří kolohnáti umějí být překvapivě slabí, Seawoll mezi ně nepatřil, takže jsem mu bodl injekci do obnažené části ruky a pustil do něj plnou dávku. Ta však byla odměřena pro Lesley, která byla o polovinu menší. Tlak nepolevil ani na chvíli a Lesley nakonec zakřičela: „Vzhůru s ním, chlapci,“ a byl jsem za krk vyzvednut do vzduchu.

Život mi zachránilo pouze to, že jsem byl zavěšen do divadelní oprátky, která byla zhotovena tak, aby s ohledem na zdraví a bezpečí herců *neoběsila* onoho pohledného chorvatského barytonistu, jehož krk v ní měl v opeře uvíznout. Klouzavý uzel byl falešný a provaz v sobě měl drátěnou výztuž, která měla udržet tvar smyčky. Bezpochyby tam někde bylo i očko, jímž se měl provaz připnout k určité rafinovaně skrytému bezpečnostnímu postroji na těle pohledného barytonisty poté, co zazpívá árii na rozloučenou. Já bohužel postroj neměl, takže mě ten zatracený krám málem zabil, než se mi podařilo hlavu z oprátky zase vyvléknout, přičemž jsem si sedřel kůži z brady. Abych se mohl lépe zapřít, strčil jsem do smyčky loket, ale i navzdory tomu se mi do zad znenadání vlila prudká bolest.

Rychle jsem se zorientoval a všiml si, že visím dobrých pět metrů nad jevištěm. V dohledné době jsem se nesměl pouštět.

Lesley se pode mnou otočila zpátky k obecenstvu. „Tím bychom měli vyřízené četnictvo,“

podotkla. Seawoll se za ní ztěžka posadil na schody a předklonil se jako unavený běžec; etorfin hydrochlorid konečně začal účinkovat.

„Vidíte,“ pokračovala Lesley. „Jedna ruka zákona kope před smrtí nohama, zatímco druhá spí, nejspíš otupena alkoholem. Takhle tedy my, dobří Angličané, vkládáme svou důvěru do lumpů, co se jen sotva liší od padouchů, které mají chytat. Jak dlouho jste, dámy a pánové, kluci a holky, ochotni tohle snášet? Jak to, že kvalitní lidé platí daně, zatímco cizinci neplatí nic, a přesto očekávají výsady, jež jsou těžce vydřeným privilegiem Angličana?“

Měl jsem stále větší potíže se udržet, ale kdybych se pustil, příliš velké šance jsem si nedával. Po obou stranách jeviště spadaly obrovské závěsy a teď jsem přemýšlel, jestli bych se dokázal rozhoupat natolik, abych se jednoho z nich chytil. Oprátku jsem uchopil oběma rukama a začal přesouvat váhu a zatínat svaly, abych uvedl tělo do pohybu.

„Protože kdo je víc utlačovaný?“ zvolala Lesley. „Ti, kdo se pro sebe snaží získat práva, nebo ti, kdo si na vše činí nárok: na sociální zabezpečení, na příspěvky na bydlení, invalidní důchody, a za nic neplatí?“ Jednou z věcí, které jsem

v dějepisu nastudoval, byla reforma sociálního zákonodárství, takže jsem věděl, že Henry Pyke teď musí buď využívat údaje z Lesleyiny paměti, nebo posledních dvě stě let bedlivě čel *Daily Mail*.

„A jsou vděční?“ položila řečnickou otázku. Obecenstvo něco zamručelo v odpověď. „Samozřejmě že ne. Poněvadž se na všechny tyto věci naučili pohlížet jako na svou nezadatelnou výsadu.“

Nebylo snadné zabránit, aby se provaz rozhoupal až nad orchestřiště. Pokusil jsem se pohyb smyčky upravit, ale nakonec jsem ve vzduchu jen začal opisovat osmičku. Stále mi chybělo několik metrů k plošině na železné konstrukci, takže jsem se prohnul v zádech a švihl nohama, abych překonal vzdálenost, která mě od ní dělila.

Pak najednou obecenstvo zaryčelo a já ucítil, jak se kolem mě zvedá vlna rozhořčení a zlosti, připomínající vodu deroucí se z přeplněné kanalizace. V klíčovém okamžiku jsem ztratil koncentraci a vrazil do závěsu. Skočil jsem, zoufale hmátl po záhybech těžkého sukna a pokusil se vtěsnat si ho co nejvíc mezi nohy, abych střemhlav neskouzl na jeviště.

Potom zhasla všechna světla. Nezajiskřila, nezamžikala, nezableskla, neudělala nic teatrálního – prostě se vypnula.

Předpokládal jsem, že někde v sofistikované soustavě divadelních reflektorů se teď na písek drolilo několik mikroprocesorů. Když se držíte jen zuby nehty, správný směr je skoro vždycky dolů, a tak jsem se všemožně snažil vytěšňovat bolest v předloktích a začal po závěsu ručkovat k zemi. Ve tmě jsem slyšel, že obecenstvo rozhodně nepanikaří, což bylo za panujících okolností mnohem strašidelnější než opačná varianta.

Kolem Lesley se jako soustředěná zář z neviditelné lampy objevil kužel bílého světla. „Dámy a pánové,“ zavolala, „kluci a holky. Myslím, že je načase vyjít ven a pohrát si.“

Jeden ze strýců mé mámy kdysi sehnal lístky na zápas Arsenalu s Tottenhamem Hotspurs v Highbury, a jelikož jeho vlastní syn zrovna jít nemohl, vzal s sebou mě. Byli jsme mezi držiteli permanentek, těmi nejzarputilejšími z tvrdého jádra příznivců, kteří na fotbal chodí kvůli hře, a ne kvůli násilí. Ocitnout se uprostřed takového davu je, jako když se ocitnete v přílivové vlně – můžete se pokusit pohnout jiným směrem, ale vlna vás stejně stáhne s sebou. Zápas to byl po stylové stránce mdlý a zdálo se, že skončí bezgólovou remízou, když Arsenal, už v nastavení, vyrazil do pozdního útoku. Jakmile se jeho hráči dostali do velkého vápna, přísahám, že celý stadion, všech těch šedesát tisíc lidí, zatajil dech. Když pak útočník Arsenalu dopravil míč do sítě, uvědomil jsem si, že křičím radostí spolu se všemi ostatními lidmi kolem sebe. Bylo to naprosto bezděčné.

Takhle mi to připadalo, když Henry Pyke pustil obecenstvo v Královské opeře ze řetězu. Musel jsem se pustit závěsu a posledních pár metrů letět k zemi, ale vím jen, že jsem najednou ležel na pódiu, s pronikavou bolestí v kotníku a náhlou touhou rozbít někomu obličej. Vytáhl jsem se na nohy a ocítil se tvář v tvář znetvořené Lesley.

Ucukl jsem. Při pohledu zblízka bylo ještě těžší vyrovnat se s Lesleyinou vizáží. Z té groteskní karikatury mi neustále sklouzávaly oči. Po obou bocích jí stáli hlavní protagonisté opery, samí muži, všichni napjatí a s výjimkou chlapeckého barytonisty mnohem drsněji vyhlížející, než by se dalo očekávat od provozovatelů vysoké kultury.

„Jsi v pořádku?“ zaječela. „Už jsem se o tebe bál.“

„Pokusil jste se mě oběsit.“

„Petere,“ pronesl Henry Pyke. „Já nikdy nechtěl, abys zemřel. V průběhu posledních několika měsíců jsem o tobě začal uvažovat spíš jako o komickém odlehčení než o úhlavním nepříteli, jako o mírně natvrdlé postavě, která se objeví na scéně se psem a předvede zábavné číslo, zatímco skuteční herci se převlékají.“

„Všiml jsem si, že Charles Macklin se dnes neobjevil,“ nadhodil jsem.

Punchovi zacukal nos. „Na tom nezáleží,“ řekla Lesley. „Ten dnou soužený parchant se nemůže schovávat donekonečna.“

„A my mezitím...“ To byla dobrá otázka. „My děláme co?“ zeptal jsem se.

„My hrajeme své role,“ objasnila. „My jsme pan Punch, ten nezkontrolovatelný duch nepokojů a vzpoury. V naší povaze je vyvolávat potíže, stejně jako ve tvé povaze je snažit se nás zastavit.“

„Zabijíte lidi.“

„Bohužel. Veškeré umění si žádá oběti. A to ti říká někdo, kdo se vyzná – smrt je spíše nuda než tragédie.“

Najednou mi došlo, že ve skutečnosti nemluví s celistvou osobností. To, jak jí přízvuk poskakoval z jedné éry do druhé, ty bizarní změny motivace a chování. Tohle nebyl Henry Pyke, ba ani pan Punch, tohle byl nějaký slepenec, osobnost splácaná ze zpola zapomenutých útržků. Možná jsou takoví všichni duchové, jakási soustava vzpomínek uvězněná ve struktuře města jako soubory na pevném disku – která se pomalu sdírá s tím, jak do ní každá generace Londýňanů ukládá obrazec svých životů.

„Ty neposloucháš,“ obvinila mě Lesley. „Já si tady ve svém nabitém programu nacházím čas, abych si užil svou chvíli, a ty jsi ve svém vlastním světě.“

„Pověz mi, Henry,“ vyzval jsem ho. „Jak se jmenovali tvoji rodiče?“

„No, samozřejmě Pykeovi.“

„A křestním jménem?“

Lesley se zasmála. „Snažíš se mě napálit. Jmenovali se otec a matka.“

Měl jsem pravdu; Henry Pyke, alespoň ta jeho část v Lesleyině hlavě, tu doslova tak úplně nebyl.

„A pověz mi všechny příjemné věci, které ti přijdou na mysl ohledně tvé matky,“ ponoukal jsem ho dál.

Lesley naklonila hlavu na stranu. „Teď už si ze mě děláš blázny.“ Ukázala na hlavní hrdiny, kteří nevzrušeně přihlíželi našemu rozhovoru. „Víš, co se v *Timesech* psalo o tomhle představení?“

„Že je pochmurné a bezúčelné,“ řekl jsem, když se mi podařilo vyškrábat se na nohy. Pokud se Lesley chtěla uchýlit k monologu, já hodlal využít příležitosti, abych vstal.

„Skoro,“ kývla. „Operní kritik z *Timesů* ve skutečnosti napsal, že toto představení je důstojné asi stejně jako vánoční epizoda nějaké telenovely.“

„To je drsné.“

Už jsem neměl žádný další uspávací prostředek, ale v zákulisí ležela lékárníčka. Rána do týla tou těžkou schránkou by mohla stačit, aby šla Lesley k zemi. A co potom?

Lesley naklonila hlavu na druhou stranu – aniž ze mě spustila zrak. „Podívejte, hoši,“ řekla zpěvákům. „Tohle je operní kritik z *Timesů*.“

* * *

Zvažoval jsem, jestli jim nemám říct, že *Timesy* nečtu, ale myslím, že by mi nepopřáli sluchu. Vyrázil jsem k nejbližšímu únikovému východu na základě domněnky, že z povahy věci k němu povede nejkratší cesta ven a únikový východ má být, podle zákona, odemčený. Navíc krabičky s označením nouzových východů jsou připojené k samostatnému obvodu, a jsou tak jediným zdrojem osvětlení.

Při běhu zákulisním hangárem jsem měl před zpěváky náskok tři metry a nezpomalil jsem, když jsem si prorazil cestu prvními dveřmi, které mě sice stály naražené žebro, ale zajistily mi nejméně další metr náskoku. Oči už mi začínaly přivykat přítmi, ale i když jsem měl další označení nouzového východu přímo před sebou, kvůli nedostatku světla jsem zakopl o špatně zaparkovaný vozík. Popadl jsem se za holeň a skácel se na zem, přičemž si jakási absurdní část mé mysli povšimla, že takováhle překážka je jasným porušením zdravotních a bezpečnostních předpisů.

Chodbou se ke mně hnala mužská silueta. Doháněl mě jeden ze zpěváků; v přítmi nebylo vidět který. Kopl jsem mu do cesty vozík a muž vedle mě přistál tváří zemi. Byl to urostlý chlap a páchl potem a jevištními lícidly. Pokusil se zvednout, ale když jsem sám ztěžka vstal, dupl jsem mu na záda.

Vzápětí po třesnutí dveří vtrhli do chodby jeho kumpáni, a tak jsem zařval, aby na mě upřeli pozornost, a opět jsem se dal na útek. Jekot, když zakopávali o svého kolegu, zněl mým uším hluboce uspokojivě.

Prásk, prohnal jsem se dalšími dveřmi, a rozsvítla se světla; tipoval jsem, že je to okruh nezávislý na vnitřním osvětlení Opery. Byl jsem zpátky v matoucím labyrintu úzkých chodeb, které se podobaly jako vejce vejci. Proběhl jsem místností, kterou obývaly samé paruky, a odbočil do chodby, kde podlahu pokrývaly závěje balerínek. Na jedné jsem uklouzl a dojel až ke stěně. Za sebou jsem slyšel krvežíznivé vytí operních zpěváků; a vůbec mě neutěšovalo, jak krásně artikuluje své hrozby.

Nakonec jsem se vřítel do dalšího únikového východu a ocitl se u toalet v přízemí vedle šatny. Od hlavního foyeru ke mně doléhal třeskot rozbíjeného skla, takže jsem zamířil přímo k únikovému východu z budovy, ale to, co jsem uviděl za sklem, mě přinutilo okamžitě se zastavit.

Na Bow Street propukly výtržnosti. Elegantně oblečený dav demoloval hotel naproti a z jednoho hořícího auta stoupal sloupec mastného černého dýmu. Poznal jsem, co je to za značku – byl to kanárkově žlutý kabriolet mini.

12

Poslední možnost

Výtržnosti nemá rád nikdo kromě výtržníků a novinářů. Metropolitní policie jakožto pokrokový, dynamický a moderní sbor disponuje celou řadou krizových plánů, jak zvládat občanské nepokoje, od farmářů s nákladňáky plnými hnoje po víkendové anarchisty z předměstí a sobotní džihádisty. Mám jen podezření, že neměl vymyšlená opatření proti dvěma tisícům rozzuřených milovníků divadla, kteří se vyhrnou z budovy Královské opery a začnou zběsile řídit v Covent Garden.

Byl jsem si poměrně jistý, že chytrá Londýňanka jako Beverley by měla mít dost rozumu, aby vyskočila z auta dříve, než ho rozvášněný dav podpálí, ale věděl jsem, že její máma by mi neodpustila, kdybych se o tom neujistil. Vyběhl jsem ze dveří a začal z plna hrdla rvát v naději, že mě všichni ostatní budou považovat za kolegu výtržníka.

Kravál do mě udeřil, jen co jsem vyrazil na ulici. Připadal jsem si, že mě obklopuje banda vztekých hospodských rváčů, jen v závratném množství, dávající průchod podivnému nezřetelnému skandování a zvířecímu hučení. Tohle se obvyklým pouličním výtržnostem nepodobalo. Při nich většina lidí jen přihlíží a občas něco zahuláká. Když jim ukážete rozbitou výlohu, s radostí ji vyprázdní, ale jak je tomu u většiny takových účastníků, ruce si ve skutečnosti příliš špinit nebudou. Tuhle bandu tvořili sami podněcovatelé: všichni od toho podezřele dobře oblečeného mladíka po důstojnou dámu ve společenských šatech byli naprosto nepřičetní a ochotní něco rozbít. K hořícímu mini jsem se přiblížil, jak jen to bylo možné, a s úlevou jsem si všiml, že na žádném sedadle doopravdy nikdo není. Beverley vzala rozumně nohy na ramena a já ji měl co nejdřív následovat, ale pak mě rozptýlil pohled na vrtulník, který se mi vznášel přímo nad hlavou.

Přítomnost vrtulníku znamenala, že přímé operační velení nad nepokoji převzalo ústředí metropolitní policie. To znamenalo, že desítky policejních důstojníků vyrušovaly při slavnostních večerech, večerech u DVD nebo schůzkách s milenkami naléhavé telefonáty od policistů nižších šarží, kteří se chtěli za každou cenu ujistit o tom, že rozhodně nebudou za nic odpovědní. Vsadím se, že ústředí poměrně brzy zjistilo, že tady přestává legrace a že jakmile výtržnosti pominou, započne výpravné drama vyšetřování. A až přestane hrát hudba, nikdo nebude chtít zůstat bez židle.

Paradoxně mě tahle myšlenka rozptýlila natolik, že se ke mně zezadu dokázal příkrást pan Folsom, zástupce asistenta komisaře. Když mě oslovil, otočil jsem se a zjistil, že ho mám za zády. Na saku svého konzervativního obleku – proužkovaného, jak jsem si všiml, když jsem ho měl v těsné blízkosti – přišel o rukáv a všechny knoflíky. Patřil k lidem, kterým ve vzteku cuká tvář; myslí si, že si zachovávají ledový klid, ale něco je stejně vždycky prozradí. Ve Folsomově případě to byl ohavný tik v levém oku.

„Víš, co nesnáším nejvíc ze všeho?“ zakřičel. Viděl jsem, že by se rád uchýlil k zlověstně konverzačnímu tónu, ale bohužel pro něj byly výtržnosti příliš hlučné.

„Co prosím, pane?“ zeptal jsem se. Na zádech jsem cítil horko z hořícího mini – Folsom mě měl v pasti.

„Nesnáším policejní konstáblы,“ zavrčel. „Víš proč?“

„Proč, pane?“ Posouval jsem se doleva a snažil se otevřít si únikovou cestu.

„Protože si furt stěžujete,“ navázal. „K policii jsem nastoupil ve dvaosmdesátém, za starých dobrých časů, před zákonem o policii a důkazech z trestné činnosti, před Macphersonem a plněním cílů řízení kvality. A víš co? Byli jsme sračky. Mysleli jsme, že se nám ve vyšetřování daří, pokud jsme vůbec někoho zatkli, o pachateli ani nemluvě. Od Brixtonu po Tottenham si s náma vytírali prdel, a ať se poseru, jestli jsme ohnuli hřbet. A nebyli jsme ani tak drazí! Klidně jsme nějakýho smrada nechali jít za dvě piva a balíček čipsů.“ Odmlčel se a tváří mu probleskl nechápatý výraz, pak na mě opět upřel oči a to levé mu zacukalo.

„A co ty,“ nadhodil a mně se vůbec nelíbilo, jak to říká. „Jak dlouho si myslíš, že bys tehdy vydržel? Našel bys svoji skříňku plnou hoven, a to by bylo jen zahřívací kolo. Je dost pravděpodobný, že by si tě vzal stranou někdo z tvojí směny a drsně, ale kamarádsky by ti vysvětlil, jak nežádoucí osoba tam seš.“

Vážně jsem přemýšlel, že proti němu vyrazím – udělám cokoliv, jenom abych mu zavřel zobák.

„A nemysli si, že by ti směnovej inspektor pomohl,“ pokračoval. „Ten by do svého hlášení ani nedokázal správně napsat ‚rasová diskriminace‘, kdyby teda nějaký hlášení vůbec podával...“

Naznačil jsem před ním pohyb, aby musel couvnout, a potom jsem vyrazil doprava, pryč od hořícího auta a zbytku výtržností. Nevyšlo to. Folsom necouvl, a když jsem kolem něho běžel, uštedřil mi úder, který mi připadal, jako bych dostal ránu palubkou. Žuchl jsem na zadek a uvědomil jsem si, že vzhlížím k opravdu rozzuřenému policejnímu důstojníkovi a že se mě chystá přinejmenším slušně nakopnout. Sotva se mu podařilo zasáhnout mě do stehna svou medvědí tlapou – měsíc jsem pak chodil s fialovou modřinou ve tvaru jeho podpatku –, když ho někdo zezadu přetáhl po hlavě.

Byl to inspektor Neblett, stále v té své nepraktické přepásané policejní blůze. V rukou však třímal nefalšovaný dřevěný obušek pro boj s demonstranty, jaký byl v osmdesátých letech postupně vyřazen z policejní výzbroje, protože byl ještě o něco vražednější než násada krumpáče.

„Grante,“ vydechl. „Co se to tady děje?“

Dolezl jsem k Folsomovi, bezvládně ležícímu čelem k chodníku. „Došlo k nezvládnutelnému narušení veřejného pořádku,“ hlásil jsem, zatímco jsem Folsoma trhaně převracel do stabilizované polohy. Hlava mi ještě duněla z jeho bekhendu, takže jsem s ním nezacházel příliš jemně.

„Ale proč?“ zeptal se. „Nic se přece neorganizovalo.“

Výtržnosti jsou jen zřídka spontánní. Dav je obvykle nutné shromáždit a vyburcovat a svědomitý policista se má před potížemi neustále na pozoru. Zvláště pokud do jeho rajónu patří takový magnet na výtržnosti, jako je Trafalgarské náměstí. Napadla mě jediná polopřesvědčivá lež: někdo zaútočil na Královskou operu psychotropním sprejem, ale pak jsem si uvědomil, že bych tím jen vyprovokoval víc otázek, než na kolik bych odpověděl. Nemluvě o tom, že bych mohl spustit nepatřičnou vojenskou reakci. Už jsem se chystal, že to risknu s pravdou, prozradím, že na celé obecnostvo uplatnil svůj neblahý vliv jistý upírský duch, když Neblettovi docvaklo, koho vlastně přetáhl po hlavě.

„Panebože,“ hlesl a dřep si, aby si svou obět' lépe prohlédl. „Tohle je zástupce Folsom.“

Nad cukajícím se tělem našeho nadřízeného jsme se setkali pohledem.

„Neviděl vás,“ ubezpečil jsem ho. „Jestli zavoláme sanitku, můžeme ho odsud odlifrovat dřív, než se probere. Došlo k výtržnostem, byl napaden a vy jste ho zachránil.“

„A ty bys měl jakou roli?“

„Spolehlivého svědka, pane. Vašeho včasného zákroku.“

Inspektor Neblett si mě změřil pohledem. „Mýlil jsem se v tobě, Grante,“ řekl nakonec. „Přece jen vykazuješ vlastnosti opravdového policisty.“

„Děkuji vám, pane.“ Rozhlédl jsem se. Dav se stěhoval – předpokládal jsem, že míří po Floral Street do areálu Covent Garden.

„Kde je OZO?“

OZO je Oblastní záložní oddíl. To jsou ti chlapíci, kteří se projíždějí v dodávkách Mercedes Sprinter se skříňkami nacpanými vším od ochranných přileb po tasery. Každé oblastní velitelství má dva takové týmy a zvláště kolem zavírací doby projíždějí svým rajónem, jakožto pohotovostní rezerva pro případ neočekávaných událostí. Měl jsem podezření, že současné události se pokládají za neočekávané.

„Mají základnu na Longacre a Russell Street,“ řekl Neblett. „Vypadá to, že ústředí má v plánu zkotit dav kolem Covent Garden.“

Právě odtamtud se ozvala rána, kterou následoval drsný jásot. „Co teď?“ zeptal se Neblett.

„Myslím, že drancují tržnici.“

„Mohl bys přivolat sanitku?“

„To ne, mám rozkaz najít hlavního iniciátora.“

Molotovův koktejl vydává velmi specifický zvuk. Dobře namíchaný koktejl napřed třeskuje, pak zaduní a nakonec bafne – právě ta poslední fáze, kdy vzplane benzín, vás zabije, pokud něco takového dopustíte. Vím to, protože než absolvujete Hendon, musíte strávit jeden zábavný den, kdy je po vás ostatní házejí. Což byl také důvod, proč jsme se s Neblettem oba instinktivně přikrčili, když jsme uslyšeli, jak necelých patnáct metrů od nás dopadají na vozovku.

„Začíná to,“ poznamenal inspektor.

Při pohledu na jih jsem uviděl zástup výtržníků na křižovatce, kde se Culverhay setkává s Bow Street. Za nimi jsem viděl plameny; odrážely se od modrých ochranných přileb a šedých štítů.

Pořád jsem musel najít Lesley, přemocit ji a zavést k doktoru Walidovi do univerzitní nemocnice. S dopravou neměl být problém, protože polovina londýnských sanitek se nejspíš právě sjížděla ke Covent Garden. Zbývalo jen ji najít. Došel jsem k závěru, že se stále snaží pomstít Macklinovi, který měl kdysi kořalnu na Henrietta Street a byl pohřbený v Hereckém kostele. To znamenalo vrátit se do Covent Garden a to zase bohužel znamenalo buď projít vzrušujícími občanskými nepokoji na jihu, nebo vyrazit po Floral Street, která co do výtržníků a děsivosti může obsahovat bůhvíco. Při přestavbě Královské opery se naštěstí myslelo na spoustu východů. Poté, co jsem popřál Neblettovi hodně štěstí a Folsomovi ušetřil ještě kradmý kop do holení, vběhl jsem zpátky do budovy. Pak už šlo jen o to, proklouznout kolem pokladny a prodejny suvenýrů a vyběhnout na druhé straně v areálu Covent Garden. Tak by tomu přinejmenším bylo, kdyby někdo prodejnu zrovna nedemoloval.

Výklad byl vysklený a roztrštěným sklem byla poseta vystavená DVD, kufry s embosovaným logem Královské baletní školy a památeční pera. Z výlohy někdo vyrval figurínu stříbrné a slonovinové barvy a mrštil jí přes chodbu takovou silou, že se rozbila o mramorovou stěnu na protější straně. Zevnitř prodejny jsem zaslechl vzlykání, přerušované občasným třeskotem. Když jsem se kradl kolem, zvítězila nade mnou zvědavost a u poničeného vchodu jsem se zastavil, abych obezřele nakoukl dovnitř.

Na podlaze obchodu seděl bosý muž středního věku, obklopený stovkami průhledných plastových obalů. Zatímco jsem se na něj díval, jeden ten obal popadl, roztrhl ho a vytáhl z něj bílé baleríny.

Potom z koutku úst vystrčil špičku jazyka a opatrně se pokusil nazout si jednu botu na svou velkou chlupatou nohu. Jak se dalo čekat, balerína mu byla příliš malá a nedokázal si ji obout bez ohledu na to, jak silně tahal za šňůrky – dokud se jí nepotrhalo švy. Muž si zničenou botu podržel před obličejem a propukl v pláč. Když pak obě hodil na druhý konec obchodu a sáhl po dalším páru, nechal jsem ho být – o některých věcech se člověk prostě nemá dozvídat.

Zadní východ z Královské opery ústí pod kolonádu v severovýchodním koutě Covent Garden.

Papírnictví Paperchase nalevo bylo totálně zničeno a přes kamenné dlaždice poletovaly náměstím cáry barevného papíru. Napravo se právě nadšeně rabovalo v Disney Store, ale hračkářství Build-a-Bear zůstalo podivuhodně netknuté – nadále bylo oázou jasně zbarvené vumělkovanosti a klidu.

Zdálo se, že reálné boje se teď odehrávají hlavně u kostela na západní straně – počítal jsem, že právě tam bude Lesley. Zamířil jsem k zastřešené tržnici v domnění, že ji budu moct využít jako úkryt, abych se přiblížil ke kostelu. Byl jsem na půl cesty, když na mě někdo pronikavě zahvízdal. Byl to poctivý hvizd, jaký člověk vyloudí se dvěma prsty v ústech, a hladce pronikl i celou okolní vřavou.

Při druhém hvizdu jsem se za zvukem otočil. Byla to Beverley; hleděla na mě z hospodského ochozu v prvním patře – když si všimla, že se na ni dívám, vyrazila ke schodišti. Setkali jsme se přímo pod ním.

„Vypálili mi auto,“ řekla.

„Já vím.“

„Moje nádherné, zbrusu nové auto.“

„Já vím,“ zopakoval jsem a chytil ji za ruku. „Musíme odsud vypadnout.“ Pokusil jsem se ji odtáhnout zpátky k Opeře.

„Tamtudy se vrátit nemůžeme.“

„Proč ne?“

„Protože si myslím, že vás pár lidí pronásleduje,“ odpověděla.

Otočil jsem se. Hlavní postavy z opery byly zpátky, a v patách měly lidi, v nichž jsem poznával hudebníky z orchestru, a několik jedinců oblečených hlavně v tričkách a džínách, které jsem považoval za jevištní techniky. Královská opera je instituce světové třídy, jež v epickém měřítku inscenuje ty největší opery – sbor jevištních techniků má vskutku početný.

„Panebože,“ vydechla Beverley. „To je Lesley?“

Lesley se zástupem protlačila do popředí, stále s tváří pana Punche. Pozvedla ruku a společenstvo zůstalo stát.

„Běžíme,“ řekl jsem Beverley.

„Dobrý nápad.“ Popadla mě za ruku a trhla mnou tak prudce, že jsem se málem skácel. Vyrazila do jedné z ponurých cihlových uliček, které vedly do nitra kryté tržnice. S nadcházejícím večerem byla většina obchůdků zavřená, ale tam, kde se prodávalo pití a standardní etnická jídla, teď měli prodejci zuřivě škubat turisty. Jenže na dohled nebylo živé duše a já doufal, že to znamená jen tolik, že zákazníci a majitelé stánků už vzali nohy na ramena.

Uslyšel jsem, jak divadelní sbor za našimi zády ve výtečném souzvuku mohutně zavyl, a nad tím se ozval ostrý pištivý smích onoho avatára nepokojů a vzpoury. Následovalo nečekané zlověstné ticho.

A potom na střechu dopadly první zápalné bomby. Lesley sice tvrdila, že netouží po mé smrti, ale začínal jsem tušit, že mi nejspíš lhala.

Beverley i se mnou prudce zahrnula do průchodu a dál do jednoho krytého nádvoří, kde jsme narazili na tu německou rodinku. Bylo jich pět, apatický tmavovlasý otec, světlavá matka s ostrými rysy a tři děti ve věku sedmi až dvanácti let. Jakmile propukly nepokoje, museli se ukrýt za jedním stánkem s jídlem a teď zrovna vylézali, když zahlédli, jak se k nim s Beverley řítíme. Máma vyděšeně vyjekla, nejstarší dcera zakřičela a muž se vztyčil do plné výšky. Nechtěl se prát, ale i navzdory nepřizní osudu byl odhodlaný bránit svou rodinu před nebezpečnými stereotypy. Ukázal jsem mu svůj policejní průkaz a on s úlevným překvapením splaskl.

„*Polizei*,“ sdělil své ženě a potom se velice zdvořile zeptal, zda bychom jim mohli pomoci.

Řekl jsem, že bychom jim pomohli velice rádi a začali bychom tím, že bychom se přesunuli k nejbližšímu východu a opustili nebezpečný prostor. Najednou jsem se začal potit a uvědomil jsem si, že za to může horko z požáru za mémi zády. Celá zadní část kryté tržnice stála v plamenech – položil jsem otcí ruku na záda, druhou jsem položil na rameno jeho staršího syna a postrčil je opačným směrem: „*Raus, raus!*“ řval jsem a doufal, že to doopravdy znamená „pryč odsud“.

Beverley šla v čele naší skupinky k dosud nezasaženému jihozápadnímu rohu tržnice, ale sotva jsme prošli druhou řadou stánků, zůstala nenadále stát, až jsem jí i s německou rodinkou vrazil do zad. Banda výtržníků před námi využívala západního průčelí tržnice k rozpoutání střetů s policejními posilami.

„Jsme v pasti,“ řekla Beverley.

Vzbouřenci stáli zády k nám, ale bylo jen otázkou času, než se některý z nich otočí.

Zdalo se, že jeden z nedalekých obchůdků rabování ještě nezasáhlo, a třebaže se vbíhání do hořících budov obecně považuje za neuvážený, zpátečnický krok, připadalo mi, že nemáme příliš na vybranou. Teprve když jsme se nahrnuli dovnitř a já se přikrčil za figurínu oděnou pouze do dvou roušek nadýchaného hedvábí, uvědomil jsem si, že jsme v krámku řetězce Seraglio. Přesvědčil jsem rodinku, aby se posadila za pult, aby na ni nebylo zvenku vidět.

„Prosím vás,“ zeptala se matka, „co se tady děje?“

„To netuším, sestro,“ odpověděla Beverley. „Já tady jen pracuju.“

Krytou tržnici v Covent Garden tvoří čtyři rovnoběžné řady obchůdků pod prosklenou železnou střešní konstrukcí. Původní koncept stánků, kde se prodávalo ovoce a zelenina, se změnil vsazením výloh a zavedením elektriny, přesto krámky měly stále méně než tři metry na šířku. Mezi ně se vtěsaly prodejničky rukodělných výrobků, kavárny a zmenšené verze známých značkových butiků, které nehodlaly dopustit, aby jim taková drobnost jako nedostatečná podlahová plocha zabránila přijít si na své ve chvílích, kdy zámožní turisté otvírají peněženky. V důsledku toho bylo naše útočiště napěchované figurínami onoho vkusně abstraktního stříbrného a černého typu, zahalenými do provokativně sporých kousků saténu. Doufal jsem, že právě mezi těmihle figurínami nebudeme tak nápadní tomu, kdo by do krámku stočil pohled.

Zkouška téhle teorie přišla ve chvíli, kdy se kolem výlohy kradla parta výtržníků. Soudě podle roztrhaných sak a špinavých bílých košil to byli lidé z obecnstva v opeře, nikoliv zpěváci z jeviště.

Když se před krámkem zastavili a začali na sebe pokřikovat hrdelními hlasy s makléřským přízvukem, zatajil jsem dech. Kupodivu jsem zjistil, že se nebojím. Naopak jsem cítil rozpaky – tahle milá rodinka napodobující Von Trappovy z muzikálu *Za zvuků hudby* přijela do mého města, a místo aby se jí v něm nenápadně ulehčilo od peněz, dočkali se od Londýňanů jen násilí, tělesné újmy a nevychovanosti. Neskutečně mě to štválo.

Makléři odklusali kamsi na západ.

„Dobře,“ pronesl jsem za chvíli, „jdu se mrknout, jestli je čistý vzduch.“

Vyklouzl jsem ze dveří a rozhlédl se. Pozitivní bylo, že na dohled nebyli žádní výtržníci, to však bylo vyváženo negativním zjištěním, že je to jen díky všudypřítomným požárům. Popoběhl jsem k nejbližšímu východu, ale dostal jsem se jen na vzdálenost několika kroků, než mi plameny začaly spalovat chloupky v nose. Honem jsem se stáhl zpátky do obchodu.

„Beverley,“ řekl jsem. „Jsme v pěkných sračkách.“ Obeznamil jsem ji s dotírajícím ohněm.

Matka se zamračila. V rámci rodiny měla na starosti mluvenou komunikaci. „Je tu nějaký problém?“ zajímalo ji. Plameny se jasně odrážely ve výlohách a prázdných stříbrných tvářích figurín, takže mi připadalo zbytečné jim lhát. Němka se podívala na své děti a potom zpátky na mě. „Nemůžete s tím něco udělat?“

Podíval jsem se na Beverley.

„Nezvládl bys nějaké kouzlo?“ zeptala se.

Bylo jednoznačně stále větší horko. „A co ty?“

„Musíš říct, že to nevádí,“ odpověděla.

„Cože?“

„Taková je dohoda,“ řekla netrpělivě. „Musíš říct, že to nevádí.“

Jedna okenní tabule popraskala. „Nevadí to,“ vyhrkl jsem. „Dělej, co je třeba.“

Beverley se vrhla na podlahu a přitiskla k ní líci. Viděl jsem, jak se jí pohybují rty. Cítil jsem, jak mnou něco prochívá, jakoby dojem deště, jakoby pokřikování kluků hrajících v dálce fotbal, vůně růží někde na předměstí a čerstvě umytých aut, večerní televize mžikající za síťovanými záclonami.

„Co to dělá?“ zeptala se matka. „Ona se za nás modlí, že?“

„Tak nějak,“ řekl jsem.

„Pst,“ sykla Beverley a posadila se. „Poslouchám.“

„Co?“

Něco proletělo výlohou, odrazilo se to od stěny a spadlo mi do klína – byl to kryt požárního hydrantu. Beverley si všimla, jak si ho prohlížím, a omluvně pokrčila rameny.

„Co přesně jsi to udělala?“ zeptal jsem se.

„Nejsem si jistá. Ještě nikdy jsem to nezkoušela.“

Kouř houstl, nutil nás, abychom se tváří přitiskli na milosrdně chladivý kámen podlahy. Prostřední německé dítě plakalo. Matka chlapce objala a přitáhla si ho k sobě. Nejmladší z nich, dívka, působila pozoruhodně stoicky. Modrýma očima se na mě upřeně dívala. Otec sebou škubal.

Premýšlel, jestli nemá přinejmenším vstát a provést něco hrdinského, ať by to bylo kdovíjak marné. Věděl jsem přesně, jak se cítí. Roztříštila se i poslední skleněná tabule a střepy mi popadaly na záda. Vdechl jsem kouř, rozkašlal jsem se, vdechl další kouř. Připadalo mi, že dechu není dost, uvědomil jsem si, že jsem vyřízený – zřejmě umřu.

Beverley se rozesmála.

Najednou bylo horké nedělní dopoledne pod nečekaně modrou oblohou. Je cítit rozpálený plast a prach, když se ze zahradní kůlny vytáhne bazének a děti, v plavkách a spodním prádle, se rozeskáčou vzrušením. Táta zbrunátní následkem nafukování bazénku a máma křičí, aby děti dávaly pozor, oknem do kuchyně se protáhne hadice a zastrčí se do kohoutku se studenou vodou. Hadice chraptavě škytne a všechny děti se zadívají do jejího ústí...

Rozechvěla se podlaha a já si sotva stačil pomyslet *Co se to, kurva, děje?*, když jižní stranu krámku zasáhla vodní stěna. Rozletěly se dveře, a než jsem se stačil něčeho chytit, zvedla mě vlna a udeřila mnou o strop. Náraz mi vyrazil dech a musel jsem potlačit instinktivní potřebu natáhnout vzduch do plic. Přival se na moment pročistil, abych stihl zahlédnout Beverley, jak si klidně plave mezi troskami, načež voda z krámku zase odtekla tak rychle, že jsem sebou plácl na podlahu. Otec, s větší duchapřítomností, než jsem projevil já, se spolu se zbytkem rodiny zaklínil pod pult.

Ujistili mě, že jsou v pořádku, kromě holčičky, která to chtěla zopakovat. Beverley se postavila uprostřed krámku a vítězoslavně máchla pěstí ke stropu.

„Ou já,“ zvolala. „Schválně jestli by Tyburn dokázala něco takového.“

* * *

Beverleyina euforie trvala dost dlouho na to, abychom dostali naši německou rodinku do nejbližší sanity. Pokud jsem mohl soudit z toho, co jsem zahlédl cestou ven, Beverleyina vlna začala někde u středu kryté tržnice, vyvalila se ven a zaplavila venkovní areál Covent Garden do výšky deseti centimetrů. Uvažoval jsem, že Beverley rázem zečtyřnásobila rozsah škod na majetku, ke kterým té noci došlo, ale tuhle myšlenku jsem si nechal pro sebe. Nepodařilo se jí sice uhasit požár na střeše, ale zatímco jsme si razili cestu ven, už přijížděl Londýnský hasičský sbor, aby se s ním vypořádal. Beverley při pohledu na hasiče propadla podivnému rozrušení a po James Street mě prakticky odvedla od tržnice. Zdálo se, že pokud jsem si odmyslel mediální hon na čarodějnice, výtržnosti skončily; příslušníci oddílu OZO v plné policejní výstroji postávali ve skupinkách, rozebírali techniky zacházení s obuškem a vraceli si na místo identifikační čísla. Posadili jsme se na sokl sloupu se slunečními hodinami v Seven Dials a dívali se, jak se kolem nás s rykem ženou vozy záchranných složek; Beverley sebou trhla pokaždé, když kolem nás projelo hasičské auto. Navzdory teplému večeru jsme celí promáčení začínali cítit chlad. Beverley mě vzala za ruku a stiskla ji. „Jsem v pěkné kaši,“ řekla. Objal jsem ji a ona využila příležitosti, aby mi jednou svou studenou rukou vklouzla pod košili a ohřála si ji na mých žebrech. „Díky moc,“ vydechl jsem.

„Mlč a mysl si příjemně teplé myšlenky,“ navrhla, jako by to mělo být kdovíjak těžké, když se mi ňadry otírala o bok.

„Prorazila jsi několik trubek. V jaké kaši můžeš být?“

„Pohrála jsem si s požárními hydranty a to znamená, že Neptunův kult bude pěkně naštvanej.“

„Neptunův kult?“

„Londýnský hasičský sbor.“

„Londýnští hasiči uctívají boha Neptuna?“

„Ne, oficiálně ne,“ vrtěla hlavou. „Ale chápeš, námořníci, Neptun, přirozeně se k sobě hodí.“

„Hasiči jsou námořníci?“

„Teď už ne. Ale za starých časů, když sháněli disciplinované muže, co by se vyznali ve vodě, provazech, žebřících a nevyšilovali, když se ocitnou ve větší výšce, ano. Na druhé straně byla spousta námořníků, co sháněli hezkou stabilní práci na souši – ideální spojení.“

„Ale přesto, Neptun,“ nevzdával jsem se. „Starořímský bůh moře?“

Beverley mi položila ruku na rameno. Měla mokré vlasy, ale nestěžoval jsem si. „Námořníci jsou pověřiví. I ti zbožní vědí, že musíš chovat určitou úctu ke Králi hlubin.“

„Ty ses s Neptunem setkala?“

„Neblbni,“ napomenula mě. „Žádný takový člověk neexistuje. S těmi hydranty mě to mrzí, ale starosti mi dělají Temžské vodovody a kanalizace.“

„Nechceš mi snad říct, že to jsou uctívači hrůzného Cthulhu.“

„Já myslím, že pobožní vůbec nejsou, ale nechceš přece naštvat lidi, kteří můžou vypustit do tvého přítoku surové splašky.“

„Víš, já tu tvoji řeku ještě ani neviděl.“

Beverley se otočila a hlavou mi pohodlně spočinula na hrudi. „Mám dům u kingstonského obchvatu,“ řekla. „Je to vlastně půldomek, ale moje zahrada se táhne až k vodě.“ Zvedla hlavu, až se mi otřela rty o ústa. „Mohli bychom si jít zaplavat.“ Políbili jsme se. Chutnala po jahodách, smetaně a žvýkačce. Bůh ví, kam jsme se ještě mohli dostat, jenže v tu chvíli těsně u nás se zaskřípěním zastavil jakýsi range rover a Beverley se ode mě odtrhla tak rychle, že mi odřela ret.

Z auta vystoupila urostlá žena v džínách a rázně se k nám vydala. Měla snědou pleť a kulatou výmluvnou tvář, z níž v daném okamžiku číselna velká dávka roztrpčení. „Beverley,“ spustila, aniž dávala na vědomí, že si mě všimá. „Jsi v pěkné kaši – nasedni si.“

Beverley si povzdechla, políbila mě na tvář a vstala, aby se pozdravila se sestrou. Já sám jsem se ztěžka zvedl, aniž jsem věnoval pozornost bolesti z pohmožděných zad.

„Petere,“ řekla Beverley, „tohle je moje sestra Fleet.“

Fleet si mě změřila kritickým okem. Mohlo jí být něco přes třicet, měla tělo sprinterky – široká ramena, úzký pas a velká, svalnatá stehna. Přes černý rolák měla oblečené tvídové sako, vlasy měla zastřížené do hustého strniště. Když se na mě dívala, měl jsem podivný pocit, že bych ji mohl znát, pocit, jaký zakoušíte, když se setkáte s nepříliš významnou celebritou, na jejíž jméno si nemůžete vzpomenout.

„Velice ráda bych se s vámi seznámila, Petere, ale teď není čas.“ Fleet se otočila k Beverley.

„Nasedni si.“

Beverley mi ještě věnovala slabý úsměv a uposlechla.

„Počkejte,“ zavolal jsem. „Já vás odněkud znám.“

„Chodil jste do stejné školy jako moje děti,“ odpověděla a vsoukala se do auta. Sotva za sebou zavřela, začala křičet na Beverley. Výpad tlumila kabina vozu, ale zřetelně jsem zaslechl alespoň spojení „nezodpovědná holka“. Beverley viděla, že se na ni dívám, a protočila oči. Napadlo mě, jaké to je, vyrůstat s tolika sestrami. A také jsem si pomyslel, že by mohlo být fajn, kdyby pro mě někdo jezdil v range roveru, i kdyby pak na mě měl celou cestu domů řvát.

Na londýnských výtržnostech je zvláštní, že jakmile se dostanete za jejich hranici, zdá se vám, že nic není v nepořádku. Nepříjemné bylo, že málem shořel celý Covent Garden, pozitivní naopak bylo, že to neovlivnilo provoz na žádné hlavní trase autobusů nebo metra. Byla tma, byl jsem promáčený na kost, do Rozmaru jsem pořád nesměl a představa, že bych měl strávit další noc v křesle v Nightingaleově nemocničním pokoji, se mi také nezamlouvala. Udělal jsem to, co by udělal každý, kdo by už nevěděl co dál – vrátil jsem se na jediné místo, kde vám musí otevřít, když se nenadále objevíte.

* * *

Udělal jsem chybu, když jsem se vydal na metro. Spousty lidí se vracely z centra domů. I takhle pozdě večer bylo ve voze teplo a dusno, ale vzhledem k mému promáčení, rozčuchaným vlasům a mírně etnickému původu jsem měl kolem sebe víc místa než kdokoliv jiný.

Bolela mě záda a noha. Byl jsem unavený a něco mi unikalo. Nikdy jsem nedůvěřoval představě nějakého policejního instinktu. Sledoval jsem Lesley při práci, a vždycky, když něco uhádla, bylo to jen proto, že si všimla něčeho, co mně uniklo, vedla důkladnější vyšetřování nebo o případu uvažovala trochu hlouběji než já. Pokud jsem jí měl zachránit život, musel jsem udělat totéž.

Další lidé přistoupili na Goodge Street. Bylo ještě větší horko, začínal jsem však alespoň schnout.

Nějaký chlapík v hnědých kalhotách a modrém konfekčním svetru obsadil místo u spojovacích dveří po mé pravici, v dostatečné blízkosti na to, abych zaslechl slabé dunění ze sluchátek jeho iPodu. Opět jsem se začínal cítit povzbudivě anonymně.

Žádná ze zmínek o revenantech, které jsem četl, mi neposkytla jasnou představu, jak nebo proč obyčejný duch získává schopnost odsávat magii z jiných duchů. Ohledně duchů jsem si vytvořil pracovní hypotézu, že jde o kopie osobností, které se nějakým způsobem otiskly do magického rezidua nashromážděného na fyzických předmětech – *vestigia*.

Předpokládal jsem, že duchové časem vyprcháávají stejně, jak vyprcháávají nahrávky na magnetických páscích, pokud tedy jejich signál zesílí nový příval magie, a proto mají potřebu vysávat ji z jiných duchů.

Na Warren Street jsme museli přibrat nějakého upovídáného opilce, protože po krátkém špičkování se rozjel a v době, kdy jsme příjížděli na Euston, byl v plné ráži. Tam mě rozptýlila mladá žena v růžovém ramínkovém topu; ve výstřihu měla větší rýhu, než jsem považoval za fyzicky možné. Přistoupila a opřela se o skleněnou přepážku naproti mně. Než se na mě podívala, uhnul jsem pohledem a upřel pozornost na nejbližší reklamu. Ucítil jsem, že chlapík v modrém svetru změnil polohu, a to mě přivedlo k domněnce, že dělal totéž co já.

Do mého zákoutí vagonu pak vtrhl bělošský kluk s dredy a do nosu mi vnikl závan pačuli, tabáku a marihuany. Žena v růžovém zaváhala a pak se posunula ke mně – očividně jsem byl menší ze dvou zel.

„Do kytek, do kytek,“ řval blábolící opilec odněkud z druhého konce vagonu. „S touhle zemí to jde do kytek.“ Veselý vagon se dal opět do pohybu.

Revenanti musí být dost vzácní, jinak by nezbyli žádní duchové, kterými by se mohli živit, což mě přivedlo zpátky k otázce: co takového revenanta vytváří? Že by duševní rozpoložení v okamžiku smrti? Henry Pyke zemřel nesmyslnou a nespravedlivou smrtí i podle laxních měřítek osmnáctého století, ale ani přesto mi nepřipadalo, že by jeho vztek na Charlese Macklina a trpké zklamání z ubohosti vlastní herecké dráhy měly být dostatečným důvodem pro to, aby chtěl přinutit ubohého Brandona Coopertowna umlátit k smrti manželku.

„Kurva, jaký ráj tu býval,“ hulákal ožrala. Nemohl mluvit o Camden Townu, který navzdory trhům ve skutečnosti nikdy neaspiroval na nic vznešenějšího než omšelou vážnost.

Na stanici Camden se Severní linka rozděluje na trasu mířící buď do Edgware, nebo High Barnetu, a vystupuje tu spousta lidí a ještě větší spousta jich tu nastupuje. Všichni jsme se na sebe namačkali ještě víc a já si uvědomil, že civím na temeno ženy v růžovém topu – měla světlé kořínky vlasů a lupy. Muže v modrém svetru někdo postrčil zprava, a tak mě oba přimáčkli ke dveřím. Všichni jsme přešlapovali a snažili se nenastavovat ostatním do tváří svá podpaží – jen fakt, že je to nepohodlné, člověka neomlouvá, aby si neudržel jistou úroveň nebo nenavazoval oční kontakt.

Upovídaný opilec vítal všechny na palubě. „Čím víc, tím líp,“ prohlášoval. „Nacpeme sem celej zasranej svět – no ne?“ Odér z bělocha s dredy byl stále intenzivnější, přidávala se do něj moč a výkaly – napadlo mě, kdy si naposledy převlékal ty svoje falešné vojenské maskáče.

Necelou minutu po odjezdu ze stanice Camden Town sebou vlak trhl a zastavil. Z hrdel cestujících se vylinulo téměř podvědomé zaúpění, zvlášť když pohasla i světla. Slyšel jsem, jak se na opačném konci vagonu někdo přidušeně směje. V Henrym Pykeovi se muselo skrývat něco mnohem horšího než zatrpklý neúspěšný herec.

„No jasně že jo,“ zařval upovídaný opilec. „To jsem asi já.“

Natáhl jsem krk, abych ho uviděl, ale výhled mi blokoval mladý běloch s dredy, v jehož tváři se už rozléval výraz připitomělého uspokojení. Puch hoven byl čím dál silnější a mně došlo, že si právě ulevil do kalhot. Zadíval se mi do očí a věnoval mi obrovský spokojený úsměv.

„Co jste zač?“ křikl jsem. Pokusil jsem se vymanit ze svého kouta, ale žena v růžovém topu se natlačila dozadu a přitiskla mě ke stěně vagonu. Světla ještě víc pohasla a tentokrát už nebylo úpění cestujících podvědomé ani trochu.

„Já jsem démon alkohol,“ zařval upovídaný opilec. „Jsem hospodská ulička a drogové doupe.“

Jsem stoupenec kapitána Swinga, Watta Tylera a Oswalda Mosleyho. Jsem rozšklebená tvář v okně kočáru; já jsem v Dickensovi vyvolával touhu po venkově a já jsem to, čeho se bojí tvoji mistři.“

Zatlačil jsem na ženu v růžovém topu, ale měl jsem zvláště ztěžklé ruce, byly nepoužitelné, jako v noční můře. Začala se o mě otírat. Ve vagonu bylo stále větší horko a začal jsem se potit. Najednou mě čísi ruka chytila za zadek a pevně stiskla – byl to ten muž v modrém svetru. Utrpěl jsem takový šok, že jsem strnul. Zadíval jsem se mu do tváře, ale díval se dál přímo před sebe s oním typicky znuděným, nepřítomným pohledem kovaného cestujícího. Zvuky řinocí se mu z iPodu byly stále hlasitější a nepřijemnější.

Ze smradu hoven se mi zvedal žaludek. Ženu v růžovém topu jsem odstrčil natolik, abych se podíval dál do vagonu.

Uviděl jsem opilce – měl tvář pana Punche.

Muž v modrém svetru pustil můj zadek a pokusil se mi vsunout ruku vzadu do džínů. Žena v růžovém topu se mi bokem tlačila do rozkroku.

„Copak může mladý muž takhle žít?“ zařval pan Punch.

Bílý hoch s dredy se ke mně naklonil a s velkým rozmyslem mě ukazovátkem dloubl do tváře.

„Pích,“ řekl a zahihňal se. Pak to udělal ještě jednou.

Existuje fáze, kdy se člověk přestane ovládat a zaútočí na všechno kolem sebe. Někteří lidé se celý život pohybují na její hraně – a většina z nich pak nakonec stejně skončí za mřížemi. Někteří, v řadě případů jde o ženy, jsou do tohoto bodu v průběhu let dotýrány, až jednoho dne řeknou basta fidli, spálí mosty a před soudem se hájí reakcí na krajní provokaci.

Už jsem v té fázi byl a cítil jsem spravedlivý hněv. Jak úžasné by bylo vykašlat se na důsledky a vrhnout se do toho.

Protože někdy prostě chcete, aby si celý ten zasraný vesmír něčeho taky trochu všiml – to zas toho od něj nechcete tolik, do prdele.

Potom jsem si uvědomil, že právě o to jde.

Pan Punch – duch nepokojů a vzpoury – dělá přesně to, co se o něm říká. Byl to on, ten chlapík stojící za Henrym Pykem, a pohrával si s mojí hlavou.

„Je mi to jasný,“ řekl jsem. „Henry Pyke, Coopertown, ten cyklokurýr, strašná frustrace – ale takový je každý ve velkoměstě, ne, pane Punchi? Ale jaké procento z nich vás ve skutečnosti pustilo do sebe? Řekl bych, že máte kurevsky malou míru úspěšnosti – takže se na to můžete vysrat – já se jdu domů vyspat.“

V tom okamžiku jsem si uvědomil, že se vlak dal opět do pohybu, světla opět svítí, chlap v modrém svetru už neměl ruce v mých kalhotách. Ožrala umkl. Všichni ve vagonu si dávali pozor, aby na mě nezírali.

Vyskočil jsem v Kentish Townu, hned na další stanici. Naštěstí jsem tam chtěl vystoupit tak jako tak.

* * *

Od září 1944 do března 1945 ten roztomilý nacistický darebák Wernher von Braun mířil své rakety V2 na hvězdy, ale přesto, jak se zpívá v té písničce, místo nich trefil Londýn. Když můj táta vyrůstal, město bylo poseto krátery po bombách, mezerami v úhledné řadové zástavbě, kde byly srovnány se zemí celé domy. V poválečných letech byly tyhle lokality postupně vyklizeny a přestavěny do podoby celé řady úděsných architektonických omylů. Můj táta rád tvrdil, že omyl, kde jsem vyrostl, byl postaven na místě dopadu jedné takové V2, ale já se domnívám, že pravděpodobně šlo jen o obyčejný shluk silných německých výbušnin, které na město shodil konvenční bombardér.

Ale ať tu dvousetmetrovou díru v řadě viktoriánských domů podél Leighton Street vytvořilo cokoliv, pováleční plánovači si nehodlali nechat ujít příležitost dopustit se i v tomhle měřítku dalších chyb. Činžáky sídliště Peckwater, postavené v padesátých letech, mají šest pater, obdélníkové tvary a jsou zbudované, což jim dodává vrcholný estetický rozměr, ze špinavých šedých cihel, na nichž zásadním způsobem zahlodal zub času. V důsledku toho a poté, co se zákon o čistotě ovzduší vypořádal se slavnými londýnskými neproniknutelnými mlhami a dělníci začali staré domy pískovat, sídliště Peckwater nakonec vypadalo ještě hůř než původně.

Byty měly bytelné zdi, takže jsem přinejmenším nevyrůstal za věčného naslouchání přímému zvukovému přenosu ze života našich sousedů. Naopak však byly postaveny na základě pochybného předpokladu poválečných plánovačů, že londýnskou dělnickou třídu tvoří výlučně hobiti. Moji rodiče měli byt ve třetím patře, z jehož dveří se vcházelo do nekryté spojovací chodby. Když jsem tam počátkem devadesátých let vyrůstal, zdi byly poseté graffiti a schodiště psími výkaly. V dnešní době je graffiti z větší části pryč a psí lejna se pravidelně smývají hadicí do kanálu, což se podle měřítek Peckwateru považuje za gentifikaci. Klíč od vstupních dveří jsem pořád nosil u sebe, což bylo jediné dobře, protože když jsem přišel domů, zjistil jsem, že rodiče jsou pryč.

To bylo natolik neobvyklé, že jsem zůstal vyjeveně stát. Tátovi je něco po sedmdesátce a už se moc nepohybuje. Napadlo mě, že musí jít o nějakou významnou událost, svatbu nebo křest, kdy ho máma vystrojila a vytáhla z domu. Napadlo mě, že mi všechno vysvětlí, až se vrátí. Udělal jsem si šálek čaje s kondenzovaným mlékem a cukrem a snědl pár sušenek ze supermarketu, prodávaných pod jeho privátní značkou. Když jsem se takhle posilnil, vydal jsem se do svého bývalého pokoje zjistit, zda je v něm dost místa, abych se mohl vyspat.

Jakmile jsem se odstěhoval – a tím myslím asi tak deset minut poté, co za mnou zaklaply dveře –, máma začala můj pokoj používat jako skladiště. Byl plný kartonových stěhovacích krabic, do jedné nacpaných věcmi a hermeticky uzavřených izolepou. Musel jsem jich několik sundat z postele, jen abych se na ni mohl natáhnout. Byly těžké a páchly prachem. Zhruba jednou za dva roky máma sesbírala oblečení, obuv, kuchyňské potřeby a trvanlivé hygienické výrobky a poslala je příbuzným do Freetownu. Ač se velká část jejich nejbližších příbuzných přestěhovala do Británie, Spojených států a kupodivu i do Dánska, nepřipadalo mi, že by kvůli tomu proud zboží nějak polevoval. O afrických rodinách se ví, že jsou opravdu rozvětvené, ale z toho, co jsem vyrozuměl, byla máma v příbuzenském vztahu s polovinou Sierry Leone. Od útlého věku jsem se učil, že veškerý můj majetek, který si nebráním, dřív nebo později padne za oběť svévolné konfiskaci a deportaci. A zvláště moje lego bylo důvodem k nekonečným bitvám od mých jedenáctých narozenin, kdy máma došla k závěru, že na tyhle věci jsem už moc starý. Potom, když mi bylo čtrnáct, záhadně zmizelo v době, kdy jsem byl na školním výletě.

Stáhl jsem si boty, vlezl pod pokrývky a usnul dřív, než jsem stihl začít uvažovat, kam se poděly všechny moje plakáty. O několik hodin později mě nakrátko probudil zvuk opatrně zavíraných dveří mého pokoje a tlumený tátův hlas. Máma pronesla něco, co tátu rozesmálo, a já s úlevou, že je všechno v pořádku, opět usnul.

Znovu jsem se probudil mnohem později, kdy se mi oknem do pokoje snášely šikmé sluneční paprsky. Ležel jsem na zádech s pocitem odpočatosti, pořádnou erekcí a neurčitou vzpomínkou na erotický sen o Beverley. Co s Beverley Brookovou budu dělat? To, že se mi líbila, byl nezvratný fakt, to, že jsem se líbil já jí, bylo očividné, na druhé straně tu však byla znepokojivá možnost, že není tak úplně člověk. Beverley chtěla, abych si s ní šel zaplavat do její řeky, a já

netušil, co to znamená, s tou výhradou, že mě před něčím takovým varovala Isis. Měl jsem silný pocit, že píchat s dcerou řeky Temže se dá, jen když neztratíte pevnou půdu pod nohama – a to doslova.

„Ne že bych se děsil, že se k něčemu zavážu,“ pronesl jsem ke stropu. „Akorát bych napřed rád věděl, k čemu se tu budu zavazovat.“

„Ty už seš vzhůru, Petere?“ zeptal se tlumený hlas zpoza dveří – táta.

„Jo, tati, jsem vzhůru.“

„Máma ti nechala něco k obědu.“

K obědu, pomyslel jsem si. Půl dne v tahu a ještě jsem nic neudělal. Vykulil jsem se z postele, protáhl se kolem hromady kartonových krabic a zamířil do sprchy.

Koupelna byla trpasličí, stejně jako všechno ostatní v bytě a jen zásluhou nemalého polského instalatérského umu se do prostoru mezi umyvadlem a oknem vtěsnila vysokotlaká sprcha. Peníze za ni jsem vyplázl já, takže jsem se postaral, že nebudu muset sklánět hlavu, abych si ji namočil. Vedle sprchy byl namontovaný nový dávkovač mýdla toho typu, na jaký se dá narazit na toaletách kancelářských budov; buď koupený, nebo štípnutý z velkoskladu úklidových potřeb. Všiml jsem si, že i toaletní papír a ručníky jsou mnohem lepších značek, než jaké jsme používali, když jsem ještě bydlel doma – máma očividně uklízela v kancelářích mnohem vyšší třídy.

Ze sprchy jsem vylezl a utřel se obrovským hebkým ručníkem, který měl v růžku vyšitý nápis „Sem patří označení Vašeho podniku“. Táta patřil do klubu „skutečných chlapů, co se nehydratují“, stíženého kdejakou nemocí suché kůže, a máma měla jen velkoobchodní balení kakaového másla.

Proti používání kakaového másla nic nemám, jen by po něm člověk nemusel celý den vonět jako gigantická tyčinka Mars. Poté, co jsem věnoval péči své pokožce, vběhl jsem zpátky do svého bývalého pokoje, kde jsem nahodile pozotvíral několik krabic, až jsem měl po ruce náhradní sadu oblečení. Jeden z mých vzdálených bratranců se holt bude muset obejít bez něj.

Kuchyně byla úzká nudle, kde by se mohla cvičit kuchařská posádka z ponorek Trident. Bylo v ní místo jen na dřež, vařič a pracovní plochu. Dveřmi na opačném konci se vycházelo na stejně miniaturní balkon, kde naštěstí po většinu roku svítilo dost slunce na to, aby se na něm dalo sušit prádlo. Z balkonu se ke mně linuly obláčky modrého tabákového dýmu, což znamenalo, že si tam táta zrovna dopřával jednu ze svých čtyř každodenních balených cigaret.

Máma nechala na vařiči kuře tikka másala a asi půl kila rýže basmati. Obojí jsem šoupl do mikrovlnky a zeptal se táty, jestli nechce kávu. Chtěl, takže jsem udělal dva šálky z velké plechovky instantního nescafé v balení pro jídelny. Abych otupil chuť kávy, zalil jsem ji centimetrem kondenzovaného mléka.

Táta vypadal dobře, což znamenalo, že si někdy ráno vzal „medicínu“. Na vrcholu své kariéry byl proslavený upraveností a máma se dál starala, aby působil solidně: měl na sobě khaki kalhoty, světle zelenou košili a na ní lněné sako. Mně jeho styl vždycky zaváněl jakousi imperiální elegancí a máma si zasloužila pochvalu. Na slunci, v proutěném křesle téměř stejně širokém jako celý balkon, působil příhodně koloniálním dojmem. Místo tam zbývalo už jen na stoličku a bílý plastový stolek u zdi.

Položil jsem kávu vedle hospodského popelníku s logem piva Foster 's a tátovy tabatěrky Golden Virginia.

Z našeho balkonu bylo za jasného dne vidět přes vnitroblok na záclony sousedů naproti.

„Jak to jde u chlupatejch?“ zeptal se. Pro policisty měl vždycky jen tohle označení, ačkoliv třeba na moji promoci v Hendonu se v klidu dostavil a zdálo se, že je na mě pyšný.

„Není lehký udržet masu na uzdě,“ odpověděl jsem. „Pořád se perou a něco kradou.“

„Takový už je smutný úděl pracujícího člověka,“ opáčil. Napil se kávy, položil hrnek zpátky na stůl a sáhl po tabatěrce.

Neotevřel ji, jen si ji položil do klína a spočinul na ní prsty.

Zeptal jsem se, jestli je máma v pořádku a kde byli v noci. Měla se dobře a byli na svatbě. Nebyl si jistý komu; jednomu z mých mnoha bratranců, což byla kategorie, kam se dal zařadit jak některý syn mé tety, tak nějaký chlapík, co zabloudil do domu mojí mámy a dva roky neodešel. Pořádná sierraleonská svatba by měla tradičně trvat několik dní, stejně jako pohřeb, ale v úctě k hektickému tempu moderního britského života přistěhovalci omezují oslavy na jediný den nebo maximálně šestatřicet hodin. Přípravy nepočítaje.

Zatímco popisoval, jaká se tam hrála hudba – jídlem, oblečením a náboženstvím si nebyl jistý –, otevřel si plechovou tabatěrku, vytáhl balíček cigaretových papírků Rizla a s velkou péčí a rozmyslem si ubalil cigaretu. Jakmile ji měl ke svému uspokojení hotovou, tabák, papírky i samotnou cigaretu uložil zpátky do tabatěrky a tu vrátil na stůl. Když opět uchopil hrnek s kávou, všiml jsem si, jak se mu třese ruka. Táta tabatěrku nechá na stole ležet tak dlouho, jak to jen zvládne, pak po ní sáhne, vloží si ji do klína a potom si buď cigaretu znovu ubalí, nebo kdyby to už nemohl vydržet,

konečně tu zpropadenou věc vykouří. Měl první stadium rozedmy. Tentýž doktor, který mu přihrával heroin, ho varoval, že pokud s kouřením nedokáže přestat, měl by vykouřit méně než pět cigaret denně.

„Věříš v kouzla?“ zeptal jsem se.

„Jednou jsem slyšel hrát Dizzyho Gillespieho,“ odpověděl táta. „To se počítá?“

„Možná že jo. Odkud si myslíš, že pochází takovýhle hraní?“

„U Dizzyho? Tam to bylo jediné nadání a tvrdá práce, ale znal jsem jednoho saxofonistu, co říkal, že za svůj um vděčí ďáblu, že s ním uzavřel smlouvu na křižovatce, tyhleto věci.“

„Neříkej. Byl z Mississippi?“

„Ne, z Catfordu. Tu smlouvu prej uzavřel na Archer Street.“

„A byl dobrý?“

„Nebyl špatnej. Ale o dva týdny později ten parchant oslepl.“

„To bylo součástí smlouvy?“

„Podle všeho jo. Tvoje máma si to myslela, když jsem jí to řekl. Řekla, že jenom blázen si myslí, že dostane něco za nic.“

To byla celá máma, jejíž základní rčení znělo: „Jestli to něco nestojí, nemá to žádnou cenu.“ I když ve skutečnosti její hlavní hláška – alespoň vůči mně – byla: „Nemysli si, žeš vyrostl natolik, abych tě pořád nemohla zmydlit.“ Ale nikdy mě nemydlila, což byl nedostatek, na který posléze svedla fakt, že jsem neudělal maturitu. Mnohé bratrance a sestřenice mířící na univerzitu mi pak předhazovala jako zárné příklady kázně, jíž lze dosáhnout fyzickým násilím.

Táta opět uchopil tabatěrku a položil si ji do klína. Já posbíral hrnky a umyl je ve dřezu. Vzpomněl jsem si na kuře a rýží v mikrovlnce. Vzal jsem si jídlo ven na balkon, snědl kuře, ale většinu rýže jsem nechal. Taky jsem vypil asi litr studené vody, což je běžný vedlejší účinek konzumace máminých jídel. Vážně jsem přemýšlel, jestli si nemám jít ještě lehnout. Co jiného jsem mohl dělat?

Vystrčil jsem hlavu na balkon, abych se ještě táty zeptal, jestli něco nepotřebuje. Řekl, že je v pohodě. Když jsem se na něj díval, otevřel tabatěrku, vytáhl z ní cigaretu a vsunul si ji mezi rty. Vytáhl i svůj stříbrný petrolejový zapalovač a připálil si ji se stejnou uvážlivou obřadností, s níž si ji předtím ubalil. Když poprvé potáhl, ve tváři se mu rozlil blažený výraz. Potom se rozkašlal, odporným vlhkým kašlem, který zněl, jako by si trhal výstelku plic. Zkušeným trhnutím ruky cigaretu uhasil a počkal, až kašel odezní.

Když se tak stalo, vrátil si cigaretu mezi rty a opět si připálil. Pak už jsem tam nečekal – věděl jsem, jak to bude pokračovat.

Tátu miluju. Je to chodící výstraha.

Máma má tři pevné linky. Zvedl jsem jedno sluchátko a zavolal do své hlasové schránky. První vzkaz byl od doktora Walida.

„Petere. Chci vám jen říct, že Thomas je při vědomí a ptá se po vás.“

* * *

V seriózních novinách se tom psalo jako o *Májovém šílenství*, takže to vyznívalo jako nějaký taneční dýchánek. Bulvár to nazval *Májovou smrští*, nejspíš proto, že pokud měl takový název o jednu slabiku míň, vešel se líp na titulní stranu. V televizi vysílali povedené záběry, jak ženy středního věku hážou po policii cihly. Nikdo neměl tušení, co se vlastně stalo, takže odborníci ve velkém počtu vysvětlovali, jak výtržnosti vyvolal právě ten sociopolitický faktor, který prosazovala jejich nejnovější kniha. Šlo bezesporu o sžíravou obžalobu jakéhosi aspektu moderní společnosti – kdyby jen někdo věděl jakého.

Na pohotovosti univerzitní nemocnice byla spousta policistů, většina z nich se tam potloukala kvůli přesčasům nebo proto, že se snažila získat výpovědi obětí nepokojů. Já žádnou výpověď dávat nechtěl, takže jsem tam vklouzl zadními vratky poté, co jsem popadl vozík s kbelíkem a smetákem a předstíral, že jsem uklízeč. Při hledání doktora Walida jsem zabloudil v horních patrech, ale pak jsem narazil na chodbu, která mi připadala neurčitě povědomá. Nahodile jsem otevíral dveře, dokud jsem nenašel Nightingaleův pokoj. Líp než minule tedy nevypadal.

„Inspektore,“ oslovil jsem ho. „Chtěl jste se mnou mluvit.“

Otevřel oči a zalétl ke mně pohledem. Posadil jsem se na okraj postele, aby na mě viděl, aniž by musel hýbat hlavou.

„Postřelili mě,“ zašeptal.

„Já vím. Byl jsem u toho.“

„Už předtím,“ dodal.

„Vážně, kdy?“

„Za války.“

„Za jaké války?“

Nightingale se ušklíbl a posunul se na posteli. „V té druhé.“

„Ve druhé světové válce,“ řekl jsem. „Kde jste tam byl – v dětské brigádě?“ Aby narukoval třeba až v roce 1945, musel by se narodit v roce 1929, a to pokud by lhal o svém věku. „Kolik vám je?“

„Moc,“ zašeptal. „Přelom století.“

„Přelom století?“ zopakoval jsem a on přikývl. „Vy jste se narodil na přelomu století – dvacátého století?“ Vypadal, jako by mu bylo něco po čtyřicítce, což není jen tak, když ležíte polomrtvý na nemocniční posteli napojený na přístroj, který vám v pravidelných intervalech pípá u ucha. „Vám je víc než sto let?“ Nightingale zasípal, až jsem se lekl, ale pak jsem si uvědomil, že se směje.

„Je to přirozené?“

Zavrtěl hlavou.

„Víte, proč se to děje?“

„Darovanému koni,“ zašeptal, „... nehleď.“

S tím jsem nemohl polemizovat. Nechtěl jsem ho příliš unavovat, takže jsem mu pověděl o Lesley, o výtržnostech a taky, že nemám přístup do Rozmaru. Když jsem se ho zeptal, jestli by mi Molly nemohla pomoci najít Henryho Pykea, zavrtěl hlavou.

„Nebezpečné,“ řekl.

„Je potřeba to udělat,“ namítl jsem. „Myslím, že se nezastaví, dokud ho někdo nezastaví.“

Pomalou, po jednom slově, mi přesně vysvětlil, jak to bude fungovat – ani za mák se mi to nezamlouvalo. Byl to příšerný plán a stále nechával nezodpovězenou otázku, jak se mám dostat zpátky do Rozmaru.

„Tyburnina matka,“ řekl Nightingale.

„Chcete, aby zvrátila stanovisko své dcery? Co vás vede k přesvědčení, že to udělá?“

„Hrdost.“

„Chcete, abych se doprošoval?“

„Ne její hrdost,“ odpověděl. „Vaše.“

13

Londýnský most

Manévrovat s kamionem po Wapping Road není jen tak, a tak jsem na tuhle práci najal jistého Briana.

Brian byl muž středního věku s prořídlymi vlasy, pivním břichem, sprostý jak dlaždič. Jediné, čím se vymykal stereotypu, bylo, že nedržel v ruce čokoládovou tyčinku Yorkie a srolovaný výtisk bulvárního *Sunu*. Ale kvůli jeho kulturnímu rozhledu jsem si ho nenajímал a do domu Mámy Temže nás dopravil, aniž by naší vinou vznikla nějaká pojistná událost. Zaparkovali jsme napůl před Maminým blokem a napůl před *Pohledem na Whitby*. Zaměstnanci hospody si určitě mysleli, že jim někdo něco nečekaně přiváží, protože se hned vyhrnuli ven – musel jsem jim vysvětlit, že jsou to věci na soukromou oslavu a kupodivu mi nepřipadali nijak zvlášť překvapení. Požádal jsem Briana, aby počkal, vzal jsem z kabiny svou bednu se vzorky a dopotácel se s ní ke vchodu do domu. Položil jsem ji a zazvonil. Tentokrát mě u dveří uvítala běloška, kterou jsem už minule viděl u Mámy Temže. Na sobě měla sice jinou blůzku a svetřík s perlovým náhrdelníkem, ale opět jí to slušelo. U boku si přidržovala malé černošské dítě.

„No ne, konstábl Grant,“ pozdravila mě. „Moc ráda vás zase vidím.“

„Zkusím si tipnout,“ já na to. „Vy musíte být Lea.“

„Výborně,“ kývla Lea. „Líbí se mi mladíci, kteří mají pod čepicí.“ Řeka Lea pramení v Chilternské pahorkatině severozápadně od Londýna a obtéká horní kraj města, načež se prudce stáčí doprava údolím Lea až k Temži. Je to ta nejméně urbanizovaná londýnská řeka a ta největší, takže samozřejmě přežila i Velký puch. Lea musela patřit k Oxleyho generaci *genii locorum*, pokud nebyla ještě starší.

Udělal jsem grimasu na dítě, podle všeho holčičku předškolního věku, která mi oplatila stejnou mincí. „Kdo to je?“ zeptal jsem se.

„Tohle je Brent. Ta je nejmladší.“

„Ahoj, Brent,“ pozdravil jsem ji. Měla světlejší pleť než její sestry a hnědé oči, které by dobrácký lhář mohl označit za oříškové, ale o jejím bojovném výrazu nemohlo být pochyb. Měla na sobě miniaturní verzi červeného dresu anglické fotbalové reprezentace, které používá pro zápasy venku, podle všeho s číslem 11.

„Divně smrdíš,“ řekla Brent.

„To proto, že je čaroděj,“ vysvětlila jí Lea.

Brent se vymanila z Leina sevření a chytila mě za ruku. „Pojď se mnou,“ a už se mě snažila protáhnout dveřmi. Byla překvapivě silná a já se musel trochu zapřít, abych zůstal na místě. „Musím vzít tu bednu,“ upozornil jsem ji.

„Bez obav, o to se postarám já,“ ozvala se Lea.

Dovolil jsem Brent, aby mě dotáhla dlouhou chladivou chodbou až do bytu Mámy Temže. Za zády jsem slyšel, jak Lea volá na strýce Porybného a jestli by byl tak hodný a neodnesl bednu do Mámina bytu.

Podle doktora Polidorioho se *genii locorum* „chovají, jako by se bez imperativu obřadnosti neobešli stejně, jak se člověk neobejde bez jídla a pití“ a navíc tvrdil, že „takové události předjímají se zázračnou snadností, takže jsou vždy příhodně oblečení, a pokud jsou zaskočeni nebo se jim něco postaví do cesty, vykazují známky značného rozrušení“. Vzhledem k tomu, že to doktor Polidori psal koncem osmnáctého století, rád u něj přimhouřím oko.

Čekaly na mě v trůnní místnosti a tentokrát jsem viděl, že je to trůnní místnost, kde mangrovník v květináči zakrýval posvátné luxusní křeslo z World of Leather. Seděla v něm Mára Temže, oslnivá ve své rakouské krajce, s hlavou pokrytou modrobílými portugalskými korálky. Za ní se sešikovala její suita v batikových lappách a šátcích a po levé a pravé straně stály její dcery a tvořily uličku, kterou jsem musel projít. Vlevo jsem poznal Tyburn a Fleet, které stály vedle dvou dospívajících dívek s tenkými copánky a kašmírovými svetříky. Beverley jsem měl po pravé straně; v šortkách z lycry a fialové mikině vypadala skoro polonahá. Když nabyla jistoty, že se dívám, obrátila oči v sloup. Vedle ní stála úžasně vysoká a štíhlá žena s liščí tváří, křiklavě modrými a blondatými pramínky vlasů a prodlouženými nehty natřenými zeleným, zlatým a černým lakem. Tipoval jsem, že tohle je Effra, další podzemní řeka, která očividně melouchařila jako bohyně brixtonského trhu.

Všiml jsem si, že severolondýnské řeky jsou nalevo a jiholondýnské napravo.

Brent mě přestala svírat, pokusila se Mámě Temži vyseknout pukrle a potom celý dojem pokazila, když k Mámě přiskákala a vrhla se jí do klína. Obřad přerušila krátká pauza, než se u ní holčička pohodlně uvelebila.

Mára Temže na mě upřela soustředěný pohled a jeho spodním proudem si mě přitáhla blíže k trůnu. Musel jsem se vzpírat silnému nutkání vrhnout se na kolena a udeřit čelem do koberce.

„Konstáble Petere,“ pronesla. „Moc ráda tě vidím.“

„Je příjemné být opět s vámi. Na důkaz úcty jsem vám přinesl dárek,“ řekl jsem s nadějí, že bude doručen dřív, než vyčerpám zdvořilostní fráze. Za zády jsem uslyšel cinkání a strýc Porybný přinesl moji bednu. Byl to urostlý běloch s nakrátko zastříženými vlasy a s vybledlým tetováním esesáckých blesků na krku. Položil bednu před Mámu Temži, uctivě se jí uklonil, a poté, co na mě vrhl soucitný pohled, beze slova odešel.

Jedna z Máminých kamarádek k bedně přistoupila, aby z ní vytáhla láhev a ukázala ji Mámě Temži.

„Pivo Star,“ pronesla. Základní produkt pivovarnické společnosti Nigerian Breweries PLC, v Británii k dostání u každého dobrého specializovaného prodejce i ve velkoobchodních množstvích, pokud vaše máma zná někoho, kdo zná někoho, kdo někomu dluží laskavost.

„Kolik tam toho venku má?“ zeptala se Fleet.

„Celý nákladák,“ řekla Lea.

„Jak velký nákladák?“ zeptala se Mára Temže, aniž ze mě spustila pohled.

„Kamion,“ upřesnila Brent.

„Jenom Star?“ zeptala se Mára Temže.

„Přibral jsem i trochu Gulderu,“ odpověděl jsem. „Nějaké Red Stripe, aby bylo z čeho vybírat, a ještě pár beden Bacardi, Appletonu, Cointreau a několik lahví Bailey's.“ Vybrakoval jsem veškeré svoje úspory, ale jak říká moje máma: Jestli to za něco stojí, není to zadarmo.

„To je hezký dárek,“ pousmála se Mára Temže.

„To nemyslíte vážně?“ opáčila Tyburn.

„Žádné strachy, Ty,“ řekl jsem. „Pro vás jsem přihodil pár lahví minerálky.“

Někdo se uchechtl – nejspíš Beverley.

„A co pro tebe můžu udělat já?“ optala se Mára Temže.

„Jde o maličkost,“ odpověděl jsem. „Jedna z vašich dcer má pocit, že má právo zasahovat do chodu Rozmaru. Žádám jen o to, aby se stáhla a dovolila patřičným orgánům pokračovat v práci.“

„Patřičným orgánům,“ odfrkla si Tyburn.

Mára Temže upřela na Tyburn oči a ta před ní předstoupila. „Myslíš, že máš právo strkat do těchhle věcí nos?“ zeptala se jí.

„Mami. Rozmar je přežitek, viktoriánský přípodotek od stejných lidí, co nám dali westminsterskou Černou hůl a Starostův průvod. Historické odkazy jsou fajn a skvělé pro turistický ruch, ale řídit moderní město se podle nich nedá.“

„O tom ale nerozhodujete vy,“ řekl jsem.

„A máte dojem, že vy ano?“

„Já vím, že ano. Je to moje povinnost, můj závazek – moje rozhodnutí.“

„A ode mě žádáte –“

„Já *nežádám*,“ přerušil jsem ji a se zdvořilostmi byl konec. „Jestli se mnou chcete vyjebávat, Tyburn, měla byste vědět, s kým si pohráváte.“

Tyburn udělala krok dozadu a vzpamatovala se. „My víme, kdo jste,“ zaútočila. „Váš otec je zkrachovalý muzikant a vaše matka se živí uklízením kanceláří. Vyrostl jste v činžáku na sídlišti, chodil jste na místní základku a pohořel u maturity...“

„Jsem policista, který složil přísahu,“ uvědomil jsem ji, „a tím pádem i strážce zákona. Jsem také učedník, a tím pádem i strážce posvátného plamene, ale především jsem plnoprávný londýnský občan, a tím pádem i kníže města.“ Ukázal jsem na Tyburn prstem. „Tohle netrumpfne žádná premiantka z Oxfordu.“

„Myslíte?“

„To by stačilo,“ vmísila se Máma Temže. „Pusť ho do jeho domu.“

„To není jeho dům,“ ohradila se Tyburn.

„Udělej, co ti říkám.“

„Ale mami...“

„Tyburn!“

Tyburn se zatvářila zkormoučeně a mně jí bylo na okamžik upřímně líto, protože nikdo z nás nikdy nedospěje natolik, aby si naše matky nemyslely, že nás nemůžou pérovat. Vytáhla z kapsy tenkou nokii, a aniž ze mě spustila oči, vyťukala nějaké číslo. „Sylvie,“ pronesla. „Je komisař na příjmu? Dobře. Mohla bych s ním prohodit pár slov?“ Potom, když ke svému uspokojení přesvědčivě vyložila, co má na srdci, udělala čelem vzad a odešla z pokoje. Potlačil jsem nutkání začít se holedbat, ale přece jen jsem hodil očkem po Beverley, abych zjistil, jestli jsem na ni udělal dojem.

Prohlížela si mě s usilovně lhostejným výrazem, který mě potěšil stejně, jako kdyby mi poslala pusu.

„Petere,“ Máma Temže na mě kývla, abych přistoupil k jejímu křeslu. Naznačila mi, že mi chce sdělit něco důvěrného.

Pokusil jsem se sklonit s co největší důstojností, ale k Brentinu nemalému pobavení jsem před Mámou Temží přistál na kolenou. Naklonila se a oťrela se mi rty o čelo.

Chvilí jsem měl pocit, jako bych stál vysoko na prostředním krytu Bariér na Temži a upíral zrak na východ k ústí řeky. Cítil jsem, jak se mi za zády triumfálně tyčí mrakodrapy Canary Wharfu a za nimi přístav, White Tower a všechny mosty, zvonice a domy Londýna. Ale před sebou, za horizontem, jsem cítil silící bouři, vyčkávající smrtonosnou kombinaci mohutných přílivů, globálního oteplování a mizerného plánování. Bouři, která proti proudu řeky nažene desetimetrovou vodní stěnu a zbourá mosty, věže a spol.

„Jen abys věděl,“ řekla mi Máma Temže, „kde spočívá opravdová moc.“

„Ano, Mámo.“

„Očekávám od tebe, že vyřešíš moji při s Otcem.“

„Vynasnažím se.“

„Hodný chlapec. A protože jsi i slušně vychovaný, mám pro tebe ještě jeden dárek.“ Ještě víc naklonila hlavu a zašeptala mi do ucha jakési jméno: „Tiberius Claudius Verica.“

* * *

Než jsem se vrátil na Russell Square, výsadbáři byli pryč. V Rozmaru jsem opět velel já a byl jsem za něj také odpovědný. Jen co jsem překročil práh, do kotníků mi vrazil Toby, láskyplně hekal a vrtěl ocasem, ačkoliv jakmile zjistil, že nenesu nic k snědku, ztratil zájem a někam odběhl. Molly na mě čekala u paty západního schodiště. Řekl jsem jí, že Nightingale je při vědomí, a potom jsem zalhal a řekl, že se ptá, jak se má. Sdělil jsem jí, co mám v úmyslu, a to se zhrozila a divoce ucukla.

„Jdu si jen k sobě pro pár věcí,“ dodal jsem. „Za půl hodinky jsem zpátky dole.“

Když jsem přišel do pokoje, vytáhl jsem svoje latinské zápisky a podíval se, co jsem si poznamenal ohledně latinských jmen, která, jak jsem se naučil, měla často tři části – praenomen, nomen a cognomen –, a pokud po sobě dokážete přečíst, co jste si napsali, o daném člověku toho hodně vypovídají. Verica nebylo latinské jméno; domníval jsem se, že je britské, a Tiberius Claudius byla první dvě jména Tiberia Claudia Caesara Augusta Germanica, jinak známého také jako císař Claudius, toho, který byl u vesla v době, kdy Británii dobyli Římané. Vždycky když to bylo možné, císař kooptoval místní

vládnoucí elitu – bylo snadnější získat nad zemí vliv, když jste napřed začali večeri a kytici růží. Jedním z nabízených úplatků bylo římské občanství a řada těch, kdo na tuhle nabídku přistoupili, si podržela i své domorodé jméno a postavila před ně praenomen a nomen svého mecenáše – v tomhle případě císaře. Jen na základě toho jména se dalo usuzovat, že Tiberius Claudius Verica byl aristokratický Brit, který žil zhruba v době, kdy se zakládal Londýn.

Což, pokud jsem byl s to určit, nic neznamenalo. Pokud jsem měl přežít následující zhruba hodinu, měl jsem v plánu, že si o tom promluvím s Mámou Temží. Ale musel jsem se vypořádat s bezprostřednějšími potížemi.

* * *

V roce 1861 odešel William Booth od liverpoolských metodistů a zamířil do Londýna, kde v rámci vznešené tradice velkoměstských přeměn založil svou vlastní církev a přinesl Krista, chléb a sociální péči pohanským domorodcům z východního Londýna. Roku 1878 prohlásil, že už má dost označení dobrovolník a že je buď vojákem v Kristově vojsku, nebo nic; a tak se zrodila Armáda spásy.

Nicméně žádná armáda, ať jsou její úmysly sebečistší, neokupuje cizí zemi, aniž je jí kladen odpor, a o ten se postarala Armáda kostlivců. Armáda kostlivců, poháněná ginem, tupostí a nevraživým rozhořčením, že patří k viktoriánské dělnické třídě je hrozná i bez toho, aby vám musela něco kázat partička farizejů ze severní Anglie, začala narušovat schůze a pochody Armády spásy, napadala její důstojnické jednotky. Znakem Armády kostlivců byla bílá kostra na černém pozadí – symbol, který nosili rádně uvažující budižkničmové od Worthingu po Bethnal Green. Jeden takový odznak jsem zahlédl i na přízračném těle Nicholase Wallpenyho, toho nejvhodnějšího kandidáta do šiků Armády kostlivců, jakého si lze představit, a právě tehle symbol jsem si odnesl ze hřbitova Hereckého kostela. Nightingale říkal, že budu potřebovat duchovního průvodce, a za absence mystických medvědů, kojetů nebo kdovíčeho jiného jsem musel vzít zavděk i zlodějským rodilým Londýňanem.

Odznak byl pořád tam, kde jsem ho uložil, v plastové krabičce na kancelářské sponky. Uchopil jsem ho a podržel ho na dlani. Byla to laciná věcička z cínu a mosazi. Když jsem ji sevřel v ruce, ucítil jsem onen prchavý závan ginu, starých písniček a sotva patrné bodnutí vzteku.

Pokud to měla být duševní cesta, nic dalšího potřebovat nebudu, a rozhodující okamžik jsem odkládal už pěkně dlouho. Zdráhavě jsem tedy sešel do přízemí, kde na mě uprostřed atria čekala Molly. Stála tam se sklopenou hlavou, tvář skrytou pod zplihlým přikrovem černých vlasů, ruce sepnuté před tělem.

„Ani já to nechci dělat,“ ubezpečil jsem ji.

Pozvedla hlavu a poprvé se mi podívala přímo do očí.

„Udělejte to,“ požádal jsem.

Pohnula se tak rychle, že jsem to ani nepostřehl, a rázem jsem ji měl na sobě. Jednu ruku mi protáhla kolem ramen a sevřela mi týl, druhou mě objala kolem pasu. Cítil jsem, jak se mi k hrudi tiskne prsy, jak mi stehny pevně svírá nohu. Tvář mi zabořila nad klíční kost, ucítil jsem na hrdle její rty. Projel mnou strach; pokusil jsem se odtáhnout, ale držela mě pevněji než milující žena. Ucítil jsem, jak mi zuby přejela po krku, a potom jsem zakusil bolest, kupodivu připomínající spíše tupý úder než bodnutí, když mě ostře kousla. Cítil jsem, jak mi saje krev a polyká ji, ale cítil jsem rovněž spojení s dlaždicemi pod svými botami a s cihlami ve stěnách – žlutým londýnským jílem – a potom už jsem se kácel kamsi dozadu, do denního světla a do zápachu terpentýnu.

Nebylo to jako virtuální realita ani jak si představujete, že by měl působit hologram; bylo to, jako bych vdechoval *vestigia*, jako bych plaval v kameni. Ocítl jsem se ve vzpomínce Rozmaru na své atrium.

Udělal jsem to – byl jsem uvnitř.

* * *

Atrium vypadalo víceméně tak, jak mělo, jen barvy v něm byly tlumené, téměř sépiového odstínu, a kromě toho mi zvonilo v uších, jak se vám to občas stává, když v bazénu plavete u dna, v té nejhlubší vodě. Molly nebylo nikde vidět, ale měl jsem dojem, že jsem zahlédl Nightingalea, nebo přinejmenším jeho otisk v kamenné paměti, jak znaveně kráčí do schodů. Rozevřel jsem ruku a ujistil se, že stále „držím“ přízračný odznak. Stále mi spočíval v dlani, a když jsem ho sevřel mezi prsty, ucítil jsem, jak sebou velice jemně škubl k jihu. Otočil jsem se a zamířil k bočním dveřím na Bedford Place, ale cestou přes podlahu atria jsem znenadání zjistil, že mi pod nohama zeje závratná temnota.

Jako by bytelné černobílé dlaždice zprůsvitněly a já přes ně zahlédl příšernou propast – temnou, bezednou a studenou. Pokusil jsem se přidat do kroku, ale připadal jsem si, jako bych čelil prudkému protivětru. Musel jsem se předklonit a zatínat svaly, abych se vůbec někam dostal. Teprve když jsem se pod východním schodištěm opatrně prodral úzkou ubikací pro služebnictvo, napadlo mě, jelikož jsem se přece nacházel v říši duchů, zda bych nemohl jednoduše procházet zdi. Ale když jsem se dvakrát udeřil do čela, boční východ jsem nakonec otevřel jako normální člověk.

Vyšel jsem do třicátých let dvacátého století a do koňského zápachu. To, že jsem ve třicátých letech, jsem poznal podle dvouřadých obleků a gangsterských klobouků. Automobily byly pouhé stíny, ale koně byli náležitě hmotní a páchlí potem a hnojem. Po chodnících chodili lidé; vypadali naprosto normálně, jen v očích se jim zračil jakýsi nepřítomný pohled. Na zkoušku jsem vkročil do cesty jednomu muži, ale jen mě obešel, jako bych byl nějaká dobře známá a bezvýznamná překážka.

Pak mi prudká bolest v krku připomněla, že tam nejsem, abych se kochal okolím.

Dovolil jsem přízračnému odznaku, aby mě táhl přes Bedford Place k Bloomsbury Square. Obloha nad hlavou mi připadala zvláště neurčitá, chvíli byla modrá, pak zase podmračená a nakonec ji zastřel špinavý uhelný kouř. Za chůze jsem si všimal, jak se mění oblečení kolemjdoucích, jak zcela vymizela přízračná auta a jak se dokonce začala měnit silueta města. Uvědomoval jsem si, že mě to táhne čím dál hlouběji do minulosti. Pokud jsem tipoval správně, odznak Nicholase Wallpenneho mě měl dovést nejen do Covent Garden, k místu, s nímž byl nyní spjatý, ale také do časového bodu, kdy se v něm jako duch objevil.

Nejnovější kniha na tohle téma, kterou se mi podařilo najít, byla z roku 1936 a napsal ji jistý Lucius Brock. Podle jeho teorie se *vestigia* ukládají ve vrstvách jako archeologická depozita a různé vrstvy obývají různé duchové. Já se blížil k Wallpennemu na sklonku viktoriánské doby a on mě měl dovést k Henrymu Pykeovi na konci osmnáctého století a Pyke měl, ať už chtěl či nechtěl, prozradit místo svého posledního odpočinku.

Dostal jsem se až na konec Drury Lane, když mě viktoriánská doba srazila na kolena. Udělalo se mi špatně. Už jsem přivykal pronikavému smradu koňských výkalů, ale sedmdesátá léta devatenáctého století na mě působila, jako bych vrazil hlavu do žumpy. Možná to byla jen *vestigia*, ale byla natolik silná, že jsem do špinavé strouhy vyzvrátil celý svůj imaginární oběd. Ucítil jsem v ústech krev a uvědomil si, že je zčásti moje – nepochybně přižívovala kdovíjaké okultní tanečky, které Molly prováděla, aby mě tu udržela.

Bow Street byla přečpaná obrovskými dvojkolovými vozíky a povozy s vysokými postranicemi taženými koňmi, které se co do velikosti mohly měřit s většími rodinnými auty. Tohle byl Covent Garden na svém vrcholu, a očekával jsem, že mě Wallpenneho přízračný odznak zavede po Russell Street až do vnitřního areálu, ale kupodivu mě nasměroval doprava, na Bow Street, ke Královské opeře. Tam povozy změnilly tvar a já si uvědomil, že jsem se v čase vrátil až příliš daleko do minulosti, a že se plán A nějak zvrtil.

Jako by se vyklidilo jeviště před začátkem další scény, těžké povozy z prostoru před Operou úplně zmizely. Pohasla obloha a potemněla ulice, už ji osvětlovaly jen pochodně a petrolejky. Kolem mě klouzaly přízračné obrazy zlacených kočárů a po schodech starého Královského divadla se promenovali páni a dámy v parukách, obestřeni oblaky parfémů. Zaujala mě skupinka tří mužů.

Připadali mi hmotnější než ostatní postavy, hutnější a skutečnější. Jedním z nich byl rozložitý muž v letech, s velkou parukou, který se při toporné chůzi opíral o hůl – musel to být Charles Macklin.

Světlo na něm ulpívalo, jako by byl vybrán pro detailní záběr – každý by jistě uhádl kýmpank asi.

Domníval jsem se, že se schyluje k rekonstrukci hanebné vraždy Henryho Pykea rukou mrzkého Charlese Macklina, a bác ho, na scénu jako na zavlouanou vstoupil Henry Pyke v sametovém kabátci a ve stavu značného rozrušení, s parukou nakřivo a obrovskou holí v ruce.

Jenže já poznal, komu patří ona tvář. Poprvé jsem ji spatřil jednoho studeného lednového rána a představila se mi jako Nicholas Wallpenny – zesnulý farník z Covent Garden. Ale ne, Nicholas Wallpenny to nebyl, byl to Henry Pyke.

Vždycky to byl Henry Pyke, hned od začátku, už v portiku Hereckého kostela, kde sehrál svou rozvernou cockneyskou habadůru. Přinejmenším se tím vysvětlovalo, proč se Wallpenny nechtěl ukazovat před Nightingalem. Také to znamenalo, že scéna u kostela, která mě přiměla bez přípravy vykopat londýnský artefakt nevyčísitelné ceny, byla přesně tímhle – scénkou, představením.

„Pomoc, pomoc,“ rozkřičel se jeden z Macklinových společníků, „vražda!“

Některé věci mají univerzální platnost: ptáci létají, ryby plavou a blázni a četníci se ženou právě za takovými hlasy. Když jsem se dal do běhu, opanoval jsem se do té míry, že jsem na sebe neupozornil křikem, a v důsledku toho se mi podařilo doběhnout na vzdálenost dvou metrů, než si mě Henry Pyke všiml. Dočkal jsem se od něj nesmírně uspokojivého ohromeného výrazu a potom se mu proměnila tvář – stal se onou směšnou srpkovitou karikaturou, v níž jsem už poznával pana Punche, ducha nepokojů a vzpoury.

„Víš,“ zapištěl, „nejsi ani zdaleka tak hloupý, jak vypadáš.“

Obvyklá procedura při jednání s vyšinutými hajzly; nechte je mluvit, nenápadně se přibližujte, popadněte je, když se nedívají.

„Tak to jste byl vy, kdo předstíral, že je Nicholas Wallpenny?“

„Ne,“ odpověděl pan Punch. „Všechny klamy jsem nechal na Henrym Pykeovi. Chudák, hraní je jeho život, nic jiného od života nechtěl.“

„Až na to, že už je po smrti.“

„Já vím,“ opáčil pan Punch. „Není ten svět nádherný?“

„Kde je Henry teď?“

„Je v hlavě tvojí přítelkyně, kde tělesně obcuje s jejím mozkiem,“ pronesl pan Punch a potom zvrátil hlavu a rozječel se smíchy. Vyrazil jsem k němu, ale ten úhořovitý parchant udělal čelem vzad a dal se na útěk jednou z úzkých uliček, které ústily do Drury Lane.

Vydal jsem se za ním a netvrdím, že jsem cítil ducha každého londýnského lapače zlodějů, ale uvažte – vyrazili jsme od smírčího soudu na Bow Street a já se za ním nemohl nevydat, stejně jako bych nemohl přestat dýchat.

Z uličky jsem vyběhl do zimní Drury Lane, kde se chodci choulili do anonymity, kde vzlínala pára z koní a muži používali krytá nosítka. V návalu chladu a sněhu město vonělo čistotou a čerstvostí, a navíc se mělo zbavit jednoho otravného revenanta. Jaro přišlo v rychlých trhavých skocích a pan Punch mě vedl umolousanými bočními uličkami, o nichž jsem věděl, že už přestaly existovat, dokud jsme neminuli nově postavený kostel svatého Klementa a nevyběhli na Fleet Street. Velký londýnský požár kolem mě prohořel příliš rychle, abych si ho vůbec stihl povšimnout, ovanul mě jen jako proud horkého vzduchu, jakoby z otevřených dvířek pece. V jedné chvíli ústí Fleet Street dominoval chrám svatého Pavla, hned vzápětí jeho kupoli nahradila hranatá normanská věž staré katedrály. Pro Londýňana jako já to byl přímo kacířský pohled – jako byste zničehonic našli ve své posteli cizího člověka. Sama ulice byla užší, svíraly ji hrázděné domy s úzkými průčelími a převislými horními patry. Byli jsme v čase Williama Shakespeara a musím říct, že to tam nesmrdělo ani zdaleka tak odporně jako v devatenáctém století. Pan Punch běžel o posmrtný život, ale pomalu jsem se na něj dotahoval.

Londýn se také zmenšoval. Mezi domy se po obou stranách objevovaly průhledy. Viděl jsem zelené pastviny se stohy sena a stády krav. Všechno se kolem mě rozostřovalo. Vynořila se přede mnou řeka Fleet a najednou jsem sbíhal ze straně, abych ji přeběhl po kamenném mostě, zatímco na protější straně údolí se objevily hradby – starodávné londýnské hradby. Sotva jsem se prohnal Ludgate, když se přede mnou objevily skutečné brány a zatarasily mi cestu. Stará katedrála byla dávno pryč; přeskočili jsme Anglosasy a to, co moderní, pokrokoví historici rádi označují za pořímské období, a opět bylo v módě pohanství.

Kdybych nad tím přemýšlel, nejspíš bych se měl zastavit a pořádně se rozhlédnout, a dokázal bych zodpovědět několik otázek ohledně života v Londínii, ale neudělal jsem to, protože tehdy jsem dostihl pana Punchede po posledních několika metrech, které nás dělily, a ragbyovým chvatem jsem toho neživého sviňáka povalil na zem.

„Pane Punchedi,“ řekl jsem. „Jste zatčen.“

„Hajzle,“ sykl. „Černý irský čokle.“

„Takhle si žádné přátele nenaděláte, Punchedi,“ řekl jsem. Vytáhl jsem ho na nohy s oběma rukama zaklesnutýma vysoko za jeho zády, aby se nemohl nikam vzdálit bez minimálně jednoho zlomeného žebra.

Přestal se svíjet a otáčel hlavu, až na mě viděl jedním okem. „Tak jsi mě dostal, fízle jeden,“ procedil. „Co teď se mnou budeš dělat?“

To byla dobrá otázka a nenadálá prudká bolest v prohlubni krku mi připomněla, že mi dochází čas.

„Uvidíme, co s vámi udělá soudce lynč,“ řekl jsem.

„De Veil?“ zeptal se pan Punch. „Ale ano, prosím. Určitě mi bude chutnat.“

Je to revenant, duch nepokojů a vzpoury, ty pitomče, pomyslel jsem si. On duchy pojídá.

Potřeboval jsem něco silnějšího. Brock psal, že *genii locorum*, bohové a duchové místa, jsou silnější než nějaké přízraky. Existuje bůh spravedlnosti? A kde bych ho mohl najít – nebo že by to byla ona, bohyně? Pak jsem si vzpomněl: na vrcholu kupole Královského soudního dvora v Old Bailey stojí socha ženy. V jedné ruce třímá meč a ve druhé váhy. Nevěděl jsem, jestli existuje nějaká bohyně spravedlnosti, ale byl jsem ochotný se vsadit o balík peněz, že pan Punch to vědět bude.

„Co kdybychom se šli zeptat té hodné paní z Old Bailey?“ nadhodil jsem.

Strnul, a já poznal, že jsem vsadil na správného koně. Opět změnil rytmus chůze a trhl hlavou dozadu, aby mě jí udeřil do brady, ale to pro policajta není nic nového, takže jsem držel hlavu v bezpečné vzdálenosti.

„Tentokrát už po těch schůdkách půjdeš,“ slíbil jsem.

Pan Punch ochabl, napadlo mě, že to vzdal, ale potom se začal v mém sevření trást. Napřed jsem si pomyslel, že pláče, ale pak mi došlo, že se směje. „Zjistíš, že to nebude jen tak,“ chechtal se. „Zdá se, že opustil město.“

Rozhlédl jsem se a všiml si, že má pravdu. Vrátili jsme se příliš daleko do minulosti a z Londýna nezbylo nic než pár chatrčí a dřevěná palisáda římského tábora na severu. Nikde nebyly žádné kamenné stavby, nic, jen vůně čerstvě nařezaných dubových fošen a rozpálené smůly. Kompletní tu byl jen jeden prvek – most. Táhl se necelých sto metrů od nás a byl postavený z hranatých trámů.

Připomínal spíš rybářské molo, které si o sobě začalo myslet kdovíco a v záchvatu nespoutanosti překlenulo řeku.

V jeho polovině jsem uviděl zástup lidí. Slunce se odrazilo od mosazných doplňků řady v pozoru stojících legionářů. Za nimi stál hlouček civilistů v tógách nakřídovaných pro jakousi speciální příležitost do oslnivé bělosti, kteří sledovali asi dva tucty mužů, žen a dětí v barbarských kalhotách a s náhrdelníky z vinuté mosazi.

Najednou jsem pochopil, co se mi Máma Temže snažila sdělit.

Myslím, že to pochopil i pan Punch, protože se mi vzpíral celou dobu, co jsem ho vlekl přes most před hodnostáře v tógách. Byly to další ozvěny z minulosti, vzpomínky lapené ve struktuře města – nijak nezareagovaly, když jsem před ně hodil Punche. Chodil jsem do páté třídy, když jsme ve škole probírali římské dějiny, takže jsme se neučili mnoho dat, ale pracovali jsme hodně ve skupinách, abychom zjistili, jak se mohlo žít v římské Británii. A proto jsem teď poznal celebrujícího kněze podle fialově pruhované štóly, která mu pokrývala hlavu. Poznával jsem ho i podle tváře, ačkoliv vypadal mnohem mladší než tehdy, kdy jsem ho viděl naživo. Navíc byl hladce oholený a černé vlasy mu splývaly z ramen, ale byla to tatáž tvář, kterou jsem naposledy viděl, jak podepírá plot u pramene Temže. Byl to duch Otce řeky jako mladý muž.

Najednou mi došla velká spousta věcí.

„Tiberie Claudie Verico,“ zvolal jsem.

Kněz, jako člověk vynořující se ze zasnění, ke mně stočil pohled. Když mě uviděl, potěšeně se usmál. „Ty musíš být můj dar od bohů,“ prohlásil.

„Pomozte mi, Otče Temže,“ pronesl jsem.

Verica z rukou nejbližšího legionáře – voják nijak nereagoval – vyškubl *pilum* a podal mi ho.

Ucítil jsem čerstvě pokácené bukové dřevo a mokré železo. Věděl jsem, co mám udělat. Těžký oštěp jsem obrátil a zaváhal jsem. Pan Punch zaječel a zaryčel svým zvláštním pištivým, vysoko posazeným hlasem. „Není škoda hezké, přehezské Lesley?“ zaječel. „Budeš svou hezkou milou Lesley milovat, i když jí odpadne obličej?“

Tohle není člověk, řekl jsem si a zarazil *pilum* panu Punchovi do hrudi. Neobjevila se žádná krev, ale ucítil jsem náraz, když zbraň pronikla pokožkou, svalovinou a nakonec i dřevěnými prkny mostu.

Revenant, duch nepokojů a vzpoury, zůstal propíchnutý jako motýl ve vitríně.

A to lidé říkají, že moderní vzdělávání je jen ztráta času.

„Požádal jsem řeku, aby nám poskytla oběť,“ pravil Tiberius Claudius Verica, „a oběti se nám dostalo.“

„Já myslel, že Římané lidskými oběťmi opovrhovali,“ namítl jsem.

Verica se zasmál. „Římané ještě nepřišli.“

Rozhlédl jsem se. Měl pravdu, po Londýnu – ani po mostě – nebylo ani stopy. Chvíli jsem visel ve vzduchu jako postavička z kresleného seriálu a potom jsem sletěl do řeky. Temže byla studená a čerstvá jako horská bystřina.

* * *

Když jsem se vynořil, cítil jsem se příšerně mokrý a ulepený. Na hrudi se mi táhla krvavá šmouha a v určitém okamžiku jsem se pomočil, nejspíš když mě kousla. Cítil jsem se vyšťavený, vyprázdněný a otupělý. Chtěl jsem se svinout do klubíčka a předstírat, že nic není skutečné.

„Tohle,“ utrousil jsem, „se nikdy neuchytí jako nástroj historického výzkumu.“

Někdo se dávil, ale překvapivě jsem to nebyl já. Molly byla zlomená v pase, odvracela tvář schovanou pod vlasy a zvracela krev na své krásně vyleštěné dlaždice. Moji krev, pomyslel jsem si a zvedl se na nohy. Točila se mi hlava, ale nepotácel jsem se – to muselo být dobré znamení. Udělal jsem k Molly krok, abych se podíval, jestli je v pořádku, ale máchla ke mně dlaní a prudce naznačila odstrčení, takže jsem opět couvl.

Zjistil jsem, že si sedám, aniž jsem si vzpomínal, že bych chtěl. Nemohl jsem pořádně popadnout dech a cítil jsem, jak mi v hrdle ostošest buší srdce – samé příznaky ztráty krve. Dospěl jsem k závěru, že by nebylo od věci dopřát si trochu odpočinku, takže jsem se natáhl na chladivou dlažbu, už jen proto, aby mi mohla proudit krev do mozku. Je překvapivé, jak pohodlný umí být tvrdý povrch, když jste dostatečně unavení.

Pak mě šustění hedvábí přinutilo otočit hlavu. Molly, stále v předklonu, se odvrátila od lesklé kaluže červených zvratků a začala se šinout ke mně. Nakláněla hlavu, ohrnovala rty a cenila zuby. Už jsem se jí chystal říct, že jsem doopravdy v pořádku a žádnou pomoc nepotřebuji, když jsem si uvědomil, že zrovna tohle nejspíš na mysli nemá.

Znepokojivě pavoučím pohybem si máchla rukou nad hlavou a pokračovala dál k zemi, až jí plácla na dlažbu před svou tváří. Ruka se zařala a potáhla Molly o dalších několik centimetrů ke mně.

Podíval jsem se jí do očí a všiml si, že jsou úplně černé, není v nich ani stopa po bělmu, že je naplňuje hlad a zoufalství. „Molly,“ oslovil jsem ji. „Myslím, že to vážně není dobrý nápad.“

Naklonila hlavu na druhou stranu a vydala jakýsi chroptivý, syčivý zvuk, něco mezi smíchem a vzlykem. Když jsem se posadil, zúžilo se mi zorné pole a zatočila se mi hlava, a musel jsem potlačit nutkání opět ulehnout na podlahu.

„Myslíte si, že jste se dostala do rozporu,“ snažil jsem se. „Pomyslete na to, jak se bude cítit Nightingale, až zjistí, že jste si mě dala k večeři.“

Při zmínce Nightingaleova jména se zarazila, ale jen na chvíli. Potom máchla nad hlavou druhou rukou a pleskla ji na zem těsně vedle mé nohy. Trhl jsem jí, jak nejdál to bylo možné, a podařilo se mi vzdálit se o další metr.

Ale zdálo se, že Molly to jenom rozčílilo, a viděl jsem, jak si pod trupem přitahuje nohy.

Vzpomněl jsem si, jak rychle se pohnula předtím, než mě kousla, a napadlo mě, jestli jsem vůbec viděl, jak se blíží. Přesto jsem nehodlal zůstat nečinně sedět a nechat ji, aby mě získala bez boje. Začal jsem vytvářet ohnivou kouli, ale forma byla znenadání jaksi kluzká a nebylo možné si ji představit.

Molly si odfrkla a její hlava zaujala takovou pozici, jako by měla krk najednou ohebný jako had.

Sledoval jsem, jak se jí stále víc prohýbá oblouk zad a nahrbená ramena. Myslím, že vycítila, že se snažím kouzlit, a nehodlala mi dopřát příležitost, aby se mi to podařilo. Rozevřela ústa do závratné šířky a vycenila závratné množství ostrých zubů, a ve mně v šílené snaze okamžitě vycouvat začal hrabat nohama pištivý savec, který byl kdysi mým předkem.

Pak se kolem mě prohnalo jakési hnědé tělo páchnoucí jako mokrá koberec a ve smyku zabrzdilo mezi mnou a Molly, až mu na dlažbě zaskřípěly drápy. Byl to Toby v plném primárním režimu jakožto ochránce hranice kolem ohně, nejlepší přítel člověka, ztělesněný důvod, proč jsme domestikovali tyhle potvory; rozštěkal se na Molly tak silně, že mu přední tlapky odskakovaly od podlahy.

Mám-li být upřímný, Molly by pravděpodobně stačilo, kdyby se předklonila, a raz dva by ukousla Tobymu čumák, ale místo toho ucukla. Pak se ale opět předklonila a zasyčela. To zase ucukl Toby, ale přesto setrval na místě – v souladu s dlouhou tradicí voříšků, kteří jsou příliš hloupí na to, aby pochopili, kdy mají vyklidit pole. Molly se v podřepu napřímila, nasadila zlostný výraz a potom, jako by někdo cvakl vypínačem, padla na kolena. Vlasy jí opět spadly před obličej a roztrásla se jí ramena – myslím, že se asi rozvzlykala.

Ztěžka jsem se zvedl a začal se potácet k zadním dveřím. Uvažoval jsem, že patrně udělám nejlíp, když z cesty odklidím veškerá pokušení. Toby klusal za mnou a přitom vrtěl ocáskem. Odrazil jsem se od sloupku záručně a ocitl se venku na slunci, naproti železnému schodišti do kočárovny. Upíral jsem pohled na schody a uvažoval, že jsem si měl postavit výtah, nebo alespoň obstarat většího psa.

Že je v nepořádku ještě něco dalšího, jsem pochopil, když Toby nechtěl vyjít po schodech až nahoru. „Zůstaň, Toby,“ přikázal jsem a pes se poslušně posadil na podestu a hrdinské kousky nechal na mně. Uvažoval jsem, jestli nemám odejít, ale na takovou námahu jsem byl příliš vyčerpaný, a navíc to byl přece můj životní prostor s mojí plochou televizí a já ho chtěl zpátky.

Postavil jsem se k jedné straně dveří, zatlačil na ně a poté jsem kolem nich opatrně nakoukl, abych zjistil, kdo je uvnitř. Byla tam Lesley; čekala na mě na čalouněném lehátku, na kolenou si přidržovala Nightingaleovu hůl a dívala se do prázdna. Když jsem vklouzl dovnitř, podívala se na mě.

„Tys mě zabil,“ obvinila mě.

„Nemůžeš se vrátit tam, odkud jsi přišel?“

„Bez mého přítele, bez pana Punche, to nejde,“ odpověděla. „Tys mě zavraždil.“

Zhroutil jsem se do křesla. „Henry, ty jsi mrtvý už dvě stě let. Jsem si poměrně jistý, že někdo, kdo je jednou mrtvý, se znovu zabít nedá.“ Kdyby to šlo, pomyslel jsem si, policie by na to měla formulář.

„Dovoluji si nesouhlasit,“ opáčila Lesley. „Ačkoliv musím uznat, že jsem zklamal na tomto i na onom světě.“

„To nevím,“ já na to. „Mě jsi obelstil.“

Lesley se otočila a podívala se na mě. „To ano, že?“

Viděl jsem slabé bledé linky kožních jizviček kolem kořene Lesleyina nosu, jemnou síť popraskaných kapilár, která jí začínala kolem úst a táhla se jí po lících jako šlahouny zimních popínavých rostlin. Jinak i mluvila, huhlala kvůli všem těm polámaným zubům a Henryho potřebě otevírat ústa co nejmíň, aby nebylo vidět, jaké došla úhony. Musel jsem v sobě potlačovat vztek, který se mi vzdouval v hrudi, protože jsem měl před sebou rukojmí a prvním pravidlem, které musí dodržet každý vyjednávač, je za žádnou cenu se nenechat citově angažovat. Nebo tím pravidlem je možná „nezabíjet únosce, dokud nejsou rukojmí na svobodě“ – ale muselo to být jedno nebo druhé.

„Když si to zpětně promítnu,“ řekl jsem, „ještě pozoruhodnější mi přijde, že ses ani jednou neprořekl.“

„Tys to vůbec netušil?“ zeptala se Lesley celá šťastná.

„Ne. Byl jsi naprosto přesvědčivý.“

„Ženská role je vždycky velká výzva,“ usoudila. „A u moderních žen to platí dvojnásob.“

„Velká škoda, že musí umřít.“

„Chci, abys věděl, že když jsem zjistil, že obývám tohle tělo, moje překvapení neznalo mezí,“ řekla Lesley. „Dávám to za vinu tomu Italovi, Piccinimu. Jak vášnivý je to národ. Do veškerého svého počínání musí zahrnout i vášň – i do náboženských děl.“

Přikývl jsem a tvářil se zaujatě. Ačkoliv byly televize i DVD přehrávač připojeny k síti, nesvítily na nich kontrolky. Lesley seděla v místnosti už dost dlouho, aby odčerpala energii ze všech mých elektronických zařízení, a pokud kontrolky pohasly, dalším na řadě měl být bezesporu Lesleyin mozek. Musel jsem jí z hlavy dostat poslední pozůstatky Henryho Pykea.

„Tak už to u divadelních her chodí,“ pokračovala. „Jednotlivé scény a dějství jsou mnohem uspořádanější, než je tomu ve všedním světě. Pokud si člověk nedá pozor, může ho duch jeho postavy zničit. Pulcinella z nás obou tudíž udělal pitomce.“

„Ale ty bys byl radši, aby Lesley žila?“

„Je to možné?“

„Jen když budeš souhlasit.“

Lesley se předklonila a vzala mě za ruku. „Ach, ale ano, můj hochu. Nemůžeme dopustit, aby se říkalo, že Henry Pyke byl tak nezdvorný, že vnutil svůj vlastní smutný osud nevinnému člověku.“

Když to pronesl, opravdu mě zajímalo, jestli má vůbec nějaké povědomí o brázdě smrti a utrpení, kterou za sebou zanechával. Možná to byl aspekt skutečnosti, že je duch; možná že pro mrtvé je svět živých pouhý sen, který nelze brát příliš vážně.

„Tak mi dovol, abych zavolał svého doktora,“ řekl jsem.

„Myslíš toho skotského mohamedána?“

„Doktora Walida.“

„Věříš, že ji může zachránit?“

„Ano, věřím.“

„Tak to ho rozhodně zavolej.“

Vyšel jsem ven na schodiště, vrátil si do náhradního mobilu baterii a zavolał doktoru Walidovi, který mi řekl, že za deset minut je u mě. Dal mi i nějaké pokyny, jak mám do té doby postupovat.

Když jsem se vrátil, Lesley už byla plna očekávání.

„Můžu si vzít tu Nightingaleovu hůl?“ optal jsem se.

Přikývla a hůl se stříbrnou rukojetí mi podala. Položil jsem ruku na rukojeť, jak mě nabádal doktor, ale nic se nestalo, cítil jsem jen chladivý kov – v holi nezůstala ani špetka magie.

„Nemáme moc času,“ řekl jsem. Opěradlo pohovky zakrýval relativně čistý povlak – popadl jsem ho.

„Opravdu?“ zeptala se. „Ach běda, neboť čím víc se ta chvíle blíží, tím méně se mi chce odcházet.“

Začal jsem povlak trhat na široké cáry. „Můžu mluvit s Lesley přímo?“ zeptal jsem se.

„Jistě, milý hochu.“

„Jsi v pořádku?“ Nezaznamenal jsem žádnou zjevnou změnu.

„Pche,“ řekla a já si byl z tónu hlasu jistý, že je to opravdová Lesley. „To je ale pitomá otázka. Ono se to stalo, že... cítím to...“

Pozvedla si ruku k tváři, ale uchopil jsem ji a jemně ji stáhl dolů.

„Všechno bude v pořádku,“ ujišťoval jsem ji.

„Jako lhář nestojíš za nic,“ opáčila. „Není divu, že jsem musela všechno říkat já.“

„Měla jsi k tomu přirozené nadání.“

„To nebylo nadání,“ nesouhlasila. „To byla tvrdá práce.“

„Měla jsi vždycky přirozené nadání na tvrdou práci.“

„Vole,“ odsekla. „Nějak si nepamatuju, že by mě při nástupu k policii varovali, že mi hrozí odpadnutí obličeje.“

„Fakt ne? Pamatuješ na inspektora Nebletta, toho s tím placatým ciferníkem? Možná se to stalo i jemu.“

„Řekni mi ještě jednou, že budu v pořádku.“

„Budeš v pořádku,“ slíbil jsem jí. „Tímhle ti přidržím obličej.“ Ukázal jsem jí cáry látky.

„Aha, tak to mě naplňuje neskonalou důvěrou,“ utrousila. „Slíbíš mi, že tu budeš, ať se bude dít cokoliv?“

„Slibuju.“ A podle Walidových pokynů jsem jí začal kolem hlavy pevně omotávat pás povlaku.

Lesley něco zamumlala a já ji ujistil, že až skončím, vystříhnu jí v látce otvor na ústa. Nakonec jsem cár utáhl tak, jak mě máminy sestry učily utahovat šátek.

„No výborně,“ vydechla, jakmile jsem vystříhl slíbený otvor. „Teď je ze mě neviditelná.“ Už jen pro jistotu jsem na látce v Lesleyině týlu udělal uzel, aby zůstal napnutý. Vedle pohovky jsem našel láhev evianu a provizorní bandáž jsem navlhčil.

„Teď se mě snažíš utopit?“

„Doktor Walid mi přikázal, abych to udělal,“ odpověděl jsem. Už jsem nedodal, že to bylo proto, aby se jí obvaz nepřilepil na rány.

„Je to studené,“ poznamenala.

„Promiň. Teď budu potřebovat zase zpátky Henryho.“

Henry Pyke se vrátil se zjevnou nedočkavostí. „Co teď musím udělat?“

Vyčistil jsem si hlavu, otevřel ruku a pronesl to slovo – „*Lux!*“ Nad dlaní mi rozkvetlo pasvětlo.

„Tohle je světlo, které tě odvede na tvoje místo v minulosti,“ objasnil jsem. „Vezmi mě za ruku.“

Zdráhal se. „Žádné obavy, nepopálí tě.“

Lesley mi sevřela ruku a mezi prsty se jí rozlilo světlo. Nevěděl jsem, jak dlouho mi kouzlo vydrží nebo jestli ve mně vůbec po Mollyině sacím zákroku zůstala ještě nějaká magie. Někdy vám ale nezbyvá než doufat, že všechno dopadne dobře.

„Poslyš, Henry,“ nadechl jsem se. „Tohle je tvoje chvíle, tvůj velký odchod. Reflektory pohasnou, ztlumí se ti hlas, ale poslední, co diváci uvidí, bude Lesleyina tvář. Podrž si její obraz.“

„Já nechci odejít,“ řekl Henry Pyke.

„Musíš,“ naléhal jsem. „To je u herce znakem opravdové velikosti – vědět, poznat ten správný okamžik, kdy má odejít.“

„Jak rozumně mluvíš, Petere,“ Henry Pyke se držel jako klíště. „Je to opravdovým znakem génia, odevzdat se svému obecenstvu, ale uchovat si onu soukromou část, ono tajné místo, to nepoznatelné...“

„Nechat obecenstvo, aby chtělo víc,“ dodal jsem a dělal, co šlo, aby mi v hlase nezaznívalo zoufalství.

„Ano,“ zopakoval Henry Pyke, „nechat ho, aby chtělo víc.“

A pak ten velkohubý šmejd zmizel, přesně v pravou chvíli.

Na železném schodišti jsem uslyšel těžké kroky. Přicházel doktor Walid s celou kavalérií. Na bílém povlaku halícím Lesleyinu tvář okamžitě rozkvetly rudé skvrny. Uslyšel jsem, jak se snaží dýchat a přitom chroptí a dusí se. Na rameni mi přistála těžká ruka a hrubě mě odtlačila.

Nebránil jsem se a sesul se na zem – napadlo mě, že bych se mohl dospat.

14

Splněný úkol

Mladík na nemocničním lůžku se jmenoval St. John Giles a byla to na oxfordské univerzitě ragbyová osmička nebo veslařská šestka nebo něco takového. Vyrazil strávit noc do centra Londýna. Měl zplihlé světlé vlasy, teď potom přilepené k čelu.

„Už jsem policajtům řekl, co se stalo, ale nevěřili mi. Proč byste mi měli věřit vy?“ zeptal se.

„Protože jsme lidé, co věří lidem, kterým jiní lidé nevěří,“ odpověděl jsem.

„Jak to můžu vědět?“

„V tom mi budete muset věřit.“

Jelikož ho pokrývka halila až po hrud', zranění, která utrpěl, nebylo vidět, ale zjistil jsem, že mu očima pořád kloužu do rozkroku – bylo to jako při bouračce nebo jako by měl na tváři nějakou příšernou bradavici. Všiml si, že se mu tam snažím nedívat.

„Věřte mi,“ řekl. „Tohle nechtějte vidět.“

Utrhl jsem si jednu bobuli z jeho hroznů. „Nechtěl byste mi říct, co se stalo?“ vybídl jsem ho.

S několika kamarády vyrazil na tah a zašli do nočního klubu kousek od Leicester Square. Tam se seznámil s jednou hezkou mladou ženou, do které nějakou dobu lil alkohol, načež ji přesvědčil, aby se s ním šla pomuchlat do tmavého kouta. Když se nad tím zpětně zamyslel, byl ochotný uznat, že na ni naléhal možná až příliš horlivě, ale odpřisáhl by, že byla svolná, nebo přinejmenším nic nenamítala příliš úporně. Byl to zoufale známý příběh, jaký musí příslušníci působící v rámci operace Safir čili vyšetřovatelé znásilnění, poslouchat pořád dokola. Tedy zde přinejmenším do fáze, kdy mu ona mladá žena ukousla ptáka.

„Pochvou?“ zeptal jsem se, jen abychom v tom měli jasno.

„Jo,“ přitakal.

„Jste si jistý?“

„V tomhle se jen tak nespletete.“

„A určitě v tom byly zuby?“

„Připadalo mi to jako zuby. Ale abych pravdu řekl, jen co se to stalo, už jsem tomu nevěnoval pozornost.“

„Nepořezala vás něčím? Třeba nožem nebo rozbitou láhví?“

„Držel jsem jí obě ruce,“ a zaťal ruku, aby mi to předvedl. Nebylo to příliš výmluvné, ale chápal jsem, jak to myslí – přidržoval jí zápěstí u zdi.

Muž k pohledání, pomyslel jsem si a vrátil se k popisu, který udal u dřívějšího výslechu. „Říkáte, že měla dlouhé černé vlasy, černé oči, bledou pleť a sytě rudé rty?“

St. John nadšeně přikyvoval. „Vypadala tak nějak japonsky, ale Japonka to nebyla,“ vysvětloval.

„Byla krásná, ale neměla šikmé oči.“

„Viděl jste její zuby?“

„Ne, už jsem vám řekl...“

„Nemyslím tamty zuby. Ale zuby v ústech.“

„To si nepamatuju. Je to důležité?“

„Mohlo by,“ nadhodil jsem. „Řekla něco?“

„Co jako?“

„No, jako vůbec něco.“

Zatvářil se popleteně, přemýšlel o tom a přiznal, že si myslí, že za celou dobu, co s ní byl, nepromluvila. Poté jsem mu položil několik závěrečných otázek, ale potom prý už krvácel tolik, že si ani nevšiml, kam se útočnice poděla, ani nezjistil, jak se jmenuje, natožpak aby získal její telefonní číslo.

Řekl jsem mu, že uvážíme-li, čím si prošel, podle mě se drží ještě dobře.

„Zrovna teď,“ podotkl, „v sobě mám docela silný léky. Nechci přemýšlet, co se stane, až přestanou účinkovat.“

Cestou ven jsem se ještě poptal u doktorů – penis se nenašel. Jakmile jsem si dopsal poznámky – pořád šlo o oficiální vyšetřování metropolitní policie –, šel jsem se podívat na Lesley, která ležela o patro výš. Stále spala, tvář zakrytou vrstvou obvazů. Chvilí jsem stál vedle její postele. Doktor Walid řekl, že jsem jí rozhodně zachránil život a možná jsem i zvýšil šanci na úspěšnou rekonstrukční operaci. Nemohl jsem se zbavit myšlenky, že ji málem zabila skutečnost, že se zdržovala po mém boku. Ještě neuběhlo ani šest měsíců od chvíle, kdy šla koupit ty kávy a já se setkal s duchem, a děsilo mě pomyšlení, že jenom v tom mohl spočívat veškerý rozdíl, proč jsem nakonec v těch obvazech neskončil já sám.

Méně děsivé, ale mnohem více skličující bylo zjištění, proč se to všechno rozjelo té studené lednové noci, či přesněji toho slunečného zimního dne na Hampstead Heath, kdy Toby kousl do nosu Brandona Coopertowna. Stalo se to ve stejném týdnu, kdy Studio Linbury, druhá, menší scéna Královské opery, uvedlo nové nastudování málo známé hry s názvem *Ženatý zhýralec*, která se poprvé hrála v hlavním divadle roku 1761 a už nikdy se neinscenovala, pokud jsem byl schopen určit, nikde jinde na světě a jejímž autorem byl – Charles Macklin. Královská opera se mohla přetřhnout, aby mi poskytla přístup do své rezervační databáze, patrně s nadějí, že pak už jednou provždy odtáhnu; a v ní jsem zjistil, že William Skirmish a Brendan Coopertown byli stejného večera přítomni na stejném představení. Nahodilá souhra okolností zničila Williama Skirmishe a všechny ostatní, kdo byli znetvořeni nebo zabiti po něm; jak říkám – deprimující.

Pokud chcete pomoci, nabádal mě Nightingale, ještě usilovněji studujte, rychleji se učte. Odveďte svou práci.

Byl bych zůstal déle, ale byl jsem ve službě.

Nightingale ve vedlejším pokoji byl vzhůru, seděl v posteli a luštil křížovku v *Telegraphu*. Probrali jsme případ zmizelého penisu.

„*Vagina dentata*,“ pronesl. Nevím, zda mě uklidnilo pomyšlení, že jde o něco natolik běžného, že pro to existuje i odborný pojem. „Mohla by být orientálního původu, něco z čínské čtvrti,“ usoudil.

„Japonka to nebyla,“ upozornil jsem ho. „Oběť v tom měla docela jasno.“

Nightingale mi sdělil názvy několika knih, které jsem si měl ve volné chvíli vyhledat v knihovně.

„Ale dnes ne,“ dodal. „Jste nervózní?“

„Spousta věcí se může pokazit.“

„Jen nic nepijte,“ varoval mě, „a budete v pořádku.“

Cestou domů do Rozmaru jsem si vytvářel vlastní dohady ohledně totožnosti oné záhadné lupičky mužských přirození.

Hned jak jsem přišel do Rozmaru, vydal jsem se za Molly; našel jsem ji v kuchyni – sekala okurky.

„Nechodíte v poslední době pařit do klubů?“ zeptal jsem se.

Přestala sekat, otočila se a upřela na mě své vážné černé oči.

„Jste si jistá?“

Pokřčila rameny a opět se pustila do práce. Rozhodl jsem se, že tohle nechám vyřešit Nightingalea – jasně definovaná hierarchie řízení je něco úžasného.

„Tohle si bereme na výlet?“ zeptal jsem se. „Sendviče s okurkami?“

Molly ukázala na zbytek ingrediencí – trvanlivý a játrový salám.

„Vy si teď děláte prdel, že?“

Soucitně se na mě zadívala a podala mi plátěnou recyklovanou tašku s logem supermarketu Sainsbury's, v níž se skrýval obědový balíček.

V garáži stála vedle jaguaru hromada hned šesti kufrů. Beverley si navíc přivezla velkou tašku přes rameno, do níž si nacpala, jak jsem zjistil později, celou poličku peckhamského kadeřnictví. Beverley slyšela, co všechno obnáší pobyt na venkově, a nehodlala nic ponechat náhodě.

„Proč já?“ zeptala se, zatímco mě sledovala, jak všechno ukládám do auta.

Podržel jsem jí dveře, nasedla si, připoutala se a tašku si ochranně podržela na klíně.

„Protože taková je dohoda.“

„Nikdo se mě neptal,“ namítla.

Nasedl jsem a ještě jsem si ověřil, že mám v palubní přihrádce dvě tyčinky Mars a láhev perlivé vody. Když jsem se ujistil, že o pohotovostní zásoby je postaráno, nastartoval jsem a vyjel z garáže.

Beverley mlčela, dokud jsme na dálnici M4 neminuli třetí exit.

„To byla Crane,“ pronesla.

„Kdo?“

„Řeka Crane. Právě jsme ji přejeli.“

„Jedna z tvých sester?“

„Poslední na téhle straně řeky.“

Na exitu 15 jsem najel na dálnici M25 a zamířil na jih. Provoz byl slabý, což bylo jedině dobře.

Přeletěl před námi Airbus A380 při klesání na letiště Heathrow; letěl tak nízko, že bych odpřisáhl, že jsem viděl, jak z jeho dvou okenních řad vykukují tváře.

„Jak to, že nebyla na té sešlosti?“ zajímalo mě.

„Nikdy není v Anglii,“ řekla Beverley. „Pořád někde lítá, posílá esemesky z Bali a pohledy z Ria.“

Letěla si zaplavat do Gangy,“ dodala s tónem užaslého nesouhlasu.

Díky školním osnovám jsem i já věděl, že Ganga je jednou z nejposvátnějších indických řek, ačkoliv, mám-li být upřímný, nepamatuji si proč. Nějak se to týká pohřebních hranic a obřadních zpěvů. Přidal jsem si to na seznam věcí, které musím ještě nastudovat – a seznam to začínal být pěkně dlouhý.

Nakonec jsem tedy dospěl k jednomu z těch nepříjemných kompromisů. Jak už psal Brock, *genii locorum* nemůžete přimět udělat něco tak jednoduchého, jako je uzavření dohody; svou roli musí hrát symbolika. Přísaha věrnosti byla vyloučená a sňatek mezi dynastiemi byl jak pro Matku, tak pro Otce Temže příliš krutý úděl. Proto jsem navrhl výměnu rukojmí, opatření k posílení důvěry, které mělo stmelit vazby mezi oběma polovinami řeky; příhodně středověké řešení, jež se mělo zamlouvat dvěma lidem, kteří stále rozhodně věřili v božská práva. Byl to typický anglický kompromis, který

spoutávala šňůrka, pečetní vosk a starodávná božská síť. Rád bych se pochlubil, že jsem si na praxi výměny rukojmí vzpomněl z hodin dějepisu nebo z příběhů o předkoloniálním životě v Sieře Leone, ale pravda je taková, že se mi do paměti vryla při hraní Dungeons and Dragons, když mi bylo třináct.

„Proč to musím být já?“ zeptala se mě Beverley, když jsem ji s tím seznámil.

„Tyburn to být nemůže,“ odpověděl jsem. „Tyburn přece nemůžeš nikomu vnutit jakožto gesto míru a dobré vůle. A Brent je příliš mladá.“ V úvahu připadaly i jiné dcery, některé z nich duchové řek, o kterých jsem ještě neslyšel, a také jedna boubelatá usměvavá mladá žena, jejíž formální jméno znělo Černá strouha. Ale tak jí nikdo neříkal. Domníval jsem se, že Máma Temže má za to, že u Beverley hrozí nejmenší riziko, že ji ztrapní mezi venkovskými křupany. Rukojmí z druhé strany se jmenoval Ash, podle řeky, která si dělala největší nárok na proslulost tím, že tekla kolem Sheppertonských filmových studií.

Výměna byla stanovena na večer 21. června, na letní slunovrat, v Runnymede. Hostitele dělal Colne Brook, syn Colne, který byl rovněž otcem Ashe – přítoky Temže dokážou být pěkně zašmodrchané, zvláště po dvou tisíciletích „regulací“. Předpokládal jsem, že v pozadí celé organizace bude stát Oxley – který nebude chtít ponechat nic náhodě. To se mi i potvrdilo, když se vedle silnice, po níž jsem se ubíral komplikovaným úsekem v Hythe End, objevila řádka ručně psaných cedulek, které nás šikovně navedly do slepé uličky lemované dvojdomky, na jejímž konci stála brána a provizorní parkoviště.

U brány se s námi setkala Isis doprovázená hloučkem dospívajících chlapců, kteří se vyfikli do svého nejlepšího svátečního oblečení a teď hned dychtivě přiběhli k jaguaru a ptali se, jestli jim dovolím odnést zavazadla. Jeden rozčuchaný klouček přišel s nabídkou, že mi za pět liber auto pohlídá – slíbil jsem mu pro jistotu deset liber, které mu ale vyplatím, až se k autu zase vrátím.

Isis objala Beverley, která se konečně nechala přesvědčit, aby pustila ze smrtícího sevření tašku s kosmetikou, a provedla ji branou na louku. Otec Temže měl svůj „trůn“ vedle opatství ve stínu starobylého tisu. Kolem něj se sešikovali jeho synové s manželkami a dětmi, přehlídka mužů ve vaťácích a s mohutnými licousy. Všichni mlčky přihlíželi našemu příchodu, jako by Beverley byla nějaká zdráhavá vdova v bollywoodském melodramatu. Trůn byl zhotovený ze staromódních hranatých balíků slámy toho typu, o němž shodou okolností vím, že v britské zemědělské praxi není už vůbec obvyklý, a ty byly potaženy složitě vyšívanými koňskými houněmi. Otec Temže se při této příležitosti nasoukal do svého nejlepšího obleku a vousy a vlasy si učesal, takže vypadal jen o trochu méně zanedbaně.

Kráčel jsem za Beverley a Isis, které přistoupily k trůnu. Celý předchozí den jsem Beverley vysvětloval co a jak, ale Isis jí přesto musela ukázat, co má dělat – jak vyseknout hlubokou úklonu se svěšenou hlavou –, a Beverley to teď po ní zopakovala. Otec Temže se mi zařádal do očí a potom se s velkou rozvážností dotkl rukou hrudi, načež ruku napřáhl s dlaní otočenou k zemi – v římském pozdravu. Poté sestoupil z trůnu, uchopil Beverley za ruce a zvedl ji na nohy.

Privítal ji jazykem, kterému jsem nerozuměl, a políbil ji na obě líce.

Vzduch najednou prostoupila vůně jablonových květů a koňského potu, ovocné limonády, starých zavlažovacích hadic a prašných cest, a také dětský smích, a to vše v tak silné míře, že jsem musel překvapeně poodstoupit. Kolem ramen mě zachytila čísi šlachovitá ruka a Oxley mi dlaní šťouchl do hrudníku v přátelském gestu, divže mi nezlomil žebra.

„Nó, cítils to, Petere?“ zeptal se. „Jestli se nepletu, takhle něco začíná.“

„Co takhle začíná?“ podivil jsem se.

„To netuším. Ale ve vzduchu už je jasně cítit léto.“

Mezi lidmi z Otcovy družiny jsem už vůbec neviděl Beverley. Oxley mě od shluku odtáhl, aby mě představil muži, který reprezentoval druhou polovinu vyměňovaných rukojmí. Ukázalo se, že Ash je mladík o půl hlavy vyšší než já, se širokými rameny, jasným pohledem, vznešeným čelem a prázdnou hlavou.

„Máte všechny svoje věci?“ zeptal jsem se.

Ash přikývl a poplácal si tlumok, který mu visel u boku.

Isis vyklouzla z davu jen na tak dlouho, aby mi vlepila sesterský polibek na tvář a aby ze mě vymámila slib, že s ní půjdu do toho divadla, když už jsou teď v tomhle novém a nádherném létě takové věci možné. S tím jsem ji tam nechal, ale Ashovým příbuzným pak stejně trvalo ještě skoro hodinu, než se s ním rozloučili, a když jsme odjížděli, už se téměř smrákalo. Když jsem s Ashem kráčel zpátky k jaguaru, otočil jsem se a všiml si, že lidé z družiny Otce Temže rozvěsili z větví starodávnoho tisu lucerny. Hrály nejméně dvoje housle a slyšel jsem i jakési klapání, které mohla vyluzovat jedině valcha. Ve žlutém světle poskakovaly a tancovaly lidské siluety a celou scénu obestírala svůdná, teskná hudba, jaká se hraje na všech večírcích, kam jste nebyli pozváni. Nebyl jsem si jistý, ale s píchnutím u srdce jsem měl dojem, že mezi tanečnický vidím i Beverley Brookovou.

„Bude se tancovat i v Londýně?“ zeptal se Ash. Mluvil se stejnou úzkostlivostí jako předtím Beverley.
„Rozhodně,“ odpověděl jsem.
Nasedli jsme do auta a vydali se po A308 k dálnici a domů.
„Bude se tam pít?“ zeptal se ještě Ash, čím dal najevo, jak vybrané má priority.
„Už jste byl někdy v Londýně?“ zeptal jsem se.
„Ne,“ odpověděl. „Nikdy jsem nebyl v žádném městě. Táta tyhle věci neschvaluje.“
„Žádné strachy. Je to v podstatě stejné jako na venkově. Jen je tam víc lidí.“

KONEC

Konstábl Peter Grant a inspektor Thomas Nightingale se vrátí v románu *Měsíc nad Soho*.

Poděkování

Poděkovat musím především Andrewu Cartmelovi za veškerou jeho podporu. *Nikdo nemá větší lásku než ten, kdo se vzdá pro bližního své poslední pětilibrovky*. Tím však nechci přehlížet snahy Jamese, druhého Andrewa, Marka, Kate a Jona. Potom, když byl rukopis hotový, nastoupili oba Johnové (alias der Management), Jo v nakladatelství Gollancz a Betsy v nakladatelství Del Rey. Nakonec bych chtěl poděkovat všem z knihkupectví Waterstone's v Covent Garden, minulým i současným, za podporu, i když jsem hrozil, že je unudím k smrti.

Ben Aaronovitch
Covent Garden
srpen 2010

OBSAH

[Titulní strana](#)

[Tiráž/Copyright](#)

[Věnování](#)

[1 Hmotně znevýhodněný svědek](#)

[2 Čtyřnohý lovec duchů](#)

[3 Rozmar](#)

[4 U řeky](#)

[5 Zákrok na dálku](#)

[6 Kočárovna](#)

[7 Loutkový festival](#)

[8 Verze pro děti a mládež](#)

[9 Jidášova koza](#)

[10 Slepé místo](#)

[11 Vyšší třída nepokojů](#)

[12 Poslední možnost](#)

[13 Londýnský most](#)

[14 Splněný úkol](#)

[Poděkování](#)